

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FALLING FOR HER BEST
FRIEND IS BEYOND...

The edge of REASON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. SAMAN

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AKLIN SINIRI

J. SAMAN

Copyright © 2019 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Shannoff

Designs Düzenleyen: Gina J.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz 1](#)

[Sonsöz 2](#)

[Ayrıca J. Saman](#)

[Kitap Sonu Notu](#)

[Günaha Dokunmak](#)

[Günahın Kıyısında](#)

BİR

Margot

Atlantik'in tuzlu suyu yüzümde ve saçlarımda geziniyor, arkamda kırbaçlanana kadar kaldırıyor. Şu anda ekran tanrıçasını hedefliyorum ve sanırım bu saç kırbacı ve onunla dans eden Marilyn Monroe tarzı beyaz şifon elbisemle bunu oldukça iyi başarıyorum. Çim hattının kenarında durmuş, aşağıdaki sahile ve okyanusa bakıyorum. Bekliyorum. Onu bekliyorum.

Londra'ya gittiğinden beri dört ay geçti. Evine geri dönebilmek için benimle olan ilişkisini bitireli dört ay oldu. O zamanlar bu taşınma belirsiz olarak algılanıyordu ve benden onunla gitmemi isteyecek kadar uzun süredir birlikte değildik. En azından ben kendime böyle söylüyordum. Üç aylık bir ilişki, biriyle Atlantik ötesine taşınmak için yeterli bir süre değil.

Ama ben yapardım.

İşte ona bu kadar kaptırmıştım kendimi.

Ama şimdi geri döndü, o yüzden son dört ayın pek önemi yok, değil mi?

Arkamda, kadeh tokuşturan ve gülen insanların melodisiyle tamamlanan partinin mutlu gürültüsü beni gülümsetiyor. The New York'taki partileri seviyorum.

Cape. Cape Cod'a istediğim kadar sık gidemiyorum - bunun nedeni kişisel evimin olmaması ve tonlarca paramın olması. Ama bu yıl bir arkadaşımın arkadaşı beni de davet etti ve partinin Londra'dan dönen birini kutlamak için yapıldığını duyunca hemen atladım. Kelimenin tam anlamıyla. Sevinç çılgınları atarak Doktor Forrester'ın kollarına atladığımda resmen fitik oldum.

Rüzgar yön değiştirir ve beraberinde partinin havasını da değiştirir.

Adı esintiyle birlikte bana doğru süzülürken bir ürperti omurgama doğru ilerliyor. Julien. Karnımda gergin bir beklenti baloncuğu dönüyor. Ne yazık ki, içtiğim bir buçuk kadeh şampanya gerginliğimi bastırmak yerine daha da artırıyor.

Kendime hızlıca bir göz atıyorum. Elbise mi? Mükemmel. Saçlar? Umarım uzun kahverengi buklelerimdeki rüzgârla savrulan görünüm kıvrıkcık bir karmaşa değil de seksidir. Nefes? Elimi ağzımın önünde birleştirerek nefes veriyorum ve durmaksızın emdiğim naneli şekerlerin kalıntılarını hızlıca yakalıyorum. Makyaj mı? Kahretsin. İhtiyacım olduğunda telefonum nerede?

Omzuma astığım çantamı karıştırırken, en altta olduğunu fark ediyorum. Tam kamera uygulamamı açıp görüntüyü okyanusa değil de bana bakacak şekilde çevirirken arkamdan yaklaşan adamın kendisini görüyorum. Beni telefonumun ekranında kendime bakarken yakalayınca dudaklarının kenarlarında eğlenceli bir gülümseme beliriyor.

Oops. Berbat oldu. Onunla yapmayı umduğum giriş tam olarak bu değildi.

Bir eli pürüzsüz, bronzlaşmış çenesinde geziniyor ve onu hâlâ telefonumdan izlediğimi fark ediyorum. Hızla kapatıp çantama geri koyuyorum, sessiz bir nefes alıp veriyorum ve arkamı dönüyorum. Tanrım, ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutuyordum. Uzun boylu, dalgalı sarı saçlı, yumuşak kahverengi gözlü, güçlü açılı çeneli ve maraton koşan bir adamın kıvrak ama kaslı vücudu. Gözlerimiz buluştu ve ben gülümsedim.

Kendimi durdurdum, kalbim o tanıdık gümbürtüyle atıyordu - sadece onun üretebildiği bir ritim.

Ona doğru bir adım atıyorum, neredeyse mıknatıslanmış gibiyim, bedenim onun geniş -özellikle Pelerin için- arka bahçedeki yolculuğunu bitirmesini bekleyemiyor. Ama sonra periferimin köşesinden bir bal parıltısı yakalıyorum ve gözlerim otomatik olarak onu takip ediyor, Julien'in aşağısını ve solunu tarıyor. *Benim* Julien'im. Yanına yapışmış, eli dirseğinin kıvrımında rahatça duran minyon sarışın bir kadın olan Julien'im.

Zaman yavaşlıyor, bu özel anı benimle dalga geçmek için kullanmaya karar veriyor ve kalbimin çoktan işlemiş gibi görüldüğü, ancak beynimin yakalamakta yavaş kaldığı şeyin işkencesini çekiyor. Minyon sarışın kadın, çok dolgun, kiraz kırmızısı dudaklarla çevrili inci gibi beyaz dişlerinin arasından bana parlak bir şekilde gülümserken göz kamaştırıcı. Kalbimin az önce attığı o güzel ritim, ancak davul sesi olarak tanımlayabileceğim bir ritme dönüşüyor.

Ventriküler taşikardi böyle hissettiriyor olmalı.

Şimdi hastalarımın göğüslerine defibrilatörden 1700 volt verilmeden önceki saniyelerde neler yaşadıklarını anlıyorum. Çoğu doktor ve tıp uzmanından oluşan bu kalabalığın içinde bayılıp ölürsem beni hayata döndürürler mi yoksa bırakıp acılarıma son mu verirler merak ediyorum.

Ama bu da ne?

Dört ay önce beni terk ettiğinde kalbi kırılmıştı ve bu süre içinde bir kadınla mı tanıştı? Koluna girdiği belli olan bir kadınla mı? Geçen gece döndüğünü bildiğim için muhtemelen onunla Londra'dan dönen bir kadınla mı?

Gülümsemem bir çentik atıyor ve şüphesiz inanılmaz hoşnutsuzluğumu açığa vurduğumu ve muhtemelen kolundaki kadına vahşi bir kedi gibi hırladığımı fark ettiğimde, onu düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Hissettirdiği kadar garip görüldüğünden hiç şüphem yok.

"Margot," sesi üzerimde eriyen tereyağı gibi süzülüyor, sıcak, yumuşak ve çok lezzetli bir şekilde mükemmel. Adımın sonundaki yukarı doğru kalkış

Beni burada gördüğüne neredeyse şaşırmış gibiydi. Adımı söyledikten sonra "Seni burada bulmak ne güzel bir sürpriz" dediğinde bunun doğru olduğunu hemen anlıyorum.

"Julien," diyorum, sesim boğazımın arkasına sıkışmış iri kurbağayı düşündüğümünden çok daha sakın çıkıyor. "Seni görmek güzel. Ne zaman döndün?" Cahil numarası yaparak soruyorum. Onu bir an bile kandıramadım. Bir adamla üç ay boyunca seks yapıp ona kalbinin bir parçasını verirsen böyle olur.

Bütün numaralarını öğrenir. İçini dışını biliyor.

"Sadece geçen gece," diye cevaplıyor o sinir bozucu İngiliz aksanıyla. Güneş tam da bu anda dağınık bulutların arasından sıyrılıp doğrudan onun üzerine parlayarak bir kez daha onun bir Tanrı olduğunu ve göklere hükmedebildiğini kanıtlar.

Cennetim.

Kalbim.

Benim zavallı, hasta, tamamen mahvolmuş kalbim. Julien'den umudu kesmiştim. Ne de olsa geri dönmeyi düşünmeden ülkeyi terk etmişti.

Ama sonra geri döneceğini duyduğumda umut çirkin yüzünü tekrar gösterdi ve birden sanki hiç gitmemiş gibi oldu. Sanki ayrı kaldığımız o son dört ay hiç yaşanmamış gibiydi. O kadar mükemmel ve doğru hissettiğim tüm o duygular bir tsunami gücüyle bana geri çarptı. "Vay canına."

Aptallığımı yutarken biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedim. Duygular. "İnanılmaz. Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Kıkırdıyor, kolundaki kadına bakıyor ve ben her şeyden nefret ediyorum.

"Brielynne ve ben süresiz olarak Boston'a döndük." Brielynne mi? Adı bu mu? Brie ya da Lynne isimlerine ne oldu? Brielynne aptalca bir isim ve görünüşe göre ondan resmen nefret ediyorum. Muhtemelen süresiz kelimesini daha önce de duyduğum içindir ama benimle konuşulurken ismim kesinlikle bu duyguya dahil edilmedi.

"Vay canına," diyorum ve sonra tekrarlarlarken yüzümü buruşturuyorum, ama doğrusu, kalbim büzüşüp ölürken beynim hızla doğal boyutunun iki katına şişiyor. Bu konuda iyi. Tonlarca pratik yapmıştır. "Şey..." diye yutkunuyorum, şimdi bana çok tanıdık gelen, bölgeci bir şekilde bakan kadına bakıyorum. "Tekrar hoş geldiniz. İkinize de."

"Teşekkürler," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor ve üçümüzün arası sadece birkaç metre olana kadar bir adım daha atıyor.

Neden sadece gidemiyor? Neden kolunda o varken benimle uğraşmak zorunda? Beni incitmeye mi çalışıyor? Ben sadece bir yer tutucuyken o *kişiyle* tanıştığını mı kanıtlamaya çalışıyor? Anladım. Teşekkürler. Gözümün önünde yüksek çözünürlüklü görüntü ve sesle patlatmasına ihtiyacım yok.

"Ben Margot," diyorum kadına, çünkü Julien tipik İngiliz görgü kurallarını unutmuş gibi görünüyor. Elimi sıkması için ona uzandım ve o da sıktı. Eli bir buz küpü gibi. Soğuk, sert ve kaygan ıslak bir şekilde elimde. Onda gördüğü şey beni aşıyor. Eller sıcak olmalı, soğuk değil. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de," diye cevap veriyor usulca, İngiliz aksanını yakalıyorum, tıpkı onunki gibi. Ne kadar mükemmeller? Bahse girerim kraliyet ailesiyle oynayacak İngiliz çocukları olacak. Hep birlikte çay içip oyun oynayacaklar.

İşte bu noktada çekip gitmesi gerekiyor. Ben gidemem. Önce ben geldim. Ama gitmek yerine, gözleri yüzümü arıyor, tekrar yüzümü bulmadan önce vücudumda yavaşça aşağı iniyor.

"Çok güzel görünüyorsun, Margot. İyi misin?"

HAYIR! HAYIR! Bağırarak istiyorum. Hayır, iyi değildim. İyiydim. İdare ediyordum. Aslında, bu olaya kadar iyiydim. Ta ki geçmiş Noel'in hayaleti gibi Boston'a dönüp kıcıma musallat olmaya karar verene kadar.

"Evet," diye gülüyorum, ağırlığımı değiştiriyorum ve gözlerimi çimlere dikme isteğime direniyorum. Kendimi en güvensiz hissettiğim anlarda aşağı bakmak benim alışkanlığım ve bundan nefret ediyorum. Bunu yaptığımda kendimi güçsüz hissediyorum ve bunu yapmayacağım.

önünde zayıf düştü. "Ben iyiydim. Beni bilirsin." Baştan savma bir cümle ama Brielynne bundan hiç hoşlanmıyor.

"Evet," diye kıkırdıyor, neredeyse biraz fazla hevesli bir şekilde kabul ediyor ve şimdi gözleri alev alev yanıyor. "Hâlâ hastanede çalışıyor musun?" Başımı sallıyorum, kulağa evet gibi gelen bir şeyler mırıldanıyorum. "Böyle çalışırken yeni biriyle tanışmak için fazla zamanın olmuyor."

Benimle dalga mı
geçiyor? Bu ne cüret.

Cidden şu anda, tam burada, onun önünde süresiz olarak biriyle çıkıp çıkmadığımı mı soruyor? Cevap vermek, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ki biri beni alt ediyor.

"Ben varken yeni biriyle tanışmasına gerek yok." Başım sağa doğru uçuyor, saçlarım bir kez daha rüzgâra kapılıyor ve yüzümü kaplıyor. Görebilmek için saçlarımı geriye doğru sıyırdığımda iki kere düşündüm çünkü sesini duyduğum kişinin böyle bir şey söylemesine imkân yoktu.

Andrew Albright, nam-ı diğer Drew en iyi arkadaşım, fazla mükemmel yüzüne kazınmış şeytani bir sırıtişla yanımıza geliyor. Gri gözleri aynı muziplikle parlıyor, ama onu tanımasaydınız, kibirli biri gibi görünürdü. Ki öyle. Bu konuda hata yapmayın. Ama bu bakışın bir amacı var ve beni huzursuz ediyor.

"Drew," diyorum, bir şekilde onu gerçek adıyla doğru bir şekilde etiketleyebiliyorum. Ama ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Hey, tatlım." Bana yaklaşırken gülümsemesi genişliyor. "Ben de seni arıyordum."

Ne yaptığını anlamadan önce kaşlarım iki saniye kadar çatılıyor.

Beni kurtarıyor.

Julien ve Drew hiç tanışmadılar, ki düşünürseniz bu biraz garip. Julien'le birkaç ay çıktım ve o süre boyunca en iyi arkadaşımın hiç tanışmadı. Kız arkadaşlarımla da tanışmadı. Sanki ben onun kirli sırrıydım.

Çok fazla evde kalırdık ve yemek sipariş ederdik ya da pişirirdik. Çok seks yaptık ve çoğu zaman geceyi geçirmeden ayrıldım.

Bu da beni düşündürüyor.

Ama ben sorumu tam olarak formüle edemedim Drew bana ulaşıyor, kollarını sırtıma doluyor, beni göğsüne çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor.

O kadar afalladım ki donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve diziyle kalçamı dürttüğünü hissettim, sanırım bu işi berbat etmemem için beni teşvik ediyordu. Ben de yapacağımı düşündüğüm son şeyi yaptım. Gözlerimi kapatıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve en iyi arkadaşımı öpüyorum.

Ben de onu sertçe öptüm.

Ağzımı kararlı bir şevkle alırken dudakları dolgun, yumuşak ve emredici. Başını yana eğerek açımızı anında derinleştiriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağızlarımız birlikte hareket etmeye başlıyor.

Dokunmak. Test etmek. Tadına bakmak. Nefes almak.

Bir senfoninin başlangıcı gibi. İzin verilirse ruhu parçalayan bir kreşendoya ulaşacağını bildiğiniz yavaş bir yapı. Parmaklarım onun saçlarına dolanıyor, uçları parmaklarımı sokabileceğim kadar uzun. Elleri vücudumda geziniyor, kıkımın tepesinde duraklıyor ve beni hafifçe kendisine doğru bastırıyor.

Bunu sevdiğini anlamama yetecek

kadar. Daha fazlasını istediğini.

Dili dudaklarımın kenarında geziniyor, içeri girmek için yalvarıyor ve ben de ona isteyerek açılıyorum. Boğazının arkasından bir inilti kopuyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor. Dillerimiz buluştuğu anda, birisi boğazını zorla temizliyor ve Drew geri çekiliyor, bakışları karanlık ve dudakları öpüşmemizden dolayı ıslak.

Vay canına, Andrew Albright öpüşebilir.

Tanrım, dizlerimin bağı çözüldü ve o öpücük birkaç saniyeden fazla sürmüş olamaz. Az önce ne oldu öyle? Drew bir elini

Julien ve Brielynne ile yüzleşmek için döndüm.

"Merhaba," diyor Drew. "Andrew Albright. Tanıştığımızı sanmıyorum." Az önce çürümüş çöp kokusu almış gibi görünen Julien'e diğer elini uzatıyor.

"Julien Westover." Drew Julien'le tokalaşırken, Brielynne sessiz bir bebek gibi orada duruyor, tek kelime etmiyor ya da Drew'un elini sıkmak için uzanmıyor. "Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Julien soruyor, çelik gibi bakışları bana odaklanıyor ve sonra sanki onu öldürmeye hazırmış gibi Drew'a dönüyor.

Drew sıcak, hayranlık dolu bir gülümsemeyle başını bana doğru eğiyor. "Ne kadar oldu? Birkaç ay, değil mi?" Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum, o öpücükten sonra hâlâ konuşamıyorum. *O öpücük!* "Sanki daha uzunmuş gibi geliyor. İyi anlamda." Drew bana şakacı bir göz kırpmıyor.

"Eminim. Sen de hemşire olmalısın o zaman? Etrafta pek fazla olduğunuzu sanmıyorum," diyor Julien, belirgin bir üstünlük havasıyla. Sanki bir şekilde erkek hemşire olmak erkek cinsi için büyük bir günahmış gibi. Kendimi durduramadan ona gözlerimi deviriyorum.

Drew gülüyor, bedenimi kendi tarafına doğru çekiyor ve başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Çok fazla erkek hemşire yok, hayır. Hemşirelerin yaptığı onca önemli iş düşünüldüğünde bu utanç verici bir durum." Drew seksi, dolgun, inanılmaz derecede öpülesi dudaklarına yerleştirdiği gülümsemesiyle bana bakıyor. *Kahretsin. Kesin şunu!* "Ama hayır, ben hemşire değilim. Ben acil servis doktoruyum. Margot ile çalışıyorum. Sen ne iş yapıyorsun?"

"İlaç sektöründe çalışıyorum."

Drew başını sallar ama bu konuda başka bir şey sormaz. "Sanırım Margot'nun bir keresinde senden bahsettiğini hatırlıyorum. Londra'ya taşınmıştın, değil mi?"

"Evet. Ama artık geri döndük."

Julien'in sürçmesiyle gözlerim açılıyor ve Drew'un da bunu fark ettiğini biliyorum. Çünkü Julien'le ilişkimiz bittikten sonra birkaç gece Drew'un omzunda ağladım.

Be

n. "Çok güzel. Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Oh," diye alaycı bir şekilde gülüyor Brielynne, Julien'e olan tutuşu sıkılaşıyor.

"Biz çıkmıyoruz. Biz evliyiz. Uzun zamandır..." diye devam etti ve *kocas* Julien'e baktı. "Ne zamandır hayatım? Beş yıl mı oldu?" Midem ayaklarımın altına düşüyor. Görüşüm sallanıyor, muhtemelen az önce büyük bir hava çektiğim ve onu sıkıca tuttuğum için. Çok sahte bir gülümsemeyle bana sertçe bakıyor. "Kocamı nereden tanıyorsun?"

İki

Margot

Tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri olan *The Princess Bride*'da bir sahne **vardır**. Buttercup bir rüya görürken çirkin yaşlı cadı ona türlü türlü isimler takmaya başlar. Çöp, pislik, balçık, çamur. Şu anda, sanki aynı rüyanın içinde sıkışıp kalmış gibiyim. Tek farkla ki, o rastgele bir kocakarı yerine annem ve bana PG seviyesindeki isimler yerine, güneşin altındaki her korkunç isimle sesleniliyor.

İğrenç. Sevimsiz. Sürtük. Kışkırtıcı. Pis Yalancı. Değersiz. Çirkin kaltak.
Vuruşlar gelmeye devam ediyor. Birbiri ardına.

Çok çirkin, bunu biliyorum. Düşüncelerimin zehirli ve zararlı olduğunu bilmek için yıllar boyunca birkaç terapistle ara sıra çalıştım. Her zaman mantıklı değiller. Başıma gelenlerin benim hatam olmadığını ve annemin tepkisinin benim değil onun bir yansıması olduğunu. Yeterince iyi olduğumu ve beni elde eden her erkeğin şanslı olduğunu biliyorum.

Benim var.

Bunca yıldan sonra bu duruma geri dönmek beni gülünç hissettiriyor.
Ama buna engel olamıyorum.

Kelimeler orada, zihnimin bir köşesinde pusuya yatmış, devreye girip beni ele geçirmeyi bekliyorlar. Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Hiçbir şey yok. Kalbim çarpmaya başlıyor ve artık çok geç olduğunu biliyorum.

Annemin sesi kafamı dolduruyor.

Alnımda soğuk bir ter oluşuyor ve dalgınca ovalıyorum. Başka düşünceler ve anılar istila etmeye başlayınca midem bulanıyor. Ürperiyorum.

Kontrolü ele alın!

Yapamıyorum. Derimden sürünerek çıkıyormuşum gibi hissediyorum ve Cape trafiğinde yavaşça ilerliyor olmamız durumu daha da kötüleştiriyor. Hareket etmem lazım. Koşmam lazım. Bir ya da on içkiye ihtiyacım var.

Drew açık pencereden dışarı, suya doğru bakarken, sağ elinin parmakları çaldığı müzik eşliğinde dalgınca direksiyona vuruyor. Sol elinin işaret parmağı alt dudağının üzerinde geziniyor. Havadaki tuzlu su ve deniz yosunu kokusunu hâlâ alabilirsiniz. Özellikle de tüm camlar kapalı ve açılır tavan açıkken.

Dünyanın diğer bölgelerindeki plajların New England plajlarından farklı koktuğunu duymuştum. Soğuk su ve deniz yosunuyla ilgili bir şey ama ben sadece buradaki plajlarda bulundum, o yüzden bu konuda bir şey söyleyemem.

Ne olursa olsun, koku beni hasta ediyor.

Drew arabaya bindiğimizden beri sessizdi, kendi hayallerinde kaybolmuştu. Bana kondurduğu öpücükten pişman olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bu yüzden dudağına öyle dokunuyordur. Acaba beni öpmek onu iğrendirdi mi? O zamandan beri bana neredeyse hiç bakmadı. Beni öpmekten tiksindiği düşüncesi, içimde bir başka tiksinti dalgası yaratıyor.

Buna odaklanamıyorum bile. Evliyim. Julien evli. Nasıl oldu da bunu kaçırdım? Aylar boyunca bunu anlamayacak kadar nasıl aptal olabilirim... Tanışmak artık doğru kelime değil. Birlikte de değiliz.

Sevimsiz çöp.

Sağ ol anne. Biliyorum. Hayatım boyunca olduğum şey buydu. Korkunç, aşağılık, keşke hiç doğmasaydın diyen bir insan. Pis, hiçbir işe yaramayan bir hayat israfı.

Öz anneniz sizden nefret ettiğinde ruhunuza ne olduğunu çok az insan anlar. Hayatında yanlış giden her şey için sizi suçladığında. Sizin hayatınızda da. Ruhunuz geri dönülmez bir şekilde yok olur. Düzeltilemez. Özellikle de bunu hak ettiğiniz ve bunun sizin hatanız olduğu söylendiğinde.

Araba salyangoz hızıyla ilerliyor. Bizden daha hızlı yürüyebilirim. Bu hızla gidersek eve asla varamayız. Hareket etmeden duramıyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum. Parmaklarım saçlarımı karıştırıyor ve bunu durduramıyorum! Kelimeleri durduramıyorum. Görüntüleri. Sesleri. Kokuyu...

Cüzdanım. Belki orada yedek bir Ativan vardır. Şişemi yanımda getirmediğimi biliyorum. Buraya sadece bir geceliğine geldik ve genelde onlara ihtiyacım olmaz. Onlar sadece acil durumlar içindir, bunun gibi. Yine de...

Arabanın zemininden çantamı kaptığım gibi yanımdaki okuma lambasını açıyorum ve karıştırmaya başlıyorum. Drew sonunda arabada olduğumu fark ediyor ya da beni görmezden gelmeyi bırakacak kadar ne yaptığımı merak ediyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Mmmhmm." Hiçbir şey. Neden lanet olası Ativan'ımı yanımda getirmediğim? Tanrım. Buna daha fazla dayanamayacağım. "Durabilir miyiz? Bu trafik berbat." Çantamın fermuarını kapattım, ışığı kapattım ve koltuğumda dönerek ona baktım. "Gerçekten bir içki alabilirim."

"Margot." Tek söylediği bu ama ben bu ses tonunu biliyorum çünkü Drew beni tanıyor ve muhtemelen ne yapacağımı biliyor. Sadece nedenini bilmiyor. Buna neredeyse güleceğim. Onu ve arkadaşlarımı tanıdığım yıllar boyunca en az bir düzine kez kendimi kaybettiğimi ve yarı baygın halde içtiğimi gördüler.

Ama nedenini hiç sormadılar.

Pek çok varsayım yapıldı çünkü genellikle tek gecelik kötü bir ilişkiden sonra çılgınlıklarım ortaya çıkıyor. Ya da iş yerinde beni etkileyen bir hastayı kurtaramadığım kötü bir günün ardından. Ya da Julien'in Londra'ya dönmek için beni terk etmesi. Yani Drew'un şu anda o kadar da şaşırması gerekmiyor. Muhtemelen eski sevgilim, yani kendimi bir şekilde bıraktığım adam, beni aldatan bir pislik olduğu için berbat durumda olduğumu düşünüyor.

Bu durumda sadece kısmen haklı olabilir.

"Lütfen, Drew. Bu beni delirtiyor. Delirmeyeceğim. Margot'nun baygın halini bardan dışarı taşımak ya da kusarken saçımı tutmak yok. Söz veriyorum."

Bana doğru bakıyor, bir dakika boyunca bakışlarımı tutuyor, bu sözle ilgili saçmalık seviyemi okumaya çalışıyor ve sonra başını sallıyor. "Tabii. Evet. İleride bir yer var."

"Harika."

On cehennem gibi uzun dakika sonra, iki şeritli otoyoldan çıkıp daha çok sahil kenarındaki bir kulübeye benzeyen bir bara giriyoruz, ama kimin umurunda. Tanrım, şu anda bir ara sokakta kahverengi bir kağıt torbadan bir şişe içmeye razıyım. Bu durağı yapmak için bu kadar zorlanıyorum. Mekan o kadar da büyük değil. Sadece sol tarafta uzun ve dar bir bar, sağ tarafta da birkaç masa ve sandalye var. Kızarmış yemek, okyanus ve yapış yapış, bir günlük alkol gibi kokuyor. Drew elini belime bastırarak beni bara doğru yönlendiriyor. Oturuyorum, ellerim kenarı kavırıyor ve burada ne olduğunu değerlendiriyorum.

Bundan kaçamıyorum ve bundan dolayı acı çekiyorum.

Canımın yanmasından nefret ediyorum ve zihnim zaten sebepsiz yere milyonlarca karanlık yere saplanmış durumda. Evli olması kimin umurunda? Bunu tetiklememeli.

Gitmeliyim.

Arabaya binip gitmeliyiz.

Kafamı boşaltmam lazım. İğnelerle başlamamalıyım. Bu asla iyi bir yere götürmeyen kaçak bir tren. Onlar benim koltuk değneğim. Kendini

tiksinti devreye girdiğinde, onlar benim tercihimdir.

Annen sana İngilizce sözlükteki en acınası isimleri söylüyor- kontrol et. Annem benim yerime *onun tarafını tutuyor-kontrol*. Berbat erkeklerle berbat tek gecelik ilişkiler-kontrol. Bir erkekle orgazm olamamak-kontrol. Görüştüğünüz adam tarafından terk edilmek--kontrol. O adamın karısıyla tanışmak-kontrol.

Artık çok geç. Zaten buradayız.

Barın diğer ucunda birkaç müşteri ve masalardan birinde oturan bir çift daha var, onun dışında mekân boş.

Barmen bize doğru yönelmeye başladığında Drew bana doğru eğildi ve "Bana bir bira söyle. Ben tuvalete gidiyorum."

Mükemmel.

"Elbette."

Drew omzunun üzerinden bana ters bir bakış atarak uzaklaşıyor. Ona en iyi, en güven verici gülümsememi sunuyorum. Ama o gözden kaybolur kaybolmaz ve barmen duyma menziline girer girmez, "Bir shot vanilyalı votka lütfen. Hemen şimdi. Ayrıca limonlu bir double votka tonik ve hangi IPA'nız varsa ondan da istiyorum ama o sonra gelebilir."

Barmen bana deli bir alkolikmişim gibi bakmıyor. Bir adım bile atlamadı. Sadece shot'ımı doldurdu ve diğer içkileri hazırlamaya başladı.

İyi adam.

Vanilyanın tatlılığının ve yemek borumdan aşağı süzülürken votkanın yakıcılığının tadını çıkararak içkimi hızla yudumluyorum. Drew'un izlerini kontrol ediyorum ve o çıkmadan önce hâlâ bir dakikam olabilir.

"Bir tane daha alabilir miyim?"

Tek kelime bile ettiğini sanmadığım barmen, Drew'un birasıyla ilgilenmeden önce bana bir tane daha dolduruyor. Sıvıyı boğazımın arkasına boşaltıyorum, tam o sırada Drew geri dönüyor ve beni bardağı yere bırakırken yakalıyor. Parmak uçlarımda tehlikeli bir şekilde tuttuğum boş shot bardağına dikkatle bakıyor, küçük bardak tenime karşı serin. Ona göz kırpiyorum ve omuz silkiyorum.

Drew başını bana doğru sallıyor, belli ki hiç eğlenmemiş.

Başka tarafa bakıyorum. Kendi hayal kırıklığının onun gözlerinden bana yansıdığını görmekten nefret ediyorum. Karnımda bir sıcaklık havuzu kıvrılıyor, yavaş bir damla gibi damarlarıma yayılıyor ve her yerde hissedene kadar bana coşku veriyor. Zihnim yavaşlıyor. Ses temizleniyor. Hayaller eriyor. Derin bir nefes alıyorum ve bunun için daha iyi hissediyorum. Drew ve öpücük değil. Erkekler hep başkasını seçmiyor ya da beni kullanmıyor. Julien'i bir kenara bırakırsak, çoğu zaman ne olacağını çok iyi bilerek bunun olmasına izin verdim.

Benim.

Bu, neredeyse hiç yüzleşmediğim ve kaçmayı tercih ettiğim bir geçmiş. Kaçmak terapiden daha kolay geliyordu. Hemşirelik okulunun ve yeni bir kariyere başlamanın stresi ile birleşince, şeytanlarımla yüzleşmek bana aşılmaz bir engel gibi geldi. Ama kaçmak, kaçınmak, sadece ilk başta daha kolaydır. Bu, zihnin bir numarasıdır ve sizi rahatlatır.

Kaçtım. Evden ayrıldım.

Ama sonunda, sürünerek geri geliyorlar. Anılar. Düşünceler. Ruhunuzu çürütürler. Geriye sadece en başta kaçtığınız her şey kalana kadar bir parazit gibi ondan beslenirler.

Bunu değiştirmenin zamanı geldi.

Bu kız olmaktan yoruldum. O şeytanın kazanmasına izin vermekten.

Drew yanıma oturuyor, birasından küçük bir yudum alıyor ve sonra bana dönüyor. "Onu sevdin mi?"

Onu sevdim mi? Um...evet, bilmiyorum. Aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilim. Sadece soyut olarak tanık oldum. Arkadaşlarımla. Halle'yi Jonah'la, Aria'yı Wes'le gördüm. Aria'yı Drew'la gördüm ama o tam olarak aşk festivali diyebileceğim bir şey değildi.

Ama bunu ilk elden hiç deneyimlemedim.

Kederli bir iç çekiyorum. "Yaptığımı sanıyordum. Ama geriye dönüp baktığımda..." diye devam ediyorum. "İncindim. Deli gibi aşağılanmış bir incinme. Yani, onu gördün mü? Süper kolajen Barbie. Ben çok daha seksiyim, değil mi?" Kaşını kaldırdı ve ben de

Eller yukarı. "Evet, Drew. Kendini beğenmiş bir sürtük gibi davranıyorum. Biz kızlar kışımız incindiğinde ve en kötü günlerinde bizi sudan çıkmış balığa çeviren muhteşem güzellikteki kız bize açık büfedeki ödüllü ıstakoz gibi sunulduğunda böyle yaparız. Ama gerçekte, kendimi her şeyden çok aptal hissediyorum. Ve berbat. Diğer kadın olduğum fikrinden kesinlikle nefret ediyorum." Başımı en iyi arkadaşımın omzuna koymadan önce onun bakışlarıyla buluşuyorum.

Bu gece beni ölesiye öpen en iyi arkadaşım.

O lanet öpücük! Tanrım, sadece bunu düşününce bile içimde kelebekler uçuşuyor.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki neredeyse unutuyordum. "Beni öptün."

"Evet. Yaptım."

Göremediğini bildiğim için sırtıyorum.

Birasından bir yudum daha alıyor ve kendi sırtışını saklayıp saklamadığını merak ediyorum. "Araya girip beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Onu uçurumdan atmadan önce kışına tekme basmak istedim."

"Evet, ama o zaman Brielynn'e de aynısını yapmak zorunda kaldık çünkü o da tanık olurdu. Bir cinayetten paçayı kurtarabiliriz, ama iki?" Cık cık diye bir ses çıkardım. "Bundan şüpheliyim. Hapishanede iyi iş çıkaramazsın, dostum. O yakışıklı yüzün seni balonun en güzel kızı yapardı."

Drew gülüyor. Başımın üstünü öpüyor. Ağır bir iç geçirdi. "Artık içki yok. Bunu yapmandan ve benden saklamaya çalışmandan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Kendime çok zarar verdim. Ben sadece..." *Başka ne yapacağımı bilemedim. Ve her zaman işe yarar.*

"Sen-"

"Hayır, bilmiyorum," diye bitiriyorum çünkü birbirimizin cümlelerini tamamlayacak kadar uzun süredir kankayız. "Beni yeterince uzun zamandır tanıyorsun."

Tek başıma, evde ya da sık sık böyle içmediğimi biliyorum. Sorun alkol değil."

Kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Bu bir kaçış. Anlıyorum, çilli. Sadece buna ihtiyacın olduğunu hissetmenden hoşlanmıyorum. Keşke ne kadar inanılmaz olduğunu bilseydin. Keşke kendine baktığında benim gördüğüm her şeyi sen de görseydin. Brielynn'e'in senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

Hüzünlü bir gülümseme isteksizce dudaklarımdan yukarı sıçrarken göğsüm sıkışıyor.

Bazen keşke en iyi arkadaşım olmasaydın ve başka bir kadına aşık olmasaydın diyorum.

"Üzerinde çalışıyorum."

ÜÇ

Margot

Aria koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak "NE BOKTAN BİR ŞEY" diye haykırıyor, güzel yüzünü kızgın bir ifade kaplıyor. "Onu öldürtmemi mi istiyorsun? Wes'in bunu yapabileceğine ve kaza süsü verebileceğine eminim."

"Pfft," diye alay ediyor Halle, bakır rengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Wes'i unut. Bu masada üç tıp uzmanı ve bir ressam var. Onu kendimiz de öldürebiliriz."

"Evli," diye mırıldanıyor Rina en az beşinci kez. Başını inanmaz bir şekilde sallıyor, hâlâ o önemsiz ayrıntıya takılmış durumda. Sefilce başımı sallıyorum.

"Evli. Yani iddia ettiği gibi bekar değildi. Diğer kirli kadın bendim. Metres." Yeterince sert olmayan kahvemi yudumlarken acı dolu bir nefes alıyorum.

İyi davrandım. Öğrendiğimden beri ne bol miktarda alkol aldım ne de rastgele bir yabancıyı yatağıma aldım. Bu beni düzeltmeyecek, bunu biliyorum. Yine de idare etmeyi kolaylaştırmıyor. Biz

muhteşem güneşli bir Pazar sabahı her zamanki brunch yerimizde. Julien'le olan olayın üzerinden resmi olarak bir hafta geçti.

Çok daha uzunmuş gibi geliyor.

"Bilmem gerekirdi. 'Çıktık'," kelimenin etrafına tırnak işareti koydum, "üç ay boyunca. Üç." Elimi masaya vurup içkilerimizi şingırdatıyorum. "Kusura bakma. Ama cidden. Üç ay boyunca onunla birlikteydim. Birini tanımak için azımsanacak bir süre değil ve beni neredeyse hiç dışarı çıkarmadı. Hiçbirinizle tanışmadı." Elimi masanın etrafındaki arkadaşlarıma doğru salladım. "Evde kaldık, seks yaptık ve yemek yedik. İlişkimiz bu kadardı. 'İş telefonları' alırdı, onlar için her zaman odadan çıkardı. Bilmeliydim," diye yineliyorum. "Benimle ne yaptığı çok açık olmalıydı. Karısı öğrenmesin diye beni sır olarak saklıyordu."

Üçü karşılıklı bakışır.

Ne zaman onu dışarı çıkmaya ve bir şeyler yapmaya ikna etmeye çalışsam, evde sadece ikimizle olmayı sevdiğini söylüyordu. Ne zaman onu arkadaşlarımla tanıştırmaya çalışsam, neden yapamayacağına dair bir bahanesi vardı. Çok derine inmedim çünkü zaten çok derindeydim ve her zaman benimle yalnız kalmak istemesinin acayip romantik olduğunu düşündüm.

İç çekiyorum. Çok aptalım. Çok kör ve aptal.

Masanın öbür ucuna uzanıp Aria'nın espressosunu alıyorum ve yudumluyorum. Hiçbir şey söylemiyor çünkü o iyi bir arkadaş. İçimi dökmeme izin veren iyi arkadaşlarım var. Pislik evli adamla birlikte olduğum için beni yargılamayan. İhtiyacım olduğunu bildikleri için kahvelerini almama izin veren.

"Sizi seviyorum çocuklar."

"Hayır, yapamazsın," diye azarlıyor Rina. "Bu trenin iç karartıcı tarafına binmiyoruz. Margot için kendini kötü hissetmene gerek yok. Bu onun suçu. Senin değil."

Bunu Cape Cod ve Depressionville arasındaki sınırdaki sıkışıp kaldığım bara söyle.

"Tamam. Her neyse. Depresyon yok. Yaşasın, mutluyum."

Tabaklarımız geldiğinde Rina bana gözlerini deviriyor. Bugün iki yerine üç tane tarçınlı krep sipariş ettim. Ve domuz pastırması çünkü her acıma partisinde bir de domuz pastırması olmalı.

Halle, "Julien'i nereden tanıdığınla ilgili sorusuna cevap vermekten nasıl kurtuldun?" diye sorduğunda, kahvaltılarımıza dalmış bir şekilde birkaç dakika sessiz kaldık.

Ağzımdaki şekerli ekmek parçasını yutuyorum, Aria'yla göz göze geldiğimde boğulacak gibi oluyorum. Drew'un beni kurtarmaya nasıl geldiğinden henüz bahsetmedim. Ya da öpücükten. Muhtemelen Aria'nın eski erkek arkadaşıyla neredeyse öpüşmüş olmama nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım içindir. Kısa bir süre çıkmış bile değiller. Birlikte yaşıyorlardı. Birbirlerine aşıklardı. Drew ona *hâlâ* aşık ve onunla bir şans daha elde edebilmek için beni karşıdan gelen bir arabanın önüne atabilir.

Öpücüğün hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Bana bir cankurtaran salı önerdiğini biliyorum. O benim en iyi arkadaşım ve biz asla daha fazlasını yapma oyunu oynamadık. Bana öyle bakmıyor. Muhtemelen beni bir kadın olarak bile görmüyor, sadece Margot olarak. Ki bu iyi bir şey. Gerçekten harika, çünkü Drew hayatımın vazgeçilmezi.

Peki neden öpücüğü düşünmeden duramıyorum?

Başarısız, acınası aşk hayatım yüzünden kendimi zihinsel olarak azarlamadığım zamanlarda yani.

"Beni Drew kurtardı," diyorum çünkü ben pek çok şeyim -sınırını bilen ve sık sık onu aşan bir kız, duygusal olarak olgunlaşmamış, ateşli bir hatun, biraz vahşi ve çok açık sözlü- ama yalancı değilim. Ben dürüstüm. Her zaman. Üç çatal seti havada duraklıyor. Tepkileri neredeyse komik.

Aria'nın gözleri irileşiyor ve dudakları aralanıyor. "Drew? Drew, Drew gibi mi?"

"Hayır. Drew, *Drew*, Drew gibi."

Homurdanıyor. "Kapa çeneni, kaltak. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ciddiyim.

Drew seni kurtarmaya mı geldi? Nasıl?"

Durduramadan yere bakıp kızarıyorum ve *öksürüyor* Halle gibi kızarmamla tanınmadığım için hepsinin bana baktığını biliyorum. Gözlerinin sıcaklığının başımın tepesinde delikler açtığını hissedebiliyorum.

"Evet. Yani, um." Gergin bir kahkaha. "Brielyne'e Julien'le onun ilaç şirketinin düzenlediği bir yardım gecesinde tanıştığımı söyledim, ki bu doğru. O bileti departman çekilişinden kazandım. Bunu bir cevap olarak kabul etmiş görünüyordu."

"Harika. Kimin umurunda? Şimdi Drew'un seni nasıl kurtardığını açıkla çünkü belli ki bir şeyler saklıyorsun."

Lanet olsun Rina! "Beni öptü." Sineye çekiyorum ve arkadaşlarımla yüzleşmek için başımı kaldırıyorum. Aria'yla yüzleşmek için, çünkü bunu umursayacak tek kişi o. "Bana doğru yürüdü ve beni öptü. Julien ve karısına birlikte olduğumuzu söyledi."

Rina çatalını düşürür.

Halle garip bir şekilde güler. Aria... Aria sırtıyor.

"Ne var? Neden sırtıyorsun? Onu öptüğüm için kızgın mısın? O sadece beni kurtarmaya geliyordu. Yemin ederim hepsi bu. Drew ve benim nasıl olduğumuzu biliyorsun. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorsun."

Söylenmemi durdurmak için elini kaldırdı. "Sırtıyorum çünkü yüzün kızarıyor."

"Biliyorum." Yüzüm ellerimin arasına düşüyor. "Utaniyorum. Yani, ugh, Drew. İğrenç."

Benim saçma sapan iğrenme çabama gülüyor. "İyi öpüşüyor, değil mi? İnanılmaz derecede iyi, değil mi?" Ellerim kucağıma düşüyor ve arkadaşşıma bakıyorum. Diğer ikisi de şu anda onunla birlikte sırtıyor ve keşke bunu böyle bilerek yapmasalardı. Öpücüğün anlamsız bir öpücükten daha fazlası olduğunu düşündüren bir şekilde.

"Aria."

"Margot," diye papağan gibi konuşuyor, ses tonumla alay ederek. "Ben kızgın değilim. *Mutluyum*. Seni o korkunç durumdan kurtarmak için orada olduğu için mutluyum. Seni öptüğü ve sana sahip çıktığı için mutluyum. Umarım bu Julien'i delirtmiş ve kızdırmıştır ve umarım ona tedavi edilebilir bir mide ülseri vermiştir çünkü bundan biraz acı çekmeyi hak ediyor." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ama hepsinden önemlisi, keşke gerçek bir öpücük olsaydı. Gelmiş geçmiş en kötü tek gecelik ilişkilerden, çabucak aşık olduğun ve sonunda evli olan bir adamla tanışmaya kadar gittin. Flört hayatın," ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, "alınma ama, tam bir kabus olmuş."

"Benimki kadar kötü değil," diye araya giriyor Halle.

"Tamam, iyi," diye kabul ediyor Aria. "Halle'inki kadar kötü değil. Ama yine de oldukça kötü. Ve sen Drew ile en iyi arkadaşsın. Çok seksi, harika öpüşen, harika bir adam. Onun mutlu olmasını istiyorum, senin de mutlu olmanı istiyorum ve tek dileğim ikinizin birlikte mutlu olabilmeniz."

Sessizlik.

Rina Aria'ya doğru eğilir ve fısıldayarak, "Bence onu aptal yerine koydun," der.

Halle ve Aria gülüyorlar ve bu Aria'nın sözlerinin beni sarmaladığı garip gerilim balonunu kırıyor. Ama ben gülmüyorum.

"Belki başka bir hayatta," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan. "Drew ve ben sadece arkadaş olacağız. O hâlâ sana aşık ve benim için çok yaşlı ve dürüst olmak gerekirse, ona arkadaşım olarak ihtiyacım var. Birbirimizi daha fazlası olarak görsek bile, ki gerçekten görmüyoruz, asla daha fazlasını istemem. Onun arkadaşlığı çok değerli."

Aria ve Rina aynı anda gözlerini devirirler.

Onların durumunda olsam ben de öyle yapardım ama yine de. Ben haklıyım ve onlar da bunu biliyor. Elbette, tüm hikayemi bilmiyorlar. Ailem dışında kimse bilmiyor. Ama tüm bunlar bir yana, Drew'la bir araya gelmek korkunç bir hata olur.

Arkadaşlığımız mahvolurdu. Kalbim kırılırdı. Yani evet, hayır teşekkürler.

"En azından bu fikri düşünebilirsin," diye öneriyor Rina. Başımı sallıyorum, ağzıma daha fazla yemek tıkıştırıyorum.

"Hayır. Zaten sanırım flört ve erkeklerle ilgili her şeye biraz ara vermem gerekiyor. Her ikisi söz konusu olduğunda da şimdiye kadarki en kötü muhakeme yeteneğine sahibim. Bu alanlarda verdiğim her karar yanlış oldu ve içgüdülerime güvenmiyorum."

Çeşitli anlaşma sesleri çıkarırlar. Yakın kız arkadaşlar, birlikte içtiğin terapistler gibidir. Sanırım bunu bir yerde okumuştum ve doğru. Ama bu terapi seansları birçok yorum ve fikirle birlikte gelir. Herkes her zaman bir başkası için en iyisini bildiğine inanır ve benim arkadaşlarım da kesinlikle bir istisna değil. Ama bu durumda, duruşları çok yanlış.

Halle başını omzuma koyuyor ve orada dinlendiriyor. "Doğru, geçmişte en iyi kararları sen vermedin." *Yüzyılın yetersiz ifadesi*. "Ve sen ve Drew en iyi arkadaş cennetinde yaratılmış bir eşleşmesiniz. Ve evet, o senden on yaş büyük-"

"Dokuz."

"Dokuz yaş büyük. Her neyse. Ama biliyorsun," başını çevirip gözlerime baktı, "bazen en iyi arkadaşlar en iyi sevgili ve partner olurlar."

"Seninle yatmayacağım, Halle. Kızıllar benim tipim değil." Koluma vuruyor ve bana görmezden gelmeyi seçtiğim sivri bir bakış fırlatıyor. "Bununla işimiz bitti. Beni berbat bir durumdan kurtardı, hepsi bu. Lütfen, bırak gitsin."

Neyse ki öyle. Bundan sonra sohbetimiz benden ve genel olarak erkeklerden başka konulara kayıyor. Bir saat sonra, bol bol kucaklaşarak ve yakın bir zamanda akşam yemeği için buluşmaktan bahsederek restorandan ayrılıyoruz. Kızlarımı seviyorum. Ama bazen sık sık yaptıkları "senin için en iyisini biz biliriz" arkadaşlığının üstesinden gelmek zor oluyor.

Gerçekten boktan kararlar verdim ve bunun sonucunda boktan sevgililerim oldu.

Evet, bunların çoğu benim hatam. Karanlık geçmişimi çözmek için bir terapistle gitmeye karar verseydim, eminim her şey daha kolay yerine otururdu. Üniversiteden mezun olduğumdan beri bunu tartışıyorum, ancak gerçek şu ki, bunun için çok fazla zamanım yok. Ayrıca, bu konuda konuşmayı sevmiyorum. Hem de hiç. Hem de hiç. Başıma gelenlerin hayatımı belirlemesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum, ancak geçmişiniz kaçınılmaz ve maalesef bugünüze kanama eğilimi gösteriyor.

Julien gerçekten çıktığım ilk erkekti ve bu tanımın şüpheli olduğu açık. Yine de beni gerçekten tatmin etmeye *çalışan* ilk erkekti. Fiziksel olanın ötesini umursuyormuş gibi davranan.

Ve bu şekilde ortaya çıkıyor.

Sanırım şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, resmi olarak flörtlere, ilişkilere ve hatta sekse pek inancım yok. Sanırım kendime odaklanmamın zamanı geldi. Erkeklerle kaptan köşkümde çok fazla güç veriyorum. Bu gurur duyduğum bir şey değil. Onların eylemlerinin ve fikirlerinin kendime verdiğim değeri belirlemesine izin veriyorum. Yani, tamamen değil. Hâlâ kim olduğumu biliyorum ve buna sadık kalmaya çalışıyorum. Ama... evet, ben o kıyım. Kötü muamele gören ve bunun için kendini suçlayan kız. Yılların berbat şartlandırması en iyisi. Kusurun farkında olmak onu sihirli bir şekilde ortadan kaldırmıyor.

Ama artık yok.

Erkeklerin bana kendimi boktan hissettirmesine izin vermekten yoruldum. Tüm gücü onlara verirken kendime hiçbir şey bırakmamaktan yoruldum. Yirmi dört yaşındayım. Büyüme zamanı geldi.

Artık erkek yok.

Telefonum çalıyor ve tanıdık gri gözlerin onun fotoğrafı şeklinde bana baktığını görünce gülümsüyorum. Parmağım ekranda geziniyor ve "Bekârlık yemini ediyorum" diyerek cevap veriyorum.

"Artık senin için diz çöken tüm erkekleri geri çevirmek için bir bahanen var."

"Şaka yapmıyorum, Drew."

"Ben de değilim, Margot."

"Cidden tüm erkeklerden uzak durmam gerektiğini düşünüyorum." "Bütün erkekler mi? Peki ya ben?"

Sesinin alçalışına içten içe sırıtıyorum. Flört etmek istemiyor, bu sadece doğasının doğal bir parçası. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliyim. Ses imalı.

"Sen bir erkek değilsin. Sen bir Drew'sun."

"Size söz veriyorum, bir Drew olabilirim ama aynı zamanda tamamen erkeğim."

İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve çenem tepemdeki güneşi gösterene kadar başımı geriye atıyorum. Halle'nin brunch'taki sözleri zihnimde uçuşuyor. *Bazen en iyi arkadaşlar en iyi sevgililer ve partnerler olur.* Bir açıdan, isteksiz bir yanım buna katılıyor. Kör değilim. Drew'un kim olduğundan habersiz değilim. Zeki, komik, seksi, tatlı, kibirli ve alfanın mükemmel birleşimi ve canımı acıtacak kadar muhteşem.

Ama Drew ve benim için çok basit ve temel bazı gerçekler var. Bir:

O benim en iyi arkadaşım - onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum.

İki: Neredeyse her vardiyada birlikte çalışıyoruz.

Üç: O başka bir kadına aşık, benim arkadaşım olan bir kadına.

Dört: O öpücüğe rağmen beni küçük bir kız kardeş gibi görüyor ve birden fazla kez bu yönde yorumlar yaptı.

Yani en iyi arkadaşlar en iyi sevgililer ve partnerler olabilir, ama bu biz olmayacağız. Asla.

"Tamam, hepiniz erkeksiniz. Ama aynı zamanda hıyarlık ediyorsun. Ne dediğimi çok iyi biliyorsun. Artık seks yok. Randevu yok. Olumlu hayat tercihleri zamanı."

Drew telefonda derin derin nefes alıyor. "O sadece kötü bir adamdı, çilli. Bu hepsinin öyle olduğu anlamına gelmez. Sen gençsin. Doğru kişiyle tanışacaksın. Julien o değildi." Ne demek istediğimi anladın mı? Drew onsuz yaşanamayacak kadar mükemmel.

"Her neyse. Hala işim bitti. En azından bir süreliğine." "Dondurma yemek için benimle buluşmak ister misin?"

Gözlerim hâlâ kapalıyken öyle geniş gülümsüyorum ki muhtemelen yanımdan geçen herkese psikopat gibi görünüyorum. "Daha yeni brunch yaptım."

"Sevdiğini bildiğim şu milkshake espresso şeylerinden birini içmek için ölüyorum. Gel benimle binamın yanındaki yerde buluş. Ben ısmarlıyorum," diye ekliyor, tanesi on beş dolar olduğu için bunun anlaşmayı mühürleyeceğini biliyor. Aptal pahalı şehir.

"O milkshake'leri severim."

"Biliyorum. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıyor ve ben zaten South End'de olduğum için Back Bay'deki binasına doğru gidiyorum. Drew'un en güzel yanı, garip biri olmaması. O öpücükten sonra aramızın nasıl olacağı konusunda biraz gergindim ama hiç garip olmadı. Azıcık bile.

On dakika sonra, kafenin dışında durmuş Drew'u bekliyordum, yüzüm telefonuma gömülmüştü ki iri kolu omzuma düşerek beni irkiltti. "Beni yendin. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben hızlı yürüyen biriyim."

Drew benim için kafenin kapısını açıyor ve anında taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu ve bir dondurma dükkanına girmeye her zaman eşlik eden soğuk hava dalgası ile saldırıya uğruyorum. Şehirde bunlardan iki tane var ve çok popüler olmaya başladılar; altı kişi derinliğindeki sıra ve oturma seçeneklerinin olmaması da bundan kaynaklanıyor. Ayrıca alkol servisi de yapıyorlar ve shake ya da sundae'nizi alkollü bir drizzle ya da shot ile hazırlayabiliyorlar. İnanılmaz derecede harikalar.

"Brunch nasıldı?" Drew menüye bakarak soruyor, sıradan olması gerekirken hiç de öyle olmayan bir tavırla.

Sırtarak yüzünün yan tarafına bakıyorum. "Aria nasıldı demek istiyorsun?" Bana kızgın bir kaş çatıyor. "Sorduğum bu değildi."

"Hayır. Ama demek istediğin buydu. Ve bunu inkar etmiyorsun." Kalçamı ona çarpıyorum ve o da karşılık veriyor, neredeyse beni kafenin diğer ucuna fırlatıyor. Uzun boylu, güçlü piç. "Brunch iyiydi. Aria iyi. Çok resim yapıyor. Hatta kızın saçına boya sıçramıştı ama umurunda bile değildi. Her neyse, Rina ve Halle de iyiler, onları sormadığına göre. Onlara Julien'den bahsettim ve 'o bir pislik, sen onun için fazla iyisin' konuşmasını aldım. Ayrıca onlara senin yeni sevgilim olduğunu söyledim ve benim gibi vahşi biriyle uğraşmanın harika bir şey olduğunu düşündüler."

"Öyle mi?" tunç gözlerinde kurt gibi bir parıltıyla bana bakıyor. "Onlara öpücüğümün dünyanı nasıl sarstığını anlattın mı?"

"Yaptım aslında. Yine de bu ifadeyi kullandığımı hatırlamıyorum." Ona cilveli bir şekilde gülümseyerek başımı eğiyorum. "Sanırım daha çok Drew'un bir bebekle bir yılanın mükemmel birleşimi gibi öpüştüğünü söyledim. Bolca salya ve artık bademciklerimin tadını bilen bir dil."

"Böyle yalanlar söylemeye devam edersen sana içki ısmarlamam. İkimiz de harika öpüştüğümü biliyoruz. Kollarımda resmen bayıldın." Bir elini dalgalı kestane rengi saçlarında gezdiriyor. "Kenar notu, seni öpmeden önce dudağımda garip bir büyüme olduğunu söylemeyi unuttum. Eminim bir şey değildir. Bulaşıcı da değil."

"Yarım yamalak amcık yemeyi bırakmalısın." Drew kahkahayı patlatıyor ama önümüzdeki kadın iğrenmiş bir ifadeyle arkasını döndüğünde kahkahasını bastırmaya çalışıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, Drew'un boğulmasına neden olarak. Kadın arkasını dönüyor ama orada bir arkadaş edindiğimizi sanmıyorum.

Drew bana doğru eğiliyor, ağzı kulağımın hemen yanında. "Yeni yeğenini o ağızla mı öpeceksin?"

"Senin yapmandan daha iyi. Özellikle de bu şüpheli büyümeyle." Olması gerekenden sadece birkaç saniye daha fazla oyalanırken bana karşı sırtıttığını hissediyorum. Artık bizden nefret eden kadın kahve ya da ekstra bir şey istemeden sade vanilyalı shake siparişi verirken sırada bir adım öne çıkıyoruz. "Vanilya mı?" Sadece Drew duyabilsin diye nefesimin altından tıslıyorum. "Ciddi misin? Bu çok sıkıcı."

"Vanilya senin için yeterince sapıkça değil mi, çilli?" diye fısıldıyor.

"Böyle bir yerde mi? Yakınından bile geçemezsin." Ona yan gözle dar bir bakış atmak için kayıyorum. "Ve ben sapık değilim."

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekiyor. "Bunu o çılgın vibratör ve dildo koleksiyonuna anlat, Rahibe Theresa."

Başımı sallıyorum. "Bir kızın karşılık vermeyen ya da kalbini kırmayan sadık sevgililere ihtiyacı vardır. Yargılamayın."

"Burada yok. Sadece onlarla tanışmama izin vereceğin günü bekliyorum." Bana göz kırıyor ve ben zihinsel olarak sarsılıyorum.

Öyle demek istemiş olamaz. Olanlardan dolayı çok sarsıldım. Öyle olmalı. Oyuncaklarımla gerçekten tanışmak istemiyor. Bilirsin, ben oradayken.

Sonunda tezgâha ulaşıyoruz ve ben siparişimde son dakika değişikliği yapmadan önce Drew benim için sipariş veriyor. "Büyük boy tuzlu karamelli milkshake, iki shot espresso, çiseleyen çikolata sosu, çiseleyen şekerleme ve üzerinde karamelli krem şanti olacak." Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana döndü. "Çiseleyen eklentini doğru tahmin ettim mi?"

"Hep yapıyorsun. Kafamın içinden çık. Aklımı bu kadar iyi okuman çok ürkütücü." Ona dik dik bakıyorum, ama o sadece kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsüyor ve bir anlığına zaman duruyor. Biz birbirimize cesurca bakarken zaman tamamen duruyor.

Ben gülümsüyorum, o gülümsüyor ve bu bizim aramızdakinden farklı hissettiriyor.

Onun içinde, gözlerinde kayboldum. En azından kasiyer kız sipariş işlemini geciktirdiğimiz için boğazını temizleyene kadar. Drew kendi siparişini veriyor ve sonra beklemek için kenara çekiliyoruz.

"Bunları nerede içiyoruz?" Aynı anda ikimiz de ön pencereden dışarı bakıyoruz. Mavi ve parlak olan gökyüzü şimdi karanlık ve fırtınalı. Kalabalık kafenin etrafını arıyoruz, hiçbir yerde açık bir masa bulamıyoruz. "Senin yerin" diyorum, o da "Benim yerim" diyor.

DÖRT

Drew

MARGOT BUNU BİLMİYOR ve muhtemelen bunu son nefesime kadar kabul edeceğim, ama arkadaşlığımız bir iddia üzerine başladı.

Margot ilk gününde acil servise girdi.

Yüzünde tek bir makyaj izi yoktu ve hastanedeki her doktorun dikkatini çekecek kadar güzel görünüyordu. Sadece güzelliği ya da gençliği değil; uzun bir kıştan sonra baharın ilk çiçeği gibi yaydığı masumiyetti.

Nefes kesiciydi.

Nefes kesiciydi.

Ve sonuç olarak, etrafta dolaşmaya hakkı olmayan bok kafalı pislikler departmanımı doldurdu.

O sıralarda Aria'ya çok bağlıydım. Birlikte yaşıyorduk ve ilişkimiz oldukça iyi gidiyordu. Kavga ediyorduk, hep kavga ediyorduk ama yine de Aria'yı seviyordum ve yeterince mutluydum. Daha da önemlisi, bencil bir piç olabilirim -buna sahip olmayan başarılı bir doktor gösterin bana- ama aldatan biri değilim ve asla olmayacağım.

Ancak çok sayıda asistan, uzman ve fellow, en yeni çiçeğimizin çiçeklerini kimin açacağına dair bahse girmeye başladığında, ben de ilgilenmeye başladım. Kendim için değil ama bu noktaya kadar yeni hemşireyle birkaç etkileşimim olmuştu ve onu akbabaların gelip tükürmeden önce çiğnemesini istemeyecek kadar sevmiştim.

Belki de o sikler benim departmanıma sızdığı için sahiplenici davranıyordum. Belki de bir tür ağabey gibi korumacı davranıyordum. Belki de Margot'da beni farklı bir düzeyde etkileyen ve üzerinde çok derin düşünmeyi reddettiğim bir şey vardı.

Bilmiyorum.

Doğrusu, bugün bile, neden adım attığımdan ve katıldığımdan emin değilim.

Ba

hse Tek bildiğim, onlar tarafından incitilmesi düşüncesine katlanamadığım.

gir Şartlar basitti. Kolaydı, özellikle de benim için.

eri
m.

ev sahibi avantajı. Acil servisin kapısından giren bir sonraki hastayı tedavi edecek özel bölüm Margot'u kazanacak ve diğer herkes geri çekilmek zorunda kalacaktı.

Cinsiyetçi ve içler acısı mı? Emin ol öyleydi. Beni iğrendirdi mi?

Kesinlikle!

Ama yine de yaptık.

İşte herkes Margot'u vurmayı bu kadar çok istiyordu. Eğer hamile bir kadınsa-OB kazandı. Kurşun yarasıysa travma kazandı. Fıtık-ameliyat. Kalp krizi-kardiyoloji. Ve bu böyle devam etti.

Ama yine de burası benim bölümümdü ve içeri giren bir sonraki kişinin kolu kesilmişti ve yaklaşık iki düzine dikişe ihtiyacı vardı. Plastikler bile onarım hakkında tartışamazdı çünkü herhangi bir birinci yıl asistanının yapabileceği kadar basitti.

Kazanmak için acil servis. Ağdan başka bir şey yok.

Kimse bunu sorgulamadı. Kimse bana meydan okumadı ve hey, senin zaten bir kız arkadaşın var demedi çünkü çok az insan kız arkadaşım olduğunu biliyordu. Sadece Rina, Halle-

O sırada hâlâ hastanede çalışıyordu ve bölümümde Margot'yu ya da bahsi umursamayan birkaç yaşlı ve evli doktor daha vardı.

Özel hayatımla kariyerimi tutarlı ve sistemli bir şekilde ayrı tuttum. Bu daha sonra Aria ile sürekli bir tartışma konusu oldu. Yine de bunların hiçbirisi önemli değildi. Margot'ya karşı 'hamlemi' yaptım, bu da onunla konuşmam, yeni bir hemşire olarak ona yardım etmem, birlikte çok çalışmamızı ve kimsenin kirli ellerini onun yanına yaklaştırmamasını sağlamamdan ibaretti.

Ondan hemen hoşlandım.

Çok zeki, alıngan ve aldığı kadar iyi veren biriydi. Aynı zamanda iyi bir hemşireydi, bu da onu benim gözümde daha da yükseltti. Hastalara karşı harikaydı, bu işte çok yeni olmasına rağmen titiz ve dikkatliydi ve ağır travmalarda alınganlık göstermezdi. Kısa sürede profesyonel bir steno geliştirdik. Daha önce deneyimlemediğim bir doktor-hemşire ilişkisi ve bu konuda ona güvenmeye başladım.

Ayrıca onunla konuşmaktan gerçekten hoşlandığımı fark ettim.

Söylediğim hiçbir şeyi yargılamaz, fikirlerini ve düşüncelerini özgürce ve dürüstçe söylerdi. Yavaş yavaş fark ettim ki, Margot için durum pek de görüldüğü gibi değildi. Onun sırları vardı. Masumiyet maskesi taktığı bir iç karanlığı vardı.

Ama lanet olsun, o sadece... nadir, gerçek ve bağımlılık yapıcıydı.

Arkasındaki temelleri tam olarak anlamadan yakınında olmanız gereken türden bir kadın. Tamamen zararsız görünen bir şekilde beni derinden etkiledi. Sanki kategorik olarak sizi içten içe mahvetmek için tasarlanmış bir evrende kasıtsız bir kırılmaydı.

Ve Aria ile her şey dağıldığında, Margot İsviçre'ye dönüştü, sinir bozucu bir şekilde tarafsız. Hala minnettar olduğum bir şey.

Margot kafenin kapısına doğru ilerliyor, camdan dışarı bakıyor ve kaşlarını çatarak tehditkâr bir tavır takınıyor. "Bu boktan bir şey, yo."

"Orta batılı kızların "wacked" dediğini bilmiyordum."

"Eskiden birlikte parti yaptığım meth-head'lerden öğrendim."

Kıs kıs gülüyorum. İçki içmek ve belki arada bir ot çekmek dışında, Margot iyi bir kızın timsalidir. Melek gibi, özüne kadar tatlı, hıznır kirli ağzına rağmen.

"Kelime seçimime rağmen, öyle." Başını omzunun üzerinden bana doğru çeviriyor. "Sence yağmur yağmadan yetişebilir miyiz?"

Omuz silkiyorum. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

Bir nefes alıp bardağa geri dönüyor. "Bu milkshake'in içine bir shot votka atmalıydım. Pazar günü öğleden önce lanet olsun. Islanmaktan nefret ediyorum. Erkeklerden nefret ediyorum. Muhtemelen ıslanmaktan nefret ettiğimden daha fazla. Şu anda rastgele gevezelik ettiğimin farkındayım, ama kendimi hala tik tak yapan ve saat başı çalan bozuk bir saat gibi hissediyorum çünkü düzgün işlediğim yanılsamasını sürdürürken bir arada kalmak için yapmam gereken şey bu ve bunları yapmayı bırakırsam tüm çatlaklarım ortaya çıkacak ve herkes gerçekten ne kadar bozuk olduğumu görecek. Bu mantıklı geliyor mu?"

Bunun üzerine içimden iç çekiyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu göğsüme geri çekiyorum çünkü evet, bu mantıklı. Tam da Margot'ya yakışır bir şekilde. En azından bu sefer saklamaya çalışmak yerine bana söylüyor. Margot hakkında beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey kendini görme biçimi.

O kırık değil.

Dirençli, karmaşık ve güzel bir şekilde kusurlu.

Bir yanım bu bahse karıştığım için pişmanlık duyuyor çünkü onun tüm mükemmel sahte masumiyeti karşısına çıkan ilk pisliğe heba oldu. Belki de ben olamayacağıma ve en azından çaba göstereceklerine göre doktorlardan biri olmalıydı.

Bunun yerine, bu kızın korkunç tek gecelik ilişkiler dizisi vardı. Onun ne kadar harika olduğunu kaçıran ve sadece güzel yüzünü ve delicesine sikilebilir vücudunu alıp sonra bir kenara atılacak bir şey olarak gören kaybedenler. Aldılar, aldılar ve aldılar.

Ben çaresizdim. Onu sahiplenecek ve onaracak bir adam değil, onun yanında sefil bir şekilde duran ve gözyaşlarına omuz olan talihsiz bir piçtim. Ben hâlâ o adamım.

"Hepimiz biraz kırıldık, çiller, ama tik tak yapmaya devam etmeseydik, o zaman nerede olurduk?"

"Hayır. Bende yasal bir sorun var. Erkek karşıtı olduğum için bana kızamazsın. Sizin türünüzün kötü olmadığını biliyorum ama ben *sadece* kötü olanları seçiyor gibiyim. Şimdiki şirket hariç."

Haklısın. Çünkü ben onun için gerçek bir erkek sayılmıyorum.

Kendisi söyledi. "Seni hiçbir şekilde değiştirmezdim."

Cevap vermiyor. Ses bile çıkarmıyor.

Bana inanmıyor çünkü kendisiyle ilgili değiştireceği çok şey var ve ona bakan herkesin aynı şekilde düşünmemesini anlayamıyor.

Margot'nun, algılanan yetersizliklerini ve zayıf dürtü kontrolünü aç canavarlar gibi besleyen isyankâr bir kendini küçümseme çizgisi var. Bu kısır döngünün sona ermesi için her şeyi yaparım.

Bir süreliğine öyle görünüyordu. Julien geldiğinde ve o mutlu olduğunda. Yani, bir şeyler döndüğünden endişeleniyordum. Adam onu hiç dışarı çıkarmıyordu, arkadaşlarıyla da buluşmuyordu. Ama birlikte olduktan çok kısa bir süre sonra gitti ve Julien gittikten sonra kız gayet iyiydi. Elbette üzgündü ve aşk acısı çeker gibi biraz ağlamaklıydı ama her zamanki kendini yok etme döngüsüne geri dönmedi.

Ve sonra o orospu çocuğu geri gelip evlenmek zorunda kaldı.

Eğer karısı kolunda olmasaydı ve Margot cesur olmaya çalışırken bu kadar harap görünmeseydi onu durduğu yerde öldürebilirdim. Bunun yerine, onun gibi kibirli bir hıyarın canını en çok yakacağını bildiğim yerden vurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Onu öptüm.

Onu öptüm.

Bunu düşünerek sırtıyorum, pencereden dışarı bakarken Margot'yu hâlâ kendime doğru tutuyorum, ayrılmaya ya da uzaklaşmaya tam olarak hazır değilim. Eski sevgilisine bir kazık atma niyetiyle yapılan şey, kısa sürede çok daha fazlasına dönüştü.

Margot. Kollarımdaki bu Margot. Benim Margot'um. Onun tadı. Kokusu. Ağzımın onunkini kavrayışındaki nazik zevk uğultusu. Seksi ve erotikti. Tatlı ve baharatlıydı. Tanıdıktı, eve dönmek gibiydi ve yine de sarhoş edici bir şekilde yasaktı.

Akıllara durgunluk veriyordu.

Tek bildiğim Margot'yu öpmeyi bırakmak istemediğimdi. Aletim de aynı fikirdeydi. Ama sonra beynim sonunda devreye girdi ve bağırdı, BU MARGOT! Senin en iyi arkadaşın. Geri çekil!

Şimdi bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Eylem gerçekleştiğinde bir zorluk haline geleceğini hiç düşünmediğim bir şey. Bir öpücük. Hepsi bu kadardı. Bir öpücüğün bir erkeğin fikrini değiştirmesi nasıl mümkün olabilir ki? Düzinelerce kadını öptüm ve öylece bıraktım.

Ama... Margot'a bakıyorum. Margot'u düşünüyorum. Margot'u hayal ediyorum. Tüm bunları daha önce hiç yapmadığım şekilde yapıyorum. O benim Pandora'nın kutusu oldu. Beni mutlu bir ölümle cezalandırdığı sürece, öldürmeye yönelik lezzetli bir zehir gibi seve seve yalayıp içeceğim korkunç ölümcül silah.

Bununla nereye varmak istediğimi açıkça görebilirsiniz. Çünkü onu burada kollarımda tutarken, aklım onunla keşfedilmemiş sulara dolaşıyor. Onu bağlamak, gözlerini bağlamak ve güzel kışını tokatlamak istiyorum. Altımda yalvarmasını ve itaatkâr olmasını istiyorum. Dokunduğumda çıkardığı kendinden geçme sesleriyle eğlenmek istiyorum. Tanrım, onun benim için ıslanma fikri bile beni anında sertleştiriyor, bu yüzden onu serbest bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

Çünkü Margot sonsuza dek o en iyi arkadaş olacak. Bırakın bir ilişkiyi, benimle seks yapmayı bile kaldıramayan kişi. Esasen, boku yedim.

O yürüyen bir duygusal felaket ve ben zar zor dayanıyorum. Yani...

"Gitme
zamanı mı?"

"Gitme
zamanı."

Kafeden çıkıyoruz, elimizde içeceklerimiz, kaldırıma çıkar çıkmaz yağmur başlıyor. Sıradan bir yağmurdan da bahsetmiyorum. Korkunç bir sağanaktan, bir su tufanından bahsediyorum.

"Kahretsin!" Sadece birkaç blok ötedeki binama doğru kaçmaya çalışırken Margot çılgık atıyor ama ne kadar hızlı koştuğumuzun bir önemi yok çünkü anında sıırıslıklam oluyoruz. "Hava durumu uygulamam bugün için yağmur göstermiyordu. Saat başı parlak güneş vardı."

"Yalan söyledi," diye bağıriyorum suyun betona çarparken çıkardığı sert sesin üzerine.

"Yağdı. Lanet olası bir yalancı ve yağmur sadece kıyafetlerimi ve saçımı mahvetmekle kalmıyor, milkshake'imi de mahvediyor. Siktir et bunu." Margot hızını yavaşlatıyor, içkisinden uzun bir yudum alıyor. "Zaten berbat durumdayım. Bunun da eriyip bir su birikintisine dönüşmesine izin vermenin anlamı yok."

Haklı.

Onunla birlikte yavaşlıyorum, bir dükkanın önündeki çıkıntıyı işaret ediyorum. Pencerenin camına yaslanıp yağan yağmuru izliyor ve içkilerimizi yudumluyoruz. Sessiziz, kendi iç gözlemlerimizde kaybolmuşken Margot sözsüz bir şekilde içkisini bana uzatıyor. Onunkini alıp karşılığında benimkini ona veriyorum. Bunu her içkimizin yarısına geldiğimizde yaparız - en azından alkolsüz olanlarda. Belki de içecekleri ve pipetleri paylaşmak samimi bir şeydir. Ama bu sadece yaptığımız bir şey ve ikimiz de bunun üzerinde çok derin düşünmüyoruz.

"Mmm," diye mırıldanıyor, dudaklarındaki fazla çikolatayı yalıyor. "Fıstık ezmeli ve karamelli Oreo harika."

"Biliyorum. Bu benim yeni tercihim olabilir."

"Şekerlemeye bayılıyordum. Kahveyle harika gitti," diye kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bunu söylemek için ne zamandır bekliyordun?"

"Sen sipariş ettiğine göre." Göz ucuyla onu sırtırken yakalıyorum. Sırılsıklam olmuş. Ben de öyle, ama benim tişörtüm onunkini göstermiyor. Altında çakıllı meme uçları olan dantelli bir sütyen ve pürüzsüz, gergin bir karın. Bluzunun soluk mor rengi ona ikinci bir deri gibi yapışmış ve ben de dikkatimi ona değil yağmura vermek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Çok tatlı içkisinden bir yudum daha alıyorum ve kan şekerimde yaklaşan sarsıntıyı bekliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. "Peki ne yap-" Çantasından telefonu çıkarıyor ama duymazdan geliyor. "Cevap vermiyor musun?"

Başını hayır anlamında sallıyor, pipetimi hâlâ ağzında, bir kez daha emiyor. "Hayır. Kızlarla brunch yaptım, yani onlar değil. Bu da ya iş, ya ailem ya da Julien demek. Hiçbiriyle konuşmak istemiyorum."

Kaşlarım saç çizgime çarpıyor ve ona daha iyi bakabilmek için omzumu yasladığım binanın tuğlalarına doğru kayıyorum. "Julien mi? Seni neden arasın ki?"

Margot omuz silkiyor, sabit bakışlarımla karşılaşmaya cesaret edemiyor. "Çünkü o bir dangalak. Birkaç kez aradı, modern dünyadaki herkesin yaptığı gibi mesaj atmak yerine eski usul sesli mesajlar bıraktı."

"Harika. Bu arkaik sesli mesajlarda ne diyor?" "Sesinin sert tonundan hiç hoşlanmadım Andrew." "Margot," diye uyarıyorum.

İç geçiriyor, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzanıyor ve benim duruşumu taklit ederek dönüyor. Gözleri isteksizce benimkilerle buluşuyor. "Açıklamak istediğini söylüyor. Onu geri aramamı ya da onunla buluşmamı istiyor, böylece bana her şeyi anlatabilecekmiş çünkü aramızda olanlar düşündüğüm gibi değilmiş."

"Bunu yapmayacaksın Margot," diye bağıyorum tepkimi durduramadan.

"Yavaş ol, Doktor. Toparlanamıyorum, değil mi?"

"Sen de onunla buluşmayacaksın." Gözlerini deviriyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. Cehennem gibi kaçamak bir cevap ve ben de onu başından savma taktiklerini bilecek kadar iyi tanıyorum. "Ciddiyim. Adam sadece kızgın çünkü senin benimle devam ettiğini düşünüyor. Onun tipini bilirim. "Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse olamaz."

Başını sallayarak onaylıyor, bakışları sokağa doğru benimkileri süzüyor. "Biliyorum. Sana erkeklerle işimin bittiğini söylemiştim ve bu özellikle Julien için geçerli."

Birkaç saniye daha ona sertçe bakıyorum, onu okumaya çalışıyorum, bana duymak istediğim satırları verdiğinden endişeleniyorum. Gözlerinin arkasındaki kararlılık bana bunu kastettiğini söylüyor, bu yüzden bırakıyorum. "Ne istiyorsun-" Tam telefonum çalarken tekrar sormaya başladım.

Margot kıs kıs güler. "Eğer bu Julien ise, ona senin aletini yalamakla meşgul olduğumu ve yuttuktan sonra ona geri döneceğimi söyle."

Bu zihinsel görüntü karşısında iniltimi tutuyorum. Telefonumu cebimden çıkarırken, yağmurdan zarar görmediği ve doğal olarak Julien olmadığı için anında rahatlıyorum. Ama... "Kahretsin," diye tıslıyorum cevap vermeden önce nefesimin altında. Margot doğruldu, alnında endişeli bir çatıkla bana tam olarak baktı. "Merhaba anne" dediğimde gözlerimiz kilitleniyor. Margot parlak bir şekilde sırıtıyor ve sanki anneme selam söylediğini iletmemi istermiş gibi elini havada çılgınca sallıyor.

"Andrew," diye bağılıyor annem o kalın Güneyli aksanıyla. "Seni yakalayacağımı sanmıyordum." Bunun üzerine kızgınlık hırıltımı içimde tutuyorum. "Çalışıyor olacağını düşünmüştüm."

"Hayır. Yarın akşama kadar çalışmayacağım."

"Harika. O zaman Pazar akşam yemeği için bara gelebilirsin." "Anne, Margot ile planlarım var."

Bu bir bahane değil, gerçekten değil, sadece ailemle akşam yemeği yemek için Güney Boston'a kadar araba sürmeyi sevmiyorum. Annemi, üvey babamı ve kardeşlerimi seviyorum. Gerçekten çok seviyorum. Ama en büyükleri olmama ve babam bizi terk ettikten sonra onlara bakmama rağmen

Metresiyle kaçıp gittiği için, bar işletmek ya da üvey babamın sahibi olduğu oto tamirhanesine yardım etmek yerine doktor olduğum için bana sataşmayı seviyorlar. Beni kendini beğenmiş ve kibirli biri olarak görüyorlar.

Onlarla birlikte olmadığımın emin olduğum bir şey.

"Oh, Margot. Harika. Onu yıllardır görmemiştim. Onu da getir."

"Anne-"

"İki aydır bizi görmeye gelmiyorsun Andrew," diye sözümü kesti. "Yaşlı annene bir iyilik yap ve akşam yemeğine gel. Seni özledim. Konserve sığır eti, lahana ve patates yapıyorum. En sevdiğinden. Yakında ikinizle de görüşeceğim." Ve sonra annem telefonu yüzüme kapattı.

Telefonumu tekrar cebime sokarak nefesimi dışarı veriyorum. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum elimi ıslak saçlarımda gezdirerek. "Benimle Southie'ye konjestif kalp yetmezliği konserve, lahana ve patates yemeye gelmek ister misin?"

Margot onu sorguladığım için bile aptalmışım gibi alay ediyor. "Tabii ki biliyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun? Kan basıncım çok normal ve ayak bileklerim yıllardır şişmiyor."

Aynı anda hem delicesine sevimli hem de güzel görünerek sırıtıyor ve bu düşüncelerin dağılmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Güzel, mutlu normalimizin sadece buna dönmesi için.

"Aileni seviyorum. Benimkinden çok daha eğlenceliler. İçiyorlar, küfrediyorlar ve zavallı küçük bebek İsa'ya düzenli olarak küfrediyorlar. Ama," diyerek sırlıklam vücuduna bakıyor, "önce bir duş almam lazım."

"Benimle gel o zaman. Benim evimde duş alabilirsin."

BEŞ

Margot

Beni yargılama, tamam mı? Drew'un evinde bir çekmece dolusu eşyam var. Odasında falan değil. Ofisinde. Drew'un evi hastaneye oldukça yakın ve bazen, kıcıımı sürükleyerek T'ye gitmek ve çılgın saatlerde eve dönmek için çok yorgun oluyorum. Ve hemşirelerin o çılgın saatlerinde çalıştığınızda, T her zaman çalışmıyor çünkü burası Boston ve toplu taşıma sistemimiz tam bir karmaşa.

Ayrıca, henüz bir arabam yok. Para biriktiriyorum.

Öte yandan Drew'un çok güzel bir arabası, hastanede ona uygun bir park yeri var ve programlarımız neredeyse her zaman aynı olduğundan, ihtiyacım olduğunda onun evinde kalmama veya orada düş almama izin veriyor.

Son milkshake'lerimizi de çöpe atıp yağmur altında birkaç blok ötedeki binasına doğru koşuyoruz. Marlborough Caddesi bence bu şehrin en güzel caddelerinden biri. Beacon Caddesi veya Commonwealth'ten daha sessiz ve gerçekten harika kahverengi taşlar ve ağaçlar sıralanıyor. Drew böyle bir kahverengi taşın en üst iki katına sahip. Southie'li bir acil servis doktorunun milyonlarca kredisi olması gerekirken, emlak fiyatlarının çok yüksek olduğu bir şehirde böylesine muhteşem bir evi nasıl alabildiğini soruyorsunuzdur.

Sana asla anlatmayacağı ilginç bir hikaye.

Andrew Albright tıp fakóltesindeyken piyangoyu kazanmış.

şaka değil! Herkesin ve doksana yaşındaki büyükannelerinin girdiği şu beş yüz milyonluk ikramiyelerden biriydi ve Drew bunun yirmi beş milyon dolardan biraz fazlasını kazandı. Vergilerden, annesinin barının parasını ödedikten, kardeşlerine yardım ettikten ve kredilerini ödedikten sonra ne kadar parası kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Para konuşmuyoruz ve gerçekten neye sahip olup olmadığı umurumda değil. Ama bu harika daireyi satın aldı ve bahse girerim ki hala yatırım yaptığı ve nadiren harcadığı çok fazla parası vardır.

Binasının ön basamaklarını tırmanıyoruz ve içeri girdikten sonra, ön kapısına ulaşana kadar bir set daha tırmanıyoruz. Kapının kilidini açıyor ve içeri adımımızı atar atmaz kollarımı göğsümde kavuşturarak çığlık atıyorum.

"Burası buz gibi." Cidden, meme uçlarım camı kesebilir, o kadar sertler. "Neyin var senin? Bu çevre için kötü."

"Doğru," diyor dalgın dalgın, klimasının termostatını açarken bana gözlerini devirerek. "Klimasız dairen çok sıcak olduğu için geçen Ağustos ayında neredeyse her gece burada uyuyan kadın sen değil misin? Git duş al, ben de aynısını yapacağım. Otuz dakika içinde hazır olabilir misin?"

"Tabii ki. Süslenmek için senden çok daha az zaman harcıyorum."

"Çünkü sen doğuştan benden daha güzelsin," diye sesleniyor merdivenlere, odasına doğru ilerlerken.

Üst katta üç yatak odası var - bekar bir erkek olarak neden bu kadar çok alana sahip, hiçbir fikrim yok. Bu odalar efendisi dışında bomboş. Yani, içlerinde tek bir mobilya bile yok.

Bir keresinde ona bu konuyu sormuştum ve tek söylediği kendi alanını sevdiği ve zamanı olduğuında odaları dekore edeceğiydi. Ama benim odam olarak kullandığı ofis birinci katta ve birinci katta tam bir banyo var, bu yüzden onun devasa evinde çıplak olarak birbirimizle karşılaşma konusunda endişelenmemize gerek yok.

Hızlıca duş alıyorum, yağmurdan arındıran suyun sıcaklığı için minnettarım. Kimin aradığını görmek için hâlâ telefonuma bakmadım. Kendimi buna zorlayamıyorum çünkü eğer arayan Julien'se ve sesli mesaj bıraktıysa, dinleyeceğim.

Ben her zaman yaparım.

Telefonlarını açmadım ve onu geri aramadım ama yine de dinliyorum. Ben o tür bir mazoşistim. Ama Drew'a söylediklerimde ciddiydim. Erkeklerle işim bitti ve bu özellikle Julien için geçerli.

Yine de bu onun aramalarını durdurmadı.

Kırk dakika sonra üzerimde yedek kot pantolonum ve "Hemşire çünkü Hogwarts mektubum hiç gelmedi" yazan bir tişört vardı. Hatta biraz makyaj yaptım ve uzun koyu buklelerimi parlak bir düzlüğe getirdim. Saçlarımla uğraşmazdım, özellikle de dışarıdaki nem yüzünden, ama Drew'un işi çok uzun sürüyordu. Aşırı sorumluluk sahibi aptal herif izin gününde iş e-postalarına yanıt veriyordu.

Gösterişli yeni Audi SUV'siyle şehrin sokaklarında zum yapıyoruz. Annesinin barının arkasına park ettiğimizde yağmur hafif bir çiselemeye başlamıştı. Bu bar ezelden beri annesinin ailesine ait, büyükbabası İrlanda'dan geldiğinde açmış ama Drew on iki yaşındayken babası aileyi terk edince, geçinebilmek için barı ipotek ettirmek zorunda kalmış.

Ta ki Drew o kadar para kazandıktan sonra borcunu ödeyene kadar.

Drew'in ailesiyle benimkinden biraz daha iyi geçindiğini biliyorum. Onunki, biyolojik olarak onunla akraba oldukları için hoşgörü ve mekanik sevgi düzeyinde. Benimkiler, erkek kardeşim hariç, var olduğum için benden nefret ediyorlar.

Hem Drew hem de ben ebedi kara koyunuz, sadece farklı nedenlerden dolayı. Belki de bu yüzden o ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Bilmiyorum, ama bence onun ailesi benimkinden milyar kat daha iyi.

Özellikle de buraya her geldiğimde hep bir ağızdan "Margot" diye bağırıyorlar için. Bu harika, beni her zaman kendilerinden biriymişim gibi hissettiriyorlar. Onun

Kardeşleri kelimenin tam anlamıyla bir avuç serseri. Annesi sert ve saçma sapan biri ve bu yönünü seviyorum. Üvey babası diğerlerine kıyasla çok sessiz ama etrafta olmak daha az eğlenceli değil.

Bar, Boston İrlanda pub'ının özeti gibidir.

Guinness posterleri, neon yoncalar ve İrlanda gereçleriyle bezenmiş siyah boyalı duvarları ile karanlık bir yer. Aydınlatma, gömme ampuller ve yıpranmış ahşap barın üzerindeki birkaç aplik şeklinde minimaldir. İçki rafları, çoğu İrlanda viskisi olmak üzere yoğun bir şekilde viski ile kaplanmış ve diğer alkol türleri için sadece küçük bir bölüm bırakılmıştır. Musluklu biraları çok sayıda ama Guinness için iki muslukları var. Ya da Drew'in kardeşi Aiden'ın dediği gibi anne sütü.

Drew'in annesi Anna bizi karşılamaya gelirken "Gelebilmışsınız," diyor. "Geleceğinden emin değildim."

Drew boğazının arkasından bir tür sinirli tıslama çıkarıyor ama gülümsemeye zorluyor. Kendisinden bir buçuk metre daha kısa olan, parlak kıvıll saçları olan -bu noktada bir şişeden çıkmış olsa da muhtemelen bir zamanlar doğaldı- ve huysuz bir mizacı olan annesine sarılıyor. Onu her gördüğümde bu barda tamamen siyah iş kıyafetleriyle gördüm. Bu barda PCP kullanan bir iblis gibi çalışıyor ve bu yüzden ona büyük saygı duyuyorum. Ama sertleşmiş durumda ve bunun acısını da kendisinden sonra bar işletmektense doktor olmayı tercih eden büyük oğlundan çıkarıyor.

Bunun bir anlaşmazlık konusu olduğunu söylemek hafif kalır. Drew'in tek cevabı "Yapacağımızı söylemiştim."

"Evet, ama buraya çok sık geldiğiniz söylenemez. Senin için başka bir şey çıksaydı şaşırmazdım. En azından en sevdiğim kıvıll getirmişsin." Bana parılıyor. Ona sarıyorum ve o da sanki dokuz yaşıdaymışım gibi yüzümü okşuyor. "Ah, Margot. Her zamanki gibi güzelsin. Ne zaman akıllanıp oğlumla evleneceksin?"

Homurdanıyorum. "Muhtemelen ikimiz de bir sonraki hayatlarımızda reenkarne olduğumuzda ve *Terminatör* gibi kıyamet benzeri bir durumda sıkışıp kaldığımızda ve

dünya bizim ellerimizde."

"Çok yazık hayatım, ama onunla evlenmeyeceksen, şuradaki Jamie seni görmek için sabırsızlanıyor."

Drew gözle görülür şekilde sertleşir. "Margot'nun burada olması Jamie'nin neden umurunda olsun ki?"

Annesi ona kaşlarını çatarak bakıyor, sanki aklını başına getirmek için kafasına vuracaktı gibi. "Çünkü o bekar, o da bekar ve siz sadece arkadaş olduğunuzu hepimize söylediniz."

"Jamie'yle çıkmıyor anne," diye araya giriyor Drew, hiç beklemediğim kadar keskin bir ses tonuyla.

Jamie'yle çıkmamı neden umursasın ki? O kadar da yakın değiller ya da ben topluma cinsel yolla bulaşan hastalıklar yayan kötü bir insan değilim. Jamie benden bir yaş büyük, geceleri şeytan kadar yakışıklı ve bekar. Belki de Drew benim erkeklerle olan geçmişime bakarak kardeşiyle çıkmamın felakete davetiye çıkaracağından endişeleniyordur?

Bilmiyorum, ama ben de bunu tartışmıyorum.

"Buna o karar verecek oğlum," diye tersliyor annesi. "Aria ile ilişkini düzgün bir şekilde bitirdikten sonra eline geçen fırsatı kaçırmadın." Drew homurdanıyor, her geçen saniye daha da sinirleniyor. Anna ellerini havaya kaldırır. "Ondan hoşlandım. Haklıydım. Ama o kız tamamen hırslıydı. Erkeğini umursamayacak kadar sanatıyla ilgileniyordu."

Buna burun kıvırdım. Arkadaşımın bu şekilde değerlendirilmesinden hoşlanmıyorum. Evet, Aria her tuvale kalbini resmediyor ve bunu mükemmel bir şekilde yaratmak bazen günler ya da haftalar alıyor. Ama Drew ile olan ilişkisinde çalıştı. Onunla mı? Şey, bilemiyorum. Ona karşı beklentili ve kibirliydi. Ve neden ilişkinin yürümesi için erkeğin fedakarlık yapması gerekmiyor? Neden sadece kadın?

"Bizim sorunumuz bu değildi," diyor Aria hakkında nadiren doğruyu söylediği bir anda. "Aria son derece yetenekli. Çok çalışmalı ve bunu yaparken uzun saatler harcamalı. Bana *aldırmak* zorunda değildi. Bunu yapacağını varsaymak benim hatamdı ve bunu yapmakla hata ettim."

"Her halükarda, o da seni dengelemedi." *Bu* doğru olabilir. "Senin hırsın başka hiçbir şeye benzemiyor Andrew, onunki de öyleydi. İkiniz de çok ciddisiniz ve aranızda yeterince eğlence yok. Geçimlerini sağlamak için çalışan kadınları severim. Geçimlerini sağlamak asla sadece erkeğe düşmemeli. Bu saçmalık." Şaşkın gözlerle annesine bakıyorum çünkü şu anda İncil'den konuşuyor. "Bir kadın çok çalışmalı, erkeği de öyle, ama birbirlerini dengelemeliler. Sen ve Aria bunu asla bulamadınız. Bu yüzden kavga ettiniz ve sonunda bitirdiniz. Sen ve Margot," sert bir parmakla beni işaret ediyor, "birbirinizi dengeliyorsunuz. Bir takım olarak çalışıyorsunuz."

O son noktaya gelene kadar benim kahramanımdı.

Ben ve Drew meselesi cehenneme doğru giden bir trene dönüştü ve ben de bozuk bir makasın arkasındaki kondüktör koltuğunda oturuyorum. Onu durdurmak için çaresizim, kaçınılmaz çarpışmayı ve yanmayı bekliyorum.

İnsanların benim ve Drew hakkındaki düşünceleri önemli değil, kararı ben veririm. Onlar sadece fikir. Hiçbir temeli ya da dayanağı olmayan yorumlar. Drew zerre kadar ilgilenmiyor ve ben de artık dindar ve erdemli bir şekilde erkek karşıtı bir bakireyim.

"Dur, anne," diye yalvarıyor Drew.

Tabii ki istemiyor. O inatçı İrlandalı bir kadın ve haklı. "Al gülüm ver gülüm olmazsa çiftler yürümez. Senin kadar çok çalışan bir erkekle hiç tanışmadım ve eğer hanımın da aynı derecede çok çalışırsa, asla yürümez."

Ona göz kırpıyorum, her ne kadar yorumu çılgınca cinsiyetçi ve az önce söylediği her şeyle biraz çelişkili olsa da.

"O zaman beni onun için istemiyorsun, Anna. İki on iki ve iki onluk çalışıyorum ve bu, sık sık aldığım ekstra vardiyalar hariç. Ayrıca günün ve gecenin her saati çalışıyorum. Ben sonu görünmeyen bir görevde olan bir hemşireyim."

"Evet, kızım." Çılgın sürtük yanaklarımı tokatlıyor. Erkek/kadın dinamiği hakkındaki çağdışı görüşlerine rağmen onu çok seviyorum.

"Ama onunla *birlikte* çalışıyorsun. Sen onun yinisin, o da senin yang'ın. Siz de onun kadar sıkı çalışıyorsunuz ama birbirinizi dengeliyorsunuz."

Sinsi bir sırıtışla Drew'a bakar. Sert çizgileri ve keskin hatları var. Sert, acımasız ve . . . kızgın mı? Bilmiyorum. O iyi bir şey. Bana dönüyor, gözlerinde ayırt edemediğim bir parıltı var. "Ama Andrew'un hayat tercihleri, Margot ve senin çok güzel, müsait ve genç olman nedeniyle Jamie senin için *çok* daha uygun. Yaşına daha uygun. Daha eğlenceli. Sana iyi davranacaktır, Margot. Sana bir çocuk gibi davranır. Prenses." Bana göz kırpmıyor ve ben de gülümsememi korumak için elimden geleni yapıyorum.

Drew bana yaklaşıyor, annesiyle benim aramda neredeyse sahiplenici bir tavırla duruyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz," diye bağılıyor. "Margot ve ben sadece arkadaşız ve o kesinlikle Jamie'yle ya da kardeşlerimden herhangi biriyle çıkmıyor. Hikayenin sonu. Lütfen bizimle daha fazla birlikte olması için onu sıkıştırmayı bırak."

Neden bu kadar kararlı olduğunu anlayamadığım için içten içe kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu göreceğiz," diye devam ediyor yılmadan. "Jamie'nin gözü kesinlikle onun üzerinde."

Benim ve oğulları için her türlü şeytani büyüü yapan bir kadın gibi gülümsüyor.

Biri onu durdurmalı.

"Oh," diye bağıyorum, sanki daha önce hiç burada bulunmamışım gibi odayı tarıyorum. Şaşkınlık içinde göğsümü tokatlıyorum. "Bu karaoke mi?" Bu yeni bir şey. Alacaklarını biliyordum çünkü Drew'un kardeşi Connor bana geleceğini söylemişti. "Karaokeye bayılırım. Şarkı söyleyebilir miyim?"

Drew bana minnettar bir bakış fırlattı. Anna eski Chrysler binasının tepesi gibi parlıyor ve eğer Küçük Yetim Annie olsaydım, burayı yerle bir ederdim. Şu anki halimle, müzik yeteneklerim en iyi ihtimalle cılız. Ama kimsenin umurunda değil. Köşedeki sarhoş Freddy ve sarhoş Nolan, Declan ve Shane'in de umurunda değil. İsimlerini doğaçlama söylüyorum, ama ne demek istediğimi anladınız.

Bu bar en az on yıldır hareket görmemiş.

"Elbette," diyor Anna sıcak bir gülümsemeyle. "O zaman yemek yiyelim."

"O güzel kıcını buraya getir Margot," diye bağıyor Drew'un ortanca kardeşı Aiden. Diğer kardeşleri Jamie ve Connor, birazdan olacaklar için fazlasıyla hevesli bir şekilde bana bakıyorlar.

Hepsi de çok seksi erkekler.

Bununla birlikte, bu barda yakışıklılık oylaması yapsaydık, Drew açık ara kazanırdı. O çılgın yoğun gri gözlere ve doğru miktarda pomatla seksi erkek mükemmelliğine dönüşen kalın, doğal dalgalı kahverengi saçlara sahip olan o. Ayrıca, işinde ciddi olduğu bir Pazartesi günü Tanrı tarafından yontulmuş elmacık kemiklerine sahip. Bir sonraki izin gününün yakınında bile değil. Hayır, Drew mükemmelleştiğinde o adam çok çalışıyordu. Onun tanrısallığı başka hiçbir şeye benzemiyor. Vücudu ve yüzü Boston bölgesindeki tüm kadınları becermek için hizalandı.

Ama kardeşleri de o kadar kötü değil. Demek istediğim, eğer ateşli kalibrelerinin bir acı ölçeği olsaydı, Drew'in 11-12/10 yerine onlarınki sağlam bir 7-8 olurdu.

Bu yüzden yanlarına gidip her birine sıkıca sarılıyorum ve ardından on dokuz doksanların karaoke makinesinin bulunduğu derme çatma sahneye atlayıp eski usul bir şarkı açıyorum.

"Ah bebeğim, bebeğim," diye başlıyorum ve Drew'un Guinness'inde boğulduğunu görüyorum, sonra gözleri bana kayıyor. Ona bir göz kırpıyorum ve Britney'nin en iyi şarkısı "Baby One More Time" ile devam ediyorum.

Bu şarkı ilk çıktığında henüz bezden yeni kurtulmuştum ama ortaokuldayken bir yetenek yarışmasında söyledim ve o zaman harika bir performans sergilemişim. Bu olaydan sonra bana dört ay ceza veren annemi çok kızdırmıştım. Bu bambaşka bir hikaye.

Şarkı söylemeye devam ediyorum, birkaç Britney dans hareketi yapmaya çalışıyorum. Drew kızgın ayı yüz ifadesini hep koruyor. Kardeşleri bağırıp çağırıyor, sanki en yaramaz fantezilerindeki striptizciymişim gibi beni alkışlıyorlar. Harry Potter kıyafetleri içinde bir şaka olduğumu düşününce onları bu yüzden seviyorum.

Şarkı bitiyor ve Jamie beni tek adımlık sahnenin kenarında karşılıyor, mavi gözleri neredeyse zevkten parlıyor ve bana bir duble

Biraz İrlanda viskisi.

"İç şunu bebeğim ve buraya gelip koluma gir. Sıkıcı adamımız sinirli gözlerini senden alamadı. Senin yorumunu takdir ettiğini sanmıyorum ama ben bayıldım."

Bir kahkaha atıyorum, viskiyi alıyorum ve düğün günümdeki İrlandalı bir gelin gibi yudumluyorum. Viskiden nefret ederim. Ruhuma kadar, viskiden nefret ederim. Ama o bana bunu verdi ve ona kaba davranmaktansa bu boku içmeyi tercih ederim. Kaba olamayacak kadar çok o sevimli çocuksu gamzelere sahip.

"Karaoke Britney'nin gücünü anlamıyor."

"Yine de o koca sopayı kışından çıkarıp biraz eğlenmek onu öldürmez. Her zaman bu kadar ciddi ve katı olmayı bırak. O büyük bir doktor; eminim onu bir şekilde kurtarmayı başarabilir."

İç çekiyorum. Ailesi ona gerçekten çok yükleniyor. "Drew çok eğlenceli biri. Onu biraz rahat bırakmalısınız."

"Hayır," diye araya giriyor Jamie, elimi tutup sahneden inmeme yardım ediyor. Tüm kardeşler arasında gri gözlü olan tek kişi Drew. Diğer üçünün gözleri bebek mavisi. Süper sevimli. Çok seksi. Delicesine flörtöz. Şu anki Jamie gibi. Belki Anna beni kandırmaya çalışmıyordu. Belki Jamie gerçekten ilgileniyordur. "Kızdırmak için fazla eğlenceli." Jamie minnettar bir parıltıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ama biliyorsun, onun kaybı benim kazancım olabilir. Bir ara benimle yemeğe çıkmaya ne dersin?"

Kahretsin. Aslında bana çıkma teklif etmesini beklemiyordum. Drew'a doğru bir göz atma şansım oldu. Birasını yudumluyor, lazer gibi Jamie'nin benim elime odaklanmış. Kaşlarını çatıyor ve ben ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin değilim.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyorum Jamie'ye dürüstçe.

"Bu harika bir fikir. Özellikle de Kral Drew seninle ne yapacağını bilmediği için. Bir piliçle arkadaş olmak, rol yapmayan serseriler içindir." *Peki, tamam o zaman.* "Gözden kaçırdığı şeylerden sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum. Onunla çalışıyorsun, değil mi? Onun için değil mi? Sana benimle çıkmamanı söyleyememeli."

"Kiminle çıktığımı umursadığını sanmıyorum."

"Ama sana benimle çıkmamanı söyledi,"

diye ısrar ediyor. Tanrım. Çok mu garip?

Jamie'ye bakıyorum ve her ne kadar çok sevimli olsa ve ilgisini çekse de, içimden ona hayır demem gerektiğini biliyorum. "Bence sen inanılmaz derecede harikasin ve seninle takılmaya bayılıyorum. Sadece Drew benim en iyi arkadaşım ve sen de onun kardeşisin ve bu durum biraz karışık olabilir."

"Ya da sadece seni kendine saklamak istiyor," diye homurdanıyor nefesinin altından. "Tamam, anladım. Anladım. Şimdilik."

Akşam yemeği için önceden ayarlanmış bir masaya gitmeden önce barda diğerlerine katılıyoruz. Ben Drew'un yanına oturmadım. Connor ve benimle acımasızca flört eden Jamie'nin ortasına oturuyorum. Drew bütün gece beş kelime bile etmedi, çünkü kardeşleri birbirlerinin üzerine konuşup bağırıyorlarsa, ona ateş ediyorlardı. Bunun yerine patlamaya hazır bir şişe roketi gibi sessizce kara kara düşünüyor.

İşte o zaman işler ciddileşmeye başlar.

Çok fazla tuzlu yemek yiyoruz -Drew konjestif kalp yetmezliği konusunda haklıydı. Aiden'dan bir duble viski daha alıyorum ve yemekle birlikte içiyorum.

Neden? Bilmiyorum. Çünkü erkekleri bıraktım ama yine de aklımı karıştırmalarına engel olamıyorum. Çürük ve kuşatılmış kalbime zarar vermelerini.

Julien resmi olarak aramalardan vazgeçti ve yalvaran mesajlara geçmeye karar verdi.

Ama asıl darbe Drew'dan geliyor.

Bütün gece boyunca masanın öbür ucundan, kanımı kaynama noktasına kadar ısıtan yakıcı bir vahşilikle bana bakıyor. Ona doğru bir bakış atmaya cüret ettiğim her seferinde yerimde kıpırdanıyorum. Durduramıyorum. Araba kazası gibi. Trajik bir şekilde çekici ve tanık olmak için acımasız.

Bütün yemek boyunca kedi fare oynadık.

Bir ileri bir
geri.

Ateş ve yakıt.

Bana sırtıttığında, sanki içime ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi,
başımın belada olduğunu anlıyorum. Ve en kötüsü, yardım edemiyorum ama
hoşuma gidiyor.

ALTI

Drew

Bu dünyada başarılı olmak için ihtiyacınız olan tek şeyin ZAMANLAMA, şans, azim ve beceri olduğunu söylerler. Haklılar da. Bunların hepsi - özellikle de son ikisi- profesyonel kariyerimin hikayesini oluşturuyor. Özel hayatım mı? Evet, o kadar değil. Ama şu anda bu kimin umurunda?

Zamanlama, şans, azim ve beceri bu dünyada başarılı olmak için ihtiyacınız olan tek şey olabilir, ancak hayatta kalmak tamamen farklı bir hikaye. Özellikle de hastanede. Çünkü kaçınılmaz olarak herkesin numarası ortaya çıkar ve hiçbir şey sizi kaderinizden kurtaramaz.

Benim gibi dünyanın en iyi doktorları bile.

Kibirli ya da hatalı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Best of Boston Top Docs'a göz atın - evet, seksi suratımı listede bulacaksınız.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyorum yavaşça, toplayabildiğim kadar sempati ile dolu alçak bir tonda. Elli yıllık kocasını yeni kaybetmiş olan kadın açıkça ağlıyor ve ben de onu teselli etmekten kendimi alamıyorum. Kendi iç karartıcı sınırlı yöntemimle bile olsa. Elimi omzuna koyup sıkıyorum. "O şanslı bir adamdı."

Koyu renk gözlerini benimkilere kaldırıyor, gri kaşları aynı derecede gri saç çizgisine çarpıyor. Belli ki az önce kocasının ölüm haberini veren doktordan bu düzeyde bir empati beklemiyordu. Onu suçladığımı söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, bu duygunun nereden geldiğini bile bilmiyorum.

"Öyleydi," diye kabul etti, birden ona bu fırsatı verdiğim için minnettar oldu. Belli ki niyetim bu değildi. "Üç kızın babası, altı kızın dedesi." Sesi gururla parlıyor ve buna gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"O zamanlar iyi bir adamdı."

İfadem üzerine başını salladı ve ardından hüzünlü gülümsemelerin en hüzünlüsü geldi. "Siz de öyle, Doktor."

"Teşekkür ederim. En derin taziyelerimi sunarım. Kendine iyi bak." Omzunu son bir kez daha sıktım ve gitme vakti geldi.

Ben iyi bir adam
mıyım? Olabilir
miyim?

Evet, bunun arkasında bir soru işareti var. Yaşamak için hayat kurtarıyorum. Bu oldukça fena. Ama gerçekten, doktor olmanın keyfini çıkarıyorum, bu yüzden yalan söyleyip amacımın tamamen özgeci olduğunu söylemeyeceğim. Öyle değil. Ayrıca çok iyi para kazanıyorum, o da var. Çoğu zaman kendimi iyi bir adam gibi hissetmiyorum.

Özellikle son zamanlarda.

Ölüm, hain bir sürtük gibi beni takip ediyor. Biliyorum, biliyorum, ben acil serviste bir doktorem. Burada insanlar ölüyor. Ölüm olur. Vesaire, vesaire, lanet olası vesaire. Ama belli ki bundan daha fazlası var, yoksa acil tıbbı seçmezdim. Ortopedi ya da anestezi ya da...ürperti...dermatoloji gibi güzel ve rahat bir şey seçerdim. Her gün ölüm denen sürtüğün peşine düşmezdim.

Ama lanet olsun. Bu davanın, bu kadının ve ölen kocasının beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni bu bile değil. Çünkü çok geç olmadan onların sahip olduğu şeyi istiyorum. Çünkü bu delikten çıkamıyorum. Gittikçe büyüyen, kararan ve beni daha da dibe çeken bir delik.

Geçen hafta ailemle yediğim akşam yemeği de pek yardımcı olmadı.

En iyi arkadaşınıza hafif, değersiz bir aşk beslemek, en sevdiğiniz içki markasının damıtıldığı bir içki fabrikasında hapsolmuş bir alkolik olmak gibidir. Dişlere atılan en büyük tekmedir. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. Onun bunu düşünmeyeceğini bile biliyorum. Margot beni kardeşi olarak görüyor. Sevgilisi ya da erkek arkadaşı olabilecek bir adam olarak değil.

Sorun şu ki, Margot'yu yüzlerce farklı şekilde çıplak olarak hayal ederken, aynı zamanda *Margot'yu da hayal ettim. Bizi.*

Ve bu yapabileceğim hataların en korkuncu. *Biz diye bir şey yok.*

Bu yüzden onun kollarımda, yanımda olduğuna dair tüm düşünceleri sürekli olarak zihnimden uzaklaştırıyorum.

Bu boş deliği kapatmayı ya da doldurmayı kolaylaştırmaz. Aksine daha da zorlaştırır.

Özellikle de Aria ile ilişkiyi bitirdiğimde o lanet şeyi ilk açan kişi olduğumu düşünürsek. Kalbini kırdım ve onu geri kazanmaya çalıştığım da çok geç kalmıştım. O çoktan hayatına devam etmişti. Şimdi birlikte çalıştığım biriyle birlikte ve en iyi arkadaşları da benim arkadaşlarım ve meslektaşlarım.

Keşke bunun beni üzmediğini söyleyebilseydim, ama üzdü. Çoğunlukla berbat eden ben olduğum için. Aria ve ben sadece... Bilmiyorum. Eskiden hayatımla ilgili inandığım her şey şimdi tepetaklak olmuş gibi görünüyor ve hiç düşünmediğim şeyler, düşünebildiğim tek şey gibi görünüyor.

Hayatımı nasıl yeniden düzenleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Her şeyin kontrolüm dışında dönmesini nasıl durdurabilirim?

Yine de, Aria sadece benim için tatlı bir gülümsemeyle yolumda yürürken içimin acımasına engel olamıyorum. "Selam," diyorum Aria kollarını omuzlarıma dolayıp birbirimize garip bir şekilde sarılırken. Öpüşmek yok. O günler çoktan geride kaldı. "Seni buraya, benim kötü sokaklarıma getiren nedir?"

Aria ışıldıyor, soluk mavi gözleri parlıyor. Acil servisin sert ışığında bile. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum. Zevk ve acıdan oluşan bir yumruk göğsüme dolanıyor ve sıkıyor.

"Bugün Wes'in doğum günü." Doğru. Harika. Aria'nın doğum günlerini nasıl kutladığını hatırlıyorum. Ve şimdi delicesine kıskanıyorum. "Ona bir hafta sonu sürprizi yapacağım."

Gülümsemeyi bile beceremiyorum. "Harika. İyi eğlenceler." Uzaklaşmak için döndüğümde onun derin bir iç çektiğini duyuyorum.

"Kaltaklık edip etmediğimi anlayamıyorum," diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Çünkü seninle takılmayı seviyorum, Drew. Sen benim arkadaşlarımla arkadaşsın ve ben seni bir insan olarak gerçekten seviyorum ve seni hayatımda istiyorum. Ama bu beni kaltak ya da bencil ya da her neyse, o zaman söyle bana."

"Sen bir sürtük değilsin, Aria."

"Mesafemi korumamı ister misin?" Mesafesini korumasını istiyor muyum? Evet, istiyorum. İstiyorum. Ama artık o olduğu için mi, yoksa artık sahip olmadığım bir şeyi hatırlattığı için mi emin değilim. Onu kaybettiğim için mi yoksa sadece kaybolmuş hissettiğim için mi?

Ben ikincisi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Geçilmek ve artık seçilmiş kişi olmamak ne kadar berbat olsa da, onunla takılmayı ben de seviyorum. Onu böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ona dönerken, onun anlayabileceğini bildiğim bir gülümsemeyi zorlayarak. Biriyle bir buçuk yıl çıktığınızda, onu nasıl okuyacağınızı bilirsiniz. O ve Deli Margot şimdiye kadar gerçekten açıldığım tek insanlar. "Uzak durmanı istemiyorum. Sadece uzun bir mesai oldu."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona tekrar sarılıyorum çünkü ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Kaltaklık yapmadığına ve aramızın iyi olduğuna dair biraz güvence. Gerçekten arkadaş olabileceğimize dair. Ve bunu yaptığımda, yardım edemiyorum ama gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir saniyeliğine. Bu

Kollarımda hissettikleri tanıdık ve sanırım bu sarılmaya ondan çok benim ihtiyacım vardı.

"İyi hafta sonları, Aria. Wes'e benden kocaman bir doğum günü öpücüğü ver."

"Çok fazla çalışıyorsun, Drew." Ona başımı sallıyorum, onun bana sarıldığı gibi ben de ona sarılıyorum. Çok fazla çalışıyorum ama bu öyle bir şey değil. Geri çekilip onu serbest bırakıyorum. Gitmesine izin veriyorum. Vakit çoktan geçmişti. "Biraz ara ver. Tatile çık."

"Seninle mi?" Şaka yapıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Gelecek hafta Breck'le B'lerin maçına gideceğim. Sezonun başlangıcı. Bu sayılır, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sanırım. Sadece kendini yaktığını görmek istemiyorum."

"Asla olmaz. Bu boktan gösteriyi seviyorum ve sen de bunu biliyorsun." Bu bizim nihai çöküşümüzdü. Benim işime karşı onunki. Ben işimi seçtim, o da kendi işini seçti. Bu bana her şeyi anlatmalı. O ve Wes'in birbirlerini seçtikleri izlenimine kapıldım. "Şimdi git buradan. Git Wes'in doğum gününü kutla." *Ben onu arka odada bayıltıp yerine geçmeden önce.*

Aria iyi huylu bir şekilde gülüyor. Sanırım aklımı okudu. Onu tanıyorsam, muhtemelen okumuştur. İroni mi? Bunu kastettiğimden bile emin değilim. Hiç kimseyle Aria'yla kavga ettiğim gibi kavga etmedim. Onu sevdim, ama yeterince sevdiğimden emin değilim. Wes seviyor. Bu kadar basit.

"Güle güle, Drew."

Bu sefer çekip gidiyorum ve o beni durdurmuyor. Aria'nın mutlu olmasını istiyorum ve o da mutlu. Sanırım birbirimize uygun olmadığımızı söylerken haklıydı.

Sanırım bu başından beri bildiğim bir şeydi.

"Doktor Albright?" Hemşirelerden Tina sesleniyor, koşarak yanıma geliyor, stetoskopunu hareketleriyle sarsılmasın diye göğsüne dayıyor. "Margot, sonsuza dek bahsedilmeyecek o şey yüzünden ona hâlâ borçlu olduğunuzu söylüyor."

Ona yan gözle bakıyorum ve o da omuz silkiyor. Margot öpücük için beni geri almaya çalışıyor olmalı. Bunu yaparken suçlu değildim. Onu aldatan boktan eski sevgilisine karşı bir iyilik yapıyordum. Yani, evet, epik bir öpücüktü. Yaşandıktan *uzun süre* sonra aklına gelen türden, ama yine de... Sadece bir öpücüktü. Şimdiye kadar atlatmıştır diye düşünmüştüm. Unutmadığı fikri karşısında sırtıma engelleyemiyorum.

Ya da belki konu bu bile değildir ve ben bir şeyleri kaçıyorumdur. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye devam ediyor Tina, "ama söylediği buydu. Ayrıca ödeşmenin kötü bir şey olduğunu söyledi, bu yüzden seni oda üç."

Margot'a gidip kendini becerebileceğini söylemesini istesem yanlış mı olur? Muhtemelen. Benim yaptığımı bilse de bilmese de Margot'ya borçluyum. Viagra'yı fazla kaçıran yaşlı adamla ilgilenmesi için onu işe almıştım. Kendimi savunmam gerekirse, onunla bu kadar flört edeceğini bilmiyordum. Ya da kışına şaplak atacağını. Yani, adam seksen sekiz yaşında.

Belki de konu öpücük değil de budur? Muhtemelen, bu da öpücüğü unutması gereken kişinin *ben olduğum* anlamına geliyor. *Şaka yapmıyorum*, bilinçaltım devreye giriyor.

"Margot'ya söyle, kefaretimi kabul ediyorum ama oyun devam ediyor."

Tina gözlerini devirir. "Ya da beni aracı olarak kullanmak yerine bunu ona kendin söyleyebilirsin."

"Yapabilirim ama bunun pek de eğlenceli bir yanı yok."

Ona bir göz kırpıyorum ve üçüncü odaya gidiyorum. Yavaş bir gündü. Yavaş günlerden nefret ederim. Sürüklüyorlar. Ayrıca iki ölüm vakası yaşadım, bu da iyi bir vardiya beklentilerimi yerle bir ediyor. Ölüm üçlü seriler halinde gelir, bu yüzden neye doğru yürüdüğüm konusunda biraz temkinliyim. Özellikle de Margot bunun intikam olduğuna inanıyorsa.

Daha perdeye dokunamadan, birinin şiddetle öğürdüğünü duyuyorum. Lanet olsun, *Margot*. Kusmuğun benim kriptonitim olduğunu biliyor. Parmaklarım perdeyi kavradı ve perdeyi geri çektiğimde, güçlü kusmuk kokusuyla saldırıya uğradım.

Tabii ki kusmuk, ama aynı zamanda votka ve ilekli jöle olabilecek bir şey. Gezegendeki en kötü kombinasyonlardan biri olabilir ve keşke maske taksaydım. Bunu yapmak beni bir pislik gibi gösterse bile.

"Merhaba," diyorum, küçük dikdörtgen odaya giriyorum ve tekrar kusarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Ben Doktor Albright." Sedyede sarışın genç bir kız yatıyor, üzerinde öğrenmek istemediğim Yunan harflerinin yazılı olduğu sıcak pembe bir kız öğrenci yurdu tişörtü ve kâğıt kadar ince bir şort var. Ölmek istiyor gibi görünüyor, solgun yüzü büyük pembe bir leğenin üzerinde duruyor.

"Bu Emily," diyor bir ses yan taraftan ve daha önce sedyedeki kızın arkasında gizlenmiş olan başka bir sarışın kızı görüyorum. "Ve gördüğünüz gibi, aptal kıcı sarhoş ve tüketmemesi gereken her jöleyi kusuyor, çünkü bir kız öğrenci birliğine üye olmanın o cadalozların ona söylediği her şeyi yapmak anlamına geldiğine karar verdi." Ayağa kalkıyor, sarı saçları kurdele gibi bukleler halinde neredeyse beline kadar iniyor. Uzun boylu ve çok zayıf. "Doktora ne kadar içtiğini söyle Emily," diyor kadın kıza hayatımda duyduğum en tepeden bakan ses tonuyla.

Emily inleyerek yüzünü tekrar leğenin üzerine indiriyor. "Dur, tamam mı?" diye mırıldanıyor ve sonra başını kaldırmaya çalışıyor, ama çabası en iyi ihtimalle yetersiz kalıyor ve leğen lehine çabucak vazgeçiyor. "Çok fazla içtim."

Şaka yapıyor olmalısın.

Yuvarlanan bilgisayarı yanıma alarak Emily'ye yaklaştım. Hızlıca çizelgesini çıkardım ve hayati değerlerinin iyi olduğunu, ancak tahlil sonuçlarına göre kanındaki alkol seviyesinin tavan yaptığını ve hafif bir elektrolit dengesizliği olduğunu gördüm. Böbrek ve karaciğer fonksiyonları iyi görünüyor. Kronik alkolik değil, ama yine de sadece 18 yaşında. Acaba ne zamandır sadece alkol içiyor ve ana besin kaynağı olarak jöle kullanıyor? Zaten serum takılmış durumda ve dengesizliği izlemek ve sıvılarla düzeltmekten başka yapılacak pek bir şey yok. Bir de ölmediğinden emin olmak, ama bunun bu gece olacağından şüpheliyim.

"Ne kadar çok?"

"On altı atış."

"Ciddi misin?" Ben daha durduramadan ağzımdan çıkıveriyor çünkü bu kız en fazla yüz kilo. Emily başını sallıyor ve sonra öne doğru atılarak hevesle leğenine kusuyor. Geri adım atıp atış menziline çıkıyorum, içten içe irkiliyorum. Kusanlardan nefret ederim. Kusan bir hastam olacağına bağırsak kanaması geçirmeyi tercih ederim.

Margot bunu biliyor. Bir dahaki sefere ona ekstra özel bir şey vermem gerekecek.

"Evet, cidden," diye ısıırıyor diğer sarışın ve bana mı yoksa masadaki zavallı kıza mı çıkıştığını anlayamıyorum. "Onu aldığında, bana kendisinin ve diğer Mensa adaylarının onları ne kadar hızlı içebileceklerini görmek için bir yarışma yapmaya karar verdiklerini söyledi."

"Anlıyorum." Eldivenlerimi takıyorum, leğeni elinden alıyorum ve boş bir tane daha vermeden önce tezgâhın üzerine koyuyorum. Leğenin içinde saf kırmızı sıvı var. "Bu yarıştan önce bir şeyler yedin mi?" Emily başını hüzünle sallıyor ve gerçekten de hâlâ bilincinin yerinde ve ayakta olmasına şaşırıyorum. "Seni muayene edeceğim Emily, sonra da bir süre seni izleyeceğiz. Sana serum yoluyla sıvı, vitamin ve glikoz vermeye devam edeceğiz. Umarım kusman kısa sürede azalır ve biraz dinlenebilirsin."

"Eğer onu muayene edecekseniz, muhtemelen her türlü cinsel yolla bulaşan hastalık için pelvik muayene yapmalısınız." Adımlarımın ortasında donup kalıyorum, diğer sarışına beklentiyle bakıyorum çünkü genç bir kızın pelvik muayenesi için bir hemşire cephaneliği ve hatta nefes almamam gereken yerde nefes almadığımı doğrulayacak birkaç tıp öğrencisi gerekiyor. "Okulundaki kardeşlik gruplarından birindeki erkeklerin yarısıyla seks yapmış. Prezervatifin isteğe bağlı olduğunu duydum."

Ne. Ne? Sikeyim mi? *Lanet olsun, Margot!*

"Sadece sizinle dalga geçiyorum, Doktor. Bir tıp profesyoneli için kolay bir hedefsiniz." Memnun bir sırıtışla bana göz kırpmıyor. Bir hastanın

Bu ılgın kız her neyse, genç bir kıza pelvik muayene yapmakla dalga geçtikten sonra bana göz kırptı. Tekrar. Ne. Ne? ne?

"Ve bu özellikle kötüydü." Muhtemelen bunu ona söylememeliydim ama belli ki sorunları var. Gerektiğinde azılı bir pislik olabilirim ve genellikle iş arkadaşlarım arasında sevillebilirlik skalam on üzerinden yedidir, ama son derece profesyonelimdir. Kimse aksini söyleyemez ama yine de bu kadın beni sabrımın karanlık tarafına itiyor.

"yleyim. Aksini iddia etmeyeceğim bile. Sadece onu muayene edin. Hak ettiğinden daha fazlası ama bu onun ölmesini istediğim anlamına da gelmiyor."

"Bu ikimizi de yapar." Sarışından kurtulup işimin başına dönüyorum. Emily'yi birkaç dakika muayene ettim, kalp atış hızını ve kan basıncını not ettim, ki bunlar stabil görünüyordu. Ağız mukozası şaşırtıcı derecede nemli, bu da olabileceği kadar susuz kalmadığını gösteriyor. İşim bittiğinde, "Muayenen iyi görünüyor, Emily." dedim. Şu anda bilinci neredeyse yerinde değıl. "Birazdan seni kontrol etmek için biri gelecek. Şimdilik biraz dinlen ve bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara." Ve ıktı.

Saldırgan sarışın sinirli bir of çekti ve ben de ona baktım. Sınav boyunca onu görmezden gelmeyi başarmıştım. İnanın bana, bana Şeytan'ın daha yakışıklı küçük kardeşıymişim gibi bakarken bu hiç de kolay değıldi. "Senin adın ne?"

"Ellery Sokolov. Ben onun kız kardeşıyim."

"Tamam, Ellery Sokolov. Kız kardeşiniz alkol zehirlenmesi geçiriyor. Onu yakından izleyeceğiz, ancak halihazırda yaptıklarımızdan başka yapacak pek bir şey yok. Alkolün metabolize olması gerekiyor ve birkaç saat içinde sıvı ve elektrolit düzeltmesiyle iyileşmeye başlayacaktır."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve öfkeyle bana bakıyor. "Bu kadar mı?"

Eğlencemi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Başka ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye hiddetlenerek, şimdi yan yatmış ve derin bir uykuya dalmış olan kız kardeşine bakıyor. "Bir şey işte. Belki bir beyin nakli."

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor. "Bu henüz denemediğimiz bir şey. Ve ne yazık ki, kötü karar vermeyi tedavi etmiyoruz. Sadece sonucu tedavi ediyoruz." "Yani aptallık için bir şey yok mu?"

Başımı sallayıp kapıya doğru geri çekiliyorum.

"Çok kötü oldu. Ama vardiyandan sonra beni yemeğe çıkararak bunu telafi edebilirsin."

Bu işin o yöne doğru gittiğine dair içimde kötü bir his vardı. "Özür dilerim. Hastalarla ya da aile üyeleriyle çıkmam. Bu hastane politikasına aykırı."

Ayağa kalkıyor, yüz ifadesinden yılmadığı anlaşılıyor. Bana yaklaşıp kadar bir adım öne çıkıyor. Zor durumda olabilirim ama aptal değilim. Bana asılan hastalarım oldu. Hastaların aile üyeleri bana asıldı. Keder ve stres insanlara garip şeyler yapar. Ama hiç karşılık vermedim. Hiç cazip bile gelmedi.

"Çok yazık," diye fısıldıyor baştan çıkarıcı bir şekilde, utangaçça başını eğerek. "Parmağında bir yüzük göremiyorum ve Margot bana senden bahsederken bir kız arkadaşından hiç bahsetmedi." *Ne diyor?* Margot'yu tanıyor. Bunu bilmeliydim. "Yine de ne kadar yakışıklı olduğun konusunda yanılmamış." Elini uzatıp göğsüme dokunmaya çalışıyor ve ben kaçmak yerine odanın içine doğru geri adım atmak zorunda kalıyorum. Eli benden uzaklaşıyor ama benim bariz reddedişimden memnun değil. Eğer bu Margot'un intikam almak için yaptığı hastalıklı bir plan ise, o zaman uzun uzun konuşmamız gerekecek. Yaşlı adama kıcına şaplak atmasını ben söylemedim. Azgın piç kendi yaptı.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum... bu anı profesyonelliğe geri çekecek ve beni bu hatundan uzaklaştıracak bir şey, herhangi bir şey, perdenin geri çekilme sesi beni bu sinirlilikten korkutuyor. Şu anda odaya giren her kimse onu seviyorum. Sadece... Bu Margot. Tabii ya.

"Ah kahretsin," diyor Margot, gözleri Emily'nin üzerinde. "Em uyuyor. Artık kusmuyor bile." Margot kahverengi gözlerini bana çeviriyor, sonra da durduğu yerden kıkırdamayan Ellery'ye diyor,

bana dönmeden önce. Kaşlarını kaldırıp muzipçe sırıtıyor ve sikim önlüğümün içinde aptalca sarsılıyor.

Tanrım, sadece bir öpücüktü! Bir şey hissetmedim bile.

O benim en iyi arkadaşım. Dürüstçe, gerçekten, hiç çekinmeden kendim olabildiğim tek kız. Böyle bir şeyin sokak değerini biliyor musun? Her neyse, bulaşmak için çok yüksek. Bu da onu sınırların dışında tutuyor. Sadece arkadaş olacağımız bölgeye.

Birdenbire çok fazla içtikten sonra eve dönen adam gibi oldum.

Lanet olası suçlu.

"Bu ödeşme sayılmaz. Yakınından bile geçemez," diye uyarıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor, bakışları sert ve azarlayıcı, sanki kıcıımı kırbaçlamaya yeni başlıyormuş gibi. Ama bu benim sapkınlığım değil. Ben tam tersini tercih ederim.

"Oh, hayır, çilli," diye uyarıyorum. "Alışverişi sonra konuşuruz ama az önce savaş ilan ettin." Benimle tartışmak üzere başını sallıyor. "Yaşlı adam zararlı olmaktan çok komikti, kıcını tokatlaması dışında, ve kesinlikle onu buna ben zorlamadım." Şimdi kaş kaldırma sırası bende, ama benimki meydan okuyan bir kaş. Margot şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve ben de bu tuhaf Ellery hatununun Drew'dan kurtulma planının bir parçası olup olmadığını merak ediyorum. "Her neyse, ona bunun ne kadar uygunsuz olduğunu ve bir daha asla böyle bir şey yapamayacağını açıkladım. Yani hâlâ sana borçlu olduğumu düşünemezsin."

Margot gözlerini devirir. "Ne istersem düşünebilir ve yapabilirim. Ben bir hemşireyim. Burayı biz yönetiyoruz ve siz zavallı piç doktorların buna inanmasına izin veriyoruz." *Buna itiraz edemem.* "Görüyorum ki Ellery ile tanışmışsın."

"Suç ortağın mı?"

"Evet," diye cevaplıyor Ellery. "Margot ile birkaç yıl liseye gittim."

"Huh," diye düşündüm. "Iowa'da mı büyüdün?"

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Yatılı okulumuz Connecticut'taydı."

Ne oluyor lan?

Margot bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve kesinlikle doğru olmayan bir şeyler var. Margot bana çok katı bir Hristiyan okuluna gittiğini söylemişti. Ama bana yatılı bir okul olduğunu ya da doğu kıyısında olduğunu veya ilk yıllarını Iowa'da ailesiyle birlikte geçirmediğini söylediğini hiç hatırlamıyorum. Hatta tam tersini hatırlıyorum. Bana artık annesiyle konuşmadığını söylediği zamanlardı. Nedenini hiç açıklamadı. Sadece bir tür anlaşmazlık yaşadıklarını söyledi.

"Gitsem iyi olacak. Margot?" İsminin sonunda sesimi yükseltiyorum ve beni takip etmemesinin bir seçenek olmadığını ona bildiriyorum.

Ellery beni inceliyor, belli ki sosyal adetlere ve pek de ince olmayan işaretlere alışık değil. "Seksi olduğu kesin ama Elliott'a pek benzetemedim."

"Hayır mı?" Margot garip bir şekilde gülerek bize doğru yürüyor. "Sanki ikizlermiş gibi hissediyorum." Elliott, Margot'nun erkek kardeşi ve her zaman ona ne kadar benzediğini söylemeyi seviyor. Bir resmini görmediğim ya da tanışmadığım için doğrulayamıyorum. Ne olursa olsun, bu karşılaştırma beni içten içe irkiltiyor. Margot'nun kardeşine benzemek istemiyorum. "Her neyse, travma ikide sana ihtiyaç var, Drew. Zavallı bir üniversite öğrencisi sarhoş olup sokağa düşmüş ve karşıdan gelen bir araba ona çarpmış. Yemin ederim, yılın bu zamanından nefret ediyorum. Sonbaharın başları birbiri ardına gelen üniversiteli çocuklarla dolu." Margot'nun gülümsemesi düşer, ifadesi artık kalp kırıklığıyla kazanmıştır.

İşte bu yüzden Margot gezegendeki en iyi hemşire. Ve en kötüsü. Her hasta için her şeyi hisseder. Ellery uyuyan kız kardeşine bakmak için döner. "Bir de bana sor. Em üniversiteye başlamadan önce hiç bu kadar aptal olmamıştı."

Sözlerini kestiğimde ikisi de on sekiz yaşındaki gençlerin çok fazla özgürlüğe ve çok az sorumluluğa sahip olmalarının aptallığından bahsetmeye devam ediyor. "Travma ikiye geçmem gerekiyor. Vardiyam yakında bitiyor ama yerime Doktor Francis bakacak. Umarım Emily kendini daha iyi hisseder ve ona iyi bakılacağını biliyorum."

"Benim de gitmem gerek. Görüşürüz, Ellery."

Margot beni dışarı kadar takip ediyor ve bulunacak bir travma olmadığı için kolundan tutup onu koridorun karşısındaki boş bir odaya sürüklüyorum. Onu duvara yapıştırıyorum, yaklaşıyorum, çok yaklaşıyorum, olması gerekenden çok daha fazla yaklaşıyorum. O kadar yakın ki gözlerindeki farklı kahverengi ve altın rengi benekleri yakalıyorum. Yanaklarındaki ve burnundaki her sevimli çile dikkat ediyorum. Hindistan cevizi şampuanını kokluyorum. Tarçın aromalı sakızının tadını dilimde hissediyorum.

"Neydi o? Bana asılmasını sen mi istedin?"

"Hayır. Asla yapmam," gözleri aramızdaki ufacık boşluğa düşüyor. Sertçe yutkunuyor. "Sana asıldı mı? Gerçekten mi?" Sesi tiz ve küçük, anlamıyorum.

"Ona hayır dedim, tabii ki." Bu yüzden mi böyle davranıyor? Çılgın anoreksik Barbie'ye evet diyebileceğimi düşündüğü için mi? "Onu istemiyorum," diyorum ona, çift anlamımı anlayıp anlamadığını merak ederek. Parmaklarım çenesinin altındaki yumuşak tene bastırıyor ve bu konuda yalnız olup olmadığımı görmek için gözlerini kendime doğru kaldırıyorum. Karşılığında bana hiçbir şey vermiyor. Kesinlikle hiçbir şey. Çok hayal kırıklığına uğradım.

"Doğru. O Aria değil."

"Düşündüğüm ya da kastettiğim kişi bu değildi."

Başını sallıyor ve aynı anda yorumumu omuz silkerek geçiriyor. Aynı anda hem inanılmaz derecede sinir bozucu hem de Margot.

"Sorun değil, biliyorsun. Yapabilirdin. Yani, Ellery çok güzel ve erkekler onu hep sevmiştir. Sen bekarsın. Senin gibi bekar erkekler güzel kadınlarla çıkmalı." Bu sözlerde çok gizli ve yine de kasıtlı bir şey var.

Daha ne yaptığımı anlayamadan onu duvara bastırıyorum, ellerim başının iki yanına geliyor ve onu hapsediyor. Sıkım kabarıyor ve nefesim hızlanıyor.

Ne kadar baş döndürücü. Ne kadar sıcak.

Gözleri açılıyor, nefesi hıçkırıyor ve ben ona bir erkek olarak kontrolsüz bir ilgiyle bakıyorum. Kirli, açgözlü bir istekle. Dostluk sıkışmış, hastane koridorlarında bir yerlerde kaybolmuş.

Başım onunkine doğru eğiliyor, gözlerim dudaklarına kayıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Kahretsin, zor nefes alıyorum. Kafamın içinde tehlike çanları çalıyor. Çok ileri gidiyorum. Bunu biliyorum. Ama duramıyorum. Durmak da istemiyorum. Bana vereceği tepkiye ihtiyacım var çünkü bunu kesin olarak bilmem gerekiyor.

Duvara daha fazla bastırırken nefesi kesiliyor. Ama... göz bebekleri büyüyor. Ve gözleri benimkinin onunkine yaptığı gibi dudaklarıma kayıyor.

Burada bir şey var.

Buna karşı koyuyor. Nefret bile ediyor olabilir. Düpedüz korktuğunu biliyorum. Margot'a sahip olmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Tekrar söylüyorum, ilgilendiğim kişi o değil."

"O zaman sana yeni birini bulmamız gerekecek."

Meseleyi anlamıyor mu yoksa bilerek mi görmezden gelmeyi tercih ediyor? Başımı sallıyorum, duvarı itiyorum ve ikimize de ihtiyacımız olan alanı sağlıyorum. Ne de olsa hâlâ bir hastanede çalışıyoruz.

"Ya da belki zaten tanıdığım biri."

Cevabını beklemedim. O odadan çıkıp ondan uzaklaşıyorum, kırım yapıyor gibi koridorda uçuyorum çünkü az önce onunla bunu yaptığıma inanamıyorum.

Araba çarpmış bir çocuğu travma odasına götürüyorlar. Ama odaya girmeden önce omzumun üzerinden bakıyorum ve Margot'yu görüyorum; gözleri benimkilere kilitleniyor. Ağzının kenarı "yakaladım seni" dercesine sırtıyor ve kendimi durduramadan ona göz kırpyorum. Belki de burada onun oynadığından daha fazlası vardır. Belki de öğrenmeye değer.

Oyun devam ediyor, *dostum*.

YEDİ

Margot

Sağ tarafımdaki dikişe sıkıca tutunarak, "Bunu neden yaptığımızı **ANLAMİYORUM**," diye mırıldanıyorum. "Boston Maratonu önümüzdeki Nisan'da yapılacak ve ben sana bir ipucu vereceğim." Duruyorum, ellerimi dizlerime bastırarak kamburlaşıyorum çünkü vücudumu bundan daha yükseğe kaldırmam Charles Nehri boyunca uzanan patikada bayılmama neden olacak. "Bunun için imza atmıyorum. Ne olmuş yani?"

Drew duruyor, bana dönüyor ve hala yerinde koşuyor. Ben ölüyorum ve o gülümsüyor. Terden kararmış ve göğsündeki, karın kaslarındaki, omuzlarındaki ve kollarındaki her büyük kas grubuna yapışmış bordo atletik gömleği kocaman bir orta parmak gibi. Saçları koyu renk, ıslak ve yüzünden geriye doğru taranmış. Çocuksu sırtışı, yüzünün kenarından süzülen misk kokulu teri ve koşu kıyafetleriyle muhteşem ve seksi ve ben çılgın kıvrıkcık saçlarım ve ciddi bir beden büyük siyah tişörtümle iğrenç bir yığın içinde bayılmak üzereyim. Spor sütyenim Paleolitik Çağ'dan kalma olduğu ve ne zaman giysem bana güldüğü için göğüslerim sağa sola savruluyor gibi hissediyorum.

"Şimdiden pes mi ediyoruz, çilli?"

Bana sırtıyor. Bu sinir bozucu. Ve ateşli. Ondan nefret ediyorum. "Hayır! Tabii ki hayır!" Evet. Evet, ediyorum.

"Eğer çeyrek mil daha gidebilirsen, seni kahvaltıya götüreceğim."

Yağlı kahvaltı yiyeceklerinin vaadi, zihnimin egzersize bağlı sisi arasından süzülme yi başarıyor.

"Çeyrek mil mi?" Şüpheli bir kaş kaldırdım.

Yıllardır bu şehirde yaşıyorum ve Charles Nehri ile Storrow Drive arasında bir bariyer görevi gören yol boyunca koşmak pek de aşına olduğum bir şey değil. Hangi cehennemde olduğumu söyleyemem. Tek bildiğim dün gece Drew'de uyuduğum ve yüzüme fırlatılan egzersiz sortlarıyla uyandığım. Gerçekten. Ben inleyerek ve şikayet ederek giyinmeye çalışırken o gülümsüyor ve bana özel kıkırdamalar yapıyordu.

Ama gerçekten mi? Kim izin gününde 5 mil koşar ki?

Ve kim en iyi arkadaşını bu sefil yolculuğa sürükler ki?

Yani, ben bir koşucu değilim. Açıkçası, bana fazla seçenek sunulmadığı için koştum ama koşucu değilim. Ben yoga yapan ya da spor salonunda rastgele bir spin dersi alan bir kıyım. Arada bir koşu bandında koştımayı bile düşünebilirim. Ama Boston'un acımasız sokaklarına kıyasla bunlar çocuk oyuncağı.

"Yürüyebilir miyiz?"

Gülümsemesi durdurulamaz. "Kollarını başının üstüne koy. Dikişine yardımcı olur."

Kendini beğenmiş, her şeyi bilen, fazla formda piç kurusuna nefesimin altında bir dizi küfür savuruyorum. "Dikişim olduğunu hiç söylemedim."

"Hayır. Ama yaralanmamış kaburgalarını atelleme bir ipucuydu. Gerekirse yürüyebiliriz."

"Buna ihtiyacım yok. Ama şu anda ciddi şekilde acı çektiğini görebiliyorum, bu yüzden bu seferlik bir taviz vereceğim."

Bana yine gülüyor. "Merhametini takdir ediyorum. Daha fazla dayanabilir miydim emin değilim."

Elimi onu kutsar gibi sallıyorum. "Bir şey değil. Ama dostum," diyorum nefes nefese, "neden buradayım? Seni yavaşlattım. Sen genellikle benim Bugs Bunny'ye karşı Road Runner'sın."

Benim kaplumbağa hızıma ayak uyduruyor. "Çünkü seninle koşmak istedim."

Böyle harika, lezzetli ve basit şeyler söylemesinden nefret ediyorum. Bu bir cümle ya da özel bir şey bile değil, değil mi? Sadece söylediği şey, ama sanki karnım birdenbire tüm kabloları bozulmuş gibi oluyor çünkü her şey çırpınıyor. Eğer biri üniversitede kime asla aşık olmamanız gerektiğine dair bir ders verecek kadar zeki olsaydı, en iyi arkadaşınız bu listede bir numara olurdu.

Bu yüzden o aptal kavgacı ve ısrarcı kelebekleri görmezden geliyorum ve "Senden nefret ediyorum" diyorum.

Kıkırdıyor, kasıtlı olarak bana doğru yürüyor ve beni yolun bu kısmını kaplayan çimlere doğru itiyor. "Sana kahvaltı ısmarladıktan sonra bunu söylemeyeceksin."

O haklı. Yapmayacağım.

Muhtemelen aşırı karbonhidrat yüklemesi sonrası mutluluk içinde onun adını haykırıyor olacağım. Ama bu da benim sorunumun bir parçası. Onun adını haykırmanın çeşitli yollarını düşünüyorum. Daha önce hiç kimseye yapmadığım bir şey. Sadece bu bile ondan uzak durmamı sağlamalı.

Ve bu düşünceden nefret ediyorum. Aptalca ve düşüncesizce dudaklarını dudaklarıma diktiği ve şimdi bana sanki aniden kadın olduğumu ve rengini keşfetmekle ilgilenebileceği külotlar giydiğimi keşfetmiş gibi baktığı için artık kendime arkadaşına güvenmediğimden nefret ediyorum.

Sonbahar rüzgârı terden ıslanmış yüzümü ve açıkta kalan kollarımı kırbaçlıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bunu seviyorum.

Şehirde yılın bu zamanı. Yapraklar renk değiştirdiğinde ve hava gevrekleştiğinde ama henüz soğuk olmadığında.

"Hiç başka bir yerde yaşamayı düşündün mü?" Aniden meraklanarak sordum. Drew tüm hayatı boyunca bu bölgede yaşamış. Burada büyüdü ve burada asistan ve doktor olarak işe başlamadan önce burada üniversiteye ve tıp fakültesine gitti.

"Hayır," diye kolayca yanıtlıyor. "Boston her zaman benim kanımda vardı. Ama bu bir yana, annem ve kardeşlerim burada ve onları bırakamam. Bana eskisi kadar ihtiyaç duymuyor olabilirler ama hâlâ benim sorumluluğumdalarmış gibi hissediyorum. Peki ya siz? Hiç Iowa'yı özlediğiniz oluyor mu? Boston'dan ayrılıp başka bir yere gitmeyi düşündün mü?"

Boğazımın arkasından bir tür hırıltı çıkarıyorum ve neredeyse ağızma kusacakmışım gibi hissediyorum. "Hayır. Iowa'yı özlemiyorum ve Boston'dan taşınmak gibi bir niyetim yok." Nefret ettiğim yer Iowa bile değil. Demek istediğim, kardeşim hala orada yaşıyor ve orası pek çok harika parçası olan güzel bir eyalet. Sadece beni oraya bağlayan parçalar korkunç ve çirkin ve ben bunların imasıyla bile hiçbir şey yapmak istemiyorum. "Burada en sevdiğin yer neresi?" Konuyu olabildiğince çabuk değiştirerek soruyorum.

Başını benimkine doğru eğerek göz ucuyla beni yakalıyor. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Bu oyunu daha önce oynadıığımızdan emin değilim."

"Sanırım oynamadık. Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Tabii ki. Bu garip bir devlet sırrı mı?"

"Tahmin edebilir misin?"

"Ehhh..." Bunu düşünüp duruyorum. O benimkini biliyor. Brookline ve The North End'i seviyorum. İkisi de yemek ve tatlılarla ilgili. Ama sıkıştırılınca? "The Garden?"

"İyi tahmin. Ama yanlış."

"Nedir o zaman?"

"Kısa bir yolculuğa var mısınız?"

Bir saat sonra, Drew ve ben duş alıp onun arabasına döndük. Açlıktan ölüyorum. Sanki kolunu kemirmek üzereymiş gibi açlıktan ölüyorum. Adam beni günah gibi erken bir saatte koşuya çıkardı ve henüz bana kafein ve yiyecek tedarik etmedi. Dunkin' Donuts'ta bile durmadık, ki her Bostonlu acıktığında ve hızlıca yemek ve kahveye ihtiyaç duyduğunda bunu yapar. Önce sola sonra sağa dönüp arabayı bu şehirde park edebileceğimizi hiç düşünmediğim bir yere park edene kadar Game of Thrones tarzı kışına tekme basmaya hazırım.

Ona bakmak için koltuğumda kayıyorum, kaşlarım saç çizgime geliyor. Bana sinsî bir göz kırpmadan önce sırtıyor.

Tek söylediği "Birini tanıyorum," oldu. O kapıma doğru koşarken, sırtışı çocuksu ve heyecanlı bir hal alırken ben şaşkın bir şekilde arabada oturuyorum. Elimden tutup yeşil çitlere doğru götürerek çıkmama yardım ediyor. "Gel hadi. Her şeyi ayarladım."

Kaldırıma çarpan yüksek basınçlı suyun sesi havayı yakıyor. Sosis, biber ve soğan kokusu midemi guruldatıyor.

Ama benim dikkatimi çeken büyük Kelly yeşili.

Beni esir alan büyük kırmızı B.

Çünkü Fenway Park'a gittim. Eğer Boston'da yaşıyorsanız, Red Sox'ın maçını en az bir kez izlemelisiniz -boktan bir maç için sadece tribünlere paranız yetse bile çünkü burası koko-loko gibi pahalı.

Ama hiç kimsenin arabasını yan taraftaki gizli otoparka götürüp park ettiğini görmedim. Kimseye Boston'un bu kutsal alanına tam erişim sağlayan iki rozet verildiğini görmedim.

Eskiden Yawkee Yolu olarak bilinen Jersey Caddesi'nin dışına adım attığımız anda, "Burası Boston'daki en sevdiğim yer," diyor.

Tanrım. Bunu beklemiyordum.

Onun özellikleri zamanı geri sarar. Hareketli hale geliyorlar. Çocukça şakacı ve heyecanlı. İlk büyük lig maçına giden bir çocuk gibi.

Ya Fenway? Bundan daha tarihi ne olabilir emin değilim.

"Ben küçükken babam beni her sezon en az birkaç kez T'ye bindirip buraya getirirdi. İlk vuruşlar başladıktan sonra koltukların derisini yüzerdik çünkü bu şekilde daha ucuz olurdu. Park şimdikinden daha küçüktü. O zamanlar Yeşil Canavar koltukları ya da Budweiser sağ saha koltukları yoktu. Sox 1918'den beri bir seri kazanmamıştı ve Sox taraftarı olmak bir onur nişanı gibiydi. Sadece gerçek Bostonluların yaşayabileceği bir şeydi. Bu Red Sox milleti saçmalığı yoktu. İyi niyetli taraftarlar yoktu. Biz sıkı taraftarlardık."

Beni Fenway'in yeraltına, beton rampalardan aşağıya, kapalı vitrinlerin ve yiyecek büfelerinin yanından geçiriyor. Burada çalışanlardan başka kimse yok ama hiçbiri bize ikinci bir bakış bile atmıyor. Rozetlerimizi bile kontrol etmiyorlar, bunu tuhaf buluyorum.

Ta ki daha önce hiç tanımadığım bir adam yanımıza gelip Drew'a kardeşçe sarılana kadar. "Otuz dakikan var kardeşim." Aksanı bana Drew'un kardeşlerinininkini hatırlatıyor. Kalın ve kirli ama yine de tuhaf ve seksi bir şekilde kötü çocuksu.

"Sully, bu benim arkadaşım Margot." Sully bana dostça başını salladı. "Margot, bu benim liseden arkadaşım, Daniel Sullivan."

"Memnun oldum," diyorum.

"Onun üzerinde biraz etkiniz olmalı." Başımı eğip sorguluyorum. "Bu iyiliği isteyeceğini hiç düşünmemiştim." Bakışlarımı gri gözlerinde alaycı bir parıltıyla başını sallayan Drew'a kaydırıyorum. "Bir hanımefendi için bunu yapmasına sevindim. Geri dönmem gerek. Dediğim gibi, otuz dakika. Seninle tanışmak güzeldi Margot. Drew'un herhangi bir arkadaşı..." diye devam ediyor.

"Artık benim de arkadaşım," diye bitiriyorum. Bana Drew'un yaptığına benzer, alaycı bir göz kırpmıyor ve sonra da gidiyor. "Ne iyiliği?" Kulak misafiri olmaktan çıktığı anda soruyorum çünkü dayanamıyorum.

"Birkaç yıl önce hastalanmıştı. Sağlık sigortası yoktu ve doktora gitmenin ona neye mal olacağından korkuyordu. Beni aradı ve onu kontrol etmeye gittim. Gerçekten kötü bir zatürreesi vardı, ben de ona antibiyotik ve inhaler için bir reçete yazdım. İyileştiğinden emin olmak için bir süre onu takip ettim. Bana bir borcu olduğunu söyledi ve bugün onu nakde çevirdim."

"Benim için mi?"

"Siz sordunuz ve doğrusu bunu hep yapmak istemiştım."

O ana kadar hâlâ tuttuğumu fark etmediğim elini sıkıyorum. Kalbim bir kez daha göğsümde çırpınıyor, gülümsemem durdurulamıyor. Çünkü Boston'ın yerlisi olmayabilirim. Ama buranın heyecanını anlıyorum. Belki Drew'un gözünden gördüğüm için, belki de beni buraya o getirdiği için, bunun için bir iyilik yaptığı için.

Bilmiyorum.

Ama bu tüm zamanların en sevdiğim anlarından biri olabilir.

Drew ve ben parkın derinliklerine doğru yürüyoruz, sağ saha tribününe gelene kadar içeri girip çıkıyoruz. Zemin ekibi bu akşamki maç için sahayı hazırladığı için sahaya çıkamıyoruz ama burada durmak, sahada koşuyor olmaktan daha az büyülu değil. Güneş, Yeşil Canavar ve skorbord boyunca ışınlar saçıyor, hafif rüzgâr üzerimize doğru esiyor. Drew'a şöyle bir bakıyorum, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var.

Drew sonunda sessizliğimizi bozana kadar ekiplerin çalışmasını izliyoruz. "Sanırım son zamanlarda en çok sinirlendiğim an, Aaron Boone'un 2003'te Red Sox sezonunu bitiren o sayı vuruşunu yaptığı andı." Ona şöyle bir bakıyorum. "Ertesi yıl Dünya Serisi'ni kazanarak laneti kırdık ve dördüncü maçı yata Khanemdeki boktan bir televizyondan izledim. Annem ve kardeşlerimle barda değildim."

"Neden? Oraya inemedin mi?"

Sırıttıyor ama bu o kadar üzücü ki elimde olmadan uzanıp bir kez daha elini tutuyorum.

"Muhtemelen yapabilirdim. Ama o sırada babam çoktan gitmişti ve o gece boyunca düşündüğüm tek kişi oydu. O maçı birlikte izlemek istediğim tek kişi oydu. Aradan geçen onca zamandan sonra bile. Bize yaptıklarından sonra bile. Sox'ı sevmemin sebebi o." Bana bakıyor, kalp kırıklığı o muhteşem yüz hatlarına kazınmış. "Ona nasıl ulaşacağımı bilemedim. Bize bir telefon numarası ya da adres bırakmadı. Hiçbir şey bırakmadı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim başka çocukları da olabilir. Muhtemelen hiç olmayacak. O gece benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten nefret ediyordum. Gittiğinden beri geçen onca yıl boyunca bizi bir kez bile düşündüğünden şüpheliyim. Dört oğluna ve eski karısına ne olduğunu merak ettim."

Bilinçli bir düşünce olmadan kollarımı Drew'a doluyorum. Bir anda oluveriyor ve vücudu benimkiyle birleşip Drew söz konusu olduğunda fazlasıyla aşına olduğum o çırpınışı hissettiğim anda gözlerimi kapatıyorum. Bu adam. Tanrım. Arkadaşlığımız boyunca Drew'un bana hiç bu şekilde açıldığını sanmıyorum.

Belki kimseye değil.

Bu onun tarzı değil. Bir erkeğin olabileceği kadar içine kapanıktır. Kartlarını her zaman göğsüne yakın tutar. Kontrol. Onun oyununun adı bu. Muhtemelen babasının ayrılması onu kontrolden çıkmış hissettirdiği için, özellikle de aynı anda ailesi için bir baba figürü rolüne zorlandığı için. Bu yüzden savunmasız olmak, ona göre, bu kontrolün bir parçasını başkasına bırakmak gibi. Bir şekilde anlıyorum. Ama burada bana kendinden bir parça veriyor. Kendi dünyamın biraz fazla gerçek olduğu gecelerde elimde tutmak için can attığım bir parça.

"O zaman onun için üzgünüm. Senden daha iyi bir adam tanımadım. Daha iyi bir doktor görmedim. Dünyanın kazancı kesinlikle onun kaybıdır." Drew'un yüzü boynumun kıvrımıyla buluşuyor, nefes alıp verirken dudakları beni öpmeden orada duruyor. Onları hala hissediyorum. Dudaklarını. Nefesini. Sıcak ve dolu. Bu anla ilgili her şey beni korkutuyor.

Her şeyi.

Parlak bir gülümsemeye zorlayarak geri çekiliyorum. "Buranın senin sihirli yerin olmasına bayılıyorum. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim."

Ama bana bakışları, keşke onun sihirli yeri ben olsaydım dedirtiyor. Nasıl bir şey olurdu? Gerçekten istediği ben olsaydım. Eski sevgilisi değil. Çok aptalca. Ben Margot'um. O da Drew. O sadece anın içinde sıkışmış. Çocukluğunun nostaljisine ve babasının kaybına. Ben bunu biliyorum. Ben daha iyi biliyorum.

Ama tüm bunların ardındaki istek, yalnız kız kalbimi kemirmeye kararlı.

"Sana kahvaltı borçluyum."

Bir kahkaha atıyorum, bu değişiklik için çok minnettarım. "Öğle yemeği vakti geldi."

"O zaman maç için hazırlık yapan satıcılardan birine saldırmadığına şaşırdım. Bir sosis ya da Fenway frankıyla kaç." Sırıttıyor, görüşünü bulanıklaştıran karanlık azalıyor.

Bakışlarımı kısıyorum. "Bunu düşünmediğimi sanma. Sosislere olan sevgimi biliyorsun."

Drew kıkırdıyor, kaşlarını çatıyor. "Bu bir ima mı?"

"Hayır, kirli çocuk değil." Kesinlikle öyleydi. "Yarı açlıktan ölmek üzere olan bir kızın arzuları."

Hınzır bir parıltı yüzünü aydınlatıyor. "Arzularını beslemekten daha çok istediğim bir şey yok, çilli. Lütfen bana ne arzuladığını söyle, ben de sana onu vereyim."

Vay be, bu iş çok hızlı raydan çıktı. "Ummm?" Evet. Şu anda ne yapacağımı bilemiyorum. "Bilmiyorum. Olasılıklar sonsuz."

Drew gülüyor ve beni tünelden aşağıya, arabasına doğru yönlendiriyor. Neyse ki bizi tekrar güvenli, tarafsız, arkadaş bölgesine yerleştiriyor. "Buradan çok uzakta olmayan iyi bir İrlanda barı biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorsun. İrlandalı erkek kaslarına yerleştirilmiş bir tür yön bulma işaretin mi var?"

"Doğumda takılıyor. Hadi gel." Kolunu omzuma atıp beni nazikçe yanına çekiyor ve neredeyse her anımı bu adamla geçirmekten bıkıp bıkmayacağımı merak ediyorum. Nedense bundan şüpheliyim. Her güzel şeyin bir sonu olduğunu bilsem bile.

SEKİZ

Drew

"BİRALAR BU GECE SİZDEN" diyor Brecken. Wes ve Josh başlarını sallayarak onaylıyorlar ve ben bu gece onuncu kez kendimi bu duruma nasıl soktuğumu düşünüyorum. Aria'nın kardeşi Brecken, en iyi arkadaşı Josh ve erkek arkadaşı Wes'le birlikte Bruins maçındayım. Evet, eski sevgilim Aria. Ve evet, bu çocuklarla arkadaşım. Hatta onlardan hoşlanıyorum. Son birkaç aydır daha da çok. Ama onlar onun adamları, ne demek istediğimi anlıyorsan.

İlk başta Wes benimle pek ilgilenmek istemedi. Haklı olarak. Onun yerinde olsaydım ben de istemezdim. Eski sevgilimle çıkan oydu ve bir şekilde ben de arkadaş canlısı eski sevgiliye dönüştüm. Dahil olmaması gereken şeylere takılan adam. Beni hala ilkokulda annenin seni her şeye davet etmeye zorladığı çocuk gibi dahil ediyorlar. Ben de o çocuk gibi elimden geldiğince evet diyorum.

Çünkü onun insanları olsalar da, sahip olduğum her şeye oldukça yakınlar.

Brecken'ın hatası. Belki Josh'un da, gerçi Aria'yla çıkarken benden hiç hoşlanmadığına yemin edebilirim. Yedi ya da sekiz ay önce o zamanki erkek arkadaşı tarafından saldırıya uğradı. Belli ki eski sevgilisi Tyler ona tokat atmış.

Josh onu terk etmeye çalışırken Tyler levyyle Josh'un kafasına vurmaya kendine görev edinmişti. Josh yoğun bakıma alındı ve ameliyat gerektiren başka yaraları da olduğu için Wes onun cerrahı oldu.

Wes, Brecken ile en iyi arkadaşı, onların yanında büyüdü ve Aria ile Wes liseden beri saklı kalmış bir şeyi yeniden alevlendirdiler. Anlamsal detaylar umurunda değil.

Bu noktada olan oldu.

Ama Brecken ve ben Aria ile birlikteyken her zaman çok iyi anlaşırdık ve o yaklaşık dört ay önce Boston'a taşındığından beri daha da yakınlaştık. Brecken ve Wes birlikte büyüdüler ve dediğim gibi lisede en iyi arkadaşlardı. Bu altı derece saçmalığıyla nereye varmaya çalıştığımı anlıyorsun.

"Neden biralar benden?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Maç için erken geldik. Yarım saat kadar erken. Trafik tanrıları bu gece üzerimizde parladı ve The Garden'a giderken hiç trafikle karşılaşmadık. Ama şu anda keşke maç saatine daha yakın olsaydı da bu kadar boş sohbete zorlanmasaydım diyorum.

"Çünkü geçen sefer Sox maçına gittiğimizde almıştım, ondan önce de Wes almıştı. Senin sıran."

"Peki ya Josh?"

"Tatlım, ben bira içmem. O bok sana bağırsak verir. Konu takılmak olduğunda eşcinsel erkekler kadınlardan daha kötüdür. Kadınlar tombul bir erkeği sevimli ve şirin bulurken, gey erkekler o kadar da değil. Neden spor salonunda takılıyoruz sanıyorsun?"

Ona başımı salladım.

Bu bizim olayımız haline geldi. Spor etkinlikleri. Wes'in üvey babasının Red Sox için Field Box sezonluk biletleri var, biz de zaman zaman ondan çalışıyoruz. Ama Brecken büyük bir hokeyci ve psikopat bir B's taraftarı olarak büyüdü. Hiç oynamadı ama Boston'a taşındığında sezonluk bilet aldı.

çok iyi koltuklarla. Özellikle de geçen sezon neredeyse Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra bunu elde etmek o kadar da kolay değil.

Wes ya da ben, ya da bu durumda her ikisi de, ne zaman bir gece izinli olsak ve B'ler şehirde olsa, onunla gideriz. Josh genelde bu konuda peşimize takılmaz ama bu gece ikna edilmiş olmalı.

"Tamam. Bira alacağım. Ama ben alırım, sen alırsın olayına resmen son veriyorum."

"Bugün bir hastayı öldürdün mü?" Breck bana sordu. "Hayır, neden?"

"Çünkü özellikle berbat bir ruh hali içindesin," diye yanıtlıyor Wes.

Haklıyım. Haklılar. Nedenini bile bilmiyorum ama son bir yıldır bir rutine girmiş gibiyim ve bundan nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. İş eskisi gibi yardımcı olmuyor. Çıkacak birini bulmaya çalışmakla ilgilenmiyorum ve yaşadığım tek gecelik ilişkiler çok cansızdı.

Sıkıcı kızlarla sıkıcı seks.

"Sadece aşağı koş."

"Belki de bir tatile ihtiyacın vardır."

Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor? Aria geçen hafta da aynı saçmalığı söylüyordu. Az önce de söylediğim gibi kimseyi öldürmedim. Hastalarımı Tanrı gibi davrandım. Ne olmuş yani? Cidden mi?

Sanki bir tatil tüm zihinsel yaraları iyileştirmiş gibi? Lütfen.

"Nereye gitmeliyim?" B u n l a r d a n herhangi birini dile getirmek yerine soruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada çaba gösteremeyecek kadar tembelim.

"Neye benziyorum, seyahat acentenize mi?" Brecken, kız kardeşinin yaptığı gibi gözlerini devirerek bana takılıyor. "Sadece haftalardır böyle olduğunu söylüyorum. Belki de aylardır."

"Kesinlikle aylar," diye araya giriyor Wes.

Dick. Ona kim sordu?

"Halsiz ve bitkin ve çok fazla saat çalışıyor."

Bir mil uzunluğundaki bira kuyruğuna girdiğimizde Wes başını sallıyor. Wes bir travma cerrahı. Yani onun çalışma saatleri benimkinden çok daha iyi değil. Hatta daha kötü bile olabilir. Tek fark, o Aria'nın yanına gidebiliyor, ben gidemiyorum.

Ben bunu yapmayacak kadar aptalken, o bunu yapmak için yer ve zaman ayırıyor.

Hayatımda hiç Margot'dan başkasına zaman ayırmadım.

Bu da başka bir dizi sorunu gündeme getiriyor. Margot için yaptığım gibi Aria için Sully'den asla böyle bir iyilik istemezdim. Ama Margot'ya göstermek istedim. Beni görmesini istedim.

Beni daha önce kimsenin anlamadığı bir şekilde anla.

"Biraz ara ver dostum. Bu şekilde çalışmak iyi değil. Tükeneceksin."

"Aria'yı hafta sonu için bana ödünç verebilirsin," diyorum Wes'e. Doğrusu sadece şaka yapıyorum, ama hepsinin yüzündeki ifadeler bana çizgiyi aştığını söylüyor. Wes sanki gizli bir neşter çıkarıp bana defalarca saplayacakmış gibi bakıyor. "Özür dilerim." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıp başımı sallıyorum. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Öyle demek istememiştim. Dürüst olmak gerekirse, istemedim." Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. "Belki de eve gidip uyumalıyım. Belli ki insan ırkının etrafında olmak için doğru durumda değilim."

"Siktir et," diye tersliyor Breck. "Bira içmeye, sosis yemeye ve hokey izlemeye gidiyorsun. Eğleneceksiniz ve kışınızdaki büyük çubuğu çıkaracaksınız. Gerekirse Wes bunu yapabilir, o bir cerrah. Ve belki B'ler kışını tekmeledikten sonra, sen ve ben bir bara gider ve eve götürecek ateşli hatunlar buluruz."

"Bira ve sosis kokuyor," diye gülüyor Josh, başı geriye düşüyor. "Evet. Onları toplayacaksın."

Brecken omuz silkiyor. "Nane şekeri bunun için var dostum. Neşelenme törenime yağmur yağdırma."

"Tabii. Harika." Söylediği her şey hiç çekici gelmiyor. "Bu gece yanımızda kim oturuyor?" Konuyu değiştirerek soruyorum ama hepsinin bakıştığını hissedebiliyorum. Brecken altı bilet almış, bana sorarsanız bu garip bir sayı. Ama genellikle diğer iki ya da üç koltuğu çeşitli kişilere satıyor ve bu da toplam bilet maliyetini karşılamaya yardımcı oluyor. Bizden de ücret almıyor, bu da onu resmen iyi bir adam yapıyor.

Sanırım bira aldığım için şikayet etmemeliyim.

"Hiçbir fikrim yok. Onları Ace Tickets aracılığıyla sattım. Hey, sana patronumun bir pislik olduğunu söylemiş miydin?"

"Sadece son iki ay içinde seni her gördüğümüzde," diye ekliyorum.

"Evet, o bir pislik. Ve menkul kıymet dolandırıcılığı yaptığından yüzde yetmiş yedi eminim."

Üçümüz de dönüp ona bakmak için durakladık. "Ciddi misin?" Josh soruyor.

O bir avukat, bu yüzden bu dedikoduyu iç gıcıklayıcı bulmasına

şaşırmadım. "Evet. Bilgisayarında bazı ilginç şeyler buldum."

"Onun bilgisayarında ne yapıyordun?" Wes kaşlarını endişeyle birbirine kenetleyerek sorar.

Brecken kayıtsızca omuz silkiyor. "Adam şifresini yazıp masasının en üst çekmecesinde bırakıyorsa bu benim suçum değil. Yani, herkes buna erişebilir, değil mi? Bilgisayarının hacklenmesi ya da ne bileyim, FCC'nin bir şekilde sadece orada bulunabilecek bazı belgeleri ele geçirmesi gerçekten onun suçu." Kaşımı kaldırıyorum ve o yine gözlerini deviriyor. "Adama güvenmiyorum, tamam mı? Çok karanlık işlerin peşinde ve ben onunla birlikte batmayacağım. Ben sadece bir şeyleri kontrol ediyordum ama bir şeylerin peşinde olabilirim. Ve bulduğum her şeyi bir flash belleğe kopyalamış olabilirim."

"Akıllıca bir düşünce," diyor Josh. "Ben olsam avukatınızla temasa geçer ve kötü bir şeyler olması ve tutuklanmanız ihtimaline karşı elinizdeki her şeyin bir kopyasını ona verirdim."

"Tanrım," diye bağırdım. "O kadar ciddi mi?" Breck omuz silkip başını sallıyor. "Dikkatli ol dostum," diyor Wes. "Ateşle oynuyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Büyük bir yangın. Ve turuncunun içinde iyi görünmeyeceksin."

"Turuncu giymeyeceğim. Josh bir avukat, hatırladın mı? Ve ben yasadışı bir şey yapmıyorum."

Josh homurdanıyor. "Evet, bir şirket vergi avukatı. Ama işler t e r s giderse, Drew ve Wes onu öldürüp kaza süsü verebilirler."

"Bunu söylerken tıpkı Aria gibi konuşuyorsun," der Wes. "Her neyse."

Her şey kontrolüm altında," diye söz verir Breck. "Sırada biz varız."

Çenesini büfeye doğru uzattı. Biralarımızı ve o lanet sosisleri sipariş ediyoruz çünkü satın almamak için çok güzel kokuyorlar. Sosisler de dahil olmak üzere ekleyebileceğim her şeyin parasını ödüyorum ve sonra gidip koltuklarımızı buluyoruz.

Kıçlarımız plastiğe çarptığı anda Wes, "Aria'ya evlenme teklif etmeyi planlıyorum," diye açıkladı. Biramı tükürdüm. Sanki gerçekten de ağzımdan uçup bir metre çapındaki her şeye ve herkese çarpan bir altın spreyi gibi. Duş aldığım zavallı piçlerin kötü niyetli bakışlarıyla ödüllendirildim, ama bu da ne?! Bu saçmalığı tam o anda benim önümde söylemek zorunda mıydı? Yani, hadi ama.

"İğrenç." Ben peçeteyle çenemi silerken Brecken burnunu kıvırıyor.

"Ciddi misin?" Bunu sormamalıydım. Çenemi kapalı tutmalıydım.

Ama bir zamanlar Aria ile evlenmeyi düşünmüştüm. Başka birinin bana bu sözleri söylediğini duymak çok garip. Aynı anda hem ona yumruk atmak hem de onun adına mutlu olmak istiyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en garip duygu karışımı. Wes'in gözleri benimkileri arıyor, duruşu sabit ve ifadesi o kadar niyetli ki, elimde olmadan onu taklit ediyorum.

"Evet. Onunla evlenmek istiyorum. Bunu sana şimdi söylediğim için belki de hıyarın teki oluyorum ama durum bu ve bilmen gerektiğini düşündüm."

Söyleyecek sözüm yok. Yok.

"Onu seviyorum, Drew," diye devam ediyor, şimdi sadece benimle konuşuyor, Brecken ve Josh da hemen hemen sersemlemiş bir halde sessiz kalıyorlar. "Her zaman sevdim ve

onu karım yapmak istiyorum." Başımı salladım. Konuşamıyorum ama evetten çok bir refleks gibi olsa da başımı sallıyorum. "Hâlâ arkadaş olup takılabilir miyiz? Bunun beni bir pislik yaptığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama bunu yapabilmek istiyorum. Ve o seni seviyor, Drew. Sana çok değer veriyor ve seni tamamen kaybetmek onu öldürür. Ama ben de bu konuda korkak davranamam. O benim geleceğim ve senin için sorun olmadığını bilmem gerek."

Başka tarafa bakıyorum, göğsüm sanki bir fil onu sıçrama tahtası olarak kullanıyormuş gibi hissediyor. Bu da muhtemelen kalp krizi geçiriyorum demek. Müthiş bir şey. Otuz üç yaşında The Garden'da en yeni arkadaşın eski sevgilinle evleneceğini söylediğinde ölmek gibisi yok.

Bu detayı ne kadar önemseydiğimden bile emin değilim. Sadece...siktir. Bu adam olmaktan çok yoruldu. Hayatımın bu olmasından. Bundan çok daha fazlası olduğunu bildiğim halde işten yorgun düştüm bahanesini kullanmaktan.

Kendim için istediğimi hiç bilmediğim şeyler bana çok uzak geliyor ve bununla nasıl uzlaşacağımı bilmiyorum.

"Senin adına sevindim," demeyi başarıyorum ama bunu gerçekten söyleyip söylemediğimden emin değilim. Ciddi olmayabilirim. Şu anda onu öldürmek istiyor olabilirim ve bu iyi bir şey değil çünkü ışıklar alçalmaya başlıyor, spiker kalabalığı coşturmaya başlıyor ve B'ler buza çıkmaya başlıyor. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Wes hala bana bir amaçla bakıyor ve gözlerindeki pişmanlığı görüyorum. Kendini bok gibi hissediyor. Niyeti beni incitmek değildi. Onu seviyor, o da onu seviyor ve birbirleri için yaratılmışlar ve ben bunun bir parçası değilim.

Anlıyorum. Ben anlıyorum.

Ve bunu yapmadan önce bana söylediği için minnettarım. "Drew-"

"Hayır," diye araya giriyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim. Ben sadece..."

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Az önce ne yaptığımı bilmiyorum. Bunun tam olarak ne olduğundan bile emin değilim. Tek bildiğim bu hissin başka bir şey olduğu ve

durdurmak ya da kısa devre yaptırmak için. Gözleriyle tanıştım.

"Senin adına mutluyum," diyorum ona tekrar, biraz daha sert ve daha anlamlı bir şekilde. "Seninle mutlu ve onun için tek istediğim bu. İkiniz için de mutluyum. Bunu gerçekten söylüyorum." Elimi omzuna atıp sıkıyorum. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyorum ve kalabalığın heyecanlı tezahüratlarını duymazdan geliyorum.

İmtiyaz alanına doğru ilerlerken ellerim saçlarımı karıştırıyor ve uçlarını çekiştiriyor. Maç başlamak üzere ve ben hastayım. İçimde patlayacakmışım gibi hissettiğim noktaya kadar kaynayan saçma bir varoluşsal krizin içinde sıkışıp kaldım.

Bu Aria ile ilgili bile değil. Ya da Wes'in Aria ile evlenmesi. Hayatımın bu noktada olmasını beklediğim yerle ilgili. Hayatımın diğer parçalarının yokluğunu telafi etmek için herkesten daha çok çalışmamla ilgili.

Tek gecelik amlardan çok sıkıldım. Beni zar zor sertleştiren kızlardan. O zamandan beri hiç heyecan hissetmedim.

Sert ve sinirli bir şekilde içimi çektim.

Bu tamamen başka bir mesele. Büyük ihtimalle beni bu noktaya getiren de bu. İyi bir şey için ne derler bilirsiniz.

Bu arenada kalamam. Gitmem gerek. Ve gidebileceğimi düşündüğüm tek bir yer var. Birlikte olmak istediğim tek bir kişi var.

DOKUZ

Margot

Dünyanın her yerindeki kadınların *Gurur ve Önyargı*'yı tekrar tekrar okuma hakkına sahip olduğu evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir. Ve böylesine önemli bir eseri banyoda kocaman bir kadeh şarabın tadını çıkarırken okumakta özgürüz. Aslında, Jane Austen okurlarının tüzüğünde bir yerlerde bu kuralın yazılı olduğunu düşünüyorum.

Bugün de o günlerden biriydi.

Bilirsiniz, kötü başlayan ve eve gidip sevdiğiniz her malzemeden bir pizza sipariş edene ve tüm pizzanın yüzde yetmiş beşini yedikten sonra banyoda tüm zamanların en sevdiğiniz kitabını okumaya karar verene kadar düzelmeyen berbat olanlardan biri.

Evet. Açıkçası kendimi şu anda bulduğum yer burası.

Karnım çok tok ve son derece memnunum. Dairemin en güzel özelliklerinden biri olan banyo sıcak ve köpüklü. Bir kadeh şarabım lezzetli olacak kadar pahalı. Ve hepsinden önemlisi, Kindle'ım Elizabeth ve Darcy'nin endişeli dramıyla tam gaz ilerliyor.

Kötü davranan erkeklerden bahsediyoruz.

Tam Darcy'nin Elizabeth'e onunla dans etmesini teklif ettiği noktadaydım ki bardağımın dudaklarıma doğru yükselişini durduran bir ses duydum. Doğrulduğumda kaşlarım birbirine çarpıyor, su şıpırdıyor ve beni kızdırıyor çünkü kapımın çalındığını sandığım sesi duymak için zorlanıyorum. Evet, evet. İşte yine çalıyor ve bu kattaki tek daire benimki olduğu için -üç aileli bir evde yaşıyorum- bana geldiğini biliyorum.

Lanet olsun. Çıplak ve ıslak halime bakıyorum ve ciddi ciddi görmezden gelmeyi düşünüyorum. Bir şeye ihtiyacı olan sinir bozucu komşularımdan biri olmalı.

Ama tabii ki kapı tekrar çalınıyor, bu sefer biraz daha agresif bir şekilde ve ben daha durduramadan dudaklarımdan bir inilti dökölüyor. Kindle'ımı ve şarap kadehimi pervaza bırakarak kendimi sudan çıkardım ve küvetten dışarı adım attım.

Çabucak bornozumu üzerime geçirip "Geliyorum" diye bağıyorum ki kapı bir kez daha çalınıyor. Tanrım. Çok mu ısrarcısın? "Kim o?" Çok ihtiyacım olan rahatlatma zamanımı bölme ihtiyacı hisseden kişiye iyice sinirlenerek bağıyorum. Bu sürtükler bir acil servis hemşiresinin sessiz zamanının kutsal olduğunu anlamıyor mu?

"Margot? Kapıyı aç. Benim."

"Drew?" Şaşırmış bir şekilde soruyorum. Ne oluyor be? Maçta olması gerekiyordu. Kapıyı açıyorum ve adamın kendisini buluyorum, kapımın pervazına yaslanmış, başı öne eğik ve eli sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi tahtayı kavırıyor. "Maçta olman mı gerekiyordu?" Arkamı dönüp bir saat arıyorum. "Tanrım, banyoda ne kadar kaldım? Maç çoktan bitti mi?"

"Hayır," diye kestirip attı. "İçeri girebilir miyim?"

Üzerimde sadece ince pamuklu bir bornozla kendime bakıyorum ve yenilgiyle iç çekiyorum. Çoğunlukla, biri kedisini ezmiş ve sonra iyi bir önlem için cansız, kanayan vücudunu önüne tekmelemiş gibi göründüğü için.

"Uh. Evet. İçeri gel de başka bir şey giyeyim."

Geri çekiliyorum ve Drew kapımın pervazından uzaklaşarak içeri dalıyor ve hemen mutfağıma bakıyor. "Pizza mı o?"

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki pizza. Üstü açık lanet bir pizza kutusunun içindeydi ve zorla yiyemediğim son üç dilimi gösteriyordu.

"Keyfine bak."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve çoktan o yöne doğru ilerliyor.

Banyoma girip küvetin fişini çekiyorum ki aksın, yanan iki mumu söndürüyorum ve Kindle'ımla şarabımı alıp yanıma alıyorum. Kindle'ımı ve şarabımı şifonyerimin üzerine bırakıp çekmecelerimi karıştırıyorum ve üzerinde Sevimli Ama Çılgın yazan uzun kollu bir tişört ile bir çift flanel pijama pantolon çıkarıyorum.

Saçlarım zaten tepemde dağınık bir topuz halinde ve makyajsızım, ama şimdi kendimi hazırlayacak değilim. Bu sadece tuhaf görünür, bu yüzden Drew hoşuna gitse de gitmese de benim bu halimi görecek. En azından banyodan önce şu yeşil yosun yüz maskelerinden birini takmadım, gerçi bunu düşünmüştüm.

Mutfağına geri döndüğümde Drew barda oturmuş, pizzayı mideye indiriyor ve bir kadeh şarap içiyordu.

"Pastırma konusunda iyi karar," diyor bir ısırık alırken.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, çünkü domuz pastırması her zaman iyi bir seçimdir. Çıtır çıtır pastırmaya sarılmış bir ayakkabıyı bile yerim. Kanepeye oturuyorum ve o da bana katılıyor, tüm pizzayı rekor sürede bitirmiş. Şarap bardağını da yanında getiriyor, yanıma kayıyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Maçta olmak yerine neden kışını Mission Hill'e kadar sürüklediğini bana söyleyecek misin?"

Şarabından uzun bir yudum alıyor ve dönüp bana bakıyor. "Sır tutabilir misin?"

Başımı salladım.

"Wes, Aria'ya evlenme teklif edecek ve bu akşamki maçta benden onay istedi."

İlk tepkim Aria için çok heyecanlanmak oldu çünkü nişanlanmak harika bir şey. Ama Wes gerçekten evlenme teklif edene ve Aria evet diyene kadar tüm bu sevincin bastırılması gerekecek. Şu anda Drew mutlu değil ve onun için çok üzülüyorum.

"Özür dilerim. Bunun kötü bir haber olduğunu biliyorum.

Yani oyunu bıraktın mı?" "Bir keresinde Aria için bir yüzük aldığımı biliyor muydun?"

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Hayır. Yapmadım. Vay be. Ne zaman oldu bu?"

Bakışları hâlâ benimkilerde, topaklı koltuğuma yaslanıyor. İçimde ona sokulmak ve sarılmak için güçlü bir dürtü var. Onu rahatlatmak için. Ama pozisyonumu koruyorum, kanepede dik bir şekilde bağdaş kurarak oturuyorum, böylece tamamen ona dönük oluyorum.

"Ondan ayrılmadan yaklaşık iki hafta önce," diye gülüyor yüz ifadem karşısında. "Bir hevesle almıştım. Belki nişanlanırsak aramızdaki her şey farklı olur diye düşündüm. Bu kadar çok kavga etmezdik. Daha mutlu oluruz. Belki daha az çalışır ve benimle daha çok birlikte olur diye düşündüm. Aptalcaydı ve bir yüzüğün sorunlarımızı çözmeyeceğini biliyordum. Birbirimiz için doğru kişi değildik. Yüzüğü iade ettim ve ondan ayrıldım."

"Tanrım, Drew. Bütün bunlar da neyin nesi?"

Dürüst olmak gerekirse, bir süredir ona sormak istediğim bir soru bu.

Aria'dan uzun zaman önce ayrıldı ve onu geri kazanmaya çalışmadan önce altı ay boyunca ortalıkta dolaştı. Bu da en iyi ihtimalle yarım yamalak bir girişimdi ve şimdi buradayız, bundan altı aydan fazla bir süre sonra ve o hala etrafta üzülüyor.

"Yol boyunca bunu anlamaya çalışıyordum. Muhtemelen daha uzun süredir." "Ve?" Bunu takip etmediğinde soruyorum.

"Otuz üç yaşındayım, çilliyim. Dört kardeşin en büyüğüyüm. İyi para kazandıran harika bir işim ve boş yatak odaları olan güzel bir evim var. Söylediklerimi anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Sen bir

benden farklı bir hayat evresindesiniz. Size kendinizi beş yıl sonra nerede gördüğünüzü sorsaydım, eminim benimkinden çok farklı bir yanıt alırdım."

Muhtemelen hayır, ama o konuya girmeyeceğim.

Şarap kadehimi alıp bitiriyorum. Sonra pes edip yanına sokuluyorum ve kolunun altına giriyorum. Hemen göğsünü bana açıyor, sanki benim verdiğim kadar onun da rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi beni kendine çekiyor. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarının yavaş ve sabit ritmini dinliyorum. Hipnotik ve yatıştırıcı ve çok doğru hissettiriyor... onun tarafından böyle tutulmak.

"Bu noktada evli ve çocuklu olacağını düşünmüştün," diye tahmin ediyorum.

"Bilmiyorum. Yani, evet, ama buna hemen ihtiyacım yok. Daha çok seri randevulardan ve beraberinde gelen saçmalıklardan bıktım ve artık istemiyorum." Ağır bir nefes veriyor, bana daha sıkı sarılıyor, kalbi biraz hızlanırken yanağı başımın tepesine yaslanıyor. "Ve biliyor musun? Buraya gelene kadar tüm Uber yolculuğu boyunca düşünüp durdum..." Sanki söyleyeceklerinden pişman olmuş gibi aniden durur.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece beynim gitmemesi gerektiğini bildiği çılgın yönlere gidiyor." Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama üzerine de gitmiyorum. "Vanilya ve yasemin gibi kokuyorsun, biraz da hindistan cevizi. Hoşuma gitti."

Hafifçe gülüyorum. "Sen kapımı çaldığında ben banyo yapıyordum."

"Bu yüzden beni bornozla karşıladın."

"Bu yüzden cübbe."

"Kutsal banyo zamanınızı mahvetmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Gülümsüyorum çünkü o anlıyor. Beni anlıyor. Banyo zamanımın kutsal olduğunu biliyor. Sonra aynı sebeplerden dolayı kaşlarımı çatıyorum.

"Önemli değil. Bay Darcy ile aşk ilişkiye başka bir zaman devam edebilirim."

Drew benden uzaklaşıyor ve ben de doğrulup bize biraz yer açıyorum. Şarap bardağına uzanıyor ama tam kaldıracakken gözüne bir şey takılıyor. "Bu da ne?" diye soruyor, kalın, renkli bir kâğıt parçasını parmaklayarak.

Üzerinde büyük beyaz bir haç vardı. Beyaz çiçekli bir saç bandı takmış çıplak bir yenidoğanın poz verilmiş bir fotoğrafı ve kardeşimle eşinin yenidoğanı tutarken çekilmiş bir fotoğrafı kartın geri kalanını kaplıyor.

"Allison," diyor, onu inceleyerek. "Güzel isim. Bu senin yeni yeğenin mi?" "Çok sevimli, değil mi?"

"Çok güzel. Ama, bekle." Daha yakından incelemek için kartı getiriyor. "Bu senin kardeşin mi? Elliott bu mu?"

Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum çünkü sırada ne olduğunu biliyorum. Özellikle de resmi incelerken. Drew'a ve beni dinleyen herkese hep onun tıpkı kardeşime benzediğini söyledim.

Yapmıyor. Pek sayılmaz.

İkisi de uzun boylu, geniş ve kaslı. İkisinin de küçük dalgalı kahverengi saçları var. Ama kardeşimin gözleri benimkiler gibi daha küçük, daha yakın ve kahverengi. Elliott'ın yüzü daha yuvarlak, daha bebeksi. Burnu da biraz daha büyük ve evet, birbirlerine pek benzemiyorlar.

Ama bu, yıllar boyunca zihinsel, kardeşçe, sadece arkadaşça sınırlarımı korumama yardımcı oldu. Drew'la ilk tanıştığımda ve ona çabucak vurulduğumda, onun çok ciddi bir kız arkadaşı olduğunu keşfettim. Anında tanıştığım ve sevdiğim bir kız arkadaş. Arkadaşlıktan başka bir şeye yer yoktu, özellikle de o ve ben platonik olarak birbirimize bağlandığımızda. Bu noktada, beyaz yalan çoktan oluşmuştu ve geri adım atmak imkansızdı.

"Margot," diyor sorgulayıcı bir tonda, muhtemelen bunca zamandır yalan söylediğimi anladığını düşündüren bir tonda. İnanılmaz bakışlarıyla beni kıstırmak için dönüyor.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum; bardağımı kapıp aceleyle mutfığa doğru koşarken bacağımı sehpanın kenarına çarpıyorum.

"Biraz daha şarap ister misin?" Sızlayan kaval kemiğime bakıp yüzümü buruşturarak sesleniyorum.

Gölüp geçmek ya da küçümsemek ya da evet, benzerlikleri görmüyor musun demek yerine, kendimi bir Las Vegas fahişesi kadar açık ettim ve bu milyonlarca kez daha garip ve gergin oldu. Aptal Margot, tepki vermeden önce düşünmeyi ne zaman öğreneceksin?

Muhtemelen asla, diyor snarky ben ve zihnimin bu saçmalığı yapmasından nefret ediyorum. *Benim tarafımda ol, lanet olası!*

"Margot," diye tekrar dener.

"Tamam. Şişeyi geri getireyim. İçimden bir ses ona ihtiyacımız olacağını söylüyor." Son kısmı nefesimin altında mırıldanıyorum.

Sorun şu ki, sadece bir ya da iki kez birbirlerine benzediklerini söylemedim. Bir yıl boyunca bu benim mantram oldu. Ne diyebilirim ki, bu aşkı öldürmek zordu. Peki ya şimdi? Şimdi mantıklı bir açıklamam yok ve Drew'un bir açıklama isteyeceğini biliyorum. Aramızdaki ilişkiyi son derece garip bir hale getireceğini bile bile dürüstlüğü mü seçmeliyim?

"Gerçekten ona benzediğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Sanki ikisini yan yana karşılaştırmam gerekiyormuş gibi kartı bana doğru tutuyor.

"Ona benzemiyorsun."

Drew kıkırdıyor, çenesini ovuşturuyor ve beni çözmüş gibi gülümsüyor. Eminim öyledir. "Kızarıyorsun, çilli."

"Şaraptan. Ve banyodan," diye ekliyorum. "Hey, geçen gün sana bahsettiğim belgeseli izlemek ister misin?"

"Gel yanıma otur ve bana bu yalanın nasıl ortaya çıktığını anlat." Açık avucuyla koltuğuma hafifçe vuruyor ve kalbim de onunla birlikte gümbürdüyor. "Seksi olduğumu düşündüğün için, değil mi? Benim seksi olduğumu düşünüyorsun ve bana olan derin ve ezici çekimini kimsenin bilmesini istemiyorsun." Şimdi benimle alay ediyor ve beni kıvrandırmaktan zevk alıyor.

Homurdanıyorum, sonra alay ediyorum, ona biraz daha şarap doldururken gözlerimi deviriyorum. "Aşırı şişirilmiş ego, tek kişilik parti."

Boş şişeyi masanın üzerine koyuyorum ve Drew elimi tutup beni aşağı çekiyor, yarısı onun yarısı da kanepenin üzerine, böylece biraz garip bir açıda duruyorum. Çenemi kavırıyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor, sonra elini indirip belime doluyor. Nefesim kesiliyor.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye soruyor, gözlerime bakıyor ve bu mesafeden, sadece birkaç hafta önceki öpüşmemizin görüntüleriyle saldırıya uğruyorum. Belki birkaç kirli eklenti de eklenmiştir. "Gerek yok. Bunu neden yaptığını az çok tahmin ettim. Değil mi?"

"Saçlarınız ona çok benziyor."

Çarpık sırtışı, beyaz dişleri ve içimi gören ışıltılı gri gözleriyle tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bence sen de ateşlisin, çilli." Lakabımı kullanmasaydı bu harika bir cümle olurdu. Çiller ve seksi birbirine pek uymuyor. Sanki yine benimle dalga geçiyormuş gibi bir ifade kullandı ve ben de kaşlarımı çatarak utanç ve kendimden nefret etmeme engel olamadım. Evet, haha, zavallı zavallı Margot'u çözdün. Zeki değil misin?

En azından ateşli bir şeyin ötesine geçmedi. Bana karşı yıllardır beslediğin gizli bir aşkın var mı diye sormadı. Çünkü eğer sorsaydı, kesinlikle kızarırdım.

Birbirimize sadece birkaç santim mesafeden bakıyoruz ve ikimizden birinin son birkaç haftadır aramızda olanlara değinip değinmeyeceğini merak ediyorum. Daha önce hiç olmadığımız kadar dokunaklı olduğumuzu. Birlikte her zamankinden daha fazla zaman geçirdiğimizi, eğer bu gerçeği kafanıza sokabilerseniz. O beni izliyor, ben onu izliyorum ve bunu gerçekten yapmıyormuşuz gibi davranıyoruz.

Çünkü biz Drew ve Margot'uz.

Ben çok gencim ve o da çok ciddi. O başka bir kadını seviyor ve ben alevler içinde kalmadan bir erkekle birlikte olmayı beceremiyorum. Birlikte çalışıyoruz ve mükemmel en iyi arkadaşlarız.

Çünkü gerçekte, asla birlikte çalışamayız. Ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Dansımız böyle devam ediyor.

Ama bu değişimi fark etmediğim anlamına gelmiyor. Ona ve ona ölümcül bir virüs gibi davrandığım halde bunu hissetmedim. Çünkü direncimi kırar ve bağışıklık sistemime sızarsa beni öldürür.

Drew'dan kurtuluş yok. Benim için değil. Sevgiyle çilli ve en iyi arkadaşım dediği kız için değil.

Gözleri dudaklarıma dalıyor, tatlı nefesi bir cüret gibi dudaklarımda geziniyor. "Öylesin," diye fısıldıyor, ruh hali şakacı ve alaycıdan gerilim dolu ve için için yanan bir hale dönüşüyor. Neredeyse tadını alabiliyorum. Aramızdaki titreşimin uğultusunu hissedebiliyorum. "Sıcak. Güzel. Seksi."

Bu sonuncusu şehvet dolu adrenalinin kanımdan geçerek doğrudan merkezime ulaşmasına neden oluyor. Bunu daha güvenli bir bölgeye geri getirmeliyim. Ona kardeşlerine benzeyip benzemediğimi falan sormalıyım ama kelimeleri çıkaramıyorum. Muhtemelen bakışlarım onun dudakları ve gözleri arasında bir raket topu gibi gidip geldiği ve nerede kalmayı tercih edeceğine karar veremediği içindir.

"Bunu hiç düşündün mü?" diye soruyor, sesi o kadar hafif ki üzerimde süzülüyor. "Öpüşmemiz."

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bana karşı korkusuz. Ben korkarken o nasıl bu kadar korkusuz olabiliyor?

"Ben de," diye mırıldanıyor, daha da yaklaşıyor. "Margot?" diye soruyor, sesi gergin, gergin.

Bu soru, dudaklarındaki ismim, her şey demek. Kumdaki çizgi. Anlam ve kaos arasındaki ayrım. Mantiğin sınırı. Eğer evet dersem, bu kadar. Atlarız. Ama indiğimiz yer olmak istediğim yer değil. Bu tür şeylerin benim için nasıl bittiğini biliyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyorum, vücudum titriyor, hala yarı ona yarı kanepeye yaslanmış durumdayım. Çok güzel kokuyor. Her zaman gizliden gizliye sevdiğim pahalı kolonyası gibi. Bu nasıl bir şey olurdu? Eğer gerçek olsaydı? Gerçekleşebilseydi? Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor ve bunu hissettiğinde küçük, boğuk bir ses çıkarıyor.

Ona durmasını söylemeliyim.

Sanki bir sonraki yemeği olmamı istiyormuş gibi bana bakıyor ama kolunu gelişigüzel sırtıma dolaması dışında bana dokunmuyor. Ama dokunmasını istiyorum. Bunun arzusuyla yanıyorum. Ve bu gece buraya üzgün geldi çünkü Wes Aria'ya evlenme teklif edecek.

Çünkü onu hâlâ seviyor.

Beni değil.

Beni istemediğini, sadece arkadaş olduğumuzu, daha fazlası olmamız gerektiğini öneren herkese ve herkese özgürce itiraf ediyor. Ben bir ribaund değilim. Benimle yetinmek yerine başka biriyle olmayı tercih eden erkekler tarafından kullanılmaktan bıktım.

Hayatımda erkekler tarafından çok incitildim. Hem de çok. Çok. Tüm lanet hayatım boyunca.

Artık bunu yapamam. Drew ile olmaz. Onunla olmaz. Aynı eski hataları tekrarlamaya devam edersem içimdeki bozukluğu nasıl düzeltebilirim?

Aşırı kuru dudaklarımı yalıyorum, içimde kabaran çok yönlü istek kuyusunu yutuyorum ve "B'lerin maçının sonunu izlemek ister misin?" diye soruyorum. Kelimeler ağızımdan kaçıyor ve onları serbest bıraktığım anda sesimdeki bir şey -sanki kim olduğumu yeni hatırlamış gibi- üzerine bir kova buzlu su dökmüş gibi oluyor.

Drew benden uzaklaşıyor, başı ellerinin arasına düşüyor, dirseklerini açılmış kalçalarına dayıyor. Nefes almakta zorlanıyor, pişmanlığı hissediliyor.

Gitmesini istememe rağmen kalıp televizyon izlemesini istedim. Gitmesini istiyorum ama bir şeylerin garip ya da farklı olmamasını da istiyorum ve eğer

Bu şekilde ayrılırlarsa, pekala olabilirler.

Nefesinin altında küfrediyor ve sonra beni bulmak için açılar yapıyor ve ben de her neyse onu sona erdirmekle doğru kararı verdiğimi biliyorum.

Beni istemiyor. Bu şekilde değil.

Yüz hatlarında tam olarak anlayamadığım acılı bir ifade beliriyor, sonra aynı hızla düzeliyor ve başını sallıyor.

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

Ve sıradan, etkilenmemiş Drew geri döndü. Aynen böyle. Neredeyse felaket unutuldu. Keşke en başta beni hiç öpmeseydi. Keşke aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini bilmeseydim. Keşke, keşke, keşke.

ON

Drew

Bu sabah hiçbir ibuprofen'in iyileştiremeyeceği bir baş ağrısıyla uyandım. Margot'dan gece yarısından sonra ayrıldım ve eve geldiğimde içeri giremeyecek kadar huzursuzdum.

Onun yerine arabama atladım ve arabayla gezmeye çıktım. Boston sokaklarında ilerlerken kendimi Aria'nın evinin önünde durmuş buldum. Bir sapık gibi davranıyordum. Tam bir sapıktım ve bunu biliyordum. Ama yine de arabamı caddenin karşısına ve birkaç kapı aşağıya park ettim, kapattım ve orada oturup bir zamanlar onunla birlikte yaşadığım yere baktım.

Şimdi Wes'le paylaştığını bildiğim bir yer.

Karanlık eve daha uzun süre baktıkça, düşündüğüm gibi acıtmadığını fark ettim. Olması gerektiğini varsaydığım şekilde. Beni bu delikte tutan Aria değildi. Kendimdim. Yalnızlık ve hayatımın gidişatından duyduğum genel memnuniyetsizlik.

Bu farklı bir şey için bir arzu... farklı *biri için*.

Bu zorlu gerçeğe ilgili sorun ne? Hiçbir şeyi değiştirmiyor. En azından ben nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hâlâ işimi seviyorum ve uzun saatler çalışıyorum. İçimde her türlü ateşi yakan tek kız hala benim

En iyi arkadaş. Dün gece yüzüme hayır diye bağırarak onu öpmemi istemediğini açıkça belli eden bir en iyi arkadaş.

Artık Aria'ya aşık olmadığım için rahatlamış olsam da, oraya gitmeden önceki halimden bile daha kötü hissediyorum. Neden? Çünkü mutsuz olduğuma inanmak daha kolaydı çünkü eski sevgilimi hala unutamamıştım ve unuttuğumda hayatım onunla tanışmadan önceki haline dönecekti. Ama onu aştım ve hayatım eskisi gibi değil. En azından öyleymiş gibi hissetmiyorum. Bahar umudu olmayan bitmez tükenmez bir kış gibi geliyor.

Eskiden beni tam anlamıyla tatmin eden şey artık yeterli değil. Daha da önemlisi, buna geri dönmek istemiyorum.

Ve bu beni kızdırıyor. Durumumun berbat olmasından nefret ediyorum. Beni en çok kızdıran şey bu. Genel olarak kim olduğumdan ve hayatımda ne yaptığımdan memnunum.

Ama ansızın keşfettiğim şey, en iyi arkadaşıma karşı ciddi ve yersiz bir hayranlık geliştirdiğim oldu.

Yaptığım ya da denediğim hiçbir şey onu bastıramadı. Aksine büyüyor, kıcıımı ısırmaktan ve hayalarımı tekmelemekten zevk alan dişler ve bacaklar geliştiriyor. Birisi buna aşk diyebilir. O kadar çocuksu olmayanlar ise kürek kemiği deyip beni Margot konusunda boku yediğime ikna edebilirler.

Ve bundan hoşlanmıyorum. İstemiyorum.

Birlikte çalışıyoruz: Ona bir hemşire olarak güvendiğim ve isteyken bana aptalca kirpiklerini kırpıştırmadığı için emin olduğum bir şey.

O benim en iyi arkadaşım: Dün gece dairesine girdiğimde onu ince bir bornozun altında çıplak bulduğumda yetmişli yıllardan kalma lanet bir 8'lik plak gibi aklımda dönüp duran bir nokta.

O Aria'nın en iyi arkadaşı: Diğerleri kadar değer vermediğim bir şey çünkü Aria'nın kalbini kırmadığım sürece arkadaşına kötü şeyler yapmamı umursayacağından şüpheliyim.

Ki bunu asla yapmam.

Aria'nın South End'deki evinden ayrılıp eve döndüğümde işte bu noktadaydım. İyi bir yerde değildim.

Bir şekilde uykuya dalmayı başardım ama sabah beş gibi uyandım. Ben de kendimi sürükleyerek kalktım ve koşuya çıktım. Şu an kendimi bulduğum yer. Sanki Boston Maratonu'nda koşuyor gibiyim. Neredeyse üç saat oldu ve ben hala kendi tenimde rahat olduğum noktaya kendimi yerleştiremiyorum. Forrest Gump gibi oldum. Acınacak haldeyim.

"Senin derdin ne be?" Margot yatak odasının penceresinden bağılıyor, dirsekleri pencere pervazında, kaşları uykulu ve kızgın. Neden? Çünkü bu onun evinin önünden ikinci kez geçişim. Gerçi ilk kez penceresine taş atmıştım, bu da bir şey sayılır.

"Gel benimle koş."

Yüksek sesle öfkeli bir homurtu çıkarıyor. "Ne diyorsun sen?"

İşte bu yüzden Margot'a ihtiyacım var. Hayatımda duyduğum en kirli ağza sahip mükemmel Hristiyan kızım beni sadece yola getirmekle kalmıyor, aynı zamanda doğru yola da sokuyor.

"Kalçaların egzersiz yapsa iyi olur." Ona aptalca gülümsüyorum. Kalçaları kesinlikle mükemmel ve onlar hakkında tek bir santimi bile değiştirmedim. Aslında, o lezzetli uzun sapların belime dolanmasını hayal ediyorum, bu yüzden en başta bu yorumu yaptım. Sadece onu daha da kızdırmak için.

"Sen bir yalancısın. Harika kalçalarım var." Başımı salladım. "Öyleyim. Sen de öylesin."

"Andrew Alexander Albright, bunun için çok erken. Ben yatmaya gidiyorum."

"Bu bir davet mi?"

Alay ediyor ve sonra homurdanıyor, uyku sersemi koyu renk buklelerini geriye ve yüzünün dışına doğru fırçalıyor. "Genelde ateşli ve terli erkekleri yatağıma davet etmem."

Hıncırca sırtıyorum. "Sadece seni ateşli ve terli yapabilecek erkekler mi? Bu konuda oldukça iyiyim, biliyorsun."

"Daha fazla uykuya ihtiyacın var, Drew. Belki daha az koşmaya ya da daha fazla su içmeye. Sanırım kaybetmeye başlıyorsun."

"Muhtemelen." Kesinlikle.

Çünkü işte buradayım, Romeo gibi penceresinin altında duruyorum. Sadece, gerçek bir erkeğin yapacağı gibi ailesine meydan okumak ve babasıyla konuşmak yerine korkup kasabadan kaçmadan hemen önce onun gibi hissediyorum. Arkadaşıma bakıyorum ve zihnimde, mesafemi korumam gerektiğini biliyorum. O öpücüğü ve daha sonra onunla birlikte gelen her şeyi unutmam gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum. Biliyorum. Bunu. Onu öptüğümde bu çılgınlığı bir olasılık olarak bile düşünmemiştim.

Bir öpücüğün her şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştirmesi nasıl mümkün olabilir?

Cevabı biliyorum. Mesele öpüşmek değildi. Öpüştüğümüzde aramızda patlayan tutku ve kimyaydı. Kollarımda ve bana doğru bastırılmış gibi hissetmesiydi. Tatlı ağzının tadı ve boğazının arkasından yayılan ve açgözlülükle yuttuğum uğultuydu. Hiç düşünmediğim daha fazlası için duyduğum açlıktı.

Margot'u sıkıca kapalı konumda tutan ışık düğmesi açıldı. Onu sonsuza dek sadece Margot olarak göreceğimi sanmıştım. Ama şimdi... şimdi o *Margot*. Ve bu ayrım her şey demek.

Sıcak, sütlü çikolata gözlerini, yüzünün etrafında dans eden keçeleşmiş buklelerini ve makyaj yapmadığı için üst yanaklarını ve burun köprüsünü kaplayan çillerin nasıl daha belirgin olduğunu görüyorum.

Arkadaşlarımızın ve aile üyelerimizin her biri haklıydı. Bu acımasız bir farkındalık. Hafifçe adım atmam gereken bir şey.

Ama Margot'un kurtuluşumun anahtarı olduğuna inanmaya başlıyorum. Mutlu yerimin.

Daha önce yarım yamalak oluşturduğum sonsuzluk sekiz rakamının karşıt ama eşit tarafı.

Her geçen saniye onu istediğim gibi beni istemeyen kişi.

Bana bakıyor, istediğimden daha uzun ve daha sert. Sonra, sanki bu bakışmayı sürdürmek çok fazlaymış gibi, bakışlarını gökyüzüne çeviriyor ve boğazından aşağı yuvarlanan bir yutkunmayı izliyorum.

"Seninle gelemem, Drew," diyor sonunda ve ben bunu sesinde duyuyorum. Kendini nasıl koruduğunu. Bize gerçek bir şans verecek hamleyi yapmaya çalışmadan önce beni reddetme şeklini.

Çok fazla engelimiz var. Bize karşı çok fazla g var ve o her şey yerine bunlara odaklanıyor. şans verilse çok daha fazlasını ifade edebilecek tüm iyi parçalara. Margot'nun hiç iyi bir şeyi olmadı ve benim de her şey kötüye gitmeden önce iyilerim vardı. Biz bir karmaşayız. Kötü bir aşkın ve çok fazla hatanın karmakarışık bir birleşimi.

"Neden olmasın?"

"nk her şey bir koşuyla düzeltilemez," diye kestirip attı, kelimeleri aceleye geldi ve sesi sertleşti.

Başımı sallıyorum. Çok sinir bozucu biri. "Kafanı boşaltmana yardımcı olur."

"Ya da daha da karıştırıyor. rnek olarak, zamanın başlangıcından beri koşuyormuş gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde, duruma rağmen sırtarak. "Aslında zihnim çok uzun zamandır olmadığı kadar berrak."

"Eğer bu doğru olsaydı, burada olmazdın."

"Dene beni." Denemeyecek. Bu, cevaplayacağımdan korktuğu bir soru sormak anlamına gelir.

Margot kaşlarını çatıyor, dişleri alt dudağını buluyor, bakışları ayaklarıma yakın bir yerdeki çimlere düşüyor. "Seninle koşmanın pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Belki o haklıdır ve ben yanılıyorumdur.

Belki de çatlak paralarımı doldurmak için o eksik bağı arıyorum ve yanlış yapıştırıcı türüne bakıyorum.

Ne olursa olsun, artık çok geç. Aydınlanma yaşadım. Beynime künt kuvvet travması. Margot. *Benim* Margot'um. Kimin aklına gelirdi ki? Kesinlikle ben değil. Kesinlikle o değil. Şimdi ne yapacağım? Kadın beni istemiyor. Ve ben hala onun iyi bir fikir olduğuna inanmıyorum. *Doğru* fikir olduğu konusunda.

Şehvet bir gelecek yaratmaz. Muhtemelen hepsi bu. Şehvet. Değil mi? Öyle olmalı. Ben yalnızım. Başka bir kırmızı bayrak. Çaresizlik rotamızı belirleyemez.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu, tamamen saçmalık olduğunu bildiğim bir ton mantık yürütme ve rasyonalizasyon.

Ama yine de... "İyi. Aptalca bir fikirdi." "İmbecilic."

Kıkırdıyorum. "Kesinlikle."

"Beni sonra ara, Drew. Bilirsin, normal insanlar ayağa kalktığında." Bana gülümsüyor ve lise son sınıf İngilizcesi bir kasırga şiddetiyle kafama geri dönüyor. Romeo ve Juliet'te az önce düşündüğüm sahneye geri dönüyorum.

JULIET: Bir daha karşılaşacağımızı mı sanıyorsun?

ROMEO: Bundan kuşkum yok ve bütün bu acılar gelecek zamanlarımızda tatlı konuşmalar için hizmet edecek.

JULIET: Tanrım, kötü bir ruhum var! Sanırım

şimdi görüyorum seni, çok alçalmışsın,

Bir mezarın dibindeki ölü gibi.

Ya benim gözlerim bozuk ya da sen solgun görünüyorsun.

İtiraf edeyim, lisedeyken bu saçmalığı çok sevimsiz bulurdum. Romeo'nun korkak bir aptal olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o aşırı dramatik sahnenin Margot ile olan ilişkimi yansıtmadığını düşünmeden edemiyorum.

Yaptığım şeyden sonra bir daha eskisi gibi olabilecek miyiz? O öpücükten sonra? Tüm arkadaşlarımız bizi bir araya getirmeye çalıştıktan ve biz direndikten sonra? Tüm çılgınlığa, direnişe ve riske rağmen onu istediğime dair acımasız gerçeğe tokatlandıktan sonra? Bu bizim

ölümümüzün başlangıcı mı? Bu nokta

Asırlık klişenin kurbanı olduğumuz yerde: erkekler ve kadınlar asla gerçekten sadece arkadaş olamazlar?

"Normal insanlar artık uyandı. Sadece sen değil, prenses çilli. Güne erken başlamayı severim."

Kollarını pencere pervazına doğru indiriyor, biraz daha dışarıya doğru eğiliyor ve bana tembel, tatlı bir gülümseme sunuyor. "Nasıl uyuyacağını öğrenmelisin. Rahatlamayı ve hayatın küçük anlarının tadını çıkarmayı."

Tanrım, bana daha doğru bir söz söylenmemiştir. "Deniyorum."

"Hayır, yapmazsın. Alfa köpeğinin içgüdülerini körüklemesine izin veriyorsun. Hırsınızın kafeininiz gibi davranmasına izin veriyorsunuz. Kendini her zaman bu kadar zorlamak sağlıklı olamaz."

"Ben kendimi zorlamazsam kim zorlayacak?"

Bunu içi boş ve belli belirsiz bir retorik yerine gerçek bir soru olarak değerlendiriyor. "Sanırım bu doğru. Kimse seni senin kadar ileri götüremez. Sanırım demek istediğim şu: İşsiz bir günde saat daha yedi buçuk ve sen şimdiden en az on mil koşmuş gibi görünüyorsun."

"Ve sen orada sakın ve melek gibi görünüyorsun."

Ve güzel. O kadar güzel ki şu anda başka hiçbir şeye anlam veremiyorum.

"Denemelisin. Rahatlatıcı."

Bu yıllardır aldığım en iyi teklif. Gerçek olmasa bile.

"Başka bir zaman. Ağırdan almak pek benim tarzım değil."

Margot başını sallar. Hafifçe kaşlarını çatıyor. Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Beni sonra ara, tamam mı?"

Beni ekiyor. Bu ilk kez olmuyor ama bu sefer gerçekten ipucunu almalı ve onu düşünmenin deliliğini bir kenara bırakmalıyım. Margot ile boşa kürek çekiyorum. Hiç yoktan bir şeyler üretiyorum.

"Tabii. Sonra." Arkama bile bakmadan koşarak uzaklaştım.

Mesafe. Zaman. Boşluk. Yeterince olursa, Margot ve ben göz açıp kapayıncaya kadar normale döneriz. Başka biriyle tanışacağım. Biriyle çıkmaya başlayacağım.

Çünkü artık boynumda eski sevgilimin kalp ağrısı yok.

Ve en iyi arkadaşıma aşık olmaya başladığım zamanı unutacağım.

ON BİR

Margot

"DELİRDİN Mİ SEN?" Drew ve ben Jonah Hughes'un, yani Halle'in erkek arkadaşının binasının asansöründen yukarı çıkarken yarı çığlık atıyorum. Hughes, Halk Bahçeleri'nin tam karşısındaki süper havalı bir yerde oturuyor ve dairesinden harika bir manzarası var. Bu gece onun doğum günü ve Halle ona çok şık bir parti düzenliyor çünkü artık hepimiz birer yetişkiniz ve artık değersiz barlarda parti yapmıyoruz. Bunun yerine, rezidanslarda yemekli, üst düzey barlarda ve belli ki pahalı hediyelerle partiler veriyoruz.

Drew o kadar az duyguyla, sanki her şey böyleymiş gibi, "Viskiyi seviyor," diyor ki, ben daha da öfkeleniyorum.

"Dostum," kelimenin üzerinde bir süre daha duruyorum çünkü bunu bir türlü anlayamıyorum. "Adamın viskiyi sevdiğini, zengin olduğunu ve siz zengin çocukların pahalı içkilerinizi sevdiğinizi tamamen anlıyorum ama ben bir hemşireyim. Hemşire maaşımla geçiniyorum ve ona aldığı şişenin maliyetinin yarısını karşılayamam."

Drew göz ucuyla bana yan yan bakıyor. Sırıttıyor ve bu çok sinir bozucu. Neden mi? Çünkü piç kurusu

bir şekilde benim anti-Drew koruyucu katmanlarımın altından geçmeyi başardı. Şimdi olmamasını tercih ettiğim çok rahatsız yerlerde sıkışıp kaldı.

Drew'un evime gelip beni neredeyse tekrar öpmesinin ve ardından Bruins maçının sonunu izlerken yanımda oturup İç Savaş üzerine bir Ken Burns belgeselinin yarısını izlemesinin üzerinden bir hafta geçti. Evime gelip pencereme taş atmasının ve o muhteşem gülümsemesiyle bana bakmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçti.

Bu yüzden o sabahtan beri onu sadece işte görüyorum.

Drew'dan kaçıyor muyum? Bence kaçınma terimi kulağa son derece olumsuz geliyor ve onu sadece işte görmemi ve aramalarını görmezden gelmemi bu fırçayla boyamak istemiyorum. Bu tam olarak doğru bir resim vermeyebilir. Ya da pasta kesildikten sonra düğün gecesini bakire bir gelin gibi kızarmadan ona bakmadığım için olabilir ve sanırım doğuştan kızarmadığımı zaten kanıtladım.

Ama ondan tamamen kaçamam.

Temelde aynı programa sahibiz - onun ayarladığı bir şey çünkü burada alıntı yapıyorum, 'birlikte çok iyi çalışıyoruz'. Sonuç olarak ben bir hemşireyim, o da uzman doktor ve nöbetlerinde yanında belirli bir hemşirenin olmasını isterse, yetkililer bunu genellikle yerine getiriyor. Bu da onun her zaman bir yerlerde gizlendiği anlamına geliyor.

Ama ne oluyor, Drew?

Bana karşı bu çizgiyi nasıl aşabilir?

Sorun şu ki, bunun olmasına ben izin verdim.

Onu düşünmemem gereken her şekilde düşünmekten vazgeçmedim. Bütün gün. Her lanet gün. Fenway'de boynumdaki dudakları. Kanepemde neredeyse öpüşüyorduk. Bana sadece birkaç santim uzaktan bakışı. Evime koşup pencereimin altında durması. Kalbim hala çarpıyor.

Her şeyi güvenli, tarafsız bölgeye geri itmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Bu *yüzden* onu bütün hafta iş dışında görmedim. Çünkü bir yerde

Yol boyunca, onunla ilgili düşüncelerim arkadaştan daha fazlasına dönüştü. Arzu, şehvet, istek ve daha fazlası gibi şeylere. Buna aşık olmak denemez.

Drew asla sadece bir aşk olamaz.

Bu yüzden mesafemi koruyor, kalbimin zekice bu işi bırakmaya karar vermesini ve daha mantıklı, mantıklı beynimin devralmasına izin vermesini umuyor, dua ediyorum.

Ama şimdi, işte buradayız. Bir asansörde sıkışıp kaldım ve etrafımdaki her şey Drew oldu. Ona çok uyumluyum. Aşırı farkındalığım var. Sanki kronik olarak kazanılamaz bir oyunda savunma yapıyorum.

Sayı yapmasına izin veremem ve yine de... Daha fazla bir şey istediğimden emin değilim.

"Senden hediyeni benimle paylaşmanı istemedim. Ben sana hediyeni hediyesine *katkıda bulunun*."

"Ben de evet dedim," diye çıktım. "Ama benim payıma *katkı* demek anlamsız. Yüzde yetmiş sekizini sen ödüyorsan ve bunun ikimizden geldiğini söylüyorsan bu yanıltıcı olur."

Drew, kendisi için bile olmayan bir şişe alkole yaklaşık iki yüz dolar harcamasını çok büyütüyormuşum gibi omuz silkiyor. Bu bir hediye. Arkadaş olduğu ama tam olarak arkadaş olmadığı bir adam için bir hediye, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

"Öyle değil. Viskiye sever ve annemin bunu dağıtan bir arkadaşı var, o yüzden maliyetine aldım. Bana yirmi dolar ver ve ödeşelim." Bana daha da yaklaşıyor ve kolonyasının cennet gibi erkeksi kokusu gizli bir silah gibi nakavt edici bir yumruk gibi geliyor. Beni tamamen etkisiz hale getiriyor. Andrew Albright'a bir puan.

"Tamam. Sana otuz dolar vereceğim, yirmi değil. Teşekkür ederim."

"Bu gece benim evimde mi kalacaksın?" Kıvrıyor, ona vermeyi reddettiğim bakışlarımı yakalamaya çalışıyor. "Bildiğin gibi çok uzakta yaşıyorum. Bu stratejik olarak mantıklı."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Sırıttıyor, onunla savaşılmaya çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyor. Bana ne yaptığını biliyor. Aklımda ısrarla dolaşan kelime huzursuzluk.

"Nasıl olmadığını anlamıyorum. Seni şüpheli bir şoförün kullandığı bir Uber'e bindirip gecenin bir vakti tek başına gönderemem. Bu hiç güvenli değil. Benimle eve gelmelisin."

"Belki de eve yalnız gitmeyeceğim, bu yüzden beni tek başıma şüpheli bir Uber'e bindirmen tartışmalı," diye geçiriyorum.

Asansör kabini durağımıza doğru yavaşlarken bana tamamen bakıyor. En üst kata. Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve nefesim kesiliyor. "Belki de önermeye çalıştığım şey budur."

Kapılar açıldı ve geri çekilerek önce beni dışarı çıkardı. Bana bir cevap verme seçeneği bile sunmadı, zaten öyle bir seçeneğim de yoktu.

Bu yeni Drew mu? Drew'un bu yeni cinselleştirilmiş versiyonu mu? Bizim? Beni parmak uçlarımda tutuyor. Beni geceleri ayakta tutuyor, düşündürüyor, meraklandırıyor, planlar yaptırıyor. Kırık, hasarlı kız, karanlıkta saklanan korkmuş kız, bundan dehşete düşüyor. Potansiyel olarak neyi temsil edebileceğinden. Gerçekten güvendiğim tek adamın kaybı.

Drew'la aramızdaki tek şey oraya hiç gitmemiş olmamızdı. O benim güvenli sığınağımdı. Kendimi kötü hissettiğim zamanlarda güvendiğim kişi.

Başka kimsem yoktu.

Peki ya şimdi? Şimdi her şey karmaşık.

İçimdeki yetişkin kadın, o kırık dökük, hasarlı kızdan kurtulmak için çırpınan kadın bundan zevk alıyor. Drew. Yani, gah! O her şey ve yanında harika bir sosla bir paket cips. O bir rüya ve fantezi ve son zamanlarda beni istiyor gibi görünüyor.

Ama aynı seviyede mi?

Bu yasal mı, yoksa her an nişanlanabilecek olan hayatının aşkını bir kenara itmek için beni mi kullanıyor? Onun ilgisi sadece ben olduğum için mi

Bekâr, yalnız ve biriyle çıkmaktan kesinlikle nefret ediyor. Seks gibi onu mahvedebilecek bir şey için gezegendeki en mükemmel arkadaşlığı nasıl bir kenara atarsınız?

Tüm bu sorular kafamdaki Venn şemasının merkezinde yer alıyor ve birbirini besleyen zilyonlarca soru ile dolu üç daire ile çevrelenmiş durumda. Bu çıldırtıcı, heyecan verici ve korkunç bir durum ve bir yandan doymak bilmezken bir yandan da bir an önce önünü kesmek istiyorum.

Aslında, ben bir kadının sıcak karmaşasıyım.

Belki de benim anladığım gibi demek istememiştir. Kastetmiş olamaz. Böyle bir şeyi bu kadar yüzsüzce önermezdi. Bana değil. Tamamen yanlış yorumlama. Değil mi?

"Başardınız!" Asansörden inip kocaman dairelerine adım attığımız anda Halle neredeyse bağılıyor. Muhteşem bir daire, Jonah'ın bir süre önce ölen karısıyla birlikte satın aldığı bir şey. Bunun tuhaf olduğunu düşünürsünüz ama sanırım değil. Ya da belki de burası bırakılamayacak kadar güzel.

"Başardık," diyor Drew, yanımda durup merhametle bana dokunmadan. Eğilip Halle'e hızlıca sarılıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Harika parti, Halle." Ona ışınlanıyorum. "Kendini aşmışsın. Bu inanılmaz." Halle o kadar parlak gülümsüyor ki beyaz dişlerinin her biri görünüyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Doğum günü çocuğu nerede?" Drew, Jonah'ın açık sarı kafasını bulmak için kalabalığı gözle görülür bir şekilde tararken viski şişesini kaldırarak soruyor.

"O mutfakta. Gel hadi."

Halle'nin peşinden devasa fuayeden geçerek açık konseptli büyük odaya giriyoruz; mutfak ve yemek alanı bu odadan ayrılıyor, ayrıca iki kanat da zıt yönlerde doğru kıvrılıyor. Tüm dairem tek başına büyük odaya sığabilir.

Jonah klasik olarak uzun boylu, esmer ve yakışıklı olarak tanımlanabilecek bir adamla konuşuyor ama bence bu daha çok kendini taşıma ve giyinme şeklinden kaynaklanıyor. Koyu renk, arkaya taranmış saçları, aynı derecede çarpıcı koyu renk gözleri ve tasarımcı kıyafetleriyle paradan gelen ve bunu kendini tartışılmaz bir şekilde çekici kılmak için kullanan bir adamın havasına ve otoritesine sahip.

Bu adamın gözleri benimkilerle buluştuğu anda genişliyor. Sonra tüm vücudumda yavaşça şehvetli bir gezinti yapıyorlar. Birkaç önemli yerde oyalanıyorlar ve sonunda tamamen yabancı biriyle sosyal uygunsuzluk noktasını geçtiğine karar verdiğinde, bana ve sadece bana bakarak gülümsüyor.

"Merhaba," diyor bir adım öne çıkarak. "Ben Rex Fox. Jonah ile çalışıyorum." Drew'u tamamen atlayarak elini bana uzatıyor. Daha Jonah'a doğum gününü kutlayacak ya da sarılacak kadar bile yaklaşmadım.

Drew gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, yanıma biraz daha yaklaşıyor ama yine de bana dokunmaya yaklaşıyor. Aslında aramıza bir futbol sahası sığdırabilirim.

"Margot," diye tanıtıyorum. "Jonah'ın iyi yarısının arkadaşıyım." Jonah'ı bulup ona göz kırpyorum çünkü kaba olmaya dayanamıyorum ve Jonah'ı partisinde görmezden gelmek kabalık gibi geliyor.

Jonah bize katılıyor ve bana sarılmak için eğiliyor. "Bunu tartışmayacağım. Sen ve Drew geldiğiniz için çok heyecanlıyım. Zavallı Rina bu gece çalışmak zorundaydı ve Aria Wes olmadan geliyor, gerçi Brecken'in gelmeye çalışabileceğini düşünüyorum."

"Önemli değil. Bu harika bir parti. Burada olmaktan çok mutluyum. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Sanırım Halle halkı burada olmadan delirmek üzereydi."

"Üzgünüm ama evet, biz senin havasız arkadaşlarından çok daha havalıyız ve çok daha eğlenceliyiz. Mutlu yıllar Jonah. Kırkından bir gün bile fazla göstermiyorsun." Şaka yaptığımı anlaması için ona göz kırparak geri çekiliyorum.

Başını bana doğru sallayarak gülüyor. "Egom için çok acımasısın."

Drew Jonah'a kanka kucaklaşması yaparak viski şişesini uzatır. İkisi farklı viskiler ve genel olarak alkoller hakkında konuşmaya başlar. İnanır mısınız, bu konuda gerçekten çok heyecanlılar. "Bir içki ister misin?" Drew bana soruyor, bakışları hala oyalanmakta olan Rex denen adama kayıyor, bir yandan da Drew'la konuşmamı izliyor diğer tarafımdaki Halle ile konuşuyorum. "Tabii.

İki kere ne yiyorsan."

Sırıttıyor. "Belli ki bu viskiden biraz içiyorum." Burnumu kırıştırıyorum. Drew viskiden nefret ettiğimi bilir. İçindeki turba ya da o şey her neyse ondan. "Başka bir şey ister misin?" Omuz silkiyorum. Gülümsemesi sırtıma dönüşüyor. "Sana sürpriz yapacağım." Tekrar Rex'e bakıyor, öne doğru bir adım atıyor ve yanağımdan öpüyor. *Bu farklı bir şey.* "Hemen döneceğim."

Halle kolumu tutuyor ve ninja tutuşu şeklindeki sorusunu hissediyorum ama ona verecek cevabım yok. Kendim için bile cevabım yok. Bir yığın çelişkili duygu içindeyim.

Bu adam bana ne yapıyor?

Geçen hafta o çılgın yirmi dört saatte olanları arkadaşlarıma anlatmadım. Onun evime gelmesi ya da koşması hakkında hiçbir şey. Kesinlikle Drew'un taş rengi gözlerine her baktığımda beni nasıl becerdiği hakkında hiçbir şey yok.

Çünkü ona güvenmiyorum.

İşte bu yüzden onunla bu çizgiyi asla aşmak istemedim. Drew'a güvenmekten Drew'a güvenmemeye geçtim - en azından onun eylemlerine ve güdülerine. Ve bunun büyük bir kısmının benim suçum olduğunu biliyorum. Sorunlarımın derin kökleri olduğunu biliyorum. Ama gerçekte, bana üzerinde çalışabileceğim pek bir şey vermiyor. Aria'nın kendisi olmayan bir adamla nişanlanma ihtimali yüzünden kalbi kırık bir şekilde geldi.

Yansıtma yapıyor. Yalnızlık çekiyor. Ve bunun acısını benden çıkarıyor, en iyi arkadaşından. Eğer bu berbat bir durum değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"O senin erkek arkadaşın mı?" Rex lafı dolandırma zahmetine bile

girmeden soruyor.

Başımı sallıyorum, kendimi Drew'un geri çekilen formundan uzaklaştırıp Rex'e doğru sürüklüyorum. Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi var ve sanırım benim dişlerim de o kadar beyaz olsaydı ben de sürekli gülümserdim.

"Hayır. O benim en iyi arkadaşım."

"Bu doğru. Öyle, ama kesinlikle-" Halle'nin sözünü kesen yemek şirketi, Halle'nin acilen dikkatini çekmek isterken araya girmesini mazur görür. Halle özür diler ve halledilmesi gereken krizi halletmek için koşarak uzaklaşır.

Ve aniden, Rex Fox ile yalnız kaldım.

ON İKİ

Margot

"Onun kaybı benim kazancım gibi **görünüyor.**" Jonah -Drew değil- bana bir kadeh kırmızı şarap uzatıp uzaklaştıktan sonra Rex bunu kara gözlerindeki parıltıyla söylüyor. Elimdeki kırmızı şaraba bakıyorum ve düşünüyorum... Bu hayal kırıklığı yaratan bir sürpriz. "Bu gece kesmiyor, değil mi?"

Bakışlarımı elimde tuttuğum kadehten uzaklaştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Sence viski dışında daha sert bir şey var mıdır?"

Rex şeytan gibi sırıtıyor. "Sana istediğin her şeyi bulabilirim." Bahse girerim yapabilir.

Bunu yapmayın. Buna teslim olma.

Yine de yapıyorum.

Drew'u büyük odanın karşı tarafındaki köşede tanıdığım ama tanımadığım bir kadınla konuşurken görene kadar odanın etrafını araştırırken sakın davranmıyorum bile. Yakın duruyorlar ve konuşurken birbirlerine gülümsüyorlar.

İçimde biriken kıskançlık duygusuna engel olamıyorum. Bu aptalca. Öyle olduğunu biliyorum.

Drew ve ben arkadaşız ve aramızda dans eden diğer saçmalıklar her neyse, sadece saçmalık. Drew'dan uzaklaşıp Rex'e dönüyorum, midem düğümleniyor.

"Eğer sen de istersen ben de
shot atmaya hazırım."

"Shotları severim."

"O zaman neden hala burada duruyorsun?" Kısa kesiyorum. O fark etmiyor ama ben fark ediyorum. Bu gevezelik için havamda değilim.

Tüm bu duygusal çalkantılar. Dünyanın tersine döndüğünü hissetmektir. Benim eksenim kaymış. Gerçek kuzeyim saptı. Bu adamla eve gitmeyeceğim ama yine de onunla eğlenebilirim. Ben bir yetişkinim, o da bir yetişkin ve bir partideyiz. Yani bir iki kadeh içmem ve rastgele bir yabancıyla flört etmem eski alışkanlıklarıma geri dönmek değil. Değil, kendimi ikna ediyorum.

"Ne tür içkilerden hoşlanırsın?" Rex soruyor ve ben buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Derme çatma bir bar görevi gören tezgâhın önünde duruyorum. Her çeşit alkolden düzinelerce şişe var. Rex yanımda ve eli belimde. Elini çekmeyi düşünüyorum ama onun ilgisinden zevk almaktan da kendimi alamıyorum.

"Viski ya da viski sevmem."

"Aromalı votkaya ne dersin?"

"Elbette. Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum, ağırlığımı değiştirip neşeli olmaya çalışıyorum. Rahatlamam lazım. Sakinleşmeye ihtiyacım var!

Ve yapıyorum. Derin bir nefes alıyorum, Drew'la ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyorum ve Rex'in sevdiğim bir tadı seçmesine yardım ediyorum. Shotlarımın ne kadar kadınsı olduğu konusunda benimle dalga geçiyor. Her neyse, bu doğru, bu yüzden inkar etmeye bile çalışmıyorum. Votka benim için en zoru ve o zaman bile aromalı olanlara bağlı kalmayı seviyorum.

"Peki ya tekila?" Burnumu kıvırıyorum, o da gülüyor. "İyi. Ama ben tekila içeceğim."

"Tadına dayanamıyorum."

"Çok şey kaçırıyorsun. Başka biriyle tekila içmek çok eğlencelidir."

Bir şeyler mırıldanıyorum, tam o sırada telefonum çantamın içinden kalçama doğru titreyerek dikkatimi Rex'ten uzaklaştırıyor.

İçten içe inliyorum. Kim olduğunu biliyorum. Lanet olası Julien benim kişisel sivrisineğim gibi sürekli beni ısırtıyor ve küçük dozlarda kanımı içiyor.

Aramaları durmadı. Mesajları daha ısrarcı. Neden? Biliyorsam ne olayım. Aklıma gelen en iyi şey, adamın hayatında hiçbir şeyden mahrum kalmadığı, bu yüzden beni takip etmek, peşime düşmek, nasıl bırakacağını bilmeyen şımarık, aşırı şımartılmış bir adamın eylemi. Adam gittiği onca ay boyunca benim varlığımı hatırlamadı ve o olmayan bir adamdan bir öpücük alınca aşık bir köpek yavrusu mu oldu? Hiç sanmıyorum. Sadece oyuncaklarıyla başkasının oynamasını istemiyor.

Görmezden gelmem gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Cezalandırılmayı seven biri olarak...

Seni çok özledim. Lütfen ara beni. Sana ihtiyacım var, Margot. Tek istediğim sensin.

Tanrım, gerçekten çıtayı yükseltiyor.

Onu Cape'te son gördüğümünden bu yana geçen haftalarda ona cevap vermedim. Bir kere bile. Onu yeterince görmezden gelirim vazgeçer diye düşündüm.

O yapmadı.

Göz ucuyla Rex'in gizlice beni bu metin üzerinde düşünürken izlediğini hissedebiliyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Cevap yazarken mırıldanır gibi bir ses çıkarıyorum.

Lütfen benimle iletişime geçmeyi kes. Seninle bir daha konuşmak ya da görüşmek istemiyorum.

Üç nokta neredeyse anında ekranımda dans etmeye başlıyor ve ona bu fırsatı verdiğim için utanıyorum. Onu görmezden gelmeye devam etmeliydim. Çok aptalca.

Vazgeçemem. Tek düşündüğüm sensin. Lütfen. Yalvarıyorum. Ara beni!

Telefonumu çantama geri koyuyorum.

"Evet. Her şey harika." Rex'e gülümsüyorum. Gerçekten çok tatlı biri. Benden daha yaşlı olduğu kesin. Muhtemelen Drew'dan da yaşlı. Drew'dan bahsetmişken... Odaya göz gezdirirken, onu birkaç kişiyle birlikte ayakta dururken buldum.

Şimdi insanlar. Sadece... onlara odaklanmak yerine beni izliyor. Arduvaz grisi gözlerini bana dikmiş, çok net ve belirgin bir kaş çatma hali yüzünü gölgeliyor. Acaba Rex yüzünden mi yoksa çekmek üzere olduğum atış yüzünden mi?

Rex bana bir shot uzatıyor, ben de en iyi arkadaşım ile olan mini bakışmamda sıkışıp kalmış bir halde sözsüzce kabul ediyorum. Drew parmaklarımın ucunda tehlikeli bir şekilde tuttuğum kadehe dikkatle bakıyor. Ona bir göz kırpıp sırtarak iyi olduğumu ve bunun üzücü bir shot olmadığını belirtiyorum, sonra da hızlıca fondip yapıyorum. Ahududulu votka tatlı ve boğazımdan aşağı kayarken arka ucunda hafif bir yanık var.

Rex bardağı elimden alırken dudaklarımı yalıyorum.

"Bir tane daha?"

Bir shot daha ister miyim? "Tamam."

Rex votkayı döküyor, biraz ıskaladığı için masaya küçük bir miktar sıcıyor. Bana uzatıyor ve ben de ilkinde olduğu gibi çabucak yutuyorum.

Şimdi işim bitti.

Ve bu beni zihinsel olarak yumruklarımı havaya kaldırırken gülümsetiyor. Yürü be Margot. Kontrol tamamen bende. Tüm kaygılarımı ve kıskançlığımı bir kenara ittim ve bunu yapmak için alkole ihtiyacım yoktu. Eğleniyorum ve bunun için bir erkeğe de ihtiyacım yok.

Şimdi belki gidip Halle'yi bulmaya çalışırım ya da Aria burada mı diye bakarım.

Rex bardağıma almaya çalışıyor ama ben başımı sallayarak onu savuşturuyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Gerçekten mi? Hadi ama. Bir tane daha," diye yalvarıyor, bardağıma kaldırıyor ve reddetmeme rağmen bana bir tane daha dolduruyor. Harika. O adamlardan biri. Doldurduktan sonra bana geri uzatıyor.

Bardağı tezgâhın üzerine bırakıp geri adım atmaya çalışıyorum ama arkamda birine çarpıyorum. "Cidden, ben hazırım. En fazla iki tane.

Yine de onları yanıma aldığın için teşekkürler. Gidip arkadaşlarımı bulmam gerek."

"Hayır. Benimle iç," diye ısrar ediyor Rex, kolumdan tutup beni kendisine doğru döndürerek. İşte o anda ne kadar sarhoş olduğunu fark ediyorum. Şimdi gerçekten dikkat ediyorum, gözleri cam gibi ve kırmızı çerçeveli. Nefesi alkol kokuyor ve bu sadece birlikte içtiğimiz içkilerden kaynaklanmıyor. Hareketleri özensiz, düzensiz ve biraz da zorlayıcı. "Tek atmaya hazır olduğunu söylemiştin. Seninle sarhoş olmak istiyorum. Sen gelene kadar bu parti çok sıkıcıydı."

"İki atış yaptık, Rex, ve şimdi işim bitti. Bu kadar. Eminim burada seninle içki içmek isteyecek başka biri vardır." Sürüngenler beni nasıl hep buluyor? Sanki mıknatıs takmışım gibi.

Bana dünyanın her yerindeki adi heriflerin "Buradan çıkmak ister misin?" gibi şeyler söylemeden hemen önce kullandıkları türden yalaka bir sırtıtsı sunuyor. Benim evime gidebiliriz." Aslında bu sözler Rex'in ağzından çıkmıştı.

Bu olay sekiz ay önce olsaydı, muhtemelen üçüncü, dördüncü ve muhtemelen beşinci atışı yapardım. Bir şeyleri asla bulunamayacakları yerlerde aramaya başlardım. Ve büyük ihtimalle teklifini kabul ederdim. Orgazmsız seks yapar, sonra da onu bir daha görmemek üzere kaçırdım. Ondan sonra, kendimden nefret ettiğim bir çukura batarken daha fazla atış yapardım. Eğlenceli zamanlardı.

Ama bu sekiz ay öncesi değil. Ben eskiden olduğum Margot değilim. Eskiden olduğum Margot olmak *istemiyorum*. Bugünü berbatken geçmişinin kazanmasına izin veren kişi.

"Bu harika bir teklif ama ben pas geçmek zorundayım."

"Neden?" diye bağılıyor, olması gerekenden biraz daha yüksek sesle. Tereddütle etrafıma bakıp başka birinin izleyip izlemediğini ya da bunu duyup duymadığını kontrol ediyorum ama çok uzağa gidemiyorum çünkü Rex beni hemen geri çekiyor. "Birlikte geldiğin adam yüzünden mi? O seni terk etti. Benimle eve gel." Bana yaklaşıyor, ses tonuyla birlikte yüzü de düşüyor. "Eğleneceğiz

Birlikte. Söz veriyorum. Bunu senin için çok iyi yapacağım." Bunun imkânsızlığı karşısında neredeyse kahkaha atacaktım.

Onu bir kez daha reddetmek için ağzımı açıyorum ve aynı anda kolumu her geçen saniye pazuma daha sıkı yapışan pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. Ne yazık ki, hazırladığım kelimeler asla çıkmıyor. Çünkü sarhoş aptal sağa doğru tökezliyor, bara çarpıyor ve bir şişe kızılçık suyunu üzerime deviriyor.

"Kahretsin," diye tıslar Rex. "Çok özür dilerim."

Ben de öyle. Çünkü krem rengi bir elbise giyiyordum. Şimdi kızılçık kırmızısı çizgili.

Kırmızı, sırlıklam elbiseme bakıyorum ve içimden bir kahkaha yükseliyor. Ne dağınıklık.

"Bu tam bana göre," diye kıkırdıyorum durduramadan.

"Ne var?" diye soruyor sarhoş Rex. Bir grup kokteyl peçetesi kaparak elbisemi kurulamaya çalışıyor. Kırmızı kasıklarımı beyaz kâğıtla sıvazladığı için onu uzaklaştırıyorum. Süper klas bir hareket. "Gerçekten özür dilerim."

"Bunu zaten söyledin. Yaşayacağım." Ondan uzaklaşarak, kâğıtla tekrar denediğinde elini itiyorum.

"Hayır. İzin ver-"

"Benimle geliyorsun." İşte o zaman ayaklarım yerden kesildi ve Drew'in kollarına sıkıca yapıştım.

"Gerçekten mi?" Protesto etmek için kollarına vurarak yarı gıcırdayorum. Aptal mağara adamı. "Delirdin mi sen?" Kim yapar bunu?

Beni tutmayan omzunu silkiyor. "Doğaçlama yap."

"Yürüeybilirim, Drew. Beni yere bırak. Olay çıkarıyorsun." Onun amansız pençesinde kıvraniyorum. "Herkes bize bakıyor."

"Alış buna. Senin kahramanın oluyorum."

Aslında söylediği bu. Ve şaka olması gereken ama aslında olmayan yorum beni şaşırtıyor. Beni o kadar uzun süre şaşırtıyor ki Drew

Beni kocaman apartman dairesinde sarhoş T-Rex'ten uzaklaştırıp Jonah ve Halle'nin yatak odasına götürmek için.

Tekrar kıpırdanıyorum ve sonunda Drew beni serbest bırakarak vücudundan aşağı kaymama izin veriyor. Topuklarımın üzerinde dönüp odanın diğer ucuna fırlamadan önce gözlerimiz kilitleniyor. Ona ters ters bakmak için dönüyorum. Drew yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı kapatıyor ve aniden, sessiz bir sürü parti sesiyle birlikte karanlık oluyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, özellikle de Drew beni öldürecek ya da becerecekmiş gibi bana doğru yaklaşıyor.

"Sana çok kızgıyım, Margot."

Öyle olduğunu biliyorum. Sanırım nedenini de biliyorum. Ama bu sefer yanılıyor.

Be

n. "Bu benim hatam değildi. Üzerime döktü. Ben sarhoş değilim."

Yüz ifadesiyle başa çıkamıyorum. Bu çok fazla. Onu her yerde hissediyorum.

O kadar derin ve ilkel ki beni tüketiyor. Arkamı dönüyorum, sırtım ona dönük. Arkamdan içeri giriyor, bakışlarım pencerelerin ötesindeki parka kilitleniyor, sokak kirliliği odayı ısıtan puslu bir pembe.

Parmakları saçlarımın arasından geçip, birbirine karışmış kıvrıkcık teller boyunca ilerlerken karnımın alt kısmındaki ağrı şiddetleniyor. Sesi yumuşuyor. "Neden iğne yapıyordun?"

Gözlerim kapanıyor. "Elbisemi temizlemem lazım."

Drew'un kolları bana dolanıyor, sırtımı göğsüne doğru çekiyor. Ağzı kulağımın üzerinde gezinirken bir titreme patlak veriyor. "Evet ama cevaplara da ihtiyacım var. Neden o adamla içki içiyordun?"

"Bırakmadan önce sadece iki tane içmiştim. Zararsızdı, Drew. Ben iyiyim. O işleri bir sonraki seviyeye taşımaya karar verene kadar eğleniyordum ve ona hayır dediğimde bedelini elbisem ödedi."

"Onu istiyor musun? Onunla eve gitmek istiyor musun? Çünkü asansörde bu gece eve yalnız gitmeyeceğine dair bir yorum yaptın. Sonra da onunla içki içiyorsun ve seni gördüğü andan itibaren peşinde olduğu şeyin bu olduğu belliydi."

Başımı sallıyorum, göğsüm çöküyor. "Hayır. Ona hayır dedim."

"Yani sana sordu mu? Onunla eve gitmeni mi istedi?" Sesi bir elması ikiye bölebilir. İşte bu kadar keskin.

"Ona hayır dedim," diye tekrarlıyorum, ses tonum kesik.

"Madem istediğin bu değildi, neden içki içtin? Neden onunla içiyorsun?" Sert bir nefes aldı. "Eski bir iş arkadaşım ile konuşmaya başladım ve bir de baktım ki onunla birliktesin."

"Ne yapıyorsun, Drew? Beni neden buraya getirdin? Kıskanç bir erkek arkadaş gibi konuşuyorsun."

Kaltaklık yapıyorum. Alaycı bir kaltak oluyorum ama aynı zamanda ciddiğim. Çünkü sesi tam olarak böyle çıkıyor. Ses tonunda benim en iyi arkadaşım olduğunu, hatta koruyucu ve ağabey gibi davrandığını gösteren hiçbir şey yok. Bunu kişisel olarak algılıyor ve onun benim cevaplarıma ihtiyacı olduğu kadar benim de onun cevaplarına ihtiyacım var.

Cevap vermiyor. Orosu çocuğu arkamda sessizce duruyor, sanki sessiz kalmak bile bir egzersizmiş gibi ağır ağır nefes alıyor. Sikerim böyle işi. Akıl oyunlarından bıktım. Sıcak, soğuk ve aradaki her şeyle. Bu beni delirtiyor. Ve benim için, bu çok şey ifade ediyor.

"Elbisemi temizlemem lazım."

Ondan uzaklaşıyorum, bir banyo arıyorum. Yatak odası dedikleri bu sarayda milyonlarca kapalı kapı var. Sonunda doğru kapıyı buluyorum, beni takip eden Drew kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni onunla birlikte buraya hapsediyor.

Keşke gitse. Ya da en azından benim Drew'um olmasını. Diğer adam değil. Kendine engel olamıyormuş gibi vücudu bir kez daha benimkine sarılıyor ve yüzüm porselen lavaboya doğru düşüyor. Sıcaklığı beni sarıyor. Kokusu çağrışım yapıyor. Vücudu, benimkiyle buluşmak için tırmanan bir nabız. Suyu açıyorum, elbisemi umursamıyorum bile, ama yine de hareketleri yapıyorum.

Bunu yapamam. Aynada gözleriyle buluş. Yapmak istiyorum. Beni çağırıyorlar. Beni içine çekiyor ve kabul edilmem için yalvarıyor. Beni mahvediyor ve bunun farkında bile değil. Ya da belki de biliyor ve umursama noktasını geçti.

Elleri kalçalarımı kavriyor, göğsü sırtıma yaslanıyor. Ellerimi kaynar suda durularken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve muhtemelen daha da kötüleştirdiğim pembe lekeye doğru sıvazlıyorum.

"Onunla içki içmenden hoşlanmadım," diyor sonunda ve ben başımı sallıyorum, ona o kadar kızgınım ki.

Buna hakkı yok. Tıpkı benim hakkım olmadığı gibi.

En iyi arkadaşımı geri istiyorum. Kafamın rahat olmasını ve hayatımın bir kez olsun basitleşmesini istiyorum. Buraya nasıl geldik? Bu nasıl yeni gerçekliğimiz oldu? Yeni normumuz? Onu dışarıda tutmak için özel olarak tasarladığım koruyucu bariyerin parçalarını kırmaya başlamasına ne zaman izin verdim?

Bir dakika önce Drew'du ve sonra... Siktir. Bu bir felaket. Tamamen ve tamamen. Aramıza koyduğum bir haftalık mesafe bana hiç iyi gelmedi. Aksine, ona olan tepkimi daha da kötüleştirdi. Belki de bir hafta boyunca Andrew Albright'tan mahrum kalmak işin anahtarıdır. İsteyken ondan parçalar almak bir alay gibiydi ve açıkçası zihnimi ve kalbimi sıfırlamak için yeterli bir mola değildi.

"Onunla atış yapmanı istemiyorum. Ya da herhangi biriyle. Artık bunu kendine yapmanı istemiyorum."

"Kendime hiçbir şey yapmıyordum." Elbisemden vazgeçtim, suyu kapattım ve başımı göğsüne yasladım. Gözlerim kapanıyor. "İki tek attım, Drew. Hepsi bu kadar. Tüm zaman boyunca kontrol tamamen bendeydi. Kendimi kaybetmemiştim. Üzgün ya da depresif değildim." Kollarını bana doluyor, beni çok yakın tutuyor. Kalbi başımın üzerinde çılgınca çarpıyor ve ben onun için hissettiğim her şeyden nefret ediyorum. "Halle yanımda olsaydı ya da Aria, hatta sen, o iğneleri ben yapardım."

Onun derin nefesiyle yükselip alçalıyorum. Rahatlama ve keder. "Onu istediğini sanıyordum. Bu yüzden ateş ettiğini sanıyordum."

"Bilmiyorum ve öyle değil."

"Tamam."

İsteksizce sırtıyorum.

"Tamam." "İyi miyiz?"

Öyle miyiz? Dürüst olmak gerekirse
hiçbir fikrim yok. "Biz iyiyiz."

Bu bir yalan. Bir daha asla doğru
olamayacağız. "Benimle eve gel."

Kesinlikle olmaz. Bu şimdiye kadarki en kötü
fikir. "Tamam."

ON ÜÇ

Drew

Margot'yu, sevgiyle yatak odası olarak adlandırdığı ofisimdeki kanepede uyurken izliyorum. Bir bakıma, sanırım öyle. Burada çok fazla iş yapmıyorum ve bir masa ile dizüstü bilgisayarımı barındırmanın dışında pek de ofis sayılmaz. Burada durmamalıyım. Fransız kapılarının uçurumunda durup kahvemi yudumlamam ve arkadaşımın uyumasını izlememeliyim.

Birincisi, çok ürkütücü. Bunu biliyorum.

İkincisi, bu yanlış. O benim değil ki izleyeyim.

Dün gece Jonah'ın partisinde kontrolümü kaybettim. Kıskanç, akılsız bir aptala dönüştüm. Margot'nun gülmesini, gülümsemesini ve o Rex denen pislikle flört etmesini izledim. Onu rahat bırakmaya çalıştım. Bütün hafta boyunca aramızda yarattığı sadece arkadaş sınırını korumaya çalıştım. Geçen hafta onun dairesinden kaçtıktan sonra bunun için her şeyi yaptım.

Ama atışlar beni şaşırttı.

Flört edeceğini düşünmüştüm. Margot bunu yapar, farkında olsa da olmasa da. Ama atışları beklemiyordum. Özellikle de ona bir kadeh şarap verdikten sonra. Margot'un içkileri yalayıp yutması

anlamsız tek gecelik ilişkiler. Bu onun standardıydı. Böyle çalışırdı.

Ve bu beni paniğe sürükledi.

Sadece arkadaş olduğumuz bölgeyi aşmaya henüz hazır olmaması bir şey. Bana sahip olabilecekken Rex gibi bir adamı eve götürmesi başka bir şey. Belki bu beni bencil yapar. Belki de bu beni sik engelleyici bir sik yapar. Her iki durumda da, duracak kadar umurumda değil. Endişelendiğim kadarıyla onu koruyordum. O adam onun için yeterince iyi değildi. Onu tanımıyor. Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Aklının nasıl çalıştığını.

Onu gülümseten şey... şu an olduğu gibi. *Yakalandı.*

"Ne zamandır beni uyurken izliyorsun, sapık mc-pervster?"

"Uyumanı izlemiyordum," diye yalan söyledim. "Sana kahve getiriyordum."

"İçtiğinden mi bahsediyorsun?" "Çok sıcak olmadığından emin olmalıydım."

Gülüyor, yatağın üzerinde kayıyor, gözlerini açarken bir kedi gibi geriniyor. Sabah güneşi pencereden içeri girip yüzünü aydınlatıyor. Koyu renk saçları vahşi ve seksi, yanakları hala pembe lekeli, kolları başının üzerine uzanırken ince tişörtü pürüzsüz karnını yukarı kaldırıyor. Kalbim göğsümde duracak gibi oluyor ve bir an bile düşünmeden üzerine tırmanıp bedenine girmeden önce başka tarafa bakmam gerekiyor.

Doğrulup dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve sonunda yeniden nefes alabiliyorum. Ellerini kupama doğru uzatıyor, ben de yavaşça odaya girip yatağın kenarına oturuyorum ve kupayı ona uzatıyorum.

Bir yudum aldıktan sonra "Mükemmel sıcaklık," diye dalga geçiyor.

Sırıtiyorum, bir elimi çenemde gezdiriyorum. "İyi uyudun mu?" "Evet. Buradayken hep uyurum."

"Ama evde o kadar değil mi?" Zorladım çünkü sanki başka bir şey varmış gibi geldi.

"Hayır, biliyorum. Ama ben..." diye devam ediyor ve pencereyi örten ince perdeye doğru bakıyor. "Sanırım senin burada olduğunu bilerek daha iyi uyuyorum."

Tanrım, böyle şeyler söylemek zorunda mı? Sadece seksi ve kışkırtıcı değil, aynı zamanda onu korumak isteyen içimdeki erkeğin akılsız bir barbar gibi lanet olası göğsünü yumruklamasına neden oluyor.

"Peki ya sen? Çok uyumamış gibi görünüyorsun."

Kıkırdıyorum. "Teşekkürler. Bu bana bok gibi göründüğümü söyleme şeklin mi?"

Kahvemden bir yudum daha alırken gülümsüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Her zaman iyi görünüyorsun. Bunu bildiğini biliyorum. Ben de bunlardan bahsediyordum." Sıcak parmak uçları gözlerimin altındaki morluklar boyunca kayıyor.

"Son zamanlarda aklımda çok şey var," diye itiraf ediyorum.

Birkaç haftadır onunla bir uçuşun kenarında gezinip duruyorum. Arkadaşlar ve daha fazlası arasındaki arafta sıkışıp kaldık. Ne istediğimi biliyorum, onun da ne istediğini biliyorum, yani evet, sıkışıp kaldık. Pek huzurlu bir uyku olmuyor.

"Bir adada olsaydınız rahatlar mıydınız?" "Ne?"

Bu kelimeye gülüyorum.

"Zihninizin hiç durmadan çalışmadığı bir yer var mı?"

Onu kapatabileceğin bir yer."

"Belki Everest," diye

takılıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Çünkü dünyanın zirvesine ulaşmış olacaksın.

Ne kadar zekice. Ciddiyim."

"Biliyorum. Ve o yeri bulduğumda sana haber vereceğim."

"Hiçbir şey asla tamamlanmış sayılmaz, Drew. Her zaman başarmak isteyeceğin başka bir şey vardır. Sakin bir yer bulmalısın yoksa kendini delirteceksin."

Yatağına uzandım, ellerim başımın arkasında iç içe geçmiş, dirseklerim dışarıda. Tavana bakıyorum ve sessiz bir nefes veriyorum.

"Bu sende var," diye fısıldıyorum, bu gerçeğin sonucundan biraz korkuyorum, ama orada ve geri almayacağım.

O evinde. Her zaman evdeydi. Margot ile rahatlayabiliyorum. Onunlayken sakinim. Yani, genelde. Kendim olabiliyorum. O, hayatımdaki

tek insan.

hiç tam olarak yaşayamadım. Aria'yla bile hiçbir zaman Margot'yla olduğum gibi huzurlu ya da mutlu olamadım. Muhtemelen bu yüzden Aria'yla birlikteyken bile onu en iyi arkadaşım olarak görüyordum.

Yani, kaç erkek başka bir kadınla çıkarken en iyi arkadaşı olarak bir kadına sahip olur? Belki de Margot ile bu yeni yere bu kadar çabuk gelmemin nedeni budur. Bu, göz ardı ettiğim ve görmezden geldiğim bir kaçınılmazlıktı. Sonra onu öptüm ve o zamandan beri başka hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında düşünemedim. Çok ironik. Çok sinir bozucu bir şekilde uygunsuz.

"O zaman neden son zamanlarda bu kadar gergin görünüyorsun? Yani... Bilmiyorum. Belki de üzgünsün?"

İçten içe sırıtıyorum. Gerçekten bilmiyor mu? Gerçekten görmüyor mu? Kendimi ondan saklamakta çok iyi olduğumdan şüpheliyim. Bu kesinlikle benim güçlü yanlarımdan biri değil ve bunun için çok da uğraşmadım.

Bunu görmesini istiyorum. Beni sadece Drew olarak değil, bir erkek olarak görmesini.

Ama o haklı, son zamanlarda üzgünüm. Sinirli. Hayatınızda istediğiniz şeylerin, istediğiniz kişinin elde edilemeyebileceğini keşfetmek, şimdiye kadar yaptığınız tek şey istediğiniz şey için savaşmak ve kazanmak olduğunda, kafanızı sarması zor bir kavramdır.

"Bu Aria'yla mı ilgili? Wes'in ona evlenme teklif etmesine hala kızgın mısın?"

"Hayır. Bu kesinlikle Aria'yla ilgili değil." Onu bulmak için başımı çeviriyorum. "Artık ona aşık değilim."

Margot gözlerini kaçırıyor ve bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Kahvesinden bir yudum daha alıyor ve sonra kalkıp yataktan iniyor. "Gitmem gerek. Bugün yapmam gereken milyonlarca şey var."

"Doğru." Ben de doğruluyorum, ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum, her şeyden o kadar bıkmışım ki. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Sadece Uber kullanabilirim."

"Hadi, çilli. Seni bırakayım."

DUŞTAN ÇIKAR ÇIKMAZ belime bir havlu sarıyorum ve giyinmek için odama gidiyorum. Margot'yu evine bıraktıktan sonra eve geldim ve birkaç saat kanepemde uyukladıktan sonra kardeşim Jamie tarafından uyandırıldım ve onunla ve diğer kardeşlerimle basketbol oynamak için buluşmak isteyip istemediğimi sordu. Evet dedim ve sanırım cevabımla onu şok ettim.

Kızgın otlar gibi filizlendirdiğim bu şaşırtıcı aydınlanmalardan bazıları ailemi de içeriyor. Evet, bana karşı çok sertler. Hayır, bir insan olarak kim olduğumu tam olarak anlamıyorlar.

Ama bunun bir kısmının benim hatam olduğunu düşünüyorum.

Kariyer seçimimi küçümsediklerini belli ettikten sonra yıllar içinde kendimden uzaklaştım. Onlardan ne kadar farklı olduğumu sürekli dile getirdikten sonra. Ama onlar benim kardeşlerim ve ben en büyükleriyim ve artık adım atmamın zamanı geldi. Hayatımdaki pek çok şeyde. Sadece iş değil.

Yarım saat sonra dördümüz ikiye iki oynarken saçma sapan konuşuyorduk. Daha sonra annemin barına gidip bira içtik, yemek yedik ve takıldık.

Onlarla en son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Sadece takıldık. Rahatladım ve ailemle birlikte olmanın tadını çıkardım. Bana iş hakkında soru sormadılar. Aria, Margot ya da hayatımla ilgili başka bir şey sormadılar ve ben de bu erteleme için minnettardım. Celtics'in yenilgisini izlerken spor konuştuk, bir yandan da tüm Bostonlu sporseverlerin yaptığı gibi takımlarımız ve oyuncularımız hakkında şikayet ettik.

Kardeşlerim ve annem gibi Güney Boston aksanım yok.

Lisans için Tufts'a gittiğimde kaybetmeye başladım ve tıp fakültesi için Harvard'a girdiğimde orada burada bir kelime dışında tamamen kayboldu. Pahalı bir araba kullanıyorum ve şehrin pahalı bir bölgesinde pahalı bir apartman dairesinde yaşıyorum. Ben bir doktorum -iyi bir doktorum-

Ülkenin en iyi beş hastanesinden birinde, birinci seviye bir travma merkezinde çalışıyor.

Kardeşlerim hiç üniversiteye gitmedi. Hepsinin kalın aksanları var. Son beş yıldır hangi arabayı kullanıyorlarsa onu kullanıyorlar ve ya ailemizin barında ya da üvey babamın garajında çalışıyorlar. Çok az ortak noktamız olduğunu söylemek hafif kalır ve bugüne kadar kendimi hiçbir zaman onlara uygun hissetmedim. Bunun en büyük sebebi, yukarıda bahsettiğim farklılıklardan dolayı kendimi kötü hissetmem için her türlü bahaneyi bulmalarıydı. Bir düzeyde, kızgınlıklarını anlıyorum. Onlardan utandığımı düşünüyorlar. Geldiğim yerden.

Daha fazla yanılamazlardı.

Kazandığım parayı hiç önemsemedim. Bu sadece bir gece içki dükkânından düşünmeden aldığım bir şeydi ve bu kazancın çoğunu barı ve garajı güvence altına almak için kullandım - ikisinin de ipoteği yok ve hala ikisinin de vergisini ödüyorum. Evimi satın aldım ve kredilerimi ödedim. O paranın geri kalanını bir kenara koydum ya da yatırım yaptım ve onunla yaşamıyorum. Asla dokunmuyorum. Yani benim için o para artık bir engel değil.

Bir yandan başarılı bir iş yürütürken bir yandan da dört gürültücü çocuğu tek başına yetiştirdiği için anneme büyük saygı duyuyorum. Kardeşlerimin birbirlerine yakın olmalarını ve büyüdüğümüz kasabada işlerimizi yürütmeye devam etmek isteyerek hep birlikte kalmalarını seviyorum.

Biri bana nereli olduğumu sorarsa Boston demem. Güney Boston derim. Southie'li çocuk Drew Albright olarak tanınmak istemedim. Ülkedeki en iyi doktorlardan biri olan Andrew Albright olarak bilinmek istiyordum. Hepsi bu kadardı.

Sadece hiç bu şekilde görmediler.

Ama bugün hiçbir düşmanlık
yoktu. Aramızda bir gerginlik
yoktu.

Bu yüzden normalde kaldığımdan daha uzun kaldım. Bu yüzden boxer külotumu giyerken telefonum komodinin üzerinde çaldığında, saati

düşününce şaşıyorum. Sonra arayanın Margot olduğunu görünce tereddüt ettim,

Onunla konuşmalı mıyım yoksa bütün hafta kendimi yutmaya zorladığım uzay fikrine devam mı etmeliyim emin değilim.

Bu sabah arabadan indiğinde onu daha sonra aramamı istedi, ben de arayacağımı söyledim. Ama aramadım. Yine de, biz bir çift değiliz ve bu tür şeyler hiçbir zaman beklentimiz olmadı, daha çok söylediğimiz bir şey ve otomatik olarak yaptığımız bir şey değil.

Parmağımı ekranda kaydırarak onu hoparlöre alıyorum, bir yandan da havlumu çıkarmaya devam ediyorum. "Selam," diye cevap veriyorum. "Geç kalkmışsın."

"Aramadın," diye cevap veriyor ve duraklıyorum, havluyu saçlarımın arasında gezdiriyorum. Belki de hamile olmadığı konusunda yanılmışımdır?

"Aslında eve yeni geldim."

"Oh?" Sesi şaşırması gibi. Meraklı. Endişeli mi? "Ateşli bir randevu mu?"

Yatağımın kenarına oturup, artık tertemiz tıraş olmuş çenemi ovarken ve hâlâ komodinin üzerinde duran telefonuma bakarken gülümsüyorum. "Bütün gün kardeşlerimle dışarıdaydım, sonra akşam yemeği için bara gittim."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Ve sesi kesildi.

Genellikle kardeşlerim hakkında sorular sorardı. Bu konuda bir şekilde benimle dalga geçerdi. Bu Margot aramızdaki değişimi hissediyor. Ben bir şeyler düşünmeden ya da daha iyisini düşünmeden önce harekete geçirdiğim.

"Bütün gün ne yaptın, çilli?"

"Öğle yemeği için Halle ile buluştum, sonra da eski sevgilinle alışverişe çıktık." Beni test ediyor. Yani, sanırım öyle. Belki de ses tonundan ve sözlerinden çok fazla şey anlıyorum, ama Aria'yla ayrıldığımızdan beri ondan bir kez bile Aria'dan başka bir şey olarak söz etmedi. Sanırım beni incitmekten korktuğu için.

Yani bu mu? Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Margot kıskançlığının garip bir şekli olduğunu umuyorum. Bu sabah ona Aria'yı artık sevmediğimi söylediğimde ciddi olup olmadığını kontrol ediyor.

"Eğlenceli. Seksi bir şey aldın mı?" Ben de onu test ederek soruyorum.

Garip bir kahkaha atıyor. "Aria'nın ne aldığını bilmek istemiyor musun?"

"Biraz bile değil," diyorum ona dürüstçe. "Neyin var bilmek istiyorum." Onu zorluyorum. Zorladığımı biliyorum. Ama durmak istemiyorum. Her oyunu kuralına göre oynamaktan yoruldum. Her zaman güvende olmaktan. Kronik olarak odadaki en az duygusal bağ kuran kişi olmaktan.

Ve eğer şu anki gibi konuşmasaydı, muhtemelen zorlamazdım. Ama sesi bu şekilde çıkıyor ve bu da onun sürekli fırça atmasına rağmen bu oyunda duyguları olan tek kişinin ben olmadığımı hayal etmem için gereken tek fark.

Nefes alıp veriyor ve çarşaf gibi görünen bir şeyin altında kıpırdadığını duyuyorum. *Yatakta mı?* "Hiç giymeyeceğimden şüphelendiğim siyah bir elbise, onunla uyumlu bir çift topuklu ayakkabı ve birkaç tişört aldım çünkü bunları giymekten kendimi alamıyorum."

"Elbiseyi şimdi mi giyiyorsun?"

Nefes nefese bir kahkaha telefonda kulağıma çarpıyor ve onun tekrar değiştiğini duyuyorum. "Hayır. Yatağımdayım."

Biliyordum. Üzerime aptalca bir şey geliyor. Temel akıl sağlığımı sorgulamama neden olan delice bir şey. Bu, kendime ondan ayırmayı planladığım tüm o boşluğu anında geri alma düğmesine basmama neden oldu. Telefonumu elime aldım ve yatak başlığıma yaslanacak şekilde kendimi ayarladım.

Sonra FaceTime için düğmeye bastım.

"Ne yapıyorsun?" diye yarı çılgık atıyor. "Sana yatakta olduğumu söyledim."

Neden benimle FaceTiming yapıyorsun?"

"Çünkü seni görmek istiyorum. Telefonda görüntüsüz konuşmak çok eski moda." Gerginleştğinde yaptığı o gülme-kısılma hareketini yapıyor. Gülümsememi kontrol ediyorum. "Hadi ama. Benim küçük binyılımı kabul et."

"Drew-"

"Ne oldu? Kendine mi dokunuyordun? Seninle ve vibratörlerinden biriyle geçirdiğin bire bir zamanı mı böldüm?" Aslında bu bir şaka değil. Margot'nun silikon aletlerden oluşan bir seçkisi var. Onları henüz görmedim ama arkadaşlarının onunla dalga geçtiğini duydum ve bunun bir şey olduğunu anladım.

"Seni aradım, hatırladın mı? Bunu yapıyorsam neden seni arayayım ki?" "Çünkü sesim seni ıslatıyor. Şimdi kabul et, çilli."

Yüksek sesle, sinirli bir şekilde iç geçiriyor; ve sonra aniden güzel yüzü ekranımda beliriyor.

ON DÖRT

Drew

MARGOT telefonumdan bana bakıyor, tamamen ve tamamen sinirlenmiş gibi davranıyor. Yan yatmış, yanağını yastığına bastırmış, koyu bukleleri yüzünün yan tarafını çerçeveleyiyor. Tişörtlerinden birini giymiş, ama bu ince ve soluk pembe bir tişört ve göğsündeki yazıya rağmen bu açıdan sutyen giymediğini görebiliyorum - tıpkı bu sabah giymediği gibi - çünkü meme uçları sertleşmiş ve dışarı fırlamış.

"Şimdi mutlu musun?" diye tersliyor ve gözlerini devirerek bana bakıyor. "Evet. Çok."

"Neden kıyafet giymiyorsun?" Çıplak göğsüme bakıyor.

"Duştan yeni çıktım. Neden yan yatıyorsun? Uyuyacak mıydın?"

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Geç oldu."

Gülümsememe engel olamıyorum. Saat geç olmasına rağmen beni aradı çünkü ben onu aramamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. İlgilendiğim bir kadını doğrudan takip etmemiştim. Aria'yla tanıştığım ilk gece, onu içki içtiği barda gördüm ve bir saniye bile tereddüt etmedim. Peşinden gittim.

Çünkü onu istedim. Hayatımdaki her Őey için aynı Őey geçerli. Ama Őimdi Margot'u istiyorum. Yapmamam gerektiğini dűşündüğüm bir kadını. Peşinden gidemeyeceğim bir kadın.

"Hiç özlüyor musun?" diye soruyor ben kumaş yatak başlığıma biraz daha gömölüp rahatlarırken. "Birinin yanında uyumayı."

"Bazen."

"Ama her zaman değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Sadece uyanmak istediğin biriyle olduğunda güzel oluyor."

Telefonu da yanına alarak sırt üstü dönüyor. Telefonu yüzünün üzerinde asılı tutuyor, böylece doğrudan ona bakıyorum, doğrudan onun büyük kahverengi gözlerine bakıyorum. Bu pozisyon hayal gücümde çılgınca Şeyler yapıyor. Yanakları hafifçe kızarmış, arı gibi dolgun dudakları hafifçe aralanmış ve acaba her yeri ağzı kadar tatlı mı diye merak ediyorum. Dışlerimi hassas tepe boyunca sürüklemenden önce ağzımı meme ucuna doladığımda da aynı zevk mırıltısını çıkarır mıydı? Parmaklarımı külotuna daldırdığımda ve onu benim için sırlısklam bulduğumda vücudunun geri kalanı yanaklarıyla aynı renkte kızarır mı?

"Julien'le birlikte olduğum süre boyunca onun evinde sadece üç ya da dört kez yatıya kaldım. Ve o burada hiç uyumadı."

"Bu onun kaybı, biliyorsun. Ben olsaydım, seni misafir etmediğim bir gece ve yanında uyanmak istemediğim bir sabah olacağından Şüpheliyim."

Bekliyorum. İzliyorum. Her Şeyin batmasına izin verdim. Hiçbir Şey söylemedi. İçimden i çektim. Belki de yine çok ileri, çok hızlı gidiyorum? Tüm bu deneme-yanılma, itme-çekme işi göründüğü kadar kolay değil.

"Ondan sonra biriyle birlikte oldun mu?" Farklı bir taktik uygulayarak soruyorum. Başını sallıyor ve nedense onun da en az benim kadar yoksun olması beni delicesine mutlu ediyor. "Seninle bunu hiç yapmadığımıza Şaşırdım. Benim evimde yatıya kaldığın onca zaman ve

Senin evinde kaç kez yattım ama hiç aynı yatağı paylaşmadık." Tüm beyaz dişlerini göstererek sinsi bir Cheshire Kedisi gibi genişçe gülümsüyor. "Ne? Bana söylemediğin şey ne?"

"Diyelim ki diğerinin uyumasını izleyen tek kişi sen değilsin." "Ha?"

Kaşlarımı birbirine çatıyorum.

"Daha önce seni uyurken izlemiştim," diye itiraf ediyor küçük bir kıkırdamayla. "Bir keresinde senin evindeyken korkunç bir kâbus görmüştüm ve çok korktuğum için seni uyandırmak için yukarı çıkmıştım. Odana gittiğimde mışıl mışıl uyuyordun ve seni uyandırdığım için kendimi kötü hissettim. Onun yerine kalp atışlarım yavaşlayana ve kendimi daha iyi hissedene kadar bir süre seni izledim."

Elimi çoğunlukla kuru olan saçlarımda gezdiriyorum, külotumun üzerinden sertleşen aletime dokunma isteğime direniyorum. "Beni uyurken izlemek seni daha iyi hissettirdi mi?"

"Orada olduğunu bilmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

Kahretsin. Göğsüm sıkışıyor ve dalgınca sıkışık noktayı ovuyorum. "Beni uyandırabilirdin. Ya da benimle yatağa girebilirdin."

Başını yastığına yaslıyor, yüz ifadesi muzipleşiyor. "Belki bir dahaki sefere yaparım."

Ve işte bu kadar. O an. Bu konuşmayı hüznü ve tatlıdan flörtöze dönüştürmek için gereken tek şey bu. "Beni uyandır ya da benimle yatağa sürün?"

Gülüyor, rol yapmaya çalışıyor. "Sanırım bu kabusumun ne kadar kötü olduğuna bağlı."

"Artık seninle yataktayım."

Yavaşça yutkunuyor, amacımın ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bana birkaç kez göz kırptıyor. Onunla telefon seksi yapmaya mı çalışıyorum? Evet. Kesinlikle öyle. Kaya gibi sertim ve evet, biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu, ama gerçek şu ki, benimle ne kadar ileri gideceğini görmek istiyorum. Gözlerini devirip suratıma kapatacak mı yoksa ben istediğimde kendine dokunacak mı? Yüzümden, sesimden ve sözlerimden etkilenecek mi?

Margot yatağında kayıyor ve sanırım cevabımı aldım çünkü ciddi bir paraya bahse girerim ki eli yavaşça karnından külotunun kenarına doğru iniyor. Henüz kendine dokunmadı. Dokunsaydı bilirdim. Ama çok yaklaştı ve daha da önemlisi, bunu istiyor.

"Sanırım öylesin," diye kabul ediyor sonunda, sesi sakın, tonu gergin ve tahrik olmuşluğun mükemmel bir bileşimi. Yanaklarındaki o doğal pembe ton derinleşiyor ve sıcak gözleri biraz daha koyulaşılıyor. Çok çarpıcı bir kadın. Şimdiye kadar kurduğum tüm erotik fantezileri yerle bir ediyor. Margot. Benim çılgın, seksi, kontrolden çıkmış, vahşi kızım. Seni daha önce nasıl göremedim? Her zaman önümde olan şeyi fark etmedim?

"Şimdi kendine dokunmak ister misin? Seninle yatakta olduğumu düşünüyorum."

"Drew-" sanki bir uyarıymış gibi adımı söylüyor.

Ona bakıyorum, bunu yapacağım konusunda kararlıyım. En azından o bana durmamı söyleyene kadar.

"Külotunu çıkar."

Kıpırdamıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyor. Dalga geçmiyorum ve bunu anladığında kısa ve öz nefesler almaya başlıyor. Vücudu o kadar sıkı sarılmış ki; orada olsaydım parmaklarımın ya da dilimin bir hareketiyle onu uçurabilirdim.

"Yap şunu, Margot. Benim için ne kadar ıslak olduğunu bilmek istiyorum ve aramızda külotunun engeli olmadan beni hissetmeni istiyorum."

Titrek bir kahkaha atıyor, sinirlerine hakim olurken gözleri yukarı ve benden uzağa kayıyor. Yatağında kıvranıyor, yanakları alev alev yanıyor.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı? Telefon seksi?" Dişleri alt dudağına gömülüyor ve başını sallıyor. "Ben de yapmadım," diye itiraf ediyorum. Yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte oldum ama daha önce hiç telefon seksi yapmamıştım. Nedense, aramızdaki bu ilk dürüstlikle ilgili bir şey onu cesur kılıyor.

"Ben..." O kadar zor yutkunuyor ki, yemin ederim, kısa bir an için yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ve hemen ardından kayboluyor. "Daha önce hiç bir erkekle orgazm olmamıştım."

"Ne?"

O ifade geri geldi ve yumruğum istemeden sıkıldı. "Evet. "Evet. Tüm o korkunç tek gecelik ilişkileri zaten biliyorsun, ama ben... Sana hiç yapmadığımı söylemedim. Asla."

"Margot?" Çiğ ve acı verici bir şey beni boğuyor. Bir şeyler çok yanlış. Bunu daha önce nasıl bilemedim? Margot'un bir karanlığı olduğunu biliyorum. Sadece hiç tahmin etmemiştim... Hiç anlamamıştım... Kahretsin, ben bile...

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve görüntü değişiyor. Birdenbire artık onun üzerinde gezinmiyorum, ama şimdi o da bana benzer şekilde yukarı kalkmış ve ben ona daha alçak bir açıdan bakıyorum.

Çünkü elleri serbest kalabilsin diye telefonu yatağın üzerinde bir yere koyuyor.

"Ama aslında burada benimle değilsin. Telefondasın."

"Telefondayım."

"Yani..." Bir sert yutkunma daha. "Belki..." Sözüünü kesiyor.

"Kesinlikle," diye söz veriyorum. Şimdi yutkunma sırası bende. "Külotunu çıkar."

Başını sallıyor. Aman *Tanrım*. Bu gerçekleşiyor. Kendine dokunacak ve ben de onu izleyip boşalmasını sağlamak için aklıma gelen en iğrenç şeyleri söyleyeceğim. Ben. Bunu onun için yapan ilk ve tek erkek olacağım. Çünkü bana hiç söylemediği bir şey olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ve bu şeyin ne olabileceği potansiyeli temellerimi sarsıyor. Ama bunu çözene kadar, onunla bunu yapmam için bana duyduğu güven yeterli olacak. Şimdilik.

Sikim geriliyor, döl sızdırıyor ve elim için yalvarıyor. Henüz kendime dokunamıyorum. Eğer dokunursam odağımı kaybederim ve bu berbat edilecek bir an değil.

"Kapandılar mı?" Soruyorum, çünkü tamamen sessiz, ağır nefes alıyor ve ekrandaki gözlerimle zar zor buluşabiliyor.

"Evet," diyor yavaşça, sesi ipeksi bir yumuşaklıkta.

"Orta parmağını amının içine sokmadan önce yarığından aşağı doğru gezdir. Ama henüz klitorisini ovmanı istemiyorum. Sadece üzerinden geç. Anladın mı?"

"Aman Tanrım," diye tıslıyor nefesinin altından, muhtemelen duymadığımı umarak, ama Margot'nun her şeyine o kadar uyumluyum ki, neredeyse onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Tadını alabiliyorum.

"Islak mısın?"

Gözleri alev alev benimkilere bakıyor. "Evet."

Siktir! İnlememi durduramıyorum, elim şimdi karnımın alt kısmına yapışmış, külotumun eteğine o kadar yakın duruyor ki parmaklarım kendimi elime alma ihtiyacıyla seğiriyor.

"Aferin kızıma. İki parmağını içeri sok, yavaşça içeri ve dışarı pompala. Bunu yaparken avuç içinin klitorisini ovmasını istiyorum. Diğer elini göğüslerinin üzerine koy ve gömleğinin altındaki sert meme uçlarıyla oyna." Duraklıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Eğer sessiz olursan Margot, dilimi istediğin yere sokmam."

Nefes nefese bir inilti çıkarıyor, emrimle kendini parmaklarken gözleri kafasının içinde geriye düşüyor. Yatakta hareket ediyor, eline karşı sürtünüyor ve hayatım boyunca daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım? Parmaklarım sıcacık, daracık amcığında, seni tam da istediğin gibi okşuyor?"

"Evet."

Tek söylediği buydu. Evet. Ama en çok duymak istediğim kelime bu.

"Ne istiyorsun? Sikimi mi yoksa ağzımı mı?" Yine o nefesli mırıltıyı çıkarıyor ve yemin ederim, bu benim en sevdiğim ses. "Tatmak için ölüyorum"

Sen. İkisini de vermem gerekecek. Seni yavaşça becereceğim. O kadar yavaş ki, çaresizlikten sırtımı tırmalayacaksın. Ve tam seni bu kadar azdırmaya ve muhtaç hale getirmeye başladığımda, aletim kayacak ve yüzümü sana gömeceğim, seni yalayacağım, tatlı amını daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde yiyip bitireceğim. Parmakların saçlarımda, beni geri çekmeye ve aynı anda daha da yaklaştırmaya çalışıyorsun çünkü bu neredeyse çok fazla. Çok iyi hissettiriyor."

Dudağını ısırırken gözlerini kıstı, sesini benden saklamaya çalışıyor. Ama buna izin veremem.

"Doğru, tatlım. Duymama izin ver. Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi duymama izin ver." Yüksek sesle inliyor, yüzü benden uzaklaşıyor, yastığına bastırıyor. Yüzünü izlemek için can atıyor olsam da, ihtiyacı olduğunu hissediyorsa bunu yapmasına izin vereceğim. Eğer bu onu benimle gelmeye ikna edecekse. "Ve tam yaklaştığında..."

Sözümü kesiyorum ve inliyor, sırtı kamburlaşıyor ve göğüsleri çok ince gömleğinin altından havaya kalkıyor. "Yaklaştım," diye haykırıyor. "Drew, çok yakıным. Oh Tanrım. İnanamıyorum-"

Dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor, elim artık külotumun üzerinde aşağı yukarı sürtünürken kendimi tutamıyor.

"Ve tam yüzüme boşalmaya yaklaştığında, koca sikimi tekrar içine sokacağım ve seni öyle bir sikeceğim ki, adımı haykırırken tek yapabileceğin bana tutunmak olacak. Seni boşaltacağım, Margot. Tekrar ve tekrar." Bocalıyor. Hareketleri yavaşlıyor ve kendine güveni azalıyor. Karanlığı içeri sızıyor, bunu görebiliyorum. "Sesimi duy. Beni dinle. Boşalacaksın. Rahatla ve kendini bırak."

Yapamaz ve bunu ona yapan adamı öldüreceğim. Bu parçayı ondan alan adamı. Ona zarar vereni. Başka bir açıklaması yok.

"Güven bana. Güven bana çünkü bu biziz. *Benim*. Ben senin Drew'unum. Bilmen gereken tek şey bu. Benim, tatlım." Başını sallıyor. Beni duyuyor. "Aferin kızıma." İçime kıvılcımlar gönderen bir zevk laneti tıslıyor. "Çıglıkların havayı delecek. Amin sikimi emip kurutacak.

Beni hissediyor musun? Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun? Seni ne kadar iyi becerdiğimi? Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu?"

"Evet. Evet. *Drew!*" ona söz verdiğim ılığı atıyor, telefon geri düşüyor, böylece tek görebildiğim beyaz patlamış mısır tavanı oluyor. Ama umurumda değil. Onu duyabiliyorum. Hayal ettiği kişi benim. Bunu ona yapan benim. Mağara adamı kalitesinde bir gurur dalgası içimde kükrüyor.

Umutsuzca nefesini tutmaya çalışıyor, yatakta hareket ediyor ve sonra aniden telefonu kaldırıyor ve o kızarmış, güzel yüzü geri geliyor. Şaşkınlık içinde bana bakıyor. Yüz hatlarında bir miktar utanç ve bir o kadar da belirsizlik var.

Ve huşu.

Huşu içinde bana bakıyor. Sanki onunla bunu yaptığıma inanamıyor. Onu oraya getirdiğime. Star Trek gibiyim. Daha önce kimsenin gitmediğı bir yere gittim. Bu sansasyonel bir kafa. Ne diyeceğini bilemiyor, ben de bilemiyorum çünkü dediğim gibi, bunu daha önce hiç yapmadım. Yapmış olsam bile, en iyi arkadaşım la asla. Asla böyle değil.

"Demek öyle oldu."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. "Bu son kez de olmayacak. Bir dahaki sefere bunu birlikte yaparız. Aynı odada."

"Sanırım..."

"Düşünmeyi bırak. Aklımda sen varken telefonu kapatıp kendi başımın çaresine bakacağım." Gözlerimi kısıyorum. "Ama bana garip davranma, çilli. Ben bir an bile pişman değilim, sen de olmasan iyi olur." Bana bakıyor, ifadesi hiç değişmemiş. "İyi geceler mi?"

Evet, bu bir soru olarak ortaya çıkıyor çünkü çok tuhaflaştığı ve onu kaybettiğim ihtimali gerçek. Komadan çıkmış gibi bana göz kırptıyor, saçları dağılmış, gözleri hâlâ karanlık. "Tamam. Um. İyi geceler mi?"

Orada da bir soru var.

"Gelmemi ister misin?" Diye soruyorum; çünkü bu yataktan uçup onun evine öyle hızlı gideceğim ki başını döndüreceğim. Eğer hazırsa, eğer bunun içindeyse, saniyeler içinde oradayım ve cehennem, asla ayrılmayacağım. Asla gitmek zorunda kalmam.

"Hayır." Göğsüm sıkışıyor. "Yarın çalışmak zorundayız. Birlikte," diye ekliyor, sanki bu her şeyi değiştirecekmiş gibi ve dünyam paramparça oluyor. Onu çıkarmama izin verdi ama beni istemiyor. Gerçekten istemiyor. Ben hala onun için Drew'um. "Peki, iyi geceler."

Telefonu kapattı ve tek düşünebildiğim, "Lanet olsun." oldu. Her şeyi berbat mı ettim?

ON BEŞ

Margot

Eğer beni geri aramazsan, sert önlemler almak zorunda kalacağım.

Julien'den gelen mesajı okuduğumda resmen kahkahalarla güldüm. Ne oldu?

Cehennem sert önlemler mi? Bana kendini açıklamaya kararlı bir adam için, bunu henüz yapmadı. Ne sesli mesajla ne de mesajla. Yalancı, hilekâr bir piç olduğu bilgisini yerle bir edecek harika bir noktaya sahip olsaydı, bunu benim yalayıp yutmam için çoktan ortaya koyardı diye düşünürsünüz.

Ama yapmadı.

Bu da karısını yerken pastasıyla oynamayı seven bir adam olduğu anlamına geliyor. Ya da nasıl denirse.

Ne olursa olsun, ilgilenmiyorum. Ve ona tekrar mesaj atarsam durumu daha da kötüleştirmekten korkuyorum. Akıllıca bir fikir değil. Özellikle de Julien gibi bir adamla. Ona beni rahat bırakmasını ve işimin bittiğini söyledim zaten. Hikayenin sonu.

Bir de geçen hafta ondan aldığım 'Her şeyi okudum' diyen tuhaf mesajlar vardı. Kısa bir süre sonra da kim olduğumu sordu. Kim olduğumu sormadı.

Cevap ver. Bana hiçbir anlam ifade etmiyorlardı, bu yüzden bu mesajları yanlış kişiye gönderdiğini düşündüm. Ama bir yanımda acaba beni yemliyor, ona başka bir şekilde yanıt vermemi sağlamaya mı çalışıyor diye düşündü. Bu çılgınlığa devam ederse, yakında uzaklaştırma emri bölgesine geleceğiz.

"Kim o?" Rina soruyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve 'kim olduğunu sanıyorsun' dercesine kaşlarımı kaldırıyorum. "Hâlâ mı? Onun için yasaklama emri çıkarttırmalısın."

"Bunu söylemen çok komik, ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Onun ısrarını anlamıyorum."

"Onun dev egosunu dürttün. Gururunu yaraladın. Ya da sadece sana kafayı taktı." Bu kadar basitmiş gibi omuz silkiyor ama aslında hiç de öyle değil.

"Adamın kalbi yok. Nabızı yok. Soğukkanlı bir sürüngen gibi. Kim böyle aldatır ve sonra da aldattığı kadınla görüşmeye devam eder?"

"Saplantılı bir pislik. Bu yüzden uzaklaştırma emrine ihtiyacın var," diyor Rina kararlı bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturmuş acil servis koridorunun ortasında dururken. "Kalplerden ve kalbi olmayan erkeklerden bahsetmişken, seninkini hiç kontrol ettin mi?" diye soruyor stetoskopuma bakarak. "Bilirsin, üfürümleri falan dinlemek için?"

"Um. Hayır." Telefonumu önlüğümün içine geri sokuyorum ve başımı arkadaşşıma doğru eğiyorum. "Endişelenmeli miyim? Seni EKG'ye ya da başka bir şeye bağlamamız gerekiyor mu?"

"Geçen gün süper hamile bir kadın doğum hemşiresi yoğun bakıma geldi." Burnumu kıvırdım. "Biliyorum. Ona MRSA ya da doğmamış fetüsünü etkileyecek başka bir şeyle enfekte olmamış hastalar verdik. Her neyse, bebeğinin fetal kalp atış hızını sürekli kontrol ettiğini itiraf etti ve bu beni kalp atış hızlarımızın nasıl kolayca kanıksadığımız ve bir hastayı tedavi etmediğimiz ya da bir erkekle uğraşmadığımız sürece sürekli göz ardı ettiğimiz bir şey olduğu konusunda düşündürdü."

Haklı. Julien bir yana, çünkü onu düşünmekten cidden nefret ediyorum, son zamanlarda kalp atış hızımın o kadar farkındayım ki, stetoskopumun bana ne kadar dalgalı bir karmaşa olduğunu söylemesine gerek yok. Drew.

En azından beş tam

O adam aklıma gelmeden dakikalar geçirdim. Bu bir çeşit yeni rekor.

Beni ikna ettikten sonra hayatımın en iyi orgazmını yaşarken onun adını haykırmamın üzerinden yaklaşık dört gün geçti. Bir erkek beni boşalttı. Bunu hâlâ aklım almıyor. Sonsuza dek mahvolduğumu düşündüm. Aciz ve geri dönülmez bir şekilde kırıldım. Devam etmek istiyorum. Sınırları zorlamaya ve suları test etmeye devam etmek istiyorum.

Bu yüzden o gece telefonda konuştuğumuzdan beri onu sadece iş yerinde görmeye başladım.

Ben çıkar ilişkisi olan bir kız değilim. En azından onunla değilim. Yani o geceden aradığı tek şey buysa, gidip kendini yanlamasına becerebilir. Tek söylediği pişman olmadığı ve tuhaflaşmamı istemediğiydi. Çünkü biz arkadaşız.

Diğer arkadaşlarıyla telefonda seks yapan arkadaşların tuhaflaşması muhtemel, değil mi? Şehvet dışında tek bir duygudan bahsedilmedi. Ve son bir haftadır beni aramak için gerçek bir çaba göstermedi. Sanki ona verdiğim boşluktan gayet memnunmuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz berbat. Çünkü yine, arkadaşlar. Biz böyleydik ve şimdi? Şimdi bilmiyorum. Şimdi insanların asla geri dönemeyeceği gri bir uçurumda sıkışıp kaldık.

"Başka neyin çılgınca olduğunu bilmek ister misin?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Rina, bu akşam ne yapıyorsun?"

"Sadece beni dinle." Devam etmesi için el sallıyorum çünkü kafam çok onunla savaşmak için. "Sigara içen hemşireler ve doktorlar sigara molası veriyor. Bizler, sağlık bilincine sahip ve vaaz ettiğimiz şeyleri uygulayan sağlık çalışanları, ikiyüzlü pislik sigara içicileri kadar çok mola vermiyoruz."

Yine geçerli bir nokta.

"Darbe mi yapıyoruz yoksa eşit haklara sahip olmak için sigara içmemizi mi öneriyorsunuz?"

"Hayır. Ben sadece buradaki herkesin aklın sınırlarını aşmış gibi görüldüğüne dikkat çekiyorum."

Mantığın sınırı mı? Mantık beni uzun zaman önce terk etti. Akıl ve sonuçlarla güçlerini birleştirmek için kaçtı. "Dışarıda bir geceye ihtiyacım var."

"Uh-oh. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kiminle bir gece geçirdin?"

"Hiç kimse," diye bağıriyorum öfkeyle, olması gerekenden biraz daha yüksek sesle. "Yemin ederim. Sonsuza dek hiçbir erkek vajinama girmedir. Kötü seks yapmadan bir kızlar gecesi istemeye hakkım yok mu?"

"Genelde olmaz," diye kıkırdıyor Rina. "Ama sana ayarlamak istediğim bir adam var."

"Hayır."

Ama bunu ben söylemedim. Drew söyledi. "Margot hâlâ erkeklere karşı olduğunu ilan ettiği bir bekârlık evresinde."

"Doğru," diye onaylıyorum, ciddi bir ifadeyle arkadaşına bakarak. Belli ki erkek bekârlığı karşıtlığı FaceTime'ı kapsamıyor. "Ama eğer insanlarla değil de hayvanlarla beslenen ışıltılı bir vampirse, bir istisna yapabilirim."

"O Edward Cullen değil."

Parmaklarımı şıklattım. "Çok yazık. Özellikle de söz konusu vampir artık Batman olmuşsa. Sanki benim inek kadın uzuvlarım için özel olarak tasarlanmış bir porno gibi."

"Doğru. Eee. Burada hala hasta tedavi ediyor muyuz, yoksa bu çizgi roman ve hikaye saati inek korkaklar için mi?"

"Bu biraz iğrenç, Drew. Ayrıca, Margot'nun güzel kedisi bir inek değil. Sadece yanlış sokak kedilerini almış." Ve sonra tekrar kıkırdamaya başladı. Bu sefer daha yüksek sesle. Güzel. Ha, ha. Hadi hepimiz zavallı Margot'un kukusuna gülelim. O üzgün ve yalnız, ve evet, yanlış adamlarla birlikte oldu. Oh, ve en iyi arkadaşıyla ateşli bir telefon seksi yaptı. Hatırlattığın için teşekkürler.

"İkiniz de hayatta berbatınız. Bu cidden şaka değil." Drew'a doğru döndüm. "Ne istiyorsunuz Doktor Albright? Sigara molasındayım."

Drew, sanki saçlarını aniden bir şeyleri değiştirmeye ve gözlerinin önünde turuncuya dönmeye karar vermiş gibi bana bakıyor. "Üçüncü odada MI (kalp krizi) protokolünün bir an önce başlatılması gereken bir hastam var. İçeride EKG çeken bir yardımcım ve serumunu takan başka bir hemşirem var. Ayaktan gelen bir hasta ama doğrudan kateter laboratuvarına gitmesinden endişe ediyorum. Hayati değerleri yeterince stabil ama bugünden sonra işi şansa bırakmayacağım."

Bugün, boktan vardiyalar tarihinin en boktan vardiyası oldu. Beş ölüm. Hepsi aynı anda. Öğleden sonra üçte sarhoş bir sürücünün çarptığı bir karı, koca ve üç çocukları. Çocuklar ölmüştü - vardıklarında ölmüşlerdi - yine de onlarla biraz uğraştık çünkü onlar çocuktu. Ebeveynler biraz daha iyi durumdaydı ve onlar üzerinde çok çalıştık. Daha önce bir katılımcımız eksikti, bu yüzden zavallı Drew travmaları yönetmek zorunda kaldı. Hem ebeveynlere hem de çocuklara telkinlerde bulundu. O zamandan beri bir sürü karmaşık hasta oldu. Boğmaca olan on aylık bir bebek. Aspirasyon pnömonisi olan bir kadın. Yeni başlayan atriyal fibrilasyonu olan ve bunun sonucunda felç geçiren biri. İyi şeyler değil.

Ölümler üçlü setler halinde gelir, yani anlıyorum. Bu adam altı eder. "Onu travmaya götürelim mi?"

Drew başını sallar. "Hayır. İçimden bir ses onu doğruca yukarı göndereceğimizi söylüyor. Kardiyolojiye haber verdim bile, kısa süre içinde aşağıda olurlar."

"Sana kalp atışları hakkında ne demiştin?" Rina kaşlarını hafifçe çatarak belirtir. "Siz ikinize iyi eğlenceler. Ben MICU'ya dönüyorum." Bize kıpır kıpır parmaklarını uzatıyor ve sonra çekip gidiyor.

Drew kolumdan tutup beni üçüncü odaya doğru sürüklemeye başladı. Sanki yolu bilmiyormuşum gibi. "Onun vakasıyla ilgilenen başka bir hemşireniz varken bana neden ihtiyacınız var?"

"Onu o kadar iyi tanımıyorum. O burada yeni. Ayrıca, ekibimde sadece seni istiyorum."

"Bu o kadar tatlı ki ağızımdaki şekeri kusasım geliyor." Yan gözle bir bakış daha alıyorum ve bu da Drew'un

hafife alınmamalıdır. "Hastaya henüz herhangi bir po (oral anlamına gelir) ilaç verildi mi?"

"Evet. Ona Aspirin verdik ve gelmeden önce evde beta blokörünü aldı ama bana pek iyi görünmedi."

Sözcükler söylenmeden önce, "Mavi kod. Acil Servis. Perde üç. Mavi kod. Acil Servis. Perde üç," hoparlörden bangır bangır bağılıyor.

"Siktir," diye tıslıyor Drew. İkimiz de koşmaya başladık. Perdeyi geri çekerken hastayı sırt üstü yatarken ve serumunu takan hemşireyi göğüs kompresyonu yaparken buluyoruz. Drew koşarak içeri giriyor, tam o sırada iki doktor ve üç hemşire daha içeri dalıyor.

"Birden yere yığıldı," diyor perişan bir halde, yüzü hastaninkî kadar beyaz. "Konuşuyordu ve durumu iyiydi, bana kendini iyi hissetmediğini söylüyordu, sonra birden yere yığıldı ve hayati değerleri düştü."

Hastanın kolundaki serumu kontrol ediyorum, ancak hemen merkezi erişime ihtiyacımız olacak ve başka bir doktor bunun üzerinde çalışmaya başlıyor. Drew hastayı rekor sürede entübe ediyor, birambu torbası takıyor ve göğüs kompresyonları devam ederken hastaya oksijen veriyor.

"Kardiyoloji nerede?" Drew ısırgan bir ses tonuyla bağıırır. "Şimdiye kadar burada olmalıydılar. Eğer onu stabilize edebilirsek, kateter laboratuvarına ihtiyacı olacak."

"Merkezi erişim yerinde. Yüksek doz epi ve ilk tur kod ilaçları gemide," diyor Doktor Maddison, geri çekilip ellerini havaya kaldırarak.

"Temiz," diye emrediyor başka bir doktor. O hastayı defibrilize ederken hepimiz sedyeden uzaklaşıyoruz.

"Burada ailesi var mı?" diye soruyor biz içeri girdiğimizde kalp masajı yapan hemşire.

"Hasta karısının yolda olduğunu söyledi," diye cevaplıyor Drew bana bir tur daha kod ilaçları uygulamamı emrederken. Pek işe yaramıyor. Adam monitörde V-tach'ta ve V-fib'e yakın dans ediyor. İkisi de yaşamla bağdaşan ritimler değil.

Kardiyoloji telaşla odaya geliyor ve biz adamı kodlamaya devam ederken bizi izliyor. Cephaneliğimizdeki her ilaç verildi. İki kez daha şok veriyoruz ama son seferden sonra ritmi düzleşip asistoli oluyor, yani kalp atışı yok.

Drew ile birlikte kodun çalıştırılmasına yardımcı olan iki doktor geri adım atar. "Bence onu aramalıyız. Sürdürülebilir bir ritim olmadan on dakikadan fazla zaman geçti. Onu geri getiremeyeceğiz."

Drew berbat durumda. Saçları darmadağın ve çatık kaşlarını kaplayan bir ter tabakası var. Bu kodu daha önce hiç görmediğim şekilde çalıştı. Gerçek şu ki, elimizden gelen her şeyi yaptık. Drew elinden gelen her şeyi yaptı. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Engelleyemezdik. Ama bu kişisel olarak almadığı anlamına gelmez.

İçindeki azap yüzüne kazınmıştır.

Drew geri adım atar ve eldivenlerini mide bulandırıcı bir sesle çıkarır. "Ölüm saati on sekiz on iki." Doktorların, hemşirelerin ve yardımcılarının arasından hışımla geçerek odadan çıkar.

Hemşirelerden biri olan Tina, elini omzuma koyarak, "Peşinden git," diyor. "Bunu biz hallederiz."

ON ALTI

Margot

"Apandisit teşhisi koyduğunuz **ÇOCUK** ameliyattan çıktı ve durumu gayet iyi," diyorum Drew'un önlüğünü kafasından çekip köşedeki kirli çamaşır sepetine doğru fırlatmasını izlerken. O üzgün, ben de üzgünüm ve ikimizin de dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Vardiyamızda altı korkunç ölüm.

Tek söylediği "Evet".

Son dört gündür aralıksız çalışıyoruz. Ve hepsi de zorlu vardiyalar oldu. Belki de budur.

Drew ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdirerek yıkanamayan şeyleri temizliyor. Ölüm. Hem de genç ölüm. Kalp krizi geçiren adam bile kırklı yaşların başındaydı. Acil serviste çalışmak bazen berbattır. Hastanın ailesine sevdiklerinin kurtulamadığını söylemek zorunda kalan doktor olmak belki de en zor şey. İşte bu yüzden, olmamam gereken bir yer olan erkek soyunma odasından geçip Drew'a arkadan sarılmaktan kendimi alamıyorum, yanağım kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa bastırıyor.

"Hastalarınız için üzgünüm," diye fısıldıyorum, hala hastane değil, onun inanılmaz vücut yıkama suyu gibi kokan sıcak vücudu bana doğru gevşiyor.

Ellerim göğsüne bastırıyor ve o da benimkileri kavrayıp bana sıkıca tutunuyor. Kalbi çarpıyor ve benimki kırılıyor. "Onun için elinden gelen her şeyi yaptın. Bunda suçlanacak bir şey yok. Sadece olan bu." Cevap vermiyor ve bunu bu kadar zor kabul etmesinden nefret ediyorum. "Eve bu şekilde yalnız gitmemelisin."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor, sesi göğsümde yankılanıyor. "Benimle eve gelmeyi mi teklif ediyorsun, Margot? Tüm acılarımı dindirmek için mi?"

"Sırf kızgın ve mutsuz olduğun için alaycı bir pislik olma."

"Ama ben buyum, değil mi? Kızgın ve mutsuz? Belki de herkes haklıdır. Belki de tükenmişimdir. Belki de bir tatile ihtiyacım var. Biraz ara vermeye ve uzaklaşmaya."

"O zaman yap. Hawaii'ye ya da Karayipler'e git. Yosemite'de yürüyüşe çıkın ya da Fransa'da içki için. Everest'e tırman. En son ne zaman bir günden fazla izin yaptın?"

"Tatillerle ilgili komik olan şey, çilli, nereye giderseniz gidin mutsuzluğunuzun sizi takip etmesidir."

"Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Sanırım buradan çıkmam gerekiyor" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Gözlerimi kapatıyorum, onu daha sıkı sıkıyorum. Sesi çok umutsuz geliyor. Kaybolmuş. "Sana akşam yemeği ve bir içki ısmarlayabilir miyim? Ben de henüz eve dönmek için sabırsızlanmıyorum."

Derin, ağır bir nefes alıp veriyor. Bana aslında ne kadar bitkin ve zihinsel olarak harap olduğunu söyleyen türden. Sessizliğe gömüldüğümüzde hâlâ ellerimi tutarak bana doğru sarkıyor.

"Benden sadece on yaş büyüktü."

Hıçkırmamak için nefesimi tutarak ona başımı sallıyorum.

"Evet," diyor. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Ama ben ısmarlıyorum çünkü pahalı bir akşam yemeğinin yanında pahalı bir şişe şarap istiyorum."

Sırıtiyorum, kendimi durduramadan onu içime çekiyorum. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim ağrıyor. Bu his. Adını koymaya cesaret edemiyorum. Sadece kurşun bir battaniye gibi üzerime oturan bir sızı. Korkutucu olduğu kadar heyecan verici de. Bir uçaktan körlemesine atlamak gibi, nasıl ve nereye ineceğinizi bilmeden. Burada onu tutarak durduğum süre uzadıkça, tüm bunların hissi daha da güçleniyor ve şimdi midemin de harekete geçtiği noktaya geldi.

Dudağımı ısıriyorum, aniden bastıran bir ağlama dürtüsü her şeyi tüketiyor. Ne haltlar dönüyor burada?

Sadece günün stresi. Bu kadar çok hasta kaybetmenin.

Derin ve ürpertici bir nefes çekiyorum ve ellerimi onunkilerden kurtarıyorum. Geri adım atarak kendimi ondan tamamen uzaklaştırıyorum. Bu enayi yumruğunu tamamen yerinden oynatmıyor ama artık çaresiz gözyaşlarının eşliğinde olmadığım ve midemin artık boks antrenmanı için kullanılıyormuş gibi hissetmediği kadar yardımcı oluyor.

Boğazımı temizliyorum ve arkamı dönüp kapıya doğru yürüyorum. "Sizinle ön tarafta buluşacağım, Doktor." Cevap beklemedim. Hemen oradan çıkıp acil servisten çıkıyorum ve Boston'un Ekim gecesine giriyorum. Hava serin ama ne yazık ki beni kendime getirecek kadar soğuk değil.

Sadece travma, diyorum kendime. Tüm o insanların ölümü. Hepsi bu.

"Margot?" Bir ses beni mini panik atağımdan uyandırıyor ve ilk başta, kim olduğunu görene kadar bunun için minnettarım. Julien gölgelerin arasından çıkıyor, elleri ceplerinde, hak etmediği bir gülümsemeyle yavaşça bana doğru yürüyor, ancak tam önüme geldiğinde duruyor. Sanırım sert önlemlerle kastettiği buydu. Bana bakarak, "Gece için ayrılmadan önce seni yakalamayı umuyordum" dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Az önce olanlardan sonra onunla uğraşacak durumda olmadığım için sustum.

Etrafindan dolanmak için hamle yapıyorum ama o benden sıyrılıp önümü kesiyor. "Seninle konuşmam gerek. Mesajlarımı ya da mesajlarımı almadın mı?"

"Evet, onları aldım," diye başımı sallıyorum, gözlerimi büyütüyorum ve dilimden alaycı bir ifadenin dökülmesine izin veriyorum. "Ve sana beni rahat bırakmanı söyledim."

İç geçiriyor, elini pürüzsüz çenesinde gezdirdikten sonra koluma atıyor. Beni kavlıyor ve hastaneye gelip giden insanlara bakıyor.

"Burası çok kalabalık. Sessiz bir yere gidelim, böylece konuşabiliriz."

Yani kimse onu benimle görmüyor. Aylar önce bunu nasıl fark etmediğim içimi parçalıyor. Çok kördüm. Çok cahil. Aptalca. Artık yok ve bir daha asla.

"Evine, karının yanına git Julien. Uzun bir gün geçirdim ve sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Ama sana söyleyecek çok şeyim var." Beni yan tarafa ve karanlık bir oyuğa doğru sürüklerken kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Yüz hatlarındaki tehlikeli kıvrımla kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Bırakın beni. Şimdi."

Kolumu ondan kurtarıyorum, bir adım geri atıp duvara çarpıyorum, sonra dönüp arkamdaki ışığa doğru yürüyorum, bir yandan da ona odaklanmaya devam ediyorum. Bana geri döndü, alanımı doldurdu ve fazla uzaklaşmama izin vermedi. Ellerim havaya kalkıyor, göğsüne giriyor ve onu geri itiyor, ama o iri bir adam ve fazla uzağa gitmiyor.

"Lütfen," diye homurdanıyor, sesi her geçen dakika daha da acilleşiyor. Elleri saçlarını karıştırıyor, karanlık, umutsuz gözleri benimkileri arıyor. "Gerçekten de görüldüğü gibi değildi. Tanrım, Margot. Dur ve dinle. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum." Başımı sallıyorum. "Seviyorsun. İstedğin kadar inkâr edebilirsin ama beni o zaman da seviyordun, şimdi de seviyorsun." Yer değiştiriyor, beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor. "Sana geri ihtiyacım var."

Ellerim dışarı fırlıyor, onu uzaklaştırıyorum. Eğer yaklaşırsa, taşaklarına diz atacağım. Ve çılgılık atarım. Lanet olası bir hastanedeyim; birileri duyacak ve

aramaya gel.

"Beni rahat bırak, Julien. Ciddiyim. Anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bitti artık."

"Beni dinlemeni istiyorum" diye bağıyor, bana tekrar ulaşmaya çalışırken hareketleri daha da çılgınlaşıyor. "Eğer beni dinlersen-"

"Sanırım seninle işinin bittiğini çoktan belli etti," diye araya giriyor Drew, sözlerindeki sertlik bana doğru rahatça yürümesiyle çelişiyor. Eli belime dolanıyor, beni Julien'den uzaklaştırıp sahiplenici bir şekilde yanına çekiyor. Şiddetli bakışları doğrudan Julien'e yöneliyor. "Ama eğer seni becermesi çok inceyse, seni bilgilendirmekten mutluluk duyarım. Git buradan. Margot. Tek başına."

Julien kıkırdıyor, Drew'un tehdidi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi başını sallıyor. Kalbim hızla hızlanıyor, kulaklarımda gürliyor. Gerilim yakıyor, etrafımızdaki tüm oksijeni söndürürken boğuyor. Drew beni ilerletmeye başlıyor, beni oradan ve Julien'den uzaklaştırıyor.

Drew ortaya çıkmasaydı Julien'in neyi deneyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni öpmeye çalışır mıydı? Canımı yakar mıydı? Kafama vurup beni inine geri mi sürüklerdi? Artık bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Aylar önce tanıdığımdan çok farklı biri.

"Margot," diye tekrar deniyor Julien, bana doğru uzanırken yalvarıyor. Başımı sallıyorum ama hemen ardından, "Seninle birlikteyken ayrıldık. Bu yüzden Amerika'da yanımda değildi. Seni seviyorum ve eğer istersen, senin için ondan boşanırım." Drew ışık hızıyla arkasına döner ve yumruğunu mide bulandırıcı bir çığırıyla Julien'in suratına indirir. Julien birkaç adım geriye sendeledi, acı içinde inleyerek iki eliyle yüzünü kapattı. "Burnumu kırdın. Seni lanet olası pislik, burnumu kırdın." Parmaklarının arasından sızan kan yere damlıyor.

"Seni orospu çocuğu," diye öfkeleni Drew, yumruğu o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri bembeyazdı. İleri doğru saldırgan bir adım atıyor, vurmaya hazır

tekrar. "Onu öylece bırakıp gidemezdin." Acı bir kahkaha attı. "Yemin ederim, onu aramak için yanlış geceyi seçtin." Julien'in elleri yüzünden düşüyor, ağzından ve çenesinden kan damlıyor. Koluyla kanı siliyor, tertemiz düğmeli gömleğinin üzerinde kalın kırmızı bir leke bırakıyor. Her nasılsa, genişçe sırtıyor, dişleri kırmızıyla kaplanmış. Ona dengesiz, hasta bir görünüm veriyordu.

"Sorun ne dostum? Senin yerine beni seçeceğinden mi endişeleniyorsun? Düşündüğün gibi beni görmezden gelmiyor. Beni arıyor. Benim için yalvarıyor. Onu ne kadar iyi becerdiğimi söylüyor. Hâlâ bana ne kadar ihtiyacı olduğunu çünkü başka hiç kimsenin onu benim gibi boşaltamayacağını söylüyor." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Kesinlikle sen değilsin."

Drew tekrar ileri atılıyor ama ben hemen önünü kesiyorum ve yüzüne doğru yaklaşırken onu tüm gücümle geri itiyorum.

"Drew," diye bağıyorum, ellerimi göğsüne dayıyorum. Nefes nefese, gözleri kan tutkusuyla fırtınalı, vücudu daha önce onda hiç tanık olmadığım öldürücü bir öfkeyle sarılmış. Julien'e onu öldürecekmiş gibi bakıyor. "Drew," diyorum tekrar, uzanıp yüzünü kavıyorum ve isteksiz bakışlarını bana doğru çekiyorum. "Saçmalıyor." Drew beni silkelemeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Bana bak. Onun saçmaladığını en iyi sen biliyorsun. Hadi gidelim. Buna değmez."

Kömür rengi gözleri benimkilere bakıyor. "Ama sen öylesin." Ve soyunma odasında adını koymayı reddettiğim o tarifsiz duygu, intikam hırsıyla bana çarpıyor, içime işliyor ve nefesimi kesiyor. Daha önce hiçbir şey bu kadar güçlü hissettirmemişti. Bu kadar güçlü. Numara yapmak için çok geç. Onu geri itmek için. Buna içerliyorum. Bu duyguya. Göğsüme yerleşmeye hakkı yok. Bu nasıl oldu? Kontrolsüzce kaçmasına nasıl izin verdim?

Şimdi ne yapacağım?

Ona bakıyorum, titreyen ellerim yüzünde. Boğazımın arkasındaki yumruyu temizliyorum. "Nerede olduğunu düşün. Elini düşün."

Bir süre daha bana bakıyor, gözleri benimkiler arasında telaşla gidip geliyor. Gözyaşları benimkilerin arkasına doluyor, burnumun ucunu yakıyor.

"Onu öldürmek istiyorum," diye fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum çünkü biliyorum. Beni incittiği için Julien'e zarar vermek istiyor ve Julien'e zarar vermek istiyor çünkü o adam başaramadı ve bugün ölen diğer hastaları da başaramadı. Tüm bu acı onu canlı canlı yiyor. Bir çıkışa ihtiyacı var. "O seni hak etmiyor. Hiç hak etmedi."

"Haklısın. Ama yine de buna değmez," diye tekrarlıyorum çünkü gerçek şu ki hâlâ hastane arazisindeyiz. Drew burada bir adama vurduğu için başını büyük bir belaya sokabilir, elindeki olası hasardan bahsetmiyorum bile. İhtiyacı olan bir el.

Yutkundu. Boğazını temizliyor ve omzumun üstünden bana bakıyor. "Seni bir daha onun yanında görürsem, ararsan ya da mesaj atarsan beni tutamaz. Beni deneyecek kadar aptal olma."

"Defol git," diye bağıyor Julien, ama arkamı dönüp onu görecektense kadar umursamıyorum. Yere büyük olasılıkla kan tükürdüğünü duyuyorum. İyi olmuş. Umarım burnu cehennem gibi acıyordur ve umarım karısına bunu açıklarken çok zor anlar yaşar.

Ellerim tekrar Drew'un göğsüne düşüyor ve onu geriye, otoparka doğru itiyorum. Dönüp sessizce yanıma gelmeden önce bu şekilde üç adım atıyor. Elimi kavırıyor, parmaklarımızı iç içe geçiriyor ve beni kendine çekiyor. Olmaması gerektiğini bildiğim halde bu kadar iyi hissettirdiği için sessiz bir nefes alıyorum. Aramızdaki havada çok fazla öfke ve üzüntü varken.

Drew'un arabasına ulaşana kadar etrafta dolaniyoruz. Onun sıcaklığını hissedebiliyorum, patlamak üzere olan bir volkan gibi buharlaşan titreşimli bir öfke uğultusu. Sorun Julien ya da kaybettiğimiz hastalar değil. Ailesi ya da arkadaşlığımızdaki artan gerginlik değil. Onun içinde başka bir şey var. Demlenen bir karanlık.

O gece benim evimde bana ne dedi?

"Otuz üç yaşındayım, çilliyim. Dört kardeşin en büyüğüyüm. İyi para kazandıran harika bir işim ve boş yatak odaları olan güzel bir evim var. Söylediklerimi anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Hayatınızın benden farklı bir evresindesiniz. Beş yıl sonra kendini nerede gördüğünü sorsaydım, eminim benimkinden çok farklı bir cevap alırdım."

Drew bir kazanan. Tanıdığım hiç kimsenin olmadığı kadar azimli. Tufts'ta sınıf birincisi. Harvard'da tıp fakültesinde sınıf birincisi - annesi bana bu iki inciye de söyledi. Mass General Hastanesi'nde asistan, ülkenin en iyi hastanesi. Baş asistan. Çok aranan bir uzman doktor. *Boston Magazine*'de en iyi doktorlardan biri olarak gösterildi.

Ve bir süreliğine yanında güzel, yetenekli ve yarı-ünlü Aria Davenport vardı.

Ama şimdi? Sanırım Drew sonunda işinin hayattaki en önemli şey olmadığını anlamaya başladı. Eğer işimizi sevdiğimiz insanlardan üstün tutarsak, asla kumar oynanmaması gereken şeyleri kaybederiz. Aria'yla arasında olan buydu ve bundan pişmanlık duyduğunu biliyorum. Kalbi kırık, berbat durumda ve kafası da o kadar iyi durumda değil.

Elimi bırakıyor, arabanın kapısını benim için açıyor çünkü annesi onu doğru yetiştirmiş, ama ben içeri girmeden beni yakalıyor, göğsüne çekiyor ve yardım edemediğim ama karşılık verdiğim bir şiddetle bana sarılıyor. Beni bu şekilde tutuyor, yüzü boynuma gömülü, benimki omzunda, her birimiz diğerinin nefesini içimize çekiyoruz.

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama yine de orada olmana çok sevindim."

"Ben her zaman oradayım." Geri çekiliyor, gözleri benimkilerle çarpışırken yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bunu hâlâ anlamadın mı? Ben her zaman senin yanındayım." Basit sözleri çok fazla anlam içeriyor. Hem korktuğum hem de keşfetmek için can attığım bir anlam. Her şey önümüzde değişiyor ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok. İstesem bile.

YEDİ

Drew

Margot'yu yemeğe çıkarmayı **planlamıştım**. Güzel bir yere. Pahalı bir şişe şarap alacağım ve gecenin bizi nereye götüreceğini görecekim romantik bir yer.

FaceTime görüşmemizi aklımdan çıkaramadım. Azıcık bile. Günün ve gecenin her saatinde aklıma geliyor. Rüyalarıma sızıyor. Onu iş yerinde bana bakarken yakaladığımda, benimle aynı anılara ve kirli düşüncelere sahip olduğunu umarak, dua ederek bana atlıyor.

Bugün korkunç bir gündü.

Unutmak istediğim bir şey. Tüm o hastaları ve sonra Julien'i kaybetmek.

Onu sevdiğini söyledi. Bunu ona söylediği ve bunu kastetmediği için onu öldürmek istiyorum. Margot'a karşı pek çok şey hissediyor. Karasevdalı, saplantılı, şehvet dolu, kıskanç, ama aşık bunlardan biri değil. Sadece kaybetmeyi sevmiyor. Bu duyguyu bilirim. Çok iyi tanıyorum.

Peki şu restoran? Evet, sessiz bir yerde oturup kibirli İtalyan yemekleri sipariş edecek ve çene çalacak kadar sakinleşebileceğimden emin değilim. Harekete ihtiyacım var.

Aksiyona ihtiyacım var. Margot'yu alıp duvarıma sıkıştırmalı, kıyafetlerini bedeninden ayırmalı ve günlerce beni hissedeceği kadar sert sikmeliyim.

"Senin yerine beni seçeceğinden mi endişeleniyorsun? Düşündüğün gibi beni görmezden gelmiyor. Beni arıyor, benim için yalvarıyor. Onu ne kadar iyi becerdiğimi söylüyor. Hâlâ bana ne kadar ihtiyacı olduğunu çünkü başka hiç kimsenin onu benim gibi boşaltamayacağını söylüyor."

Dudaklarımdan bir hırıltı döküldü. Onun kendini beğenmiş suratına yumruk attığım elim direksiyona çarptı. Elim acıyor. Kardeşlerimden başka kimseye vurmadım ve bu saçmalık biz küçükken sona erdi. Ve onlara asla böyle bir güçle vurmadım. Erkeklerin ve kardeşlerin yaptığı gibi kavga ederdik. Saldırganlık ve itidal ile. Ama bu gece hepsini dışarı çıkardım. İçimde bastırmak için elimden geleni yaptığım öfkenin her bir parçası dışarı fırladı, yumruğum burnuna çarptığında şampanya gibi patladı.

İyi hissettirdi. Onu böyle kırmak gerçekten iyi hissettirdi.

"Drew," diye fısıldıyor Margot, koltuğunda kıpırdanarak uzanıp elini omzuma koyarken. Benim için endişeleniyor. Endişelendiğini biliyorum. Muhtemelen iyi bir nedeni var ama onu korkutmak da istemiyorum.

Ama önce...

"Doğruyu mu söylüyordu?" Bunu sorarken ona bakamıyorum, yüz ifadesini okuyabilmek için bakmam gerektiğini bilsem de. Bunun yerine, Boston'un karanlık sokaklarında bir yol açıyorum, rotamda hâlâ kararsızım. "Onu geri aradın mı? Onunla konuştun mu? Bütün bunları ona anlattın mı? Bu gece o yüzden mi geldi?"

"Yapmadığımı biliyorsun. O sana ulaşmaya çalışıyordu. Ayrıca," diyerek koltuğunda tekrar kayıyor, benden uzaklaşıyor ve pencereye doğru bakıyor. Yüzü artık bana görünmeden bir saniye önce dudaklarının kenarında bir sırıtış yakalamak için tam zamanında dönüyorum. "Kimsenin beni kurtaramayacağı konusunda yanıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten hiç yapmadı mı?" "Hayır. Gerçekten hiç yapmadı."

Bunu ona sormam gerek. Neden böyle olduğunu. Ama şu an kesinlikle o konuşmanın zamanı değil.

İstem dışı bir gülümseme beni çekiyor, göğsümdeki düğüm çözölüyor. "Evet," diye mırıldanıyorum, kendimi tutmaya çalışırken çenemi ovuşturuyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden uzanıyorum ve elimi dizine koyuyorum. Temasımı beklemediği için biraz sıçrıyor ama bana bakmıyor ve beni itmiyor. O da benimle birlikte sınırda. O kadar gergin ve tehlikeli bir sınır ki, tek bir yanlış hareket her şeyi mahvedecek güce sahip. Ben de bir karar verdim. Sağa dönmek yerine sola döndüm ve Boston'ın kuzey ucuna doğru ilerledim. Kolları göğsüme dolanmış, elleri kalbimin üzerindeyken aklımda olan restorana.

Önerilen akşam yemeği.

En iyi arkadaşıma kur yapıyorum. Düşüncelerimi ve arzularımı açıkladığımda muhtemelen ters yöne kaçacak bir kadın. İncinmek berbat bir şey. Cidden tekrarlamak istediğim bir şey değil. Asla.

Ama evet diyip demeyeceğini asla bilemeyeceğime onunla deneyip başarısız olmayı tercih ederim. Peki ya hayır derse *ne* yaparım?

Onu kaybetme ihtimaliyle başa çıkabilir miyim? Çünkü olacak olan bu. Margot'yu kaybedeceğim. Aramızda orta yol yok. Aramızda bir şey yok. Bu bir kabus olur. Programlarımızı yeniden düzenlemek zorunda kalırız, böylece senkronize olmazlar. Hemşirem. Profesyonel diğer yarım. Artık onunla ve ortak arkadaşlarımızla takılamayacaktım. Ama en önemlisi, benim için gitmiş olacaktı. Artık gece geç saatlerde telefonla aramak ya da mesaj atmak yok. Artık takılmak, barda bir şeyler içmek, televizyon izlemek ya da milkshake içmek yok.

Margot'nun bir kısmı, sadece arkadaşım olarak bile olsa, hiç olmamasından daha mı iyi?

Elimi geri çekip direksiyona geri koyuyorum, hayatımda ilk kez emin olamıyorum ve ikinci bir tahminde bulunuyorum.

"Julien berbat öpüşürdü," dedi birdenbire. "Sana bunu hiç söylemiş miydim?"

"Um. Hayır."

"Öyleydi," diye hüzünlü bir iç çekişle nefes aldı. "Bütün ağır işleri ben yapmak zorunda kaldım." Bana dönüyor ve acı dolu bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. "Yine de öpüştüğüm her erkek bu konuda kötüydü."

"Her bir erkek mi?" Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Yüzde doksan dokuzu. Bu daha mı iyi?"

"Ben yüzde bir miyim? Bu soruyu daha iyi yanıtlamama yardımcı olabilir." Gülüyor. "Andrew Albright, sen her zaman yüzde birsin."

"Tamam. Bunu inanılmaz bir öpücü olduğum anlamına alıyorum. Devam et. Benden önceki eziklerden bahset."

"Korkunç. Hepsi berbat. Çok fazla dil. Yetersiz dil. Dudaklar çok ince. Dudaklar çok dolu. Kötü nefes. Çok agresif. Yeterince agresif değil."

Uzanıp dağınık topuzunu açıyor, uzun, kalın, muhteşem saçları etrafına dökülürken parmaklarıyla kafa derisine masaj yapıyor, şampuanının kokusu bana sertçe çarpıyor.

"Julien korkunç bir öpücüydü, ama yine de onu sevmediğimi bildiğim halde kendimi onu sevdiğime inandırdım. Sadece bunu çok istedim, anlıyor musun? Bir erkek arkadaş. Birinin umursadığı gerçek bir ilişki." Başımı sallayamıyorum. Kabul edemem. Sertçe yutkunuyorum, direksiyonu kavırıyorum, çünkü onu tutamıyorum. "Kimse beni istemedi. Erkekler beni sadece seks için kullandı. Ve o zaman bile, bu sadece benimle kendilerini tatmin etmek için bir araçtı. Ama Julien beni gerçekten ben olduğum için istiyormuş gibi bir gösteri yaptı. Hepsi yalan olsa bile, istismara uğramış bir köpek yavrusunun çaresizce sevgiyi nerede bulursa alması gibi aptalca buna sarıldım."

"Hepsi yalan değildi. Sana ulaşmaya çalıştığına göre belli ki seni önemsiyordu."

Başını sallıyor, dikkatini pencereden dışarı veriyor. "Gittiği süre boyunca ondan tek bir ses duymadım. Ta ki senin beni öptüğünü görene kadar. O bir tip, Drew. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. İkinci gelmeyi sevmeyen bir tip." Gözlerinin yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum. Evet, ben de o tiplerdenim. Teşekkürler. Demek istediğim anlaşıldı. Elleri

yüksek bir tokatla kafasından kot pantolonlu kalçalarına düştü. "Bu gece ilk kez *biri* bana beni sevdiğini söyledi. Ve o piç bunu kastetmedi bile. Bunu bir silah olarak kullandı. Bu beni mahvediyor, içten ve dıştan."

Tanrım. Ona tekrar vurmak istiyorum. Bu sefer daha sert. Kalıcı hasar vermek.

"Kimse yok mu?" Papağan gibi tekrarlıyorum.

"Çocukken bile mi?" "Hiç kimse. Hiç kimse."

Hay sikeyim. Bu sadece... Yapamam. Buna dayanamıyorum. Çünkü Margot'u seviyorum. Sevdiğimi biliyorum. Bunu saklamak, rol yapmak ya da kendime yalan söylemek yok. Onu seviyorum. Ve sadece en iyi arkadaşım olarak değil. Bir kadın olarak. Birlikte olmak istediğim bir kadın olarak. Doyamadığım ya da düşünmeden edemediğim bir kadın olarak. Uğruna savaşıcağım ve onu incitmeye cüret eden herkesi yok edeceğim bir kadın olarak.

Yine de bunu ona söyleyemem. Kesinlikle şimdi olmaz. Julien gelip onu böyle mahvettikten sonra olmaz.

"Julien İngiltere'ye gittikten sonra bara gittim ve kafayı buldum. Hayatım bana fazla geldiğinde hep yaptığım gibi. Ama bu sefer başka birini tavlamaaya çalışmadım. Birini eve getirip tekrar hayal kırıklığına uğramak istemedim. Kötü öpüşen biri olduğuma inanmaya başladım. Bende yanlış olan her şeyden nefret etmeye başladım çünkü tüm bunlar olmasaydı muhtemelen birbiri ardına kaybedenleri seçmezdim."

"Senin hiçbir sorunun yok."

"Görüyorsunuz ya," diye araya giriyor. "İşte burada yanıyorsun. Benimle ilgili senin bilmediğin o kadar çok sorun var ki." Direksiyonu sertçe kavriyorum. Margot'nun kendisi hakkındaki düşüncelerinden nefret ediyorum. Benim onda gördüğümü onun da görmesi için her şeyimi verirdim.

"Bu yanıldığını kanıtlamak için bir davet mi? Çünkü eğer öyleyse, restorana varmak üzereyiz ve ben North End'de araba kullanıyorum. Bize başka bir araba çarpmadan sana ne kadar hatalı olduğunu göstermek için kenara çekip seni öpme imkânım yok. Ama," yola geri dönmeden önce ona bakıyorum, "bizi evime götürebilir ve sana orada gösterebilirim."

"Arkadaşlar öpüşmez, Drew. Telefon seksi de yapmazlar."

Ah. İşte başlıyoruz. İç işleyişinin özü. Bu bir soru, bir uyarı, bir ifade ve bir yalvarış. İşte o zaman ifadesindeki umutsuzluğu görüyorum. Saklamaya çalıştığı ama başaramadığı kaşlarını çatıyor. Kocaman, endişeli gözleri hafifçe nemle kaplanmış. İlişkimizdeki bu değişim onu derinden rahatsız ediyor. Bir öpücük ve bir telefon görüşmesiyle harekete geçirdiğim dişlilerden. Sorun şu ki, eski halimize dönmek istemiyorum. İlerlemeye devam etmek, tüm bu aşkın, kimyanın ve arkadaşlığın bizi nereye götürebileceğini görmek istiyorum. Bu yüzden, o buna hazır olmasa ve istemese bile, tamamen dürüst davranıyorum.

"Haklısın. Arkadaşlar yapmaz."

Ama bunu benim istediğim şekilde algılamıyor. Julien gibi olduğumu düşünüyor. Kendi hastalıklı zevkim için onun kalbini ve aklını karıştırıyorum.

"Sahip olduğum tek şey arkadaşlarım. Onlar benim tek değişmezim. Her zaman güvenebileceğim tek şey. En çok da sana." Bekliyorum. Göz ucuyla izliyorum. "Seni de kaybedemem," diye fısıldıyor nefesinin altından, benden tamamen uzaklaşarak.

İşte bu kadar millet. Daha soruyu sormadan cevabımı aldım. "Böyle bir ihtimal yok. Size söyledim ya. Ben her zaman buradayım. Ne olursa olsun

Ne var, tatlım, beni kaybedemezsin." *Seni bunun için çok seviyorum.*

"Er ya da geç bir şeyler değişir ve kayıp da bunun kaçınılmaz bir sonucudur." Onunla tartışmak istiyorum. Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Ama ona inanmadığımdan emin değilim. Daha önce başka bir şey görmemiştim. "Tamam," diye iç geçiriyor tüm bu kaba saba şeylerden sıyrılırken. "Bu kadar iç karartıcı şey yeter. Açlıktan ölüyorum." Bana hevesli bir sırıtışla bakıyor. "Önümüzdeki yarım saat içinde beni doyurursan sana ne istersen veririm."

Bu bir şaka. Değil mi? Yani, belli ki, bu bir şaka. Ama bana da mı meydan okuyor? Kaşlarım çatılıyor ve tam anlamıyla ukala bir gülümsemeye dönüşüyor. Er ya da geç bir şeyler değişecekse ve kaybetmek kaçınılmazsa, o zaman siktir et. Ne diye bekliyorum ki?

"Ne istersem mi?" Başımı şakacı bir şekilde eğiyorum ve gözlerini deviriyor, sadece imalı ve çapkın olduğumu düşünüyor. "Ya istediğim sensen?"

Sinirli bir şekilde kıkırdıyor ve koltuğunda kayıyor. "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Ya öyle değilsem? Ya tamamen ciddiysen?"

SEKİZ

Drew

"İKİ KİŞİLİK MASA LÜTFEN," diye rica ediyorum beni açık bir arzuyla süzen ev sahibesine. Genç, güzel, bir sürü erkekle yatıyorum ve aynısını sana da yapmak istiyorum tarzında. "Rezervasyon yok."

"Sorun değil. Bu taraftan."

Koluma dokunuyor, Margot'nun elini tuttuğum halde bana tutunuyor. Arabadan inmesine yardım ettim ve kıvranmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Ona doğrularımı doğrudan bir soru şeklinde söyledim ve o da yetiştirildiği kilise faresi gibi sessizleşti. Ev sahibi bizi arka tarafa, iki kişilik küçük bir masaya götürdü.

"Size getirebileceğim bir şey varsa, lütfen çekinmeyin," diye mırıldanıyor bana, delicesine sahte kirpiklerini ve sahte göğüslerini ağzıma doğru savurarak. Eminim çoğu zaman işe yarıyordur. Julien gibi erkeklerde. "Benim adım Jasmine ve tamamen hizmetinizdeyim." *Eminim öyledir.*

"Ama o benim, yani hayır teşekkürler." Evet, bu sözler Margot tarafından yüksek sesle söylendi. Ona doğru o kadar hızlı döndüm ki kırbaçlandım. Az önce bunu mu söyledi? Benim olduğunu mu? Kalbim duracak gibi oldu.

"Elbette. Afiyet olsun," diyor Jasmine ya da Aurora ya da Belle ya da prensesin adı her neyse, mırıldanarak uzaklaşmadan önce.

"Bahse girerim şefe benim bir sürtük olduğumu söyler ve yemeğime tükürmesini ister." Şaşkınlıkla Margot'ya göz kırpıyorum. Omuz silkerek yerine oturuyor, beyaz peçetesini yerinden alıp hassasiyetle kucağına koyuyor. "Her neyse. Randevuma burnunu sokmaya çalışması delice bir kabalıktı. Bunun için özür dilemeyeceğim."

Alternatif bir gerçekliğe mi girdim? Bayıltıldım ve şu anda en büyük fantezi dünyamda mı yaşıyorum? Hayır. Margot kıyafet giyiyor ve amı yüzüme sürtünmüyor, yani sanırım uyanığım ve bu gerçek. Karşısındaki koltuğa oturup kollarımı küçük masamızın üzerinde kavuşturuyorum, öne doğru eğilip en keskin bakışlarımla onu süzüyorum.

"Şu anda kimsin sen?"

Gözlerini deviriyor. "Bana karşı çok saygısızca davranıyordun."

Öyleydi, ben de bunu onaylarcasına başımı salladım. "Ciddi mi y d i n ? Ne demiştin? Benim olmak hakkında?"

Burnundan soluyor ama evet ya da hayır diye cevap vermiyor. Beni başından mı savıyor yoksa bir yetişkin gibi davranıp benim hakkımda ne hissettiğine dair doğrudan bir soruya cevap vermekten mi korkuyor anlayamıyorum. Ne istiyor?

"Margot?" Bastırıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Konuşmayı kes, Drew.

Ciddiyim." "Korkakça davranıyorsun. Konuş benimle."

"Korkaklık yapmıyorum," diye bağıyor, elini masaya vuruyor ve tabakları tıkırdatıyor. Güzel bir İtalyan restoranında olduğumuzu hatırlayarak hızla etrafına bakınıyor ama diğer müşteriler umurunda bile değil. Siktir et onları.

"Bana bağırabilirsin. Bana istediğin kadar bağırabilirsin. Sadece konuş benimle." "Neden bunu yapmak zorundaydın?"

"Çünkü yapmamaktan yorulmuştum."

"Lütfen," diye reddediyor, gözleri kısılıyor. "Ciddi değilsin. Olmadığını biliyorum. Beni nasıl gördüğünü biliyorum. Telefondaki o gece gerçek bir şey değildi. Ben bir seks oyuncağı değilim," diye tıslıyor, sesinin seviyesini kontrol etmeye çalışıyor. "Kullanılmak istemiyorum. Çıkar ilişkisi diye bir şey olmayacak."

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. Öfkeleniyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim." Garson yanıma gelmek için bu anı seçiyor ve dikkatimi ona çeviriyorum, ikimiz için de sipariş veriyorum çünkü bunun onu çok kızdıracağını biliyorum.

Garson gittiğinde "Ya bunu istemezsem?" diye sorar.

Arkama yaslanıyorum, ellerim kalçalarımın düşüyor. Ona karşı sabrım tükeniyor. "Yaptığını biliyorum. Bu senin favorin. Seni senden daha iyi tanıyorum. Ama siparişini değiştirmek istersen, onu seve seve geri çağırırım. Ne istersen alabilirsin, Margot." Açıkçası, sadece akşam yemeğinden bahsetmiyorum.

"Hayır, sorun değil" diye mırıldanıyor. "Tam olarak istediğim şeyi sipariş ettin. Her zamanki gibi."

Lanet olsun. Sadece deneyemez mi? Beni istiyor! İstedikini biliyorum. Bunu görüyorum. Her zaman görüyorum. Uyum sağla!

"Bana söz verdiğin şeyi görmezden mi geleceksin? Seni yarım saat içinde doyurursam ne istersem vereceğini söylemiştin. Daha on dakikamız var ve ben çoktan yemek ve şarap siparişimizi verdim."

Margot hiç de kadınsı olmayan bir ses tonuyla öyle bir küfrediyor ki sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Bana bir şey fırlatmak istiyor. Öfkesinin arttığını görebiliyorum. Gözleri neredeyse ateşiyle parlıyor. Bu delicesine seksi ve keşke şu anda böyle düşünmeseydim çünkü tek yapmak istediğim onu dizlerimin üzerine yatırıp mükemmel kışına şaplak atmak.

"Sevgililerimin bana yemeğin sonunda seks teklif etmeleri genelde hoşuma gider. En azından salatamı yiyene kadar beklerim."

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapıyorum." Elini tekrar masaya vuruyor. "Çünkü sen delisin. Ve her şeyi mahvediyor."

"Ya da çok daha iyi hale getirmek. Margot, bu," parmağımı aramızda sallıyorum, "çok daha fazlası olabilir. Bunu bir olasılık olarak bile düşünemiyor musun?" Yüksek sesle, sert ve affetmez bir şekilde ofluyor. Kolları güzel, geniş göğsünün üzerinde çapraz duruyor ve bacakları en çok istediğim özelliğinin üzerinde çapraz duruyor. ve o aslında beni kapatıyor. Tekrar söylüyorum.

Gerçek şu ki, Margot bunu sana ne istersen veririm şeyiyle başlattı. Sadece benim şartlarımdan hoşlanmıyor. Ama yapacak. Onu engelleyen şey belirsizliği. Niyetime olan güvensizliği. Onun peşinde sadece seks için mi yoksa daha fazlası için mi varım? Onun merak ettiği de bu. Bir yanım ona her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyor. Ama daha da büyük bir parçam Margot'nun buna hazır olmadığını biliyor.

Bebek adımları. Yavaş gitmek. Dikkatli adımlarla.

Ve gerçekten, bir adam bir yemekte kaç kez reddedilebilir?

Ya da belki de bu gece Julien'le olanlardan sonra sınırına geldi ve benim onu onun yaptığı gibi bir şey için zorlamam eve çok yakın vuruyor? Bu olasılık göğsüme bir balyoz gibi iniyor. Onun gibi olduğumu düşünmesini istemiyorum. Asla onun gibi olmayacağım konusunda bana güvenmesini istiyorum. Ama şu anda karşılaştırmayı, belirsizliği anlıyorum.

Bu yüzden geri çekildim, ona biraz zihinsel alan tanırken bizi normal sohbete geri döndürdüm. Drew ve Margot'a geri döndük. En iyi arkadaşlara. Onun güvende ve mutlu olduğu, benim ise boğulduğum bir yer.

Akşam yemeği yirmi sekiz dakikadan kısa sürede **geldi**. Kazandım ama zaten kaybettim, ne fark eder ki?

Margot akşam yemeğini bir stajyer titizliği ve odaklanmasıyla yedi. İlk göğüs tüplerini. Kına yakmadım ya da meydan okumadım. Bu başka bir zaman için.

Zihninde bir şeyler dönüyor ve ben de kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken buna izin veriyorum.

Ona kızgıyım. Benimle gerçek bir şeyler yapma düşüncesi ona o kadar iğrenç geliyor ki, yine de hosteslere bağırıyor, Rex denen adamla flört edip içiyor ve vücudunu onu nasıl tatmin edeceğini bilmeyen pisliklere teslim ediyor. Bu tam bir saçmalık. Gözlerimin içine baksa, dudaklarımı öpse ya da kalbinin, ruhunun, bedeninin bana ait olduğunu kabul etse ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim.

Acınası mı? Belki birazcık.

Daha önce bir kadın için hiç böyle tavizler vermemiştim. Aria'ya sor.

Ama artık geri dönemem. O öpücük. O telefon görüşmesi. Platonik olmayan her dokunuş. Onlar benim uyuşturucum oldular, bağımlılığımı beslediler ve yoksunluktan kurtulmak için beni ileri ittiler. Bir erkek en iyi arkadaşına aşık olduğunda böyle olur. O adam olur. Bir sonraki adımda ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeyen biri.

"Bu geceyi gerçekten bir randevu olarak düşündüğümü biliyorsun, değil mi?" Dışarıda durup valenin gelip arabamı bizim için teslim etmesini beklerken söylüyorum.

Tatlıyı atladık ve eğer o her zamanki Margot olsaydı, bana bunun hesabını sorardı. Beni Hanover Caddesi'ndeki ünlü pastanelere sürükler ve paylaşabileceğimiz bir cannoli ya da gelato isterdi. Bunu yapmadı ve bunun benden kurtulmak istediği için olup olmadığını merak ediyorum. Sonunda bana doğru döndü, belki de bunca sessizlikten sonra sesimi duyunca şaşırmıştı. Gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. Çok kötü.

"Evine geldiğim ve seni kanepende neredeyse öptüğüm o gece, eski sevgilini kızdırmak gibi bir provokasyon olmadan, benim için her şeyin yerine oturduğu geceydi."

"Şimdi çeneni kapatırsan çok memnun olurum."

Onu üst kolundan tutup, neredeyse yerden kaldırarak restoranın yanındaki ara sokağa sürüklüyorum. Dudakları aralanıyor, vücudunu sert tuğlalara bastırıp ağzımı onunkine yapıştırdığımda boğazının arkasında irkilmiş bir nefes boğuluyor.

Neden? Hiçbir fikrim yok. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Arkasında hiçbir düşünce yoktu. Hayır, Margot'yu öpmek zorundayım, yoksa çok dikkatli bir şekilde inşa etmeye çalıştığım her şeyi gerçekten mahvetmek istiyorum. Bir anda oldu ve şimdi buradayım. Dudaklarım Margot'un dudaklarında. Şarabın topraksı tatlılığını ve baharatlı yemeğinin ateşli ısırığını tadabiliyorum. O da beni nefretle öperken öfkeli bedeninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Kesinlikle mükemmel.

Dudaklarımı yalıyor ve ben fazla düşünmekle, hatta hiç düşünmemekle vakit kaybetmiyorum. Ağzını daha da açarak onu sonsuza dek mahvetmem için beni içeri davet ettiğinde dalıyorum. Dilim onunkini süpürüyor, kayıyor, bastırıyor ve emrediyor.

Son seferinde, sadece alay etmişti. Tatlı ağzının nazik bir fırçası. Bu sefer öyle değil. Bu sefer onun derinliklerini yağmalıyorum, dilim onunkiyle dans ediyor. Almak. Kandırıyorum. Mücadele. Ağızlarımız öylesine tutkulu bir şekilde birlikte hareket ediyor ki bunu sonsuza dek birlikte yaptığımızı sanırsınız. Dudaklarımız hareket ediyor, birlikte kayıyor, zaten ustalaştığımız bir oyunda mükemmel meslektaşlar. Alt dudağımı öfkeyle ısırıyor, ben de onunkini ısırıyorum, diliyle bu hareketi takip etmeden önce acıyı hafifletmek için ağzımın içine çekiyorum. Parmakları açlıkla, öfkeyle saçlarımı karıştırıyor, uçlarından acıyla çekiştiriyor ve karşılığında en mükemmel iniltiyi alarak ona doğru hırslıyorum.

Yırtıyoruz, koparıyoruz, çekiyoruz ve ısırıyoruz.

Bir kadını öpmekten hiç nefret etmemiştim. Beklediğimden daha ateşli. Belki de sadece ondandır. Belki de onun acısı, arzusu ve acımasız öfkesi beni ileriye götürüyor. Benimkiyle eşleşiyor.

Elim sırtından aşağıya doğru iniyor, kıcının hemen üstündeki tepede duruyor ve onu daha derine, daha sert, sikime doğru çekiyorum.

yıpranmış soyunma odası kotları. Hareket diyor ki, *'Hissettin mi? Hepsi senin için.* Bugün önlüğünün altına giydiği tişört ince ve küçüktü ve her baktığımda bana dolgun göğüslerinin en günahkâr görüntüsünü veriyordu. Ya şimdi? Şimdi çakıllı meme uçları göğsümü tırmalıyor, muhtaç, aç, ağzımın ısırması için yalvarıyor ve benim için çığlık atana kadar onları çekiştiriyor. Tekrar hırlıyorum, gömleğini yırtıp her birini sırayla ağzıma almak istiyorum.

Geri çekilmenin tam zamanı. Bunu durdurmak için.

Ama yapmadım.

Yapamam.

Çok daha fazlasını istiyorum, hayır, çok daha fazlasına *ihtiyacım var.* Sadece çizgiler, arkadaşlar ve boşluk hakkında düşündüğüm her şey yok oldu. Hiçbir yerde bulamıyorum ve arıyorum. Yemin ederim, arıyorum. Bunun delilik olduğunu biliyorum. Aptalca ve umursamazca olduğunu biliyorum. Gezegendeki en tehlikeli ve patlayıcı ateşle oynadığımı biliyorum. Biliyorum. Bunu. Ama bir öpücüğün hayatım boyunca beni hiç bu kadar canlı hissettirmediğini de biliyorum.

Margot daha iyi bir aç yakalamak için parmak uçlarına kadar yükselirken kolları omuzlarıma yapışılıyor. Bu yeterli değil. O kısa ve ben uzunum, bu yüzden onu kaldırıyorum, ayakları kaldırımın üzerinde sallanıyor ve merhametle bacaklarını bana sarmıyor. Çünkü öyle yapsaydı, muhtemelen onu hemen burada, bu sokakta, yoldan geçen herkesin şahit olacağı şekilde becerirdim.

Bir araba kornası çalıyor ve sesle ilgili bir şey beni soğuk ve sert bir *tokatla* gerçekliğe geri döndürüyor. Ama bu gerçekten oldu. Margot'yu yere bırakıyorum, geri adım atarken gözlerim kocaman açılıyor.

"Kahretsin," diye haykırıyor, gözleri parlıyor ve bana dikilmeden önce afallıyor. "Bu da neydi böyle?" Yüzüme attığı tokadın sıcaklığı ve acısı tenimde geziniyor.

"Bana tokat mı attın?" İnanamıyorum. Ya da aslında inanmıyormuş gibi yapıyorum çünkü ona verecek bir cevabım yok.

"Sana tokat attım."

"Beni itebilir ya da durmamı isteyebilirdin. Sen de beni öptün."

O bunu görmezden geliyor. "Bu öpüşmeler de neyin nesi?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sana söyledim. Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum."

Margot gözleri yere düşmeden önce kollarını vücuduna sarıyor, ağırlığını değiştiriyor. Benimkiler de onu takip ediyor ve o öpücükte bir yerlerde çok ileri gittiğimi fark ediyorum. Tanrım. Ben ne yaptım böyle? *Tekrar*. Margot'yu kaybedemem. Bunun garipleşmesine izin veremem. Onu öpmemi istemedi ve ben de bundan faydalandım. Hem de iki kez. Margot beni böyle istemiyor ve benim onu istemem boşuna.

Margot beni sevmiyor. Bu çok açık.

Neyim var benim? Her şeyi berbat ediyorum. Bunu düzeltmek zorundayım.

Ama...

"Pişman değilim," diyorum ona, bir adım öne çıkıp çenesini kaldırıyorum, ta ki dikkatli gözleri benimkilerle buluşana kadar. Bu benim son çabam. "Bu sadece aptalca, anlamsız bir öpücük değildi. Benim için değildi. Az önce olan her şeyde ciddiye dim. Dilimin her hareketinde. Her dokunuşta. Ama," diye duraksıyorum, bakışlarıyla yüz yüze geliyorum, "seni bir daha öpmeyeceğim." Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve bu sözü veremeyeceğimi anlıyorum. Onu öpmeyi seviyorum. Onu almayı seviyorum. Ona sahip olmayı seviyorum. Ve o da bundan hoşlanıyor. Hoşlandığını biliyorum. O da beni hevesle öptü. Bunu ben uydurmadım. "Sen isteyene kadar seni bir daha öpmeyeceğim. Sen hazır olana kadar."

Bana sert sert bakıyor ama arkasında başka bir şey var. Tam olarak çözemediğim bir şey. Garip bir gergin enerjiyle mırıldanmama neden olan bir şey. "İçinde hiç özür yok, değil mi?"

Sırtıtmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama sanırım yine de biraz kayıyor. "Bu benim güçlü yanımdır değil. Ve seni o şekilde öptüğüm için özür dilemeyeceğim. Eğer gerçekten tek istediğin arkadaş olmaksız, o zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım. Ama bence daha fazlası olabiliriz. Daha fazlası olmak isterim."

"Bu sadece seksle ilgili değil mi?"

Yüzünü avucumun içine alıyorum, başparmağım yanağını ve dudaklarının kenarını okşuyor. "Eğer konu sadece seks olsaydı, bu riski göze alacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Araban bizi bekliyor," diye cevap veriyor, sesi sessiz bir fısıltının biraz üstüne düşüyor. Elini tutuyorum, bir süre gözlerinin içine bakıyorum ve sonra onu şehrin kaldırımında sabırla bekleyen arabama doğru sürüklüyorum. Onun için yolcu kapısını açıyorum, arkasından kapamadan önce bir el, bir gülümseme ve bir göz kırpmayla ona yardım ediyorum. Bu şehrin sahibiymişim gibi valeye bahşiş veriyorum ve sonra koltuğuma kayıyorum, kapıyı kapatıyorum, arabayı sürüyorum ve gaza basıyorum.

"Nereye? Kararı sen ver. Seni eve götürmemi ister misin? Tatlı ve kahve içeriz, böylece konuşabiliriz." Ona bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndüm. "Ya da çok fazla konuşmayacağımız evime."

"Her şeyi yanlış yaptık. Sahte öpücük, sahte ilişki. Dünyanın yarısı zaten çıktığımızı düşünüyor, diğer yarısı da çıkmamız gerektiğini. Ama bunun gerçekliğini bilmiyorlar." Başımı sallıyorum. Kız gerçekten anlamıyor. "Kalbimi kıracaksın."

Tanrım. Onun kırılganlığı içimi parçalıyor.

Ona sahip olduğum tek dürüstlüğü veriyorum.

"Benim için bu kadar değerli bir şeyi asla kırmam."

"Seni sevmekten korkuyorum. Bunun bana ne yapacağından.

Bize." "Sana seçme şansı vermeyebilirim."

Ondan sonra sessizleşiyor ve ben de bir kırmızı ışığa ulaşana ve bir karar vermek zorunda kalana kadar sessizliğin sürmesine izin veriyorum. Yüzümü ona dönüyorum, her şeyi düşünmesini, endişeyle dudağını çiğnemesini ve parmaklarını düğümlemesini izliyorum. Bir elim direksiyonu bırakıp onunkini tutuyor. Onu tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve göğsümdeki ağırlığın bir kısmını dışarı atıyorum. Onu eve götürsem de umurumda değil, sadece bunun yanlış olduğuna ve asla işe yaramayacağına kendini ikna ederken düşüncelerinin onu ele geçirmesine izin veremem.

"Seni nereye götürmemi istediğini bilmem gerekiyor," diyorum nazikçe ve bunun arkasında bir baskı olmadığını anladığından emin oluyorum.

Vites değiştiriyor, bana bakarken koltuğun üzerinde dönüyor. Işık değişiyor ve arkamdaki arabalar korna çalmaya başlıyor ama umurumda değil ve onu acele ettirmiyorum. Bu gerçekten büyük bir karar ve gerçekten büyük kararlar baskı altında alınamaz.

Dudaklarını yalıyor, gergin bir nefes veriyor ve sonra "Beni evine götürmeni istiyorum" diyor.

Bir elim direksiyonda, diğer elim de onunkini tutarken tam olarak bunu yapıyorum.

Bizi binama götürüyorum, arabamı park ediyorum ve ona yardım etmek için koşuyorum. Merdivenleri tırmanırken bana bakıyor ve ön kapı arkamızdan kapandığı anda nefes alış verişini duyuyorum, kısa hava patlamaları. Parmaklarımı şah damarına bastıracak olsam nabzının hızla attığını hissederdim.

Işıkları açmıyorum.

Bizi her zaman birbirimizi bulduğumuz karanlıkta bırakıyorum.

Ona tekrar saldırmak istiyorum. İkimiz de sarhoş olana kadar ağzını öpmek.

Ama ben bunu zaten yaptım ve benim için pek de iyi sonuçlanmadı. Ayrıca tüm kartlarımı masaya koydum. Ona gerçeklerimi söyledim ve o bana karşılığında karışık sinyaller ve berbat mesajlardan başka bir şey vermedi.

Bu yüzden içeri girmesine izin verdim, gitmesine izin verdim çünkü şimdi burada olduğuna göre nasıl tepki vereceğini çok merak ediyorum. Etrafta uçuşuyor, sanki her şey onun için yeniymiş gibi geçtiği her nesneye bakıyor. Sanki buraya daha önce yüzlerce kez gelmemiş gibi.

Kolları vücudunda korumacı bir şekilde çapraz duruyor, sırtı bana dönük ve benimle eve gelme kararından dolayı çoktan hayıflandığını biliyorum. Bana dönmüyor. Beni öpmüyor. Bana dokunmuyor.

Sanırım cevabımı aldım.

İçimden iç çekiyorum, göğsüm ağırlaşıyor ve sıkışıyor. Her şeyi temeline indirmenin zamanı geldi. Onun olasılığını bir kenara bırakma zamanı. Öne doğru bir adım atarak onu çeviriyorum ve yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakmaya zorluyorum.

"En sevdiğim spor ne?"

"Ne?" Şaşkın bir kahkaha atıyor. Sesi yüksek. Biraz yıpranmış.

"Soruya cevap ver."

"Futbol izlemek içindir. Beyzbol oynamak için."

"Benim neye alerjim var?"

"Kabuklu deniz ürünleri." Yutkunuyor. Gülümsüyor. "Ve özür diliyor."

Kıkırdıyorum, parmak uçlarım şakaklarına ulaşana kadar yanaklarını sıyrıyor, sonra parmaklarım kalın, yumuşak saçlarına dalıyor. "Sadece ben varım, çilli. Sadece biz." Tekrar yutkunuyor ve anlayışla başını sallıyor. Beklenti aramızda enerji gibi dönerken, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, ham ve ilkel. Bunu hissediyor. Hissetmek zorunda. Bunu hisseden tek kişi ben değilim. "Sor bana," diye fısıldıyorum, pervasızca dudaklarına bakarak.

Onunkini yalıyor. "Sana ne sorayım?"

Sırıtiyorum. "Bana sor, Margot. Vermek istemediğini iddia ettiğin öpücükleri çaldım. Bunu bir daha yapmayacağım. Benden seni öpmemi iste yoksa ofisimdeki kanepeyi senin odan yaparım, olur biter. Arkadaşlar. Eğer gerçekten istediğin buysa, o zaman böyle olacağız. Gariplik yok. Öfke ya da kızgınlık yok. Sadece biz olacağız. Her zamanki gibi. Diğer şeylerin hiçbirisi olmamış gibi. Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum ve sanırım sen de istiyorsun. O yüzden benden seni öpmemi iste, ben de sana her şeyimi vereyim. Seçim senin."

NINETEEN

Margot

DREW ANLAMİYOR. Her şeyin çok basit olduğunu düşünüyor. Daha fazla olmamız gerektiğine karar verdi ve bu konuda kendine güveniyor. Bu geceki konuşma tarzına ve son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa bu onun için yeni bir düşünce değil.

Benden sıkıldığında ne olacak? Daha çok sevdiği başka birini bulursa? Ya da Aria ile olduğu gibi kavga etmeye başlarsak? İşini ve hayatının diğer kısımlarını bana tercih ederse ne olur? Ya seks iyi değilse?

Belki de düşüncelerimle güvensiz ve çocukça davranıyorumdur. Bu güçlü bir olasılık. Ama korkuyorum. En iyi arkadaşımı kaybetmekten korkuyorum. Onun beni istememesinden, benim onu sevdiğim gibi sevmemesinden korkuyorum. Ona tüm kalbimi vermekten ve o tamamen hayatına devam etmeden önce karşılığında sadece onun kalbinin bir kısmını almaktan korkuyorum.

İkimizin de ilişkiler ya da sevgililer konusunda pek iyi bir geçmişi yok. Benimki onunkinden çok daha kötü.

Drew bu konuda çok rahat, kendinden çok emin ve bu bana her şeyi anlatıyor. Benden hoşlanıyor olabilir ama bana aşık değil. Ve biliyorum ki

Ona aşık olduğumdan yüzde yüz eminim.

Bu yüzden ondan beni buraya değil de eve götürmesini istemeliydim. Ama istemedim. Beni buraya getirmesini istedim. Çünkü kısa bir süreliğine de olsa Drew'a sahip olmak, ona hiç sahip olmamaktan daha iyidir diye düşünüyorum.

Benim gerekçem, mantığım ve muhakemem buydu. Dürüst olmak gerekirse her iki şekilde de cevabı bilmiyorum.

Beklentiyle bana bakıyor, ama bunun dışında ifadesi okunamıyor.

Evrene sessiz bir dua gönderiyorum, kalbimi kırmaması için yalvarıyorum. Sonra uzanıp saçlarımdan uzakta duran ellerinden birini kavriyorum. Kaşlarını hafifçe çatıyor, ben elini dudaklarıma doğru çekerken, parmak eklemlerini ve parmak uçlarını öperken, dişlerim hassas etini sıyrırken dikkatle beni izliyor. Ondan beni öpmesini isteyemem. Ondan beni öpmesini istemek, beni sevmesini istemekle eşdeğer ve ona bu şekilde yalvarmak imkânsız. Teslim olduğum an, beni orada kıstırdığı ve çaresiz bıraktığı an, bana sonsuza dek sahip olacak. Bunu biliyorum. *Hissediyorum*. Daha önce hiç olmadığı kadar.

Ben o kadar cesur değilim.

Yaklaşıyor, bedenlerimizi birbirine bastırıyor. Sıcaklık içime doğru bir yol açıyor ve ayak parmaklarımdan üzerinde doğruluyorum, dudaklarım ağzının kenarını ve güçlü, hafif sert çenesini sıyrıyor.

Başını eğiyor, ağzımı morartan bir öpücükle yakalıyor, dudakları benimkilere öyle bir yapıyor ki benimkilerin nerede bitip onunkilerin nerede başladığını bilemiyorum. Titriyorum, ellerim kendimi sabitlemek için kaslı omuzlarına uçuyor, ağzı benimkini geçip boynumun uzun sütununda dans ediyor ve orada ağzı açık öpücüklerden oluşan bir iz bırakıyor.

Dili nabzımın üzerinde yalıyor. Nabzım hızla atıyor ve dudakları nabzımın üzerinde düzleşirken gülümsediğini hissediyorum. "Bir-on," diye fısıldıyor ateşli tenime, tüylerim diken diken oluyor. "Bu bir başlangıç."

Burnu çenemin altından kayıyor, kokumu derin derin içine çekiyor. İnliyorum, omuzlarını sıkıca kavriyorum, başımı geriye atıyorum ve teslim olurken gözlerim kapanıyor.

"Burada aklımı kaybediyorum ve daha sana dokunmadım bile."

"Tanrım, Drew," diye inliyorum dişleri kulağımı sıyırıp yumuşak lobunu hafifçe ısırduğında.

Bir anda uzanıp beni gelin gibi kollarının arasına alıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi. Bizi merdivenlere ve yatak odasına doğru götürürken dudakları benimkilerle buluşuyor. Öpüşmemiz çılgınca, o kadar sıcak ve tutkulu ki, zihnimin lezzetli bir baş dönmesi içinde dönmesine neden oluyor. Merdivenleri nasıl çıktığını hiç bilmiyorum ama bunu başarıyor, bir yandan da dili benimkini yalıyor, alay ediyor, tadına bakıyor.

Başımı eğiyorum, bağlantımızı derinleştirirken parmaklarım başının arkasını kavriyor. Tadı onun gibi olmayan bir hava istemiyorum. Bedenim daha fazlası için çaresiz.

Drew beni koridordan geçirip yatak odasına götürüyor, karanlık alanı boydan boya geçerek kral yatağına kadar götürüyor.

Bunu birçok kez hayal ettim. Bana nasıl baktığını. Bana nasıl dokunacağını. Beni almasını. Beni her odada yüzlerce farklı şekilde becermesini istedim. Tüm bunlara rağmen, hala korkuyorum. Hayal etmek başka, yaşamak başka. Karanlıktayız, gölgeler ve filtrelenmiş sokak ışıyla yıkanıyoruz. Şehvet, arzu ve ihtiyaçla hareket ediyoruz.

Ama eninde sonunda, tüm bu şehvet, arzu ve ihtiyaç doyurulacaktır. Sonunda, tüm bu karanlık solacak ve şafak sökecek, bizi ışıkla ve onunla birlikte yeni bir gerçeklikle kuşatacak.

Drew beni yere bırakıyor ve karanlık, kapüşonlu gözlerle yatağın ortasına doğru sürünmemi izliyor. Hâlâ ayak ucunda, gömleğini çıkarıp dolabının genel yönüne doğru fırlatıyor. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, güçlü omuzlarının ve kollarının geniş çıkıntılarını, vücudunun

pürüzsüz kaslı göğsünden, karın kaslarının çıkıntılarından aşağıya, boxer'ına ve kot pantolonuna batan V'ye kadar.

Drew'u gömleksiz görmüştüm. Ama kendimi şımartmaya hiç izin vermedim. Şimdi öyleyim ve bir erkeğin hiç bu kadar mükemmel, güzel ya da seksi olduğunu sanmıyorum.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye takılıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor.

"Evet," diyorum ona dürüstçe. "Ama pantolon giyiyorsun. Onların gitmesi gerek."

Kıkırdıyor, sanki çok fazlaymışım gibi başını sallıyor. Kot pantolonunun düğmesini ve fermuarının üst kısmını açıyor ama hepsi bu kadar. Dar kalçalarının üzerinde biraz daha aşağı kayıyor ve sanki bir kıza dokunmadan onu nasıl ıslatacağına dair adım adım bir el kitabı okumuş gibi.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyor.

Bir nefes çekiyorum, sinirlerimi ve çekincelerimi bastırıyorum ve dizlerimin üzerine çıkıyorum. Parmağı alt dudağında geziniyor, gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekerken gözleri doğrudan içimde bir yol açıyor. Ardından sütyenimi çıkarmak için hamle yapıyorum ama başını sallayarak beni durduruyor.

"Bunu ben yaparım. Kot pantolonunu çıkar ve sonra yatağın ortasına uzan, bacaklarını aç."

Vay anasını. Bu gerçekleşiyor. Kot pantolonumu çıkarıp Drew'un, *benim Drew'umun* yatağının ortasına sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymeden uzanmak üzereyim.

Delicesine tahrik olmuş durumdayım, tenim nabzımın ritmine uygun olarak mırıldanıyor. Külotum kesinlikle ıslak ve kotumu çıkarıp bacaklarımı onun için açarak yatağına uzandığımda bunu göreceğini biliyorum. Artık bu oyunu oynamak yok. Bunu istiyorum ve o da ne kadar çok istediğimi öğrenmek üzere. Onun tüm baskın varlığının sadece telefonda ortaya çıkan bir şey olduğunu sanıyordum. Fiziksel olarak yapamadığında beni boşaltmak için bir şey. Ama hayır.

Bu gösteriyi Andrew Albright yönetiyor ve ben yüzde yüz onun

merhametine kalmış durumdayım.

Serin, ipeksi yorganın üzerine düşüyorum, gözlerim kısa bir an için kapanıyor. Ellerim karnımın eğiminden kot pantolonumun düğmesine doğru kayarken nefesim kesiliyor. Düğmeyi açtığımda, yüzündeki ifade karşısında neredeyse inleyerek nefes alıyorum. Kotu bacaklarımdan aşağı doğru kaydırırken kömür gözlerindeki cehennem ateşi. Gözlerimi ona kilitleyerek dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve bacaklarımı açıyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor ve bu kulağa seksi gelmemeli. Kulağa kadın düşmanı ve aşağılayıcı gelmeli. Bu bende onun suratını tokatlama isteği uyandırmalı.

Ama öyle değil.

Bunun yerine, açıklanamaz bir şekilde içime doğru bir sıcaklık akımı gönderiyor. Hiç kimseye karşı olmadığım bir şey ve onun övgüsü aç karanlık ruhum için enfes bir uyuşturucu gibi. Drew kot pantolonunu çıkarıyor, siyah boxer külotundan başka bir şey giymeden görkemli bir şekilde duruyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu bu yeni haliyle içime alıyorum. Onun hükmedici varlığı, güçlü özgüveni beni nefessiz bırakıyor ve biraz da kafamı karıştırıyor. Yatağa doğru sürünüyor, beni vücuduyla sarıyor ve ruhumu parçalayan bir öpücükle nefesimi kesiyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, Margot. Bana çok güzel karşılık veriyorsun." Geri çekiliyor ve yumuşak, hayranlık dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İnanılmazsın ve burada benimle olduğun için delicesine şanslıyım."

Durduramadan gözlerim parlıyor, bir duygu kabarması aniden boğazımı tıkıyor.

"Bana güvendiğini söyle. Ben nazik ya da kolay bir sevgili değilim. Ama seni asla incitmeyeceğim ve her zaman seninle ilgileneceğim."

İsa Mesih çarmıhta. Neye bulaştım ben böyle?

Gergin bir yumruyu yutuyorum ve "Sana güveniyorum" diye fısıldamayı başarıyorum.

Yüzümü şefkatle kavırıyor ve eğilip burnumun ucunu, gözlerimin kapaklarını öpüyor ve beni temellerime kadar sarsan bir öpücükle bırakıyor. Ürperiyorum, daha önce hiç yapmadığım ya da yapmak istemediğim bir şey,

Ama bu kontrol edilemez. Tüm varlığım ona karşılık veriyor, bedenim, ruhum, kalbim, zihnim.

Her şeyimi.

Parmakları boynumda geziniyor, köprücük kemiğim boyunca omzumdan geçip sırtımdan aşağı iniyor. İç çekiyorum, onun dokunuşu her şeyi anlatıyor. Sütyenimin düğmelerini açıyor, askıları yavaşça omuzlarımdan sıyrıyor, dudakları yolu takip ediyor. Elleri yukarı kalkıyor, beni kavıyor, ben onun büyük ellerini doldururken beni sıkıyor. Sıcak, ıslak ağızı meme uçlarımdan birini yakalıyor, diliyle fiskeliyor, ısırmadan önce sertçe emiyor, dişlerini hassas tepem boyunca sürüklüyor.

Başım geriye düşerken haykırarak parmaklarım saçlarının uzunluğunu buluyor. *Tanrım*. Bu çok iyi. Ona bunu söylüyorum ve o da henüz hiçbir şey görmediğimi gösterircesine bana karşı kıkırdıyor. Beni birbirine bastırıyor, parmakları ve ağızı arasında gidip geliyor, telaşsızca göğüslerimi okşuyor, ta ki ben çok heyecanlanana kadar, kalçalarım hareket etmeye başlıyor, umutsuzca içimde oluşan gerginliği hafifletmeye çalışıyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım." Geri çekiliyor, gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta, karanlık ve açgözlü. Parmağı ıslak külotumun üzerinden yavaşça yukarı ve aşağı kayıyor ve gözlerim başımın içinde dönmeye başlıyor. "Bu kadar mı? İhtiyacın olan şey bu mu?" Başımı sallıyorum. "Kahretsin, çok ıslaksın. Çok sıcaksın." Drew yüzünü kalçalarımın arasına daldırmadan önce bedenimi yatağın üzerinde geriye doğru kaydırıyor. Beyaz battaniyeye tutunuyorum, burnunu amımın ortasına bastırıp derin derin içine çekerken gözlerim kapanıyor. "Çok tatlısın. Benim güzel Margot'm, bu amcığın dilimin üzerine gelme düşüncesiyle kaç kez azdığımı bilemezsin."

Kalçalarımı kaldırıp onu tahrik ediyorum, o da gülüyor ve bir eliyle beni aşağı itip diğer eliyle külotumu yana kaydırıyor. Hiçbir şey olmayınca gözlerimi açıyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Öfkeyle kızarıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Bana bakma şekli, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bir saniyesini bile kaçırmaktan korktuğum için gözümü kırpmaya korkuyorum.

Aramızdaki bu çılgınlık kalbimin kırılmasıyla sona erdiğinde, bu bakışı hatırlayacağım ve bana olan arzusunun gerçek olduğunu bileceğim. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve dili dışarı çıkıp açıklığını yalıyor.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, ardından klitorisimi ağzına almadan önce fiske vurduğunda bir nefes nefese kalıyorum. Bir parmağı yavaşça geri kaymadan önce içime doğru itiyor. Geri çekiliyor, hareketi izliyor ve ben de onu takip ediyorum. Bunu aynı çıldırtıcı hızda tekrar tekrar yapıyor.

"Drew," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Devam et. Yoksa korkarım ki-"

"Bana bak Margot," diye araya giriyor. Bakıyorum. Ama bu kolay değil. "Gelmeni sağlayacağım. Söz veriyorum. Ama bu bir orgazm yarışı değil. Bu sadece boşalmak için sevişmek değil. Sakin ol. Güven bana. Sana dokunuşumun tadını çıkar. Sana hissettirdiklerimin. Sonunda buna değecek."

Eğilip beni öpüyor, parmakları yavaş adımlarla ilerlerken dudakları ve dili benimkini ele geçiriyor. Bunun yoğunluğu nefes almamı zorlaştırıyor. Parmaklarını açarak içimdeki o büyülü noktaya masaj yapma şekli aklımdan başka her şeyi siliyor. Vücudum geliştikçe bacaklarım titremeye başlıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Çok güzel. O kadar benim ki.

Tuttum seni. Şimdi rahatla ve kendini bana teslim et. Artık düşünmek yok."

Dudakları d u d a k l a r ı m ı terk ediyor, yüzü tekrar kalçalarımın arasına düşüyor,

Enfes işkencesiyle beni çıldırtırken alay ediyor ve tadına bakıyor.

O anlamıyor. Hep yaklaşıyorum. Her zaman çok yaklaşıyorum ve sonra... hiçbir şey olmuyor. Beynim açılıyor, düşüncelerim büyüyor, karanlık içeri giriyor ve kendimi kapatıyorum. Ama geçen gece beni oraya götürdü ve eğer-

"Margot," diye uyarıyor sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Orgazmların bana ait." Ne? Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Dili üzerimde yavaş, durgun bir gezinti yapıyor. "Bedenin bana ait. Zihnin bana ait. Her mükemmel santimin benim. Yani sana bana güvenmeni

söylediğimde,

Yaparsın. Sana rahatla dediğimde, rahatlayacaksın. Sana gel dediğimde geleceksin. Anlaşıldı mı?"

Tanrım, bu çok yoğun. "Evet," diye başımı sallayıp tavana bakıyorum.

"Aferin kızıma." Gözlerimi kapatıyorum, kendimi bırakmaya zorluyorum. Teslim olmaya. "Sadece benim dokunuşum var. Rahatla tatlım, seni tuttum."

Külotum vücudumdan kayıyor ve şimdi yavaşça işi bitiyor. Parmakları içime girip çıkıyor, dudakları ve dili ağızdan ölmek üzere olan bir erkek gibi klitorisimle ziyafet çekiyor, kalçalarım istemsizce ona doğru itiliyor, ellerim saçlarında onu tam ihtiyacım olan yerde kalmaya zorluyor. Sıcak karıncalanmalar tenimi sarıyor. Karnımdaki ağrı çok sıkı. Neredeyse orada.

"Hazır mısın?" Bir cevap mırıldandım. Zihnim... bomboş. Sanki süzülüyormuşum gibi. Kendimden ayrılmışım. Tek hissettiğim Drew. Bildiğim tek şey o. Bana verdiği zevk vücudumda dolaşıyor. "Şimdi, tatlım. Şimdi benim için gel."

Vücudum hemen tepki veriyor, onun etrafında patlıyor. Dalgalar halinde geliyorum. Beni santim santim paramparça eden göz kamaştırıcı renk dalgalarıyla. Çığlık atıyorum, inliyorum ve daha önce hiç yapmadığım kelimeler ve sesler çıkarıyorum.

Hayatımda hiç böyle bir orgazm hissetmemiştim.

Bu kadar güçlü ve olağanüstü bir şeyi deneyimlemenin mümkün olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Daha önce hiçbir şey beni tamamen onarıırken aynı zamanda sıkmamıştı. Gözlerimi onun gülümseyen, muhteşem yüzüne açtığımda yeni bir kadın oldum. Bu benim dramatikliğim bile değil. Bu sadece bir gerçek. Hem coşkulu hem de yıkılmış durumdayım. Gülmek, ağlamak ve asla bırakmamak istiyorum.

O haklıydı. Sonunda tüm bu işkenceye değdi.

Drew dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve yataktan kalkıp komodinin çekmecesine gitmeden önce onun üzerinde kendimi tatmama izin veriyor. Külotunu indiriyor ve siki serbest kalınca şaşkınlıktan gözlerimin açıldığını hissediyorum. Birkaç tembel vuruş yapıyor ve ben içine alırken beni izliyor.

"Um..." Sözümlü kesiyorum. Söyleyecek sözüm yok. Bu şey çok *büyük* ve çok sert. Boş çekirdeğim sıkılaşıyor. Bu adamı istiyorum. Bana ne isterse yapmasını istiyorum çünkü yapacağı her şeyin şimdiye kadarkilerin en iyisi olacağını biliyorum. Ellerimi yatağa sabitlemesini istiyorum. Vücudumu ağırlığıyla bastırmasını.

Bu adamın bana sahip çıkmasını istiyorum çünkü o haklı, ben onunum.

Zahmetsizce bir prezervatif takıyor, gözlerinde aç bir bakışla bana doğru ilerliyor. Üzerime tırmanarak beni tam da hayal ettiğim gibi bastırıyor. Arzularımı yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum çünkü bir sonraki bildiğim şey, Drew'in ellerimi bileklerimden yatağına kilitlediği. Bir eliyle sabitlemiş, diğer eliyle de saçlarımı tutmuş, ağzımın içine girebilmek için geriye doğru çekiştiriyor.

Vücudu çok büyük, güçlü ve her şeyi kuşatıyor. Hissettiğim, gördüğüm, kokladığım ve tattığım tek şey o. Cennet gibi. Ona doğru inliyorum, kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum, içime girmesi için çaresizce.

Yapmaz. Tabii ki yapmaz. Burası Drew ve adam mutlak güç sahibi olmalı. Nihai kontrole sahip olmalı.

"Nasıl olsun istersin? Sert ve kirli mi olsun istiyorsun? Saçını çekmemi, kıkırına şaplak atmamı ve günlerce her hareket ettiğinde beni hissedeceğin kadar sert bir şekilde içine girmemi mi? Ya da ayak parmaklarının kıvrılmasına ve gözlerinin geri dönmesine neden olan yavaş, derin sikişler."

Tanrım. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Tanrım, evet. Hepsini istiyorum. Hepsini. Her şeyini."

Hıncırca sırtıyor, ağzı boynumdan aşağı iniyor ve tam içime girerken meme ucumu sertçe emiyor. Ve kutsal lanet, evet, görüldüğü kadar büyük. Nefesim kesiliyor, onun büyüklüğüne uyum sağlarken sırtım kamburlaşıyor. Daha önce hiç bir erkekle bu kadar dolu olmamıştım.

"Nefes al tatlım," diye inleyerek emrediyor, içime battığı noktayı tekrar tekrar izlerken gözleri zevk ve şehvetle bulutlanıyor. Dizlerimden birini tutuyor, tamamen büküyor ve bastırıyor

vücudunu kaldırıp bileklerimi serbest bırakıyor. Bu yeni açıyla doğrudan kabzaya giriyor.

Kalçaları içime girip çıktıkça, beni daha derin, daha sert, daha hızlı becerdikçe sırtım eğiliyor, inilti birbiri ardına boğazımdan kopuyor. Alnında boncuk boncuk terler beliriyor, saçları sarf ettiği eforun kanıtıyla parlıyor.

Beni bir canavar gibi ele geçirdi. Ele geçirilmiş bir adam gibi. Yatak defalarca duvara çarpıyor, ellerim yatak başlığına bastırıyor, böylece onunla birlikte gitmiyorum. Diğer bacağımla yılan gibi kıvrılıp omzuna dolanıyor ve o da saf bir coşkuyla gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Vücudum titriyor, kalbim göğsümde gümbürdüyor. *Evet, evet, evet.* Aklıma gelen tek şey bu. Gözlerimi kapatıyorum, kıyıya vuran dalgalar gibi birbiri ardına gelen zevk dalgalarının saldırısına uğradığımda onları açık tutamıyorum.

"Çok iyi. Tanrım, Margot, çok iyi hissediyorsun. Amin etrafımda çok sıkı."

Seks sırasında hiç orgazm olmadım. Sanırım bunu söylemeye gerek yok ama söylemek üzereyim. "Yaklaştım. Tam oradayım."

Bir hırıltıyla bükülmüş dizimi düzeltiyor, iki bacağımla da omuzlarının üzerinden sarkacak şekilde yukarı kaldırıyor. Sonra beni kışkırmadan tutup kaldırıyor, beni mükemmel bir açıyla tutuyor, gözlerim kafamın arkasında bir yerde olana, zihnim paramparça olana ve dünya altımdan düşene kadar beni beceriyor.

Patlıyorum. Eziyetli bir mutluluk içinde çılgınlık atarken, orgazmım her itişinde güç kazanıyor ve başparmağıyla klitorisimi bulduğunda, sanırım tamamen kaybediyorum. Bilmiyorum. Vücudum ona karşı şiddetle sallanırken zihnim dağılıyor.

Drew yüksek sesli, ağır bir homurtuyla beni takip ediyor, beni sıkıca tutup doldururken başı geriye düşüyor. Kolları titriyor, karın kasları sıkılıyor ve ben bakışlarımı ondan ayıramıyorum. İçimde böyle çözülen bu güçlü adamdan.

"Siktir," diye bağılıyor, ter içinde ve gülümseyerek üzerime yığılmadan önce sertçe nefes alıyor. "Tanrım, Margot." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor, hafifçe yana yuvarlanıyor, böylece ikimiz de çarpan kalplerimizi sabitlemeye çalışarak nefes alırken beni ezmiyor. "Bu..."

"Biliyorum," dedim, çünkü öyleydi. Kesinlikle öyleydi.

"İyi misin?" Dirseğinin üzerinde doğrulup bana bakıyor, parmak uçları göğsümün üst kısmında ve göğüslerimin etrafında geziniyor.

Ben harikayım demek istiyorum. Bana bir değil iki orgazm yaşattığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Ama birden utandım. Neredeyse aptalca. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Hayatımın en iyi seksiydi. İnanılmazdın." Eğiliyor ve dudaklarıma narin bir öpücük konduruyor. Ayağa kalkıp prezervatifi atmak için banyoya yöneliyor ve ben tavana bakıyorum, ani bir dürtü beni yorganın altına saklanmaya itiyor. Az önce Drew'la aklımı başımdan alan, hayatımı değiştiren bir seks yaptım. Ve daha fazlasını istediğini söylüyor ama bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Biz bir çift miyiz? O benim erkek arkadaşım mı?

Buna neredeyse gülmek istiyorum. Ne kadar saçma. Drew benden dokuz yaş büyük. Birlikte çalışıyoruz. Arkadaşıma aşıkta, ama artık olmadığını iddia ediyor. Aria. Tanrım, Aria. Kalbimin onun için değerli olduğunu söylüyor ama ben bunu zaten biliyordum. Ben onun en iyi arkadaşayım. Oh, Tanrım. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Kalbime.

O doldurdu. Onunla dolup taşıyor ve biliyorum, lanet olsun *biliyorum*, onun için aynı şey değil. Nasıl olabilir ki? Bu konuda çok rahat, çok sakın.

Aklımın bir köşesinde, dinleyemeyeceğimi bildiğim tüm o korkunç şeyleri duyuyorum. Ama dinlememeye çalışsam da, yine de onları duyuyorum.

Ne halt ettim ben?

Saniyeler sonra geri dönüyor, örtüleri geri çekiyor ve beni yanına çekiyor. Beni kollarıyla sarıyor, çok yakın ve sıkı tutuyor.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Yüzümü, boynumu, dudaklarımı öpüyor. Bana bir şeyler fısıldıyor. Ne kadar güzel olduğumu söylüyor. Bunun ne kadar harika olduğunu. Bunu benimle tekrar ve tekrar ve tekrar yapmak istediğini.

Ve bana dokunmaya, beni okşamaya, ağzımı tek bir düşünceyle ve bağlılıkla öpmeye başladığında, ona izin veriyorum. Bu kadar mükemmel bir şeyin uzun sürmeyeceğini biliyordum.

YİRMİ

Margot

KORKUNÇ BİR ŞEY YAPTIM. Bunu alır almaz benimle The Hill'de buluşmanı istiyorum.

Beş dakika önce Aria'ya attığım mesaj buydu. Karşılığında bunu aldım.

Korkunç bir şey yapmayacak kadar harika bir insansın. Aria resim yapıyordu, ama ona o mesajı senin gönderdiğini söyledim ve durdu. Üstü başı boya içinde olduğu için onu zorla duşa soktum ve yarım saat içinde orada olacağını söyledi. Bu arada bu Wes.

Gözlerimi deviriyorum, ona teşekkür eden bir mesaj atıyorum ve soluk yeşil sıvıyla dolu küçük bardağı ağzıma götürüp boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Tatlılık alkolün ısırığını örtüyor ve barmene bir tane daha içmesini işaret ediyorum.

Wes'in hiçbir fikri yok.

Ben harika bir insan değilim. Ben kötü, berbat, içler acısı bir insanım. Çünkü Aria'nın eski sevgilisi Drew'la dün gece birkaç kez inanılmaz bir seks yapmakla kalmadım, sonunda kollarını bana dolayarak sızdıktan sonra, uyandığında orada olacağımı düşünerek sıvıştım.

Not yok. Mesaj yok. Sadece gitti.

Sonra bir korkak gibi işten ayrıldığımı söyledim.

Ve onun sayısız aramalarının veya mesajlarının hiçbirine cevap vermedim. Yani evet, oldukça berbatım.

Kendinin farkında olmak bunu daha da kötüleştiriyor. Barmen bana bir shot daha hazırlıyor ve ben de arkama yaslanıp çaresizce ona bakıyorum. Hayatımda bu kadar çok farklı nedenden dolayı hiç bu kadar mutsuz hissettiğimi sanmıyorum. Bütün günü spor salonunda kendime işkence ederek geçirmenin de bir faydası olmadı.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" diye soruyor barmen minnettar bir gülümsemeyle. Çok tatlı. Yeni. Neden onun gibi bir adama aşık olamadım ki? Başımı sallıyorum, yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Yemek yiyemem. Onların nefis ve lezzetli bar yemeklerini hak etmiyorum. Sadece tuzsuz tuzlu krakerleri kemirmeme izin verilmeli.

"Aşırı dramatik davranıyorsun," diyor Aria yanımdaki koltuğa çökerken.

Islak, koyu kahverengi saçları dağınık bir topuz şeklinde başının üstünde toplanmış ve uzun kollu bir kazak şeklinde imzası olan siyahı giymiş. Makyajsız ve alnında mor bir boya izi var ama yine de göz kamaştırıcı. Drew'un onu bu kadar çok sevmesine şaşmamalı.

"Her ne yaptıysan, tuzsuz tuzlu krakerden daha fazlasını hak ediyorsun." Kahretsin. Bunu yüksek sesle söyledim. Sanırım gerçekten kaybediyorum.

"Bir içki söyle, Aria. İhtiyacın olacak." O da benim gibi gözlerini deviriyor ve barmene işaret ederek bir martini ve su sipariş ediyor. İçkisi önüne gelene kadar bekliyorum ve boğulmamak için ilk yudumunu yuttuktan sonra fısıldıyorum, "Dün gece Drew'la yattım."

"Bu beklediğimden daha hızlı oldu."

Ama bunu söyleyen Aria değildi. Rina'ydı. Taburenin üzerinde o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse tabureden düşecektim. "Kahretsin," diye tıslayarak kendimi düzeltiyorum. "Ona sinsice yaklaşmadan önce bir kaltağı uyar." Sonra Aria'ya dönüyorum. "Destek mi çağırdın?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "İhtiyacım olacağından korkuyordum."

Yüksek sesle içimi çekiyorum, shot'ımı kaldırıyorum ve ikisi de benden almaya çalışmadan önce hızla içime çekiyorum. Böyle sinsî davranışlarıyla bilinirler. "Cherry Halle Berry nerede?" Kıs kıs gülüyorum. Sanırım kızıl saçlı arkadaşşıma bu ismi yakıştırdım.

"Buradayım," diye anons ediyor, kırmızı saçlarını yüzünden iterek bana doğru uçuyor, mavi gözlerinde endişe dans ediyor. "Neler oluyor? Gelebildiğim kadar hızlı geldim."

"Margot dün gece Drew'la yattı," diye cevap veriyor Aria benim yerime, ağzının kenarına küçük, hoşgörölü bir sırıtma yerleşiyor.

"Ve bu konuda çılgına dönmüş durumda," diye ekliyor Rina. "İşî ektiği ve onu görmezden geldiği noktaya kadar." Gözlerimi ona dikeyorum ve o da omuz silkiyor. "Beni yoğun bakımda bulmaya geldi. Senden haber alıp almadığımı sordu."

"Harika," diye homurdanarak ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Peki neden bu kadar üzgünsün?" Halle kafasını şaşkınlıkla bana doğru eğerek soruyor. "Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Çünkü Drew ve ben artık arkadaş değiliz. Geçilemez çizgiyi geçtik. Artık geri dönüşü yok ve bunu kaybetme hissine dayanamıyorum. Neden erkekler seks konusunda tekneyi sallamak zorunda? Bir şeyleri gerçekten düşünmeleri gereken zamanlar için beyinlerinde bir kan akışı rezervi tutamazlar mı? Şimdi sanki... Bilmiyorum. Bir Shakespeare trajedisi. Kaybettiklerimizi asla geri kazanamayız."

"İyi ya da kötü hiçbir şey yoktur, ama düşünmek onu öyle yapar," Aria Shakespeare olduğundan emin olduğum bir alıntı yapıyor, çünkü o böyle bir baş belası. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Mükemmel bir anda mükemmel bir alıntı yapıyor.

"Öyle diyorsunuz ama zarar çoktan verildi."

"Seks kötü falan mıydı?" Halle ısrar ediyor, belli ki hâlâ kafası karışık. Nasıl? Neden? Bilmiyorum. Sanırım bu karmaşa oldukça açıklayıcı, ama arkadaşlarımin ifadelerinden bunu asla anlayamazsınız.

"Hayır," diye sefilce itiraf ediyorum, Aria'ya bir göz atıyorum. "Sorun bu değil."

"Yani iyi miydi?"

Güneyli tatlı arkadaşşıma hançer gibi bakıyorum çünkü Halle şu anda beni öldürüyor. "Evet. Bu dünyanın dışında, hayat değıştiren, geri dönüşü olmayan, gelecekteki her erkeğı onunla karşılaştıracak kadar iyiydi. Ama bunun ayrıntılarını..." diye devam ediyorum, başımı Aria'ya doğru sallayarak.

Aria kıs kıs güler. "Bana öyle bakma. Drew'la yatıp kalkmanla ilgili bir sorunun yok. Bence bu harika bir şey. İkiniz için de. Beni bu işin dışında tut çünkü kızgın ya da kıskanç değilim ya da teorik bir kız kuralını çiğnediğın için seni tokatlamak üzere değilim. Sen mutluyusan ben de delicesine mutluyum. Ama yüzün başka bir şey söylüyor, ne oldu?"

"Bir iğne daha lazım."

Halle bana annemi hatırlatan bir ses tonuyla, "Hayır, değilsin," diyor. Annemi. Bunların çoğunun suçlusu o. Annemden nefret ediyorum. Neden ölmenden önce Aria'nın ya da Rina'nın, hatta Halle'nin annesi gibi bir annem olmadı? Neden benden doğduğumdan beri nefret etmekle kalmayıp dünyam vahşice parçalanırken görmezden gelen canavar bir anneye sahip olmak zorundaydım? Hayır, durun, görmezden gelmek, olanları görmediğı ya da görmezden geldiğı anlamına gelirdi. Hayır, bu durumda şeytan o değil bendim ve bunu bilmeme izin verdi.

"Gidip bir masaya oturabilir miyiz? Hepinizin böyle tepemde dolaşmasına dayanamıyorum."

"Evet. İşte." Rina hepimizi arka taraftaki bir masaya götürüyor ve ben de pencere kenarındaki kabine kayıyorum. İki kişilik bir parti nasıl dört kişilik bir partiye dönüştü? "Konuş, Margot. Dün gece ne oldu? Çünkü yanınızdan ayrıldığımda ikiniz de bir hasta üzerinde çalışacaktınız."

"O öldü," diyorum onlara, her birinin yüz ifadesini yakalayarak. Acıma ve sempati duyguları bir arada. "Drew çok üzgündü. O kodladı

Masadaki adam kardeşiymiş gibi davrandı ve hasta başaramadığında bunu iyi idare edemedi. Zaten daha önce bütün bir aileyi kaybetmiştik ve her şey gerçekten berbattı. Kafamızı dağıtmak için yemeğe çıkmayı önerdim ve Julien dışarıda beni bekliyordu." Halle havayı içine çekiyor, sanki desteğe ihtiyacım varmış gibi vücudu bana yaklaşıyor. "Sizi seviyorum çocuklar," diyorum başımı Halle'nin omzuna yaslayarak ve Aria inliyor.

"Bu kadar. Margot için başka iğne yok. Ben gelmeden önce kaç tane içtin?"

"Sadece iki tane. Sarhoş değilim. Yemin ederim. İçkiyi fazla kaçırdım. Çok fazla duygu karmaşası içindeyim."

"Buna inanıyorum," diye gülüyor Rina. "Julien'e ne oldu?"

Yutkunuyorum, çünkü bu göğsümde bu şekilde durmamalıydı. Öyle demek istemedi. İstemediğini biliyorum. "Julien bana o ve ben birlikteyken Brielynne ile ayrıldıklarını, beni sevdiğini ve benim için karısını terk edeceğini söyledi. Sonra Drew onu yumrukladı. Ya da buna benzer bir şey. Olayların sırasını tam olarak hatırlayamıyorum. Dün gece çok şey oldu."

"Drew ona yumruk mu attı?" Aria kesin bir dille soruyor. "Eliyle mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ona başka nasıl yumruk atabilir ki?" Aria sırtıyor. Hem de nasıl. "Ne?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuştururken gözlerinde kendinden memnun bir parıltı belirliyor. "Hiçbir şey yok. Lütfen," elini tekrar göğsüne sokmadan önce bana doğru uzatıyor, "devam et."

"Her neyse, Drew ve ben akşam yemeği için Bravio'ya gittik ve bana beni istediğini söyledi. Birlikte çok daha fazlasını yapabileceğimizi söyledi." Aramızdaki boşluğu toplu bir soluk dolduruyor ama ben devam ediyorum. "Ona çenesini kapamasını söyledim, beni öptü, ona tokat attım, kalbimi kıracağını söyledim, kırmayacağına söz verdi ve bir şekilde kendimi onun yatağında, girmemem gerektiğini bilmem gereken destansı, dünyayı sona erdiren bir seks yaparken buldum. Olayların kısaltılmış, temiz versiyonu aşağı yukarı bu."

"Ve sonra sen kaçtın."

Başımı sallıyorum, Aria'nın içkisini kaldırıp bir yudum alıyorum, burnumu tiksintiyle kıvırıyorum. Kirli martinilerden nefret ederim. "O da var." Dudaklarım birbirine çarpıyor. "Tanrım, bunlar berbat. Bunu nasıl içiyorsun?"

"Şey, hanımefendi," diye sesleniyor Halle yanından geçen bir garsona. Kadın duraksıyor, elinde yiyecek ve içecek dolu bir tepsi, kaşları çatık bir şekilde arkadaşına bakıyor. Halle ona bilinen o tatlı güneyli cazibesini veriyor. "Nachos, patates kızartması ve dört adet cosmos sipariş edebilir miyiz lütfen?" Garson homurdanıyor. "Çok teşekkür ederim." Garson kız kaçmadan önce ince bir gülümsemeyi başarıyor. Sonra bana döndü. "Neden kaçtınız?"

"Buna cevap vermeden önce içkimi bekleyemez miyim?" Üç kadın da hep bir ağızdan "Hayır" diye cevap verir.

Yüzüm kollarımın arasına çöküyor, ahşap masanın üzerine katlanıyorum. "Çünkü ona aşığım."

Sessizlik. Kafatasıma çarptıkça sağır edici oluyor. Gözlerim kapanıyor ve bir nefes üflüyorum. Eğer beni bu kadar sefil hissettirmeseydi, o sefalet külçesini serbest bırakmak iyi hissettirirdi.

"Hâlâ kafası karışık olan bir tek ben miyim?" Halle hayatımın en uzun dakikasından sonra soruyor.

"Drew'un onu sevdiğini düşünmüyor," diyor Aria eşit bir şekilde. "Durum ne olursa olsun otomatik olarak kendisiyle ilgili en kötü şeylere inanmaya programlanmış. Ayrıca Drew'un hâlâ bana aşık olduğunu düşünüyor ve hepimiz Drew'un ona karşı hep bir şeyler beslediğini bilsek de o bunu hiç görmedi."

"Bu koca bir yalan."

"Değil, tatlım."

Aria'nın eli uzanıyor ve benimkini kapatıyor, ama ona bakmak için hareket edemiyorum ya da yer değiştiremiyorum. Aria. Güzel Aria. Çok harika, mükemmel ve sonsuz sevgi dolu.

Kız gerçekten saf.

Hokey maçında olanlar hakkında hiçbir fikri yok. Drew'un daireme

gelip, dünyası başına yıkılmış gibi konuşması

Wes, Aria'ya evlenme teklif edeceği için resmen bitti. Sonra odağını bana çevirdi ve ben de aşk ve sevgi yoksunu bir aptal gibi buna kandım. Artık ona aşık olmadığını söylediğinde ona inandım bile.

Kullanılmaktan nefret ediyorum. Erkeklerden nefret ediyorum.

"Kadınlarla seks yapmaya geri dönmeliyim. En azından Katolik okulundaki kızlar karmaşık değildi." Yine sessizlik. "Çok açık değil mi?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, seninle olan hiçbir şey öyle değil."

"Teşekkürler, Rina." Kapalı gözlerimi deviriyorum. "Aria'yı unutmak için beni kullanıyor. Bunu ben de biliyordum. Benimle yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordum. Acısını dindirmek için beni kullanıyor çünkü ben oradayım ve savunmasızım. Bunu bize nasıl yapabildi? Bana?"

Halle başını omzuma koyuyor ve Aria elimi daha sıkı tutuyor. Rina'nın eli başımın tepesiyle buluşuyor ve boğazımdaki devasa yumruyu yutmam gerekiyor, yoksa saniyeler içinde hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım. Aşık olmak berbat bir şey. Filmlerdeki gibi bir şey değil bu.

"Drew seni kullanmıyor. Sana her zaman bana ya da başkalarına baktığından daha farklı baktı," diyor Aria yumuşak bir sesle, hâlâ masanın üzerinde kollarımın arasında duran başıma yakın bir sesle. "Sanırım ikiniz de bunun farkında değildiniz. Ama ben seni benimle tanıştırdığı andan itibaren gördüm. Hareketlerinizi takip ediyor. Odaya girdiğinde gülümsüyor. *Kimse* gülmezken sen onu güldürüyorsun. Gardını gerçekten indirdiği tek kişi sensin.

"Uzun süre bunu görmezden geldim. O sadık ve dürüst biriydi ve asla aldatmazdı. Ayrıca, siz ikiniz en iyi arkadaş rutinini güçlü bir şekilde sürdürüyordunuz ve sen ve ben çok yakınlaştık. Drew ve ben ilerliyorduk, ta ki ilerleyemeyene kadar ve ayrıldıktan ve ben Wes ile birlikte olduktan sonra, ikinizin birbiriniz için ne kadar mükemmel olduğunuzu fark etmesini diledim. Sanırım sonunda anladı." Eli benimkini tekrar sıktı. Daha sert. Daha anlamlı. "Ben onun için bir şeyi temsil ediyordum, Margot. Hayal ettiği ve istediği bir hayatı. O bana

benimle tekrar bir araya gelmeye çalıştığında. Ama hiçbir *zaman* hastalarla çalışmak için ihtiyaç duyduğu bir el ile benim için birini yumruklamazdı ve hiçbir zaman benim için duygusal olarak kendini tehlikeye atmazdı. Ben her zaman işinin arkasında üçüncü sıradaydım. Sen her zaman onun bir numarası oldun."

İçeceklerimiz ve yiyeceklerimiz önümüze konurken başımı kaldırıyorum. Önce cosmo'mdan sonra da suyumdan küçük bir yudum alıyorum. Henüz yemekle başa çıkamıyorum.

"Tüm bunlar için minnettarım, Aria. Gerçekten, içtenlikle. Ama benim bilip de senin bilmediğin şeyler var. Evet, Drew'a hep aşık olmuşumdur. Elinde olmayan erkeklerden biri. Ve evet, bir şekilde, bir şekilde, durdurmak için elimden geleni yapmama rağmen ona aşık oldum. Ama o beni asla seni istediği gibi istemedi. Bunu kesinlikle biliyorum. Peki ya şimdi?" Başımı sallıyorum. "Benden nefret edecek ve sadece aşık olduğum adamı kaybetmekle kalmayacağım, daha da kötüsü, en iyi arkadaşımı da kaybettim."

"Hayır," diye geveliyor Rina bir lokma patates kızartmasının arasından. "O seni tanıyor. Seni anlıyor. Bana nerede olduğunu sorduğunda kızgın değildi. Sadece endişeliydi. Ona nasıl hissettiğini anlatmalısın. Bence seni kullandığı konusunda yanılıyorsun. Bence onun da aynı şekilde hissetmediği konusunda yanılıyorsun. Aria seninle olan ilişkisi konusunda haklı. Ve evet, sen tartışmadan önce, hepimiz bunu gördük ve arkandan konuştuk." Bir kaşımı kaldırıyorum, o da sırtarak umursamaz bir omuz silkiyor. "Bununla başa çık. Dün gece olanları değiştiremezsin. Dediğin gibi, geri dönmek için artık çok geç, o yüzden neden ileriye gitmeyi denemiyorsun? Onunla birlikte."

"Tüm bunlar dağıldığında ne olacak? Benden bıktığında? Beni gerçekten sevmediğini anladığında? Daha iyisini yapabileceğini? Olacak. Her zaman olur. *Başarısız olmadan.*"

"Onu tokatlayabilir miyiz?" Halle soruyor. Kimse yanıt vermiyor ve ben de her ihtimale karşı ondan uzaklaşıyorum, çünkü Halle anlayışlı bakışlarını bana çeviriyor. "Ne oldu da kendinden bu kadar nefret ediyorsun? Neden kendin hakkında hep en kötüsünü düşünüyorsun?"

Doğruca Halle'ye bakıyorum. "Biliyor musunuz, sizi tanıdığım onca zaman boyunca kimse bana bunu sormamıştı."

Toplu olarak soluklaştılar ama bunu kendilerini kötü hissetmeleri için söylemedim. Onlara kendimi açıklamak zorunda kalmadığım için çok rahatladım. Ne olursa olsun beni seviyorlar. Özsaygı sorunları, içki sorunları, kötü erkek seçimleri bir yana. Kafamın içindeki karanlık ses bana *Drew'un da öyle olduğunu* hatırlatıyor. Ona söylemem gerekiyor. Muhtemelen onlara da söylemeliyim ama kelimeleri çıkarabileceğimden emin değilim.

"Açlıktan ölmek ya da evsiz kalmak dışında olabilecek en kötü çocukluğu geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, başıma gelenler yerine bunlardan birini seçebilirdim."

"Margot," diye fısıldıyor Halle. Aria'nın eli ağzının üzerinde, gözleri cam gibi ve Rina hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Sorun değil." Acı acı gülüyorum. "Yani, tabii ki iyi değil. Ama üzerinde çalışıyorum."

Basıma gelenlerden her zaman utandım ve utanıyorum, ama belki de bu sorunun bir parçasıdır. İçimdeki karanlığın çoğu zaman kazanmasına nasıl izin verdiğimin bir parçası.

"Güvensiz olmanın anti-feminist olduğunu biliyorum. Bize öğretilen ve vaaz edilen her şeye aykırı. Ancak harika olduğumuzu ve daha iyisini hak ettiğimizi söyleyen pankartlar asmak, ömür boyu süren nekrotik kendinden şüphe ve olumsuzluğu silmiyor. Ben kendimi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Kendimi gerçekten bulmam uzun zaman aldı ama bulduğumu hissediyorum. Kendimle ve deliliğimle mutluyum. Öyle ki artık erkeklerin kendime verdiğim değeri ya da kim olduğumu dikte etmelerine izin vermiyorum. Kendimi geliştirmek ve daha güçlü olmak için sahip olduğum tüm çevrimiçi arkadaşlık uygulamalarını sildim. Tinder'ın ve kaydırmanın canı cehenneme. Tüm bu saçmalıklarla işim bitti. Kendime sınırlar koydum ve onlara bağlı kaldım. Artık yabancı erkeklerle tek gecelik ilişki yok. En fazla iki shot." Kaşlarını kaldırıyorlar ve ben de bunu onaylarcasına başımı sallıyorum. "Julien'le konuşmak yok, hatta onu geri almayı düşünmek bile yok. İçimdeki karanlığı geri püskürtmek için çok çalıştım.

Ama aynı zamanda, ondan tamamen kurtulamıyorum. En iyi çabalarım rağmen hala pusuda bekliyor. Endişe eşiğimi zorlayan ya da beni duygusal olarak sarsan her şey," dramatik bir şekilde öksürüyorum, ne demek istediğimi kanıtlamak için gözlerimi büyütüyorum, "beni Margot çılgın kasabasına, ABD'ye itme eğiliminde. Ben hâlâ o kızım. Daha iyisini bilen, elinden geleni yapan ama yine de düşüncelerini durduramayan."

"Yanlış olduklarını bilseniz bile mi?"

"O zaman bile," diyorum Rina'ya çaresiz bir omuz silkmeye. "Gerçek şu ki, bu sabah korktuğum için kaçtım. Drew'un bana zarar vereceğine inanıyorum. Kasten değil. Bunu kasıtlı olarak yapacağını hiç sanmıyorum, ama Drew'un beni kullanmasına diğer tüm erkeklerin beni kullanmasına izin verdiğim gibi izin verdim. Ancak bu kez, Drew'un benim için kim olduğu ya da kim olduğu yüzünden çok daha fazla şey tehlikede. Arkadaşlığımız mahvoldu ve şimdi eski arkadaşlar ile yarım yamalak sevgililer arasında bir arafta sıkışıp kaldık. Benimle gerçekten daha fazlasını istemiyor; sadece yalnız kalmak istemiyor. Beni istemiyor; sadece Aria'yı unutmak istiyor."

"Eğer buna inanıyorsan, sanırım dün gece kendimi sana sandığım kadar açık ifade edememişim." Başımı çevirdiğimde Drew'un orada durduğunu görüyorum, buz gibi bakışları beni donduruyor. *Lanet olsun.*

YİRMİ BİR

Drew

MARGOT'un anime boyutundaki kahverengi gözleri komik bir şekilde geniş. Daralmadan ve arkadaşlarına dönmeden önce. "Kim?" diye sorar. Aria, Rina ve Halle ellerini havaya kaldırır ve o da bir nefes çeker.

Bu doğru. Üçü de bana mesaj atarak The Hill'e gelmemi çünkü Margot'un kendi kendini yok ettiğini söyledi. Ve vardiyamdan sonra yaklaşık yarım saat boyunca soyunma odasında oturup mesajlara ve ona attığım cevapsız mesajlara baktım ve hiç kıpırdamadım.

Çünkü yaptığı şeyi sikeyim. Onu sayamayacağım kadar çok kez benim yaptıktan sonra uykuya dalmamı bekledi ve gitti.

Benden kaçtı.

Evet, daha iyi bilmeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ne de olsa Margot. Kendini hasarlı ilan eden bir kız.

Ama beni öldüren şey, söylediği her şeye gerçekten inanıyor olması. Onu kullandığıma. Tanrım, bu kalbine hidroklorik asit batırılmış bir buz kıracağı. Milyon yıl geçse bile bunu nasıl düşünebilir? Onu istemediğimi, sadece yalnız kalmak istemediğimi.

Daha fazla yanılıyor olamazdı.

Aria artık aklıma bile gelmiyor. Sadece Margot'u istemiyorum, ona aşığım. İşte böyle. Şaka yapıyor. Ona zarar vereceğimden mi endişeleniyor?

Arkandayım, bebeğim.

İlk olarak ben yalnız uyandığımda saldırdı. Bu çok acıttı.

Bahse girerim, onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğu aklıma bile gelmemiştir.

Ben.

Onu en iyi arkadaşım gibi istemiyorum. O günler benim için bitti.

Yaşıyorum.

ve bu kız için ölmek ve nefes almak.

Şimdi ona bakınca fark ediyorum ki, Margot'ya aşık olmadığım bir zaman hiç olmamış. Sadece kendimi aşık olmadığımı inandırdığım bir dönem oldu.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Bütün yollar ona çıkıyor. Şimdi onu kendime inandırmalıyım. Çünkü belli ki bu konuda çok kötü bir iş çıkarmışım.

Tekrar bana bakıyor, bakışları açık ve aniden her şey daha iyi hissettiriyor. Yalnız uyandığım, bütün günü isyan ederek geçirdiğim her şey yok oluyor. Oh, Margot. Birlikte ne kadar da berbat durumdayız. Gözlerimin önünde paramparça oluyor, inatla tutunduğu sonsuz gözyaşlarıyla doluyor, düşmelerine izin vermeyi reddediyor. O benim kalbimi kırıyor, ben de onunkini kırıyorum ve yine de hiçbir şey daha iyi hissettirmiyor.

"Biz sadece..." diye devam ediyor Rina, Aria'nın kolundan tutup onu sandalyesinden kaldırarak.

"Evet. Öyle. Çünkü... Bilirsiniz işte."

"Kesinlikle," diye bitiriyor Halle. "Jonah beni bekliyor falan." "İyi geceler hanımlar. Yardımlarınız için teşekkürler."

Aria bana doğru eğildi ve kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı: "Eğer onu seviyorsan, söyle ona. Her fırsatta söyle. Bunu saklamamalısın."

Rina'nın eli omzumda gezinip beni uyarırcasına sıkmadan önce yanımdan geçip gidiyor. *Sakın çuvallama*, diyor. Halle yanımdan geçip kıcıma bir tekme atıyor ve beni güldürüyor. Bu kadınlar.

Margot'da olmalarına bayılıyorum. Ama beni en çok etkileyen Aria'nın sözleri oldu. *Eğer onu seviyorsan, söyle ona. Her fırsatta söyle. Bunu saklamamalısın.*

Birlikteyken Aria'ya onu sevdiğimi nadiren söylerdim. İnsanların bunu çok sık söylediğine inanırdım. Çok gelişigüzel. Anlamsız, fazla kullanılmış bir duyguya dönüştüğüne.

Yanılmışım.

O haklı. Ciddiyen, o kişiyi seviyorsan, eline geçen her fırsatta ona söylemelisin. Aria'yı bunu görecektik kadar sevmedim. Onun için Margot gibi savaşımadığıma eminim. Onu kazanmaya kararlıyım, kafasındaki tüm ateş püskürten ejderhaları öldürmem gerekse bile.

Yanındaki kabine kayarken Margot kaşlarını çatarak ve gergin bir endişeyle beni izliyor. Halle'nin içkisini kaldırdım ve çok tatlı bir şey içtim. Margot'nun beni dizlerimden kesmek gibi bir huyu var ve yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

O gün onu okyanus kenarında öperken dikkatsizdim. O öpücüğün bize ne yapacağını düşünmemiştim. Nereye götüreceğini. Bununla birlikte, pişman değilim. Onunla oynadığımı düşünse bile. Ama dün gece onu öptüm çünkü onu öpmemek katlanılamayacak kadar ağır bir yük haline gelmişti. Vücuduna dokundum çünkü ona dokunmak henüz keşfetmediğim sonsuz bir dünya gibi.

Onu neredeyse saplantılı bir şekilde izlediğimi şimdi fark ediyorum. Onunla tanıştığım günden beri. Tanrım. Bunu nasıl kaçırdım? Margot'ya hissettiklerimin yarısını bile hissetmediğim bir başkasını sevmek adına bunu görmezden mi geldim?

Onu çalışırken izledim. Hastalarla birlikteyken. En çok ihtiyaç duydukları anda gülümseyişini ve onları rahatlatışını. Takılırken, kahve ya da milkshake içerken konuşurken onu izlerdim. Bir şeyler içmek için dışarı çıktığımızda ya da onu benimle koşuya gelmeye zorladığımda. Ve son zamanlarda, o ilk öpücükten beri, kendimi onu yatağında bilekleri yatak başlığına kelepçelenmiş, tamamen benim merhametime kalmış bir şekilde hayal ederken buluyordum. Hayal ettim

Banyomda onu arkadan becerdim, böylece aynada kendini izlemek zorunda kaldı. Artık kontrol edemediğim binlerce kirli düşünce. En iyi arkadaşşıma aşık olmanın sonuçlarını hiç düşünmemiştim. Bu, ben anlamadan önce zaten var olan şeylerden biriydi.

Ne olduğunu.

Ve bir şekilde, yine de onu incittim.

Yanına oturdum, elini tuttum, gözlerinin içine baktım ve "Beni terk ettin" dedim.

Nefes alıp veriyor, gözyaşları sonunda yanaklarına dökölüyor. "Çok özür dilerim. Yaptığımın korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Çıldırđım ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Omuzlarını dikleştirerek arkasına yaslanmadan önce bir yudum hava alıyor. "Hâlâ çıldırđıyorum."

Yüzünü ellerimle kavrayarak gözyaşlarını siliyorum. Dudaklarım usulca onunkilere değiyor, öyle dolu, öyle tatlı ki alnımı onunkilere değdirmeden önce, gözlerimiz birkaç santim öteden kilitleniyor. Ona karşı açđım. Dünyanın geri kalanından sakladđım her şeyi görmesine izin veriyorum. Kendimi.

"Aria'ya aşık *değilim*. Bir süredir de aşık değilim. Bunu sana söylediğimi biliyorum, ama bana neden inanmadđını anlıyorum. Lütfen şimdi sana durumun böyle olmadđını söylediğimde bana inan. Azıcık bile değil. Sen, Margot Mary Cady, gördüğüm tek şeysin. Dün gecenin Aria'yla ya da benim artık yalnız kalmak istemememle hiçbir ilgisi yoktu. Dün gece yüzde yüz *seninle* birlikte olmak istememle ilgiliydi." Bir nefes veriyorum ve başımı onunkine doğru sallıyorum. "Tanrım. Benim hakkımda nasıl böyle düşünebilirsin? Sana dün gece söyledim. Bu benim. Biziz. Biz, Margot. Şimdiye kadar buna asla ihanet etmeyeceğimi bilmiyor muydun?"

"Zaten yaptın ama. Sorun da bu zaten. Rubicon'u geçtik, Drew. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Artık geri dönüş yok."

Yutkunuyor, bakışlarını benimkilerden kaçırıyor ve içgüdülerim ona onu sevdiğimi söylemek, onu kucağıma alıp götürmek istiyor. Ama bu çok yeni. Geçmişteki ilişkim, Aria'ya olan hislerim onun zihninde çok taze. Margot beni hâlâ en iyi arkadaşı olarak görüyor. Yatmakla hata yaptığı en iyi arkadaşı. Ona daha fazlası olmam gerektiğini göstermeli, onu ikna etmeliyim. Bir sonraki bombayı patlatmadan önce birbirimiz için olmamız gerektiğini.

"O zaman Roma'yı birlikte alalım, bebeğim."

Gülüyor, tabii ki amacım da buydu. "Sen delisin."

Başımı sallıyorum, eğilip ağzını morartan bir öpücükle alıyorum. "Sadece senin için," diye mırıldanıyorum ona karşı, onu bir kez daha öpüyorum. Bu sefer daha yumuşak. Daha nazik. Onun için hissettiğim her şeyle dolu. "Artık benden kaçmak yok. Şu andan itibaren, o muhteşem zihninde neler olup bittiğini bana anlatmalısın."

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Burunlarımızı birbirine sürterek bir öpücük daha çalıyorum çünkü onu öpmeden duramıyorum. "Durmayacaksın, tatlım. Söz veriyorum."

Gerçek şu ki, onun korkusunu anlıyorum. Gevşek bir şekilde iç içe geçmiş iki ayrı insandık ve şimdi ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş, ayrılmak istemeyen iki insanız. Bu bir alışma süreci.

Başparmağım alt dudağını okşuyor, bakışlarım istemedi de olsa dar tişörtünün hemen üstünden görünen göğüslerinin üst kısmına kayıyor. Onu tekrar tatmak için can atıyorum. Onun amının yüzümde ve sikime sarılmış olduğu düşüncesi bütün gün beni sertleştirdi. Dün gece sanki kibrit çakılmış, fitilimiz ateşlenmiş gibiydi.

Şimdi onun ötesini düşünemiyorum.

"Bu konuda iyi değilim. Kafamda bir şeyler kuruyorum ve o sinsî düşünceler her şeyi ele geçiriyor. Akıl sağlığım yerinde değil. Kendi DSM-IV teşhisim ve her şeyim var."

"Neden?" Bana göz kırpmıyor. "Bana nedenini söyle. Bana gerçeği söyle. Sakladığın her şeyi. Benden sakladığın bir şey olduğunu biliyorum. "Ben

Burada." Gözlerimi ona kilitlemeden önce bara göz gezdiriyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Söyle ki bileyim."

Alt dudağını ısıırıyorum, dişlerimle sürüklüyorum. Bu kıza karşı bir hayvan gibiyim. Ona karşı kendimi serbest bıraktım ve o da benim her şeyimi aldı. İsteyerek. İsteyerek. Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını isteyerek. Tabii ki ka ana kadar.

Çok sessiz kalıyor. Öyle hareketsiz.

" rkeceğini tahmin etmeliydim. Açıkçası ben de bu işte o kadar m kemmел değilim." Parmakları sa larımanın arkasını buluyor ve ben arkamı dönüp ona bakmaya zorlanana kadar sertçe çekiştiriyor. Sinsi gülümsememi zapt etmek için elimden geleni yapıyorum ama yine de ağzımdan kaçıyor, diğer yanlarımla birlikte serbest kalmak için can atıyor. "Bugün seni özledim. Bu sabah yatağımda olmanı özledim. Bunun için planlarım vardı. Bu kadar hoşuna gideceğini bilmeseydim, o şekilde gittiğin için k  ına şaplak atardım."

Bana doğru kıkırdıyor, kolları boynuma dolanıyor ve işte bu kadar. Ben ve Margot, birinci bölüm. Yeni bir başlangıç ve yeni bir dönem. "Dün gece bana şaplak atman hoşuma gitti. Belli ki daha önce farkında olmadığım çok itaatkâr ve sapıkça bir yanımlarmış."

Ve bu doğrudan sikime gitti çünkü son derece farkında olduğum ve nadiren tur için dışarı çıkardığım çok baskın bir sapık tarafım var. Aria baskın tarafıma tahammül etti ama sapık tarafıma pek tahammül edemedi. Anlıyorum. Herkese göre değil. Ama Margot'nun bunu sevmesi onun benim için ne kadar m kemmел olduğunu kanıtlıyor.

"Seni eve götürebilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bunun ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok, senin de benim ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"İlişki,  illi. Aramızdaki şeye ilişki deniyor. Sana gelince-"

"Ağırdan almak istiyorum," diye araya giriyor. "Her zaman düşünmeden acele etmişimdir. Her şey böyle mahvolur ve bizim aramızda da böyle olmasını istemiyorum. Eğer bunu yapıyorsak, o zaman ben de yapmak istiyorum."

Doğru. Sakin başlayabilir miyiz? Baskı yok. Söslü kelimeler ve zarif düzyazı yok. Biz olarak kalmamızı istiyorum. Sıradan. Yavaş. Bunun bizi nereye götüreceğini görüyor musun? Sanırım bu bana yardımcı olabilir."

"Kesinlikle deneyebilirim."

Hâlâ çok şey saklıyor.

"Neden seni boşaltan ilk erkek ben oluyorum?" Çünkü bunun buzdağının tepesi olduğunu biliyorum. Yüz ifadesi gözlerimin önünde paramparça oluyor. Kalbim göğsüme çarpıyor.

"Eninde sonunda oraya gideceğini biliyordum. Tam bir mağara adamı." Gözlerini deviriyor, rol yapmaya çalışıyor ve çok yetersiz kalıyor. Ağır bir nefes veriyor. "Sanırım sana söylemek zorundayım, ha? Ama burada değil. Sanırım bir süreliğine barlarda yeterince vakit geçirdim."

"Benimle eve gel."

Elini tutuyorum, masanın üzerine bir deste banknot bırakıyorum ve cevabını beklemeden onu dışarı çıkarıyorum. Bir daha benden kaçmayacak.

YİRMİ İKİ

Margot

Üniversitedeki İLK günümde, ilk dersimde -Psik 101- bana insanların kendi doğalarını değiştirebileceklerine inanıp inanmadığım soruldu. Profesör benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Çocukluğum, yetiştirilme tarzım ya da bu sınıfta onun karşısında nasıl oturduğum hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gözlerimi ona diktim ve verebileceğim tek cevabı verdim. "Hayır. Sanırım başkaları bizim için değiştiriyor."

Gerçek şu ki, insan olarak kendi doğamızı değiştirebileceğimizden emin değilim. Bence belli bir şekilde doğuyoruz-doğa. Ve bence dış güçler bizi değiştiriyor - yetiştirme. Ancak doğa kısmına gelince, belki de doğamızın belirli yönlerini başkalarından, dünyadan ve hatta kendimizden saklamakta daha iyi hale geliyoruz ve buna değişim diyoruz.

Çünkü özümüzde biz neyseki oyuz.

Küçük bir kızken, belki altı, anneme beni neden sevmediğini sordum.

Cevabı basitti. "Çünkü sen sevimsiz küçük bir sürtüksün. İğrenç küçük bir canavarsın. Baban senden o kadar nefret ediyordu ki bizi terk etti."

Bunu ona bir daha sormama gerek kalmadı çünkü eline geçen her fırsatta benden ne kadar nefret ettiğini söylüyordu. Onun için ne kadar iğrenç olduğumu. Benim gibi bir çocuğa sahip olmanın ne kadar utanç verici, iğrenç ve berbat bir şey olduğunu. Bana vururdu. Yüzüme tokat atar, kemerle vurur ve bana küfredirdi. Varlığımı lanetler ve bana hiç doğmamış olmamı dilediğini tekrar tekrar hatırlatırdı.

Ve sonra bir gün, onun tarafından sevilmemekten ve nefret edilmekten çok daha fazlası oldum.

Drew'un dairesine giriyoruz ve birden nefes alamıyorum. Bana çok farklı bakacak. Beni itici bulacak. Onun gibi iğrenç ve sevimsiz. Birdenbire utançla ezildim. Bu nüfuz edici gücün üstesinden geldim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Onun sözleri gölgelerimi bulandırıyor. Dokunuşu derimi yüzüyor, kemiklerime kadar kemiriyor.

Bu duyguya dayanamıyorum.

Hâlâ gözlerimi kapatıp anında zamanda geriye gidebiliyorum.

Tıp alanında çok şey yapabilecek güce sahibiz. İnsanları kesip açıyor, iç organlarını onarıyor ve tekrar dikeyoruz. Ölümcül hastalıkları tedavi ediyoruz. Hayat kurtaran ilaçlar üretiyoruz. Bir bedene dokunmadan bile içine bakabilme yeteneğine sahibiz. Sadece birkaç anahtar kelime duyarak birine teşhis koyabilirim.

Ancak hala bir insanın maruz kaldığı kötülükleri silmenin bir yolunu bulamadık. Geçmiş neyse odur. Bizi değiştirir. Merhametine olduğu kadar yıkımına karşı da çaresiziz.

Ne yaptığımı anlayamadan birinci kattaki banyonun ışıklarını yakıp musluğu açıyorum. Soğuk su avuçlarımda birikiyor ve yüzüme sıçratıyorum. Bir kere. İki kez. Ve durmadan önce bir kez daha, ıslak avuçlarımı lavaboyu çevreleyen mermere vuruyorum.

"Neden seni boşaltan ilk erkek ben oluyorum?" diye tekrar soruyor, arkamdan yaklaşıyor ve ben sırtıtıyorum.

Benim orgazm olup olmamamın sorun olduğunu mu düşünüyor?

Gülüyorum ama içinde zerre kadar mizah yok. Derin bir nefes alıyorum, hala hoşlandığı, istediği kızı görebilmesini umuyor, bunun için dua ediyorum.

"Çünkü bir zamanlar komşum bana dokundu" derken onun bakışlarıyla karşılaşmıyorum.

Daha da yaklaştı. Elleri, kavradığını fark etmediğim kalçalarımı bırakıp belime dolanmayı ve beni sıkıca tutmayı tercih ediyor. Parmaklarım tezgahta yarattığım su lekeleri üzerinde kayıyor.

"O yaşlıydı ve ben on dört yaşıyordum. Annem bütün gün işte olurdu ve erkek kardeşim çoktan üniversiteye gitmişti. Adam ben okuldan eve döndükten sonra gelirdi. Bunu yaklaşık altı ay boyunca yaptı, ta ki ben cesaretimi toplayıp bahar tatilinde kardeşime söyleyene kadar. Ağabeyim adama beyzbol sopasıyla vurdu ama adam Elliott'u sürükleyerek götürmeden önce bileğini kırmakla yetindi. Elliott olanları anneme anlattı ve annem hayatında ilk kez anne olmak yerine bana yalancı dedi ve bu da işe yaramayınca beni suçladı. Bunu benim istediğimi söyledi. Onu kışkırttığımı. Bir fahişe gibi onu baştan çıkardığımı."

Gülümsemeye çalışıyorum ama o kadar berbat ki, kırık dökükten başka bir şey olduğundan şüpheliyim. Aynada gözleriyle buluşuyorum ve ona daha önce kimseye vermediğim her şeyi veriyorum.

"Ben doğduktan kısa bir süre sonra babam beni terk etti. Annemin vücudunu harap ettim ve artık çocuk sahibi olamıyordu ve belli ki babam için de bu kadardı. Bizi terk etti. Bunun için beni suçladı. Benden *nefret etti*. Her gün ne kadar nefret ettiğini bildiğimden emin oldu. Bana neler olduğunu ona anlatamadım. Burnunun dibinde neler olduğunu. Komşusu, bana bunu yapan adam, şu anda aşık olduğu adamdı. Eminim onun gözünde ne kadar üst sıralarda olduğumu tahmin edebilirsiniz, özellikle de onun tek mutluluğunu tehdit ettiğim zaman."

Drew'un alnı omzumun kıvrımına düşüyor. Kavrayışı aşılmaz. Nefesi kesik kesik ve harap. O da en az benim kadar titriyor. "Margot," diyor ama bu gerçek bir kelime değil. Çatlak bir ses.

Dudakları boynumda geziniyor. Öpüyor ve öpüyor. Tekrar ve tekrar. Yalvaran öpücükler. Yalvaran öpücükler. Gözlerimden yaşlar dökülüyor, içim öyle acıyla burkuluyor ki iki büküm oluyorum. Keşke beni bu şekilde öpmeseydi. Beni seviyormuş gibi. Sanki onu hak ediyormuşum gibi. Her şeyi berbat ediyor.

"O..." Kelimeyi bile söyleyemiyor.

"Hayır. Yapmadı. Beni kendisine dokundurmayı severdi. Bana dokunmasını istemem için beni zorlamayı severdi."

Drew'un gözleri kapanırken içinden bir ürperti geçiyor ve göğsü sırtıma çöküyor. Öfkenin onu yakıp kavurduğunu hissedebiliyorum. Göğsüm sıkışıyor. Onu incitmekten nefret ediyorum. Onu asla incitmek istemiyorum.

"Nerede o?"

Bunun çok açık olması gerektiğini düşünerek gözlerimi deviriyorum. "Annemle tabii ki. Artık evliler. Benim yerime onu seçti. Hiç niyetlenmeden yaptığı tek merhametli, sevgi dolu şey beni Connecticut'ta bir Katolik yatılı okuluna göndermek oldu. Bunu polise anlatmayayım diye yaptı ve anlatmadığım için onlardan kurtulmuş olmak beni çok rahatlattı. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Çenemi kapalı tutarsam, uzakta bir okula gidebilecektim. Eğer konuşursam, polise yalan söylediğimi söyleyecekti ve ben de koruyucu aileye verilecektim çünkü beni ele verecekti. Açıkçası ben bir numaralı kapıyı seçtim. Çocuktum ve korkudan aklımı kaçırmıştım. Geriye dönüp baktığımda, doğruyu söyleyerek şansımı denemeliydim. Elliott'ı daha fazla dahil etmeliydim. Bilmiyorum. O zamandan beri eve gitmedim. Sessizliğimi korumaya devam edersem üniversite masraflarını karşılamayı teklif etti. Özgürlüğü omuzlarımda ağır bir yük olsa da kabul ettim. Başka çocukları yoktu ve ben..." Tanrım, bu kulağa çok kötü geliyor. "Babam bir polis memuruyla arkadaştı. Babam gittikten sonra bizi kontrol etmek için gelmeye devam eden iyi bir adamdı. O

nedenini tam olarak bilmeden benim için adamı takip ediyor. Geceleri uyuyabilmemin tek yolu bu."

"Hapiste olmalı."

Başımı sallıyorum çünkü aynı fikirdeyim. Ama... "Onun sözüne karşı benim sözüm ve annem tam olarak benim tarafımda değil, bu da mahkemede epey kötü görünür. Kanıt yok. Kanıt yok. Bu yüzden Memur Graves'e ona göz kulak olmasını söyledim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Ona karşı harekete geçme zamanı ne yazık ki çoktan geçti."

Drew benden uzaklaşıyor, arkasını dönüyor, duşa doğru yürüyor, yumruğunu fayanslı duvara vuruyor ve sonra geri dönüyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve ben onun her tarafındaki yıkımı görüyorum. "Kahretsin," diye bağırıyor, yumruğu önümüzdeki aynayı yumruklamak için dışarı fırlıyor. Çatlıyor ama kırılmıyor.

Drew'un eli başka bir mesele. Neredeyse anında uzun damlalar halinde kan damlıyor.

"Tanrım, Drew." Elini tutup tekrar musluğa götürdüm. Ilık hale getirip yarasını yıkıyorum. İkimiz de yıkanmasını izlerken koyu pembe leğeni boyuyor. Acıdığını bilmeme rağmen irkilmiyor bile. Çok gergin. "Özür dilerim."

Drew elini benden çektikten sonra beni döndürerek tezgâhın üzerine kaldırıyor. Bir sonraki saniyede onun kucağına kilitleniyorum, elleri yüzümü kavrarken vücudu ayrılmış kalçalarımın arasına sıkışıyor. Elinden yanağıma ve gömleğime kan damlıyor ama umurumda değil, o da fark etmemiş gibi görünüyor.

"Sakın bir daha bana böyle bir şey söyleme," diye hışırıyor, gözlerimin içine bakarak. "Sen, benim güzel Margot'm, yanlış bir şey yapmadın. Beni duyuyor musun lan? Sen yanlış bir şey yapmadın!"

Uyuşukça başımı sallıyorum çünkü bunu biliyorum. Gerçekten, gerçekten biliyorum. Ama... Bazen diğer insanların size yaptıklarını kabullenmek mümkün olmuyor. Eylemlerinin sonuçlarının getirdiklerini.

"Daha önce hiç birine zarar vermeyi, birini öldürmeyi şu anda istediğim kadar çok istememiştim. Şu anda Iowa'ya giden bir uçağa atlamamak için kendimi zor tutuyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun ve hapse girme riskin de bitti. Kariyerini mahvetmeye mi çalışıyorsun? Önce Julien'i yumrukladın, şimdi de aynayı mı? Başka bir çılgınlık yapmayacağına söz ver."

"Seni savunmak, seninle ilgilenmek, seni korumak delilik değil. Ve onu öldürmek suç değil, adalet olur." İçimi çektim ve o daha da içime battı. Mağara adamı.

"Elinize daha iyi bakmamız gerekiyor."

Alay ediyor, boynumu öpüyor. "Burada endişelendiğim şeyin elim olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa kariyerim mi?"

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Artık kendine zarar vermek yok, tamam mı? Ellerin çok değerli ve onları kırmaya ihtiyacın var."

"Ben cerrah değilim."

"Birini kırık bir elle entübe etmeyi deneyin. Ya da biriyle santral damar yolu açmayı deneyin."

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Hala senin için Margot olmak istiyorum. Çilli ya da her neyse. Gözlerindeki o kız olmak istemiyorum. Dokunmaktan ya da yakınında olmaktan korktuğun o kırık kız."

Alaycı bir kahkaha atarak yüzümdeki ve boynumdaki kanı siliyor. Eğilip az önce temizlediği yeri öpüyor ve bununla ilgili bir şey, kanını tenimden öpmesi, içimde çılgınca şeyler yapıyor. Sanki beni işaretlemiş, kendisininmişim gibi damgalamış gibi. Sanki ona, bize karşı sahip olabileceğim her bir argümanı silmeye çalışıyor.

"Bu sana dokunmaktan korkuyormuşum gibi mi hissettiriyor? Sana yakın olmak istemediğimi mi?"

"Sizi tanıyorum Doktor. Zihninizin nasıl çalıştığını biliyorum. Ben hâlâ benim. Tüm o diğer şeyler benim geçmişim."

"Bana güveniyor musun?" Geri çekiliyor, sağlam eli gözlerimiz kilitlenene kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. "Bana güveniyor musun, Margot?"

"Benimle ne yaptığınızı bilmiyorum. Her şeyin nasıl başladığını ya da kendimizi burada nasıl bulduğumuzu. Öpücük. Telefon konuşması. Ve diğer her şey."

Başını sallıyor, ifadesi sertleşiyor. "Senden istediğim bu değildi."

Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geliyor. "Evet. Sana güveniyorum. Yoksa sana söylemezdim. Ağabeyime söyledikten sonra kimseye söylemedim. Ama sana güvenmeme rağmen, buna güvenmekte çok zorlanıyorum." Parmağımı aramızda ileri geri sallıyorum.

"Neden otomatik olarak en iyiye değil de en kötüye inanıyorsunuz?"

"Alışkanlık gücü. Şartlanmanın bir sonucu. Kendini koruma. Kendinden nefret etme içgüdüsü." Çaresizce omuz silkiyorum. "İstedğini seç. Hepsi doğru."

"Buna güvenmeni sağlamak için ne yapabilirim?" Az önce benim yaptığım gibi parmağını aramızda sallıyor.

"Sen zaten bunu yapıyorsun. Yaptığın her şey bunu yapıyor. Sadece bunun içime işlemesi ve bana gerçekmiş gibi gelmesi zaman alıyor. Bu tür durumlarla ilgili hiçbir deneyimim yok."

Dudaklarımı usulca öpüyor. Tatlı tatlı. Sanki onun için çok değerli bir şeymişim gibi. "Bu yüzden mi bu sabah erkenden kaçtın? Dün gece senin için çok mu fazlaydı? Yaptığımız şeyler, benim o halim?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Dün gece seninle her şey yolundaydı. Her saniyesini sevdim ve bunun durmasını ya da değişmesini istemiyorum. Asla. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Elimi tutuyor ve çarpan kalbinin üzerine koyuyor. "Benden tekrar kaçmanı istemiyorum. Sen beni kaybetmek istemediğini söylüyorsun, ben de seni kaybetmek istemiyorum. Sen benim Margot'umsun. Ben de senin Drew'unum. Bana söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Bu kesinlikle şu anda bana söyleyebileceği en mükemmel şeydi.

"Beni yukarı çıkarmanı ve bugünü unutturmanı istiyorum." Sanki aklını okuyormuşum gibi şeytanca sırıtıyor.

"Yaramaz mı, iyi mi?"

"Yaramaz. Kesinlikle yaramaz."

"Gözlerini bağlamak istiyorum. Bileklerini yatağıma kelepçelemek. Ve yüzüme boşalana kadar üzerine çıkmak istiyorum. Sonra seni bütün gece, yarına kadar becermek istiyorum." *Bu aynı zamanda şu anda bana söylenebilecek en mükemmel şey olabilir.* İçim hızlanırken yüzüm ısınıyor. Ciddi, duygusal olarak berbat bir konuşma sona erdi. Tanrı'ya şükür. Bir daha asla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. "Sana bunları yapmayı istemek çok mu fazla?"

Gözlerini yakalamak için geriye dönüyorum çünkü bu konuda deli olup olmadığımı bilmem gerekiyor. Dişlerim alt dudağıma batıyor. Utanıyorum ve bundan nefret ediyorum çünkü Drew bana karşı hiç de açık değil. Ve bu gece, karşılığında ben de tam olarak bunu yaptım. Ruhlarımızı ortaya koyduk. Birbirimiz için çirkinliğimizi sergiledik ve yine de buradayız, aşkı andıran bir kucaklaşmaya dolanmışız, edepsizlikten başka bir şey olmayan sözler söylüyoruz.

"Hayır. Çok fazla değil. Aslında," diye nefes veriyorum, "sanırım buna ihtiyacım var." Onun kararmış gri gözleriyle karşılaşıyorum. "Bu mantıklı mı? Buna nasıl ihtiyacım olabilir... şey... bilmiyorum?"

Drew öne doğru eğiliyor ve alt dudağıma dişleriyle yakalayarak dudağımın arasından çekip çıkarıyor. Emiyor. Sertçe. Sanki ıslak bir patlamayla serbest bırakmadan önce bana bir noktayı kanıtlıyormuş gibi.

"Kontrolü ele almamı istiyorsun. İkimiz için de düşünmemi istiyorsun."

Zayıfça başımı sallıyorum çünkü evet, böyle hissettiriyor. Beni böyle ele geçirdiğinde, bana hükmettiğinde, başka hiçbir şey yok. Ben onun oluyorum ve beynimin karanlık kısımları ayrılıyor. Parçalanıyor. Sanki alternatif bir varoluş durumuna geçiyorum. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir cennet. Başka biriyle yaşayabileceğimden emin olmadığım bir cennet.

"Benim de buna ihtiyacım var," diye itiraf ediyor. "Hükmetmek için çok gerçek bir ihtiyacım var. Kontrolün bende olmasına. Bunu arzuluyorum."

Parmakları saçlarımdan aşağıya doğru kayıyor.

Ta ki uçlarıyla oynayıp bir tutamı parmağının etrafında döndürene kadar. "Ama bilmelisin ki, sana hükmetmeyi sevmeme rağmen, tüm güç sende. Ben senin merhametine kalmış biriyim. Tam tersi değil." Başını eğiyor, kaşlarını birbirine çatıyor, aynı anda hem çok ateşli hem de çok sevimli görünüyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir an için bunu düşündüm. Birlikte olduğumuz dün geceyi düşündüm. Beni nasıl yönlendirdiğini. Beni tutuşunu. Beni öpüşünü. Beni sıkmesini. Beni sahiplenişini. Bir kere bile beni gitmek istediğimden uzağa götürmedi. Bir kez bile kendimi güvensiz hissetmedim. Ona kendimle, bedenimle güveniyorum ve o bir kez bile ikisini de ihlal etmedi.

"Hayır dersem duracak mısın?" Başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Eğer hoşlanmadığım ya da yapamayacağım bir şey varsa..."

"Biz bunu yapmayız."

"O zaman evet, anlıyorum. Ve evet, az önce bana söylediğin her şeyi yapmanı istiyorum."

"O zaman benimle gel."

YİRMİ ÜÇ

Drew

Margot'yu kaldırıp tezgahdan indiriyorum ve merdivenlerden yukarı taşırken etrafımda dolaştırıyorum. Zihnim zehirli bir girdap gibi. Öldürücü bir niyet. Onun görmesini istemediğim bir şey. Bu pislği bulup öldürmek ne kadar zor olabilir ki? Çok değil. Yani, Margot'un soyadını biliyorum. Bahse girerim kardeşini arasam bana söyler. Eminim çok istekli olacaktır.

Basit gerçek şu ki, onu yok etmek için fiziksel olarak öldürmem gerekmiyor. Birkaç telefon görüşmesi yeter. Biraz da para. Kolay.

Basit. Bitti. Ve aniden her şey netleşti.

"Hâlâ kanaman var, Andrew." Kahretsin. Yumruğumu açıyorum. "Selülit olmadan önce bunu düzgünce sarmam gerek."

Sevimli hemşireme gözlerimi deviriyorum. "Bir çizikten selülit kapmayacağım."

"Çizikler böyle kanamaz." "İyi. Benim için hemşirecilik oynayabilirsin."

Ona göz kırpyorum ve o hiç eğlenmeden başını sallıyor. Julien'i yumruklamamdan nefret ediyor. Aynayı yumruklamamdan. Onun için kan dökmemden ve acı çekmemden.

Onun adına kendimi riske attığımı. Merdivenlerin tepesindeki sahanlığa vardığımızda ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum.

Bu kız... Anlamıyor. "Çok cesursun."

Alay ediyor, bakışları benden uzaklaşıyor, ama çenesinin titremesini kaçırmıyorum. Tanrım, gerçekten de bir böceğin özgüvenine sahip. Ben cesaret ve güzellik görürken o kırık görüyor. Margot hayatta kalmayı başarmış biri. Ve bununla birlikte savaş yaraları da var. Ama bu yaralar çirkin değil. Farkına varamadığı şey bu.

Bu yaralar onu benim için karşı konulmaz yapan şeylerin bir parçası.

"Sen sevimli, seksi ve delicesine inatçı bir kadınsın. Aptal ve vahşisin ve kendini aptal yerine koymaktan ya da yaptığında gülmekten asla korkmuyorsun." Yanağına bir damla gözyaşı düşüyor, hemen ardından bir tane daha, ama hepsi bu kadar. Sadece bu ikisi. Çok cesurlar. "Daha önce tanıdığım hiç kimse gibi dövüşüyorsun. Fırtına gibi küfrederken kimseden bir bok almayan kavgacı kızım. Sadece kendini değil, etrafındaki herkesi daha iyi hale getirmek için sürekli fazla mesai yapıyorsun. Sende pes etmek yok ve sanırım beni sana en çok çeken şey de bu. Kalbin. İnanılmaz derecede muhteşem kalbiniz başkalarıyla dolu. Çok verici ve kabul etmeye istekli. Çok samimi ve derin. Bunu kendin için yap, tatlım. Kendini hepimizin seni sevdiği gibi sev ve o karanlık sana bir daha asla dokunamayacak."

Yüzü boynumun kıvrımına düşüyor, kollarımda titrerken yavaş ve derin nefesler alıp veriyor. Beni sıkıca kavıyor ve sonunda, koridorun gölgelerinde ona sarıldığım sonsuz bir andan sonra, "Deniyorum" diye fısıldıyor. Öyle ve bu yüzden onu bu kadar çok seviyorum. Bir yanımda onu yatağıma yatırıp sevişmek istiyor. Ama bunun şu anda ikimizi de tatmin edeceğini sanmıyorum. Onun kendisini nasıl idare edeceğini bilen birine kaptırmaya, benim de içimdeki canavarı tatmin etmeye ihtiyacım var.

"Öp beni," diye fısıldıyorum, tatlı tenini yalıyor, ısıyor ve ısıyorum. "Öp beni, Margot. Öp beni ki benim olduğumu bileyim. Ben de senin

Benim seninle olduğum kadar derin bir şekilde."

Geriye çekilip ağızını benimkinin üzerine kapatıyor, çarpmanın etkisiyle kendimi toparlayamadan bir adım geri atıyorum. İçime bir şehvet dalgası hücum ediyor, nefesimi kesiyor ve bizi yatak odama doğru fırlatırken karnımı sıkıyor. Dudaklarımız birleşiyor, düello ederken dilim onun her santimini keşfediyor. Ellerim kıcına şaplak atmadan önce onu sertçe sıkıyor ve agözlölükle yuttuğum küçük bir inilti çıkartıyor.

Sabırsız parmakları gömleğimin pamuğuna saldırıyor, onu yırtıyor ve aceleyle başımın üzerine fırlatıyor. İşte o zaman işi bambaşka bir boyuta taşımaya karar veriyor. Margot kollarımdan kıvrılarak kurtuluyor ve önümde diz öküyor.

Kotumun düğmesini açarken koyu renk gözleri karın kaslarımda ve göğsümde geziniyor. Fermuar gürölüyle aşağı kayıyor, metal metale çarpıyor ve geriye onun sıcak nefesinin ağrıyan sikimin üzerinde gezinmesinden başka bir şey kalmıyor. Beni eline alıyor, gözleri sonunda benimkilere takılıyor.

Yüce Tanrım, bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir manzara.

Dudaklarımdan bir inilti kayıyor, beni ağızının o kadar derinine almadan önce başını, bir damla prekumun üzerinden geçici olarak yalıyor ki bademciklerine çarpıyorum. Başım geriye düşüyor, gözlerim inanılmaz bir hisle bir saniyeliğine kapanıyor, sonra bakışlarımı tekrar indiriyorum, Margot'nun benimle ziyafet çekmesinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum, sanki hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamış gibi. Beni içine çekerken gözlerimiz kilitleniyor, yukarı aşağı kayıyor ve elini harekete geçiriyor, beni pompalıyor, benimle oynuyor, beni kesinlikle zevkten ıldırıyor.

Parmaklarım saçlarını karıştııyor, saç tellerini kafa derisine doğru sıkıca tutuyor. Onu zorlamıyorum. Onu cesaretlendirmiyorum bile, çünkü kendi başına çok iyi bir iş çıkartıyor.

Ama bu sadece bir oral seks değil ve hem o hem de ben bunu biliyoruz.

Bu onun cinselliğini sahiplenmesi. Her zaman kontrol dışı hissettiği bir şeyi kontrol altına alıyor.

Bana sahip ve bunu biliyor. Dudaklarının kenarındaki küçük gülümseme bana bunu söylüyor.

Bunu karıştırmanın zamanı geldi.

Islak bir patlamayla beni bırakana kadar saçlarını çekiştiriyorum. Onu ayağa kalkmaya zorladım, yüz ifadesi gergin bir arzuyla doluydu. Ona ne yapmak istediğimi söyledim. Ama başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. Bir adım geri çekiliyorum.

"Elbiselerini çıkar ve beni bekle."

Arkamı dönüyorum, şaşkınlıkla genişleyen gözlerini yakaladığım kısa anın tadını çıkarıyorum. Dolabıma doğru yürüyorum, ışığı açıyorum ve kot pantolonumu çıkarıp boxer külotumu giyiyorum. Elimde fazla bir şey yok. Aria yaşadığım son ilişkiydi ve oyun oynamayı o kadar da sevmiyordu. Ondan sonra, aralıklı bir dizi tek gecelik ilişki oldu ve bunlar kesinlikle tam silahları ortaya çıkardığınız türden karşılaşmalar değil.

Margot için doğaçlama yapmam gerekecek.

Çok fazla kravat takmam. Ben acil serviste çalışan bir doktorem. Önlük giymemizin bir sebebi var. Ama işimi görecektik üç ipek kravat bulmayı başardım. Dolabın ışığını kapatarak dışarı çıkıyorum ve güzelce çıplak Margot'ya bakıyorum. Soğukkanlı, sessiz, neredeyse hiç nefes almıyor ve bu ona meydan okumak gibi bir şey. Onu doyumsuzca duyarlı hale getirmeye, avazı çıktığı kadar bağırmaya ve nefesini tutmakta zorlanacağı kadar heyecanlandırmaya niyetliyim.

"Aferin kızım," diye övüyorum, ona böyle hitap etmemden ne kadar hoşlandığını biliyorum. Ona ulaşıyorum, bağlardan birini sağlam yumruğumun etrafına sarıyorum ve pürüzsüz, soğuk malzemeyi boynunda, göğsünün üst kısmında, omuzlarında ve son olarak göğüslerinde ve sertleşmiş meme uçlarında gezdiriyorum. "Bu benim yaşam tarzım değil. Bir kurallar ya da şeyler listem yok. Güvenli kelimeler yok. Bana durmamı söylersen dururum."

"Acının kırmızı odası yok mu?"

"Hayır. Ama istersen sana bir tane yapabilirim."

Gülümsüyor, gergin omuzları gevşiyor ve benim de ondan istediğim bu. Güven.

"Belki de bununla başlamalıyız." Bu sözlerim üzerine bakışları diğer elimdeki lacivert kravata odaklanıyor ve şimdi sırtıma sırası bende. Sözümü sakınmadan kravatı gözlerine götürüyorum ve arkadan sıkıca bağlamadan önce ipeği gözlerinin üzerine bastırıyorum. Onu körlemesine geriye doğru yürütürken nefesi kesiliyor, ama onu yatağıma götürmek yerine köşedeki sandalyeye getiriyorum. Hiç kullanmadığım ya da oturmadığım büyük, deri minderli bir sandalye.

Margot'yu içine bırakıyorum, soğuk deriye çarptığında vücudu titriyor. Sırıtiyorum, bir an için bacaklarını mı bağlasam yoksa bileklerini mi bağlasam diye düşünüyorum. Elimde sadece çok fazla bağ var.

Yakın gelecekte düzeltmeyi planladığım bir şey.

Bileklerini tercih ediyorum çünkü uzun bacaklarının başıma dolanması fikri vazgeçilemeyecek kadar güzel. Kollarını arkadan bağlayıp sandalyeye sabitledikten sonra, onu derinin kenarında sallanacak şekilde konumlandırıyorum, dengesiz ve çok dengesiz.

"Drew?" diye soruyor, sesi titriyor.

"Buradayım tatlım," diye fısıldıyorum kulağına, burnumu yanaklarında ve boynunda gezdirip onu içime çekiyorum.

Delicesine tahrik oluyor. Bu çok açık, ama bunun ne kadarı bilinmeyenin korkusuna ya da beklentiye dayanıyor, bilmiyorum. Göğsü kabarıyor, baştan çıkarıcı kokusu havayı dolduruyor. Kalçalarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, onun her bir santimini bu şekilde alıyorum. O bir hayal. Aletim külotuma doğru sarsılıyor, bana bu aksiyonda yer almak istediğini hatırlatıyor ama açgözlü piçin beklemesi gerekecek.

"Çok çarpıcısın. Şu haline bak." Parmak uçlarım karnının, kalçalarının ve amının pürüzsüz tümseğinin derisini okşuyor. "Çok güzelsin. Çok özel. O kadar *benimsin ki*."

Parmağım ıslak yarığında bir aşağı bir yukarı kayarken bir iniltiyle başı geriye düşüyor. Kendimden geçmiş ve hayranlıkla izliyorum. Bir erkeğin daha önce hiç bu kadar tahrik olduğunu sanmıyorum. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir kadın yaratılmadığını biliyorum.

Benim için. Onun güveni bir altın madeni. Vücudu bir hazine. Zihni bir krallık. Ve ben hepsinin sınırlarını zorlamayı planlıyorum.

Ağzım meme uçlarından birini yakalıyor, yumuşak etini emiyor ve ısıtıyor. Kalçaları elime doğru sarsılıyor. Yakın olduğunu anlamak için parmaklarımı sokmama gerek yok. Vücudunu, seslerini ve hareketlerini zaten çok iyi tanıyorum. Onu oraya götürmek için yapmam gereken doğru şeyleri biliyorum. Ne yazık ki ona henüz boşalma ayrıcalığını vermeyeceğim.

Amını terk ediyorum, çıkardığı sinirli hırıltıyı seviyorum. "Sabır," diye mırıldanıyorum, şimdi boşta olan elim diğer nefis göğsünü avuçlamak için yukarı geliyor, meme ucunu sıkıyor ve yuvarlıyor. "Bunları seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Çok yaklaştım."

Ona karşı sırtıtıyorum.

"Biliyorum." "Sen

şeytansın."

Sırtışım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Biliyorum." "Senden nefret

ediyorum."

Başımı sallıyorum, tüm dişlerim görünüyor. "Beni seviyorsun."

Ne doğruluyor ne de yalanlıyor ve açıkçası şu an bunun için uygun bir zaman değil.

Yüzüm bacaklarının arasındaki cennete düşüyor, ellerim onu genişçe açıyor, klitorisini ağzıma alırken onu orada tutuyor. Sarsılıyor, kısıtlamalara karşı çekiştiriyor, dokunuşuma karşı titriyor. İnlemeleri daha öncekilere hiç benzemiyor.

Kaba ve çaresiz.

Ben onu yalarken, dilimi içine sokarken ve sonunda bana yalvardığı şeyi ona tam olarak verirken vücudu kavisler çizerek içimde sallanıyor. Margot bir çığlık atarak çılgınca boşalıyor, bacaklarındaki ellerim sayesinde geri çekilemediği ve elleri arkadan bağlı olduğu için beni itemediği için bir o yana bir bu yana savruluyor. Benim merhametime kalmış durumda ve bunun her saniyesini seviyor.

Sonunda sandalyenin soğuk derisine yaslandığında, tüyleri diken diken oluyor ve bileklerini ovuşturarak onu çözüyorum. "Sanırım öldüm. Resmi olarak. Beni istediğin zaman ilan edebilirsin."

Kıkırdıyorum, hala gözlerini kapatan kravatı yukarı kaydırıyorum. Gözleri açılıyor, mutlu ve merak dolu. "Merhaba," diyorum kendi gözlerimdeki parıltıyla.

Karşılığında bana utangaç bir gülümseme sunuyor. "Merhaba."

"Yani... Bana baktığına göre ölmemiş diyeceğim."

"Ya da belki burası benim kendi cennet versiyonumdur ve sen burada benimlesin." Başını eğiyor ve ben bu kızıdan çok hoşlanıyorum.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Cennet ya da cehennem."

"Yeterince cehennem yaşadım. Sanırım biraz cennete ihtiyacım var."

Eğildim, dudaklarını usulca öptüm. Nazikçe. Az önce ona yaptığım egzersizle tam bir tezat oluşturuyordu. "Sana cenneti verebilirim. Gel hadi."

Elini çekiştirip onu sandalyeden kaldırdığımda şakacı bir şekilde inliyor. "Hareket etmek zorunda mıyım?"

Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum ve onu yatağa götürürken gözleriyle buluşuyorum. "Birazdan çok hareket edeceksin." Yatağı işaret ediyorum ve o da itaatkâr bir şekilde yatağa tırmanıyor. Komodinimden bir prezervatif alıyorum, külotumu çıkarıyorum ve sonra onu takip ediyorum. Sanki bir kez daha tatmak istiyormuş gibi sikime bakıyor ama benim onun ve o ağzı için planlarım var. Esas olarak, bana binerken adımları haykırıyor.

Sırtımı yatak başlığıma yaslayarak doğruluyorum ve elini tutarak üzerime çıkmasına yardım ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kendini üzerime bırakırken ellerim kalçalarına kayıyor. Ciğerlerime bir hava hücumu doluyor. Çok sıkı. Çok ıslak. O kadar mükemmel ki.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum, biliyorsun," diye mırıldanıyor, ileri geri sallanıyor. "Ve temizim."

"Ben de," diye mırıldanıyorum, o kendini bana sürtünürken, hafifçe zıplarken, neyin iyi hissettirdiğini test ederken gözlerim kapanıyor.

"O zaman belki bir dahaki sefere bunu prezervatifsiz deneyebiliriz."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" İnliyorum, o yükselip alçalmaya başladığında başım kumaşa çarpıyor, sikim boyunca kayıyor. Kıkırdıyor ama sesi nefes nefese inlemelerinin arasında kayboluyor. Ellerim onun dolgun göğüslerini kavıyor, ellerimden taşıp hareketleriyle birlikte zıplamalarına bayılıyorum. Bu anda yaşayıp ölebilirim ve bir daha asla havaya çıkmak istemem.

Margot. O her şey. O her şey. Ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Onun içinde olmak. Mutluluktan uçmuş yüzünü izlerken. Ellerime değen sıcak etini hissederken. Dilimde onun özünü tadarken. Her yerde onun kokusunu alıyorum.

Ne yaptığımı anlayamadan bizi çeviriyorum, onu dizlerinin üzerine çekiyorum, elleri başlığımın üzerindeki duvara sabitleniyor. Ona arkadan giriyorum, tekrar tekrar çarpıyorum.

Doyamıyorum.

Duramıyorum.

Kendini çok iyi hissediyor. Başı öne düşüyor, parmakları duvarda asla bulamayacakları bir yer arıyor. Tenin tene çarpma sesi havayı deliyor, zevk iniltilerimiz yarışıyor. Elim boğazını çevreliyor ve orada tutuyorum, çok sıkmadan nazik bir baskı uyguluyorum ve onu, ikimizin de başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevkle böğürmesine neden olan dünyayı sarsan bir orgazmla beceriyorum.

Geriye doğru çökerken, elim göğsümün altında patlayan kalbimin üzerine düşüyor. Aman Tanrım. Az önce ne oldu öyle? Sanırım bayıldım. Kesinlikle yıldızlar gördüm.

Margot da aynı şekilde sersemlemiş bir halde yanıma düşüyor ve uzun bir süre öylece yatıyoruz, bunun ne kadar saçma, hayal edilemeyecek kadar inanılmaz bir şey olduğunu düşünerek aptallaşıyoruz.

"Her zaman böyle midir?" diye soruyor sonsuza dek sonra.

"Hayır. Hiç böyle olmamıştı." Yan dönüyorum, yüzünü avucumun içine alıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar ona aç veriyorum. "Sorun sensin. Biziz."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı derecede zarif. "O zaman beni daha fazlası için kaydet."

YİRMİ DÖRT

Margot

Bütün gece benimle flört eden dokuz yaşındaki sevimli çocuk "Tuvalet kâğıdı neden yolun karşısına geçemedi?" diye soruyor.

"Neden?" Sırıtiyorum. Bunu zaten biliyorum. O ilk çocuk değil.

Bu kapılardan içeri girip acıyı ya da gerçekleri saptırmak için şakalar yapmaya çalışıyorlar.

"Çünkü çatlakta sıkıştı." Ve yasal olarak hala gülüyorum çünkü bu iyi bir şaka ve o bunu coşkuyla anlatıyor. Kan şekerini kontrol altında tutmakta zorlanan ve DKA-diyabetik ketoasidoz- durumundaki tip 1 diyabetli zavallı çocuk bana bakıp gülümsüyor. Gerçekten çok sevimli. Bir gün kızları çılgına çevirecek.

"Bu harika. Bunu sen mi uydurdun, komik adam?"

Mümkünse gülümsemesi genişler. Biraz kızararak başını sallıyor. "Hayır. Bir arkadaşımдан duydum." Biraz insülin ve sıvının bir insana yapabilecekleri inanılmaz.

"Bu harika. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Bunu tüm arkadaşlarıma yayacağım ve benim uydurduğumu iddia edeceğim." Ona göz kırpyorum ve yanakları kızarmaktan alev alev yanmaya başlıyor. Çok sevimli. "Kimseye söyleme, tamam mı?"

"Söz veriyorum."

Tam o sırada Drew kafasını içeri soktu. "Üst katta senin için bir yatağım var." Çocuk kaşlarını çatır ve Drew kıkırdar. "Üzgünüm dostum, ama sonsuza kadar burada kalamazsın. Cazibeni üst kattaki hemşirelere de yaymalısın. Annenle baban bir saniye içinde dönerler. Bazı evrak işlerini bitirmek üzereler."

Drew'a kaşlarımı çatıyorum. "En sevdiğim hastamı elimden aldığını biliyorsun."

Drew çaresizlik numarası yaparak ellerini havaya kaldırır. "Geri gelebilirim," diye söz verir çocuk.

"Yapmasan iyi edersin," diye uyarıyorum, sert olmaya çalışarak. "Eğer yaparsan, o zaman herkes anlattığımın benim şakam olmadığını anlar." Omzunu sıkıyorum. "Yukarı çık ve şu yeni pompayı al. Dünyanı sallayacak ve kendini çok daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Başını salladı. "Evet. Tamam. Tamam. Görüşürüz, Margot. Teşekkürler."

"Görüşürüz, dostum. Üst kattaki hemşirelere o yakışıklı gülümsemeyle gülümsediğinden emin ol. Sana karşı koyamayacaklar." Gülüyor, uzaklaşıyor ve bir domates yorumuna dönüşüyor. Keşke erkekler hep böyle kalsa. Tatlı, masum ve memnun etmeye hevesli.

Odasından çıkıyorum, Drew'un yanından belli ki beceremediğim bir kayıtsızlıkla geçip gidiyorum. Belki de aptalca, aşk dolu sırtışımdandır. Belki de yanaklarımın o çocuğunki gibi pembeleşmesinden. Belki de yan gözle baktığımda onun benim için aklına gelebilecek her türlü edepsiz ve yaramaz şeyi hayal ettiğim için kıvranıyordum.

"Hemşire Cady?" Cidden bana böyle seslenmiyor, o yüzden benimle dalga geçtiğini biliyorum.

"Evet, Doktor Albright?" Aslında ona burada öyle sesleniyorum, yani... evet. "Bir kelimeye ihtiyacım var. Ya da ağzınıza."

Eli benimkini kavırıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, çaresizce, olmadığım bir genç kız gibi, karanlık bir köşeye sürükleniyorum.

Son travma odası ile izolasyon odası arasında.

"Bu tamamen uygunsuz, Doktor." Yüzüm ondan uzaklaşıyor. "Bu konuyu sendika temsilcime açmayı planlıyorum."

Tenime doğru hırlıyor ve kendimi ona doğru sallanmaktan alıkoyamıyorum. Sadece birazcık. Rol yapmanın canı cehenneme. "Fikrinizi değiştirmeniz için ne yapabilirim, Hemşire Cady?"

Kahretsin, bu adam beni çok azdırıyor.

"Bilemiyorum. O kadar kolay etkilenmem."

Eli aramızdaki boşluğa düşüyor, önlüğümün üzerinden göğsümü kavıyor ve içimde lezzetli karıncalanmalar patlayana kadar sıkıyor. Ağzı boynumla buluşuyor ve seksi şakalaşmalar bir yana, mantıklı düşünmeyi bile imkânsız kılan sıcak, ıslak, şehvetli öpücüklerle beni memnun ediyor.

"Doktor Albright." Korkudan nefesim kesildi. "Çizgiyi aşıyorsunuz," diyorum sesime dramatik bir ton vererek. "Benim gibi iyi kızlar bu tür muamelelere alışık değildir."

Gülüyor, yüzü boynumda, emmeye ve öpmeye devam ediyor ve büyük olasılıkla bana bir hickey veriyor. Zaten her göğsümde bir tane var çünkü alıntı yapıyorum, 'onlar benim ve bu benim kişisel markam, bu yüzden herkes onların alındığını biliyor'.

"O zaman benim için kötü bir kız olman iyi bir şey."

Sıcak nefesi artık ıslak ve aşırı hassas olan tenime çarptığında kıcıma şaplak atıyor ve işte o zaman tamamen pes ediyorum. "Bizi geç bırakacaksın," diye uyarıyorum iç çekerek, parmakları kığımın etrafından dolaşıp karnımın alt kısmına doğru ilerlemeye başladığında. "Ve muhtemelen kovulmamıza neden olacaksın."

"Ben değil." Yala. Öpücük. "Beni doyumsuz bir hayvana dönüştürdüğün için seni suçlayacağım. Ayrıca, İK müdürü benim seksi olduğumu düşünüyor, yani burada başı belaya girecek biri varsa o da sensin."

"Çok cesursun. Gerçek bir Beyaz Atlı Prens. Şimdi ellerinizi ipimden çekin, Doktor Albright. Arkadaşlarımız bizi bekliyor."

en sevdiği su deliği." İnliyor, ama düşmeden önce geri çekilirken gülümsüyor ve... temkinli görünüyor. "Ne oldu? Kaşların neden çatık?"

"Bir şey yaptım ve sanırım bu konuda süpersonik olarak kızacaksın."

"Tamam," diye kelimeyi uzatıyorum, kalbim biraz çarpmaya başlıyor çünkü bir nanosaniye gibi bir sürede temkinli görünümünden lanet olası bir gerginliğe dönüştü. "Bana söylemek zorundasın çünkü aklım başımdan gitmeye başladı ve o kaltağın ne kadar çirkinleşebileceğini hepimiz biliyoruz."

Sırıttırıyor ve sonra "Seni gelecek hafta Bahamalar'a götürüyorum" diyor.

Gözlerimi kırıştırtıyorum, felç mi geçirdim yoksa onu yanlış mı duydum diye merak ediyorum. "Özür dilerim, beni *Bahamalar'a* götüreceğinizi mi söylediniz?" Başını sallıyor, o kasvetli ifadesi değişmemiş. "Tamam, olur. Ama çalışmam gerekiyor. Senin de çalıştığına eminim."

"Hayır. Geçen gün fazla personel çalıştırdıkları için programla oynadıklarını hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum çünkü şimdi bunu uydurduğunu düşünüyorum. "Her neyse, yaptılar ve ikimizin de kullanılmamış bir ton ücretli izni var ve biz de gidiyoruz."

"Andrew." Buraya kadar gelebildim çünkü ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Bir yandan çok heyecanlı ve coşkuluyum. Yani, Bahamalar, evet, değil mi? Öte yandan, zor kazandığım tatil zamanımı kullanmadan veya programımı yeniden düzenlemeden önce bana danışmadı bile.

Ayrıca... birlikte olduğumuzdan bu yana geçen birkaç hafta içinde ne kadar çok seks yaptığımız ve birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimiz düşünüldüğünde bunun kulağa gerçekten kötü geldiğini biliyorum ama işleri ağırdan alıyoruz. Tatil yavaş hissettirmez. Birlikte bir tatil ciddi hissettiriyor ve ciddi beni korkutuyor. Ciddi, Aria'yla her şey kötüye gitmeden önce sahip olduğu şey. Ayrıldıktan sonra ikisi de çok uzun bir süre darmadağın oldular ve açıkçası ikisi de zihinsel olarak benden çok daha fazla birlikteler.

Drew'u kaybetmeyi Aria gibi atlatamayacağım ve beklentilerim söz konusu olduğunda hala bardağın boş tarafını gören bir kız olduğum için, tüm bu yolculuk

Bu şey beni korkutuyor.

"Beş gece, çilli. Sen, ben ve sıcak güneş ışığı." "Ya pasaportum yoksa?"

"Sende var. Geçen gece oyuncak koleksiyonunu karıştırırken gördüm. Bu arada, o titreşimli popo tıkaçını da yanımızda götürmek istiyorum."

"Doğru," diye alay ediyorum. "Böylece çantasında titreşen bir şey olduğu için Gümrük tarafından durdurulan ve sonra da dünyanın, hayır, bomba değil, sadece titreşen bir popo fişi olduğunu öğrendiği o kız olabilirim."

Kendini beğenmiş bir şekilde bana sırtıyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen pilleri çıkarırız. Hadi gel. Benimle Bahamalar'a gel." Dudakları ağzımın köşesini buluyor, burnu tenimi okşuyor. "Seninle uzaklara gitmek istiyorum. Bana her zaman rahatlamam, bu kadar ciddi olmamam gerektiğini söyleyen sen değil misin? Bir tatile ihtiyacım olduğunu."

Bu benim, ama yine de... İçimin burkulmasına engel olamıyorum. O kız olmak istemiyorum. Sadece birkaç hafta sonra bunun nereye gittiğini soran kız. Ama harika seks dışında, biz hala en iyi arkadaşız. Ara sıra iddia ettiği gibi bir çift değiliz. Sanki fantastik faydaları olan arkadaşlar gibiyiz ve bir yolculuğa çıkmak ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Benim hatam olduğunu biliyorum. Böyle olmasını ben istedim, biliyorum. Ama ben bir kadını ve kitlesel çelişkiler dünyasında yaşamak istiyorsam, bu benim hakkım.

Ciddi olmak istiyorum ve ciddi olmak istemiyorum. Drew'a onu sevdiğimi söylemek istiyorum ve asla söylemek istemiyorum. Bu çok boktan. Ve birlikte bir tatil?

"Evet de. Bu adımı benimle birlikte at. Korktuğunu biliyorum-" *Aptal zihin okuyucu*, "-ama eğlenceli olacak. Baskı yok. Sadece havuzlar, plajlar ve su parkı ile rahatlama."

"Su parkı mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve o da beni dudaklarımdan öpüyor. En iyi çabalarıma rağmen heyecanı bulaşıcı.

"Evet. Ve bir akvaryum."

"Akvaryumları severim," diye mutsuzca homurdanıyorum. Sürprizlerden nefret ederim. O bunu biliyor. Belki de bu yüzden bu kadar zorlanıyorumdur?

"Biliyorum, çilli. Atlantis'e gidiyoruz çünkü o kadar süre boyunca güneşlenmekten başka bir şey yapmadan oturmanın seni delirteceğini düşündüm."

"Beni bu kadar iyi tanımanız gerçekten haksızlık."

"Ayrıca bir kumarhaneleri ve sevdiğin tüm yiyecekleri sunan harika restoranları var." Kulaktan kulağa gülümsüyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, hayranlıkla bana bakıyor. Bu haliyle çok sevimli. Böylesine ciddi bir kontrol manyağı adam için neredeyse çocuksu. Onu hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Çok hafif. Çok mutlu.

Gözlerimi deviriyorum, ama beni kazandı ve o da bunu biliyor. Onunla böyle bir haftayı nasıl geri çevirebilirim ki? Korkulara lanet olsun. "Peki, Drew. *Tanrım*. Çok zalimsin. Gerekirse beni Bahamalar'a götür."

"Mükemmel çünkü zaten dolu, yani hayır deseydin seni uyuşturup bavuluma katlamak zorunda kalacaktım."

Gülüyorum. Neden benim için bu kadar mükemmel olmak zorunda?

"Almaya istekli olduğun sert önlemleri bilmek güzel. Şimdi gidelim. Bu konuşmadan sonra kızlarımı korkutmam gerek." Drew elimi tutuyor ve beni hastaneden çıkarıp Cambridge Caddesi'nden The Hill'e doğru götürüyor. Ama içeri adım atmadan önce onu durduruyorum. "Bu geziyi bizim için planladığın için teşekkür ederim. Kötü davrandığımı biliyorum ama bunun anlamı çok büyük."

"Senin için her şeyi yaparım, çilli. Seni tatile bile zorlarım." Göz kırıyor.

İçeri giriyoruz ve hemen Brecken, Wes ve Jonah'ı barda oturmuş, biralarını yudumlarken buluyorum. Arka tarafta Josh, Aria, Rina ve Halle'nin olduğu bir masa var.

Bardaki çocuklara doğru yürüyorum ve her birine sarılıyorum. Drew, Brecken'ın yanına oturmadan önce her biriyle kanka gibi el sıkışıyor. Halle bana el sallıyor

Sanki altı yaşında heyecanlı bir çocukmuş gibi parmağımla bir saniyeye ihtiyacım olduğunu işaret ediyorum.

"Nedir bu, kızlar erkeklere karşı mı? Neden bu ayrımcılık?"

Brecken mavi gözlerini tıpkı Aria'nın yaptığı gibi deviriyor. "Çünkü Josh yeni adamıyla erkek sorunları yaşıyor ve biz heteroseksüel erkeklere bir erkekle yatmanın getirdiği saçmalıkları anlamadığımızı ve kalırsak çok savunmacı olacağımızı söyledi, biz de buraya geldik."

Jonah kulağa sıkıntı gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hepimiz kötü insanlar değiliz. Bence siz kadınlar olaylara bizden daha fazla dram katıyorsunuz."

"Bu yalan değil, dostum." Omzunu okşadım. "Ama erkeklerle yatma mücadelesi gerçek, bu yüzden gidip iki işe yaramaz sentimi sunacağım." Drew'un yanağına bir öpücük konduruyorum. "Vajina konuşurken iyi eğlenceler."

Wes gülüyor. "Genelde spor konuşuruz."

"Spor, vajina, her neyse." Onlara bir göz kırpıyorum ve sonra kızların ve Josh'un olduğu masama doğru ilerliyorum. Kıçımı Rina'nın yanındaki koltuğa yerleştiriyorum, appletini'sini kaldırıyorum ve doyurucu bir yudum alıyorum. "Ne kaçırdım?"

Bütün kafalar bana doğru dönüyor. Aria ve Halle gülümsüyor. Rina içkisini geri aldı. Ve Josh kaşlarını çatıyor. Sonra başını eğip beni inceliyor. "Tanrım, bu çocuk gerçekten bir aygır gibi asılmış ve bir Tanrı gibi sikişiyor olmalı. Yemin ederim, seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Çilek gibi kızardım. "Pislik. Bu çok kabaydı. Ya da en azından çok garipti."

"Her neyse." Beni başından savdı. "Yemeğini hazırla ki ben de ondan bir parça yiyebileyim."

"Ne?"

Josh omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Birden aklıma geldi. Bu noktada bir içkiyi fazla kaçırmış olabilirim."

"Ciddiyim," diye homurdanıyorum. "Ama evet, Drew bir paket cips ve büyük bir kavanoz nefis sos, ne demek istediğimi anladıysan. Bu senin için yeterli bir yemek mi?"

Herkes, özellikle de biraz kafası güzel olan Josh, gülmekten kırılır. "Ama buraya seks hayatım hakkında konuşmaya gelmedim. Seninkinin sorunlu olduğunu öğrendim." Josh'ı işaret ediyorum.

"Bu konuşma beş dakika önce, erkeklerin drama olduğu ve srtklerin dünyayı katlettiği sonucuna vararak sona erdi. Konuyu saptırmayı bırak. Seni böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor. Sana çok yakışıyor. Hamile olmadığına emin misin?"

Rina boğulmak yerine içkisini tükürüyor. Yüzünü ve masayı bir peçeteyle silerken sırtını sıvazlıyorum. "İyi işti. Gerçekten, çok teşekkrlers." Rina ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Josh'a bakıyor, yüzünde boktan bir sırıtış var.

"Hayır, hamile değilim. Sadece dediğin gibi... mutluyum." Ne demek istediğimi kanıtlamak için abartılı bir şekilde gülümsüyorum çünkü bu doğru ve bunu söylemek garip ama olan bu. "Drew beni önümüzdeki hafta Bahamalar'a götürüyor ve aramızda olacaklardan çok korkmama rağmen heyecandan altıma işeyecekmişim gibi hissediyorum. Madalyonun bu yeni yüzünü, kendime daha iyi bakmayı deniyorum ve buna devam ediyorum."

"Vay canına. Bahamalar büyük bir adım," diye haykırıyor Aria, gözleri kocaman. "Drew'un beni hiç tatile götürdüğünü sanmıyorum. Ya da bu konuda izin aldığını. Sana o kadar aşık ki ve sonunda ikinizi gerçek bir şey olarak kucakladığın için çok mutluyum."

"Yavaş ol, gökkuşağı günışığı. *Deniyorum* dedim. Arabayı atın önüne koyma ya da o söz nasıl diyorsa. Bu işi hâlâ yavaştan alıyoruz."

Birkaç ift şüpheli bakış bana kimseyi kandırmadığımı söylüyor.

"Nefret etme. Hayatımda yavaşlığa ihtiyaım var yoksa beynim kısa devre yapıyor. İlişkiler bana sadece küçük, yutması kolay parçalar halinde verilebilir, sanki felç geçirmiş doksana yaşında biriymişim gibi. Yolculuk aşırı yüklenme demek."

"Sinir bozucusun. Adam sana saplantılı bir şekilde aşık. Aç artık bunu." Bu Rina ve ona kısmen katılıyorum çünkü ben de tamamen yleyim.

Sinir bozucu. Yani, ben de kendime gıcık oluyorum. Ama diğer kısmı? Aşık olma kısmı? Bilmiyorum. Olabilir. Bir kız umut edebilir, değil mi?

"Güzel. Demek istediğim anlaşıldı. Biri bana aptal erkeklerle ilgili olmayan başka bir şey söylesin."

"Jonah ve ben denemekten bahsediyoruz." Halle sanki yüzünde bir yangın çıkmış gibi kızardı. Barın karşısında kendisine güneş, ay ve yıldızlar gibi bakan Jonah'a ve sonra da bize bakıyor. "Belki önümüzdeki birkaç ay içinde."

"Vay anasını," diye haykırır Aria. "Bu inanılmaz."

"Gerçekten öyle. Teyze olmak için sabırsızlanıyorum. Ne zaman olursa olsun bebek bakıcılığı yapacağım," diye söz veriyor Rina.

"Evet," hepimiz aynı fikirdeyiz.

"Bebekler. Vay be. Yani, sadece vay canına. O güzel karnını kocaman ve hayat dolu görmek için sabırsızlanıyorum." Aria neredeyse gözyaşları içinde ve bu bana Wes'le birlikte zihinsel olarak o noktaya geldiğini söylüyor.

"Şu anda hepimiz şok etkisi yaratmaya çalıştığımıza göre, Brecken'la sevişmeyi düşünüyorum, çünkü ayakta kalan tek bekar biziz," diye anons ediyor Rina ve tam o sırada Aria sandalyesinden geriye doğru devrilerek tüm barın iki saniyeliğine durup ona bakmasına neden oluyor. "Kahretsin," diye küfrediyor Rina, beni bir kenara itip oturduğu yerden kalkıyor ve kendisine cinayet bakışları fırlatan Aria'ya doğru koşuyor. "Şaka yapıyordum. Tanrım. Çok mu abartılı bir tepki?"

Rina Aria'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor ve ben de şu anda ayakta durmuş bizi izleyen çocuklara bir göz atıyorum. Wes buraya doğru koşacakmış gibi görünüyor, ama Aria ona başını sallıyor, sonra da öfkesini Rina'ya yöneltiyor.

"Brecken kötü şöhretli bir çapkın ve kendini bekâr ilan etmiş biri, yani hayır, aşırı bir tepki değil." Pantolonunda var olmayan tozları siliyor ve arkadaşımıza saldırmaya hazır bir şekilde kollarını kavuşturuyor. "Arkadaşlarımın kardeşime bulaşmasını istemiyorum. O kötü haber."

Halle, "O senin kardeşin," diyor.

Aria parmağını ona doğru uzatıyor. "Aynen öyle."

"Haksız değil," diye onaylıyor Josh gözlerindeki parıltıyla. "Kesinlikle iyi bir erkek şekeri, ama flört etmek için tam bir pislik. Lisedeyken kızları mahvederdi. Aria'nın eski arkadaşlarından bazılarına sorun."

Rina gülüyor. Ama bunun daha çok göstermelik olduğunu hissediyorum. Acaba Brecken'la aralarında gerçekten bir şeyler mi var ve bu Aria'yı bu konuda etkilemenin bir yolu mu? "İyi. Kardeşinle yaramazlık yapmak yok. Şimdi daha iyi misin?"

"Evet," diye homurdanıyor Aria, yerine oturmadan önce kıcını ovuşturarak. "Ben sadece seni kolluyorum," diyor, Rina ona en büyük güvenceyi verdiğine göre sesi daha yumuşak. Rina'nın dudaklarının kenarındaki belli belirsiz kaşlarını çatma biçimine bakılırsa bunu sürdürüp sürdüremeyeceğini merak ediyorum.

"Bu tür bir gözetim gerektiren bir şey yapmıyorum. Dediğim gibi, bu bir şakaydı."

Yani evet. Rina'ya tam olarak inanmıyorum ve bahse girerim başka kimse de inanmıyordur, ancak konu üçüncü dönem Fransızcası gibi bırakıldı.

Halle'e birkaç dakika bebek yapma konusunda sorular sorduktan sonra kendime bir içki alma zamanının geldiğine karar verdim. Garson kızımız ortalıkta görünmediği için kalkıp bara doğru ilerlerken biri elini koluma koyarak beni durduruyor. Arkamı döndüğümde kahverengi saçlı, mavi gözlü, koyu çerçeveli gözlükleri olan, orta boylu, sevimli bir adamla karşılaşıyorum. "Margot?" demeden önce gülümsüyor. Sen olduğunu sanmıştım." Gözlerimi kırıştırarak onu içeri alıyorum. "Mickey," diyor ben kısa kesince. "Geçen yıl bir gece birlikte takılmıştık."

"Doğru. Tabii ki." Çünkü açıkça görülüyor ki, takılmak seks yapmak için bir örtmece. "Seni ilk başta tanıyamadığım için özür dilerim. Nasılsınız?"

"Harika. Sana rastladığıma sevindim. Nasılsın?"

"Güzel," diye başımı sallıyorum ve karmaşık bir hastayı tedavi ederken sergilediği odaklanmayla bunu izleyen Drew'a bir bakış atarken yutkunuyorum.

"Bir şeyler içmek ister misin? Biraz sohbet edelim mi?"

Bak, konuşacak bir şey yok. Benimle neredeyse bir yıl önce bu barda tanıştı. Ben sarhoştum. O da sarhoştı. Onunla eve gitmeden önce yaklaşık otuz dakika flört ettik. İş bittikten hemen sonra ayrıldım ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım. Yani onun "hadi arayı kapatalım" lafı tam olarak bu, bir laf.

"Teşekkürler, ama burada biriyle birlikteyim."

Ondan uzaklaşıp Drew'un yanına gidiyorum, bana kollarını açarken gizlemediği bir takdirle bakıyor.

Tereddüt etmedim. Ona doğru adım atıyorum ve sıkıca sarılıyorum. Çünkü uzun zamandır ilk kez mutluyum, belki de hiç mutlu olmadım. Ve bunun böyle kalması için deli gibi savaşıacağım. Karanlık sesler bilerek fısıldasa bile, *bu böyle sürmeyecek*.

YİRMİ BEŞ

Margot

"Bana bu gece neden yatıya kalmadığını tekrar söyler misin?" Drew soruyor, dudakları boynumla omzumun birleştiği yerde yumuşak, baştan çıkarıcı öpücükler fısıldıyor. Orası benim yerim. Beni hiç durmadan ürperten ve yaramaz bir hemşire gibi inleten yer. Bir hafta önce keşfettiğinden beri orayı sömürüyor ve ben kimim ki görevdeki bir adamı caydırayım.

"Çünkü hala tam olarak hazırlanmadım ve gece vardiyamızdan hemen sonra uçuşumuz için havaalanında olmamız gerekiyor."

"Senin evinde uyuyabilirim. Eşyalarımı topladım bile." "Çok başarılı," diye homurdanırken sırtıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Drew'a yavaş gitmek istediğimi söyledim ve hiç de yavaş gitmedik. Ve kesinlikle rahat hissetmiyoruz. Ne her gece yatıya kaldığımızda ne de hastanenin rastgele yerlerinde yaptığımız bu seferki gibi ateşli öpüşme seanslarında. Kıkırdıyor, sesi aşırı çalışmış tenimde titreşiyor ve ben onun önlüklerini yırtıp patoloji ile morg arasındaki koridorda üzerine atlamak istiyorum. Adam beni bu kadar sertleştiriyor ve sadece birkaç saat önce seks yapmıştık.

"Ama yine de bir gece ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

İnliyor, gözlerimin içine derin derin bakarken kendini düzeltiyor. O kadar yoğun bir bakış ki bunu sürdürmekte zorlanıyorum. "Bunu yapmak istemenin özel bir nedeni var mı?"

"Sadece yorgunum. En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi hatırlamıyorum."

Beni izliyor, molanın ardında gizli bir amacım olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Ben anlamıyorum. Denemeyecek kadar onun için çıldırıyorum. Neredeyse bir aydır resmen her neyse oyuz. Ve evet, hala yarışı yavaş ve istikrarlı bir şekilde kazanmaya çalışıyorum, ama aynı zamanda mutlu kız Kool-Aid'i de içiyorum. Bu iyi bir şey.

"Ayrıca, bu hafta kızışan tavşanlar gibi olacağız ve dinlenmem gerekiyor. Bir fantezimi gerçekleştirmeme yardım edeceğini ve gece geç saatlerde herkes uyurken sahilde benimle oynaşacağını umuyorum."

Arsızca sırtıyor. "Çok gürültücüsün. Ağzını tıkamak zorunda kalırım."

Karnımda ısı birikiyor. Ağzımı tıkama fikrinin beni tahrik edeceğini kim bilebilirdi? Ya da belki de sadece onun bana bunu yapma düşüncesi. "Bazen sert önlemler almak gerekir. Hadi, bana Katy Perry'lik yapmayacak mısın?"

"Ne?"

Başımı eğerken omuzlarımı silkiyorum. "'Teenage Dream.' Boş ver. Muhtemelen sözleri karıştırıyorum. Her neyse, Big Drew'u uzun süre saklamak zorunda kalmayacağız. Ama bu gece vajinamın bir molaya ihtiyacı var."

Parmakları önlüğümün üzerinden beni hafifçe okşarken dudaklarının kenarında hınzır bir sırıtma beliriyor. Bu hareket yasadışı olmalı. Beni bu kadar çabuk nefes nefese bırakması utanç verici.

"Awww, zavallı bebek. Güzel amcığın acıyor mu?" "Biraz," diye itiraf ediyorum utangaçça.

"Daha iyi yalayabilirim."

"Andrew," diye azarlıyorum ve o sırıtış tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Kalbimin pıt pıt atmasına ve içimin kıpır kıpır olmasına neden olan gülümseme.

"Sadece uyuyabiliriz, biliyorsun." Meydan okuyan bir kaşımı

kaldırıyorum çünkü bu küstahça bir yalan ve o da bunu biliyor. Drew ve ben aynı yatakta eşitiz.

yaramaz seks. Bitti. Bitti. Hikaye. "Tamam. Bu gece yatıya kalmak yok. Ama bilgin olsun, bu konuda mutlu değilim. Seni yatağında seviyorum. Sıcaksın ve güzel kokuyorsun."

Ben de onun yatağında olmayı seviyorum. Hem de çok. Çok fazla.

Aramızdaki bu şehvet oyunu ne kadar sürebilir? Drew bana kız arkadaşım diyor. Bir ilişkimiz olduğunu söylüyor. Bu çok garip. Bütün bu lanet şey. Hala alışamadım. Hindi gibiyim. Güzel ve büyülü olduğu için yağmura bakan ve yüzüme yağarken iyi hissettiren biri ama ben lanet bir hindiyim ve boğuluyorum. Bu metaforun bir anlam ifade ettiğinden bile emin değilim ama Drew'un içinde boğulduğumu ve bunu yaptığım için aptal olduğumu hissediyorum. Yine de, tıpkı hindi gibi, kendime engel olamıyorum.

Bana böyle hissettiren şeyin kendi sorunlarım olduğunu biliyorum. O inanılmaz biriydi ve geçtiğimiz ay mükemmel geçti. Belki de beni en çok korkutan şey budur. Kavga etmiyoruz. Tartışmıyoruz bile. Balayı evresi bir noktada sona ermeli ve pembe gözlüklerimizi çıkardığımızda ne olacak? Sürdürülebilir miyiz?

Ağzı benimkine doğru eğiliyor ve sonraki beş dakika boyunca beni utanmadan öpüyor. Tam burada, koridorun ortasında. Doktorlar, hemşireler, görevliler, tüm dünya etrafımızdan gelip geçiyor ama Drew sanki kimsenin önemi yokmuş gibi beni öpüyor.

Bu bir meydan
okuma gibi.
Bırak bizi
görsünler.

Ve Tanrım, bu bana komik şeyler yapıyor. Julien beni küçük kirli sırıymışım gibi sakladı. Ve seksi bir şekilde değil. Bu beni hem umutlandırıyor hem de korkutuyor çünkü o da bizimle birlikte. Kendime sürekli onun Drew olduğunu hatırlatmak zorundayım. Ve Drew beni bilerek incitmez.

Kasıtlı olarak demek daha doğru olur.

Cebindeki iş telefonu çalıyor ve inliyor, kontrol ediyor ve tekrar, bu sefer daha yüksek sesle inliyor. "Geri dönmem lazım. Benimle geliyor

musun?"

"Önce bir kahve içmeliyim. Sen bir şey ister misin?"

"Evet. Vardiyanın geri kalanında beni idare edecek ne varsa getir. Bir süredir tam bir gece uykusu çekmediğim konusunda haklısın." Bana göz kırpmıyor, şişmiş dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor, bu seferki hızlı ve sonra koşarak işe geri dönüyor.

Hastanenin derinliklerinden geçerek medeniyete ve ana lobinin dışında bulunan kahve noktasına doğru ilerliyorum. Bu hastane çok büyük. Birden fazla bina ve kanat var ama burayı kim tasarladıysa kafeyi acil servisin yanına koyacak kadar akıllı davranmış.

Yıpranmış ve mutsuz görünen hastane müdavimlerinin ve birkaç hemşirenin arkasında sıraya giriyorum ve içeceklerimizi sipariş ettikten sonra beklemek için kenara çekiliyorum. Gülümsüyorum. Dudaklarımda hissediyorum. Yeni bir dövme gibi, kıpkırmızı ve yakıcı, ama kalıcı ve o kadar havalı ki sevmemek elde değil. Ben erkeğine aşık bir kıyım ve eğer bu bir romantik komedi olsaydı, filmin her şeyin güneş ışığı ve gökkuşağı olduğu ve kıyın her şey boka batmadan önce bulutların üzerinde olduğu kısmı olurdu.

Bu da böyle bir şey. Demek istediğim, Drew ve ben hala sağlamız - dudakları dudaklarıma değeli sadece beş dakika oldu - ama aniden, bir şeyler çok yanlış.

İsmim söyleniyor ve içeceklerimizi hazırlayan kadına teşekkür ederek tezgâhtan alıyorum. Benimkinden bir yudum alıp acil servise dönmek için arkamı döndüğümde Brielynne ile yüz yüze geliyorum.

Julien'in karısı Brielynne gibi.

Onun varlığıyla o kadar sarsıldım ki neredeyse içeceklerimi düşürüyordum, ancak son anda hastane zeminine ve önlüklerime sıçramaktan kurtardım.

Buz mavisi gözleri sadece iş için değil, bir amaç için de burada olduğunu belli edecek şekilde hafifçe kısılmış. Benim. Onun amacı benim. Bu beni Drew'in Julien'in burnunu kırdığı zamana götürüyor. KBB'yi ziyarete mi geldi?

ve Bayan Julien Westover, Julien'in mükemmel burnunu mahvettiği için Drew'u dava etmeye mi geldi? Nedense hiç sanmıyorum.

"Mesajlarıma hiç cevap vermedin."

Ne mesajı?

"Merhaba," diyorum, kalbimin göğüs kafesime bir fil sürüsü gibi çarpmasına rağmen sesim düzgün ve sakın.

"Margot'tu, değil mi?" Başımı sallıyorum ama onun bunu zaten bildiğini biliyorum. Bu kaltak açıkça benim için burada duruyor ve beni bulmasının tek yolu bir şekilde beni takip etmesi. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve hastanemde olduğum için hiç bu kadar rahatlamamıştım, acil servisten iki yüz metre bile uzakta değilim. "Sana kocamın telefonundan mesaj attım. Hani şu aylardır sana mesaj atıp seni aradığı telefondan. Adını kişi listesine yazacak kadar seni önemsemese de konuştuğu değersiz fahişenin sen olduğunu anlamam uzun sürmedi."

Tanrım. Şu mesajlar. Her şeyi okuduklarını söyleyenler. Kim olduğumu soranlar. Ondan geliyordu, Julien'den değil. Julien'in telefonuna baktığı için bana mesaj atan oydu.

"Konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Senin çılgın sapık kıçın için mi? Hayır. Kesinlikle hayır.

"Pek sayılmaz. Geri dönmek zorundayım."

"Sen hemşiresin, değil mi? Doktor değil misiniz? Eminim seni bağışlayabilirler." Ne amcık ama. Cidden. Kaltak bunun beni yaktığını düşünüyor. Louis Vuitton ve Christian Louboutin giyen kıç bana bunu söylüyor. Biri ona hemşire olmanın harika bir şey olduğunu anlatmalı. Eğer doktor olmak isteseydim, tıp fakültesine giderdim. Belli ki bir nedenden dolayı gitmedim ve bunun nedeni girememem ya da fahiş krediler değil. Sanırım şaka onda.

Yine de önlük giymiş, sınırlı bir makyaj yapmıştım ve saçım başımın üstünde topuz şeklindeydi. O tertemiz ve cilalı.

çok tasarımcı. Aramızdaki farklar yadsınamaz ve bunları takdir ettiğini biliyorum. Ona üstünlük sağladığına inanıyor.

Köşeye sıkıştığında kavgacı olmam çok kötü.

"Üç dakikanız var. Doktorlar kendi hallerine bırakıldığında hastalarım ne olacağını düşünmek bile beni ürpertiyor."

Zing'im tam kafasının üzerinden uçtu.

"O zaman benimle yürü, Margot. Gitmesi gereken bir yeri olan tek kişi sen değilsin."

"Evet, eminim medi-spa randevularınıza geç geldiğinizde pek affetmiyordur. Bir iğneyi kaçırmayı hiç istemem."

Söylüyorum ve sonra kendimi kötü hissediyorum. Ona karşı sürtük gibi davranmamalıydım. Ürkütücü bir sapık ya da değil, kocası onu aylarca aldattı ve sonra onunla geri döndükten sonra mesaj atmaya, aramaya devam etti ve sonunda eski sevgilisiyle L-kelimesini düşürerek ortaya çıktı.

Asla sahip olmaması gereken bir eski sevgili.

O zamandan beri numarasını engelledim, bu yüzden benimle tekrar iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Özür dilerim. Çok terbiyesizdim. Benden ne istiyorsun, Brielynne?"

"Kocamı sikmeyi bırakman için, seni beş para etmez para düşkünü sürtük."

Peki, tamam o zaman. Ana lobi ile acil servis arasında bir köşeye doğru kayarken ona yan gözle bakıyorum.

"Kocanı becermeyeceğim."

"Sana inanmıyorum," diye alay ediyor, gözleri küçük boncuk yarıklarına dönüşüyor ve beni öldürmek için titizlikle düzenlenmiş zehirli oklar fırlatıyor.

"Değilim," diyorum ona sakince. "Yemin ederim."

"Ama bir zamanlar öyleydin. Bunu biliyorum. Julien'in sana nasıl baktığını gördüm. Cape Cod'dan eve dönüş yolunda senden bahsedişini. Sana gönderdiği o lanet mesajlar. Pislik herif o mesajlarda bunu itiraf ediyordu."

Kahretsin. Zavallı kadın. Elimi uzatıp koluna dokunmaya çalışıyorum, ama benden kaçıyor ve bunu da anlıyorum, bu yüzden elimi bırakıyorum. Ne diyebilirim ki? Pek çok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil.

"Bunu gerçekten kocanızla konuşmanız gerekiyor. Bu ikiniz için bir konuşma."

"Anlat bana." Topuklu ayağını yere vuruyor, yüz ifadesi hafif manik. "Zaten biliyorum, o yüzden bana ne olduğunu anlat."

Tanrım. Bu korkunç bir şey. Karnıma hastalıklı bir düğüm doluyor ve aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Julien'le aramda hiçbir şey yok. Söz veriyorum."

"Ama bir şey vardı, değil mi?" diye zorluyor, her geçen saniye daha da tedirginleşiyor. "O buradayken ve ben eve döndüğümde. Kaçamak cevaplar vermeyi bırak ve bana gerçeği söyle. Senden bu kadarını hak ediyorum."

İçimi çekiyorum, başımı yavaşça sallıyorum. "Julien son birkaç aydır buradayken onunla birlikteydim. Evli olduğuna dair *hiçbir* fikrim yoktu. Hem de hiç. Olsaydı *asla bu işe* bulaşmazdım. O ve ben kısa bir ilişki yaşadık ve sonra İngiltere'ye dönmek için ayrıldı ve beni davet etmedi. Ondan sonra onu ilk kez Drew'la birlikteyken gördüm." Tamam, belki de yalancı sayılırım. Yani, Drew ve ben o zamanlar onun dudakları kadar sahteydik. Ama aralarında bir drama ya da çekişme konusu olmak istemiyorum. "Benim yerime seni seçti ve gitti. Hikayenin sonu."

"Ama bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," diye tıslıyor. Başımı sallıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum ve kendimi inanılmayacak kadar mutsuz hissediyorum. "Onunla yattığını kabul ediyorsun." Bana hançer gibi bakıyor, ellerini kalçalarında kavuşturmuş, öfkesi arttıkça yanakları koyu pembeye dönüyor.

"Brielynne." Ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. "Seni incitmek istemiyorum ve kocanın da bunu yaptığından şüpheliyim. Özür dilerim. Ben asla kimseyi incitecek bir şey yapmam. Bilmiyordum ve eminim onun için bir şey ifade etmiyordu. Hayatımıza devam edelim. Artık her şey bitti. Ben hayatıma devam ettim, o da sana."

"Sen bir fahişesin. Lanet bir orospusun. Ve seni öldüreceğim," diye

haykırıyor, her geçen saniye daha da delirirken dudaklarından zehir damlıyor.

"Sen bir hiçsin," diye tükürüyor ve herkesin duyması için avazı çıktığı kadar bağıyor. Yüzüm alev alev yanıyor, gözlerim her tarafa fırlıyor. İnsanlar bakıyor. Nasıl bakmasınlar ki? Tanıdığım ya da en azından bildiğim insanlar. "Hemşire mi?" Dişlerimin kenetlendiği noktaya kadar histerik bir şekilde gülüyor. "Sen bir hiçsin! *Hiçbir şey!*" Parmağını göğsüme vurdu. Sertçe. "Hemşire mi? Sanki bir anlamı varmış gibi. Julien'den uzak dur. O benim. Senin değil."

Yavaşça başımı sallıyorum. Cevabımı geri yutuyorum. Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu ve Julien? Lanet Julien. Şu piçin karısına ne yaptığına bak. Tamamen raydan çıktı. "Bitti. Onu istemiyorum. Söz veriyorum. Başka bir adama aşığım. Şimdi git." *Güvenliği çağırmadan önce. Ya da senin önünde gözyaşlarına boğulmadan önce.*

Onun yanından geçip acil servise giriyorum ama göğsümdeki sıkışma yeterince hava almamı neredeyse imkânsız hale getiriyor. İçim titriyor ve titrediklerini anlamak için ellerimdeki kahvelere bakmama gerek yok.

Drew'u göremiyorum. Göremiyorum.

Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacak ve ben ona kendimi açıklamak istemiyorum. Drew'la ilgili olan şey bu. Beni kimsenin okuyamadığı bir şekilde okuyabiliyor. Belki bu bazıları için seksi, diğerleri için sevimli ve çoğunluk için de çok seksi. Ama benim için? Az önce olanlardan sonra? Olmayı bekleyen bir kaza.

Çünkü kendim üzerinde yaptığım tüm sıkı çalışmalara ve kendimi ne kadar iyi hissettiğime rağmen, onun sözleri beni çıplak bırakıyor. *Sen bir hiçsin.* Bunu o kadar çok duydum ki genetik yapımın bir parçası haline geldi.

Karanlık içeri süzülüyor, umutsuzca olmaya çalıştığım kızla nazlanarak alay ediyor. Kesik kesik nefes alıyorum ama işe yaramıyor. *Sen bir fahişesin. Lanet bir kaltaksın. Hiçbir şeysin.* Bunu bana söyleyenin Brielynne mi yoksa annem mi olduğunu bile çözemiyorum.

Julien'in unutulmasını istiyorum. Adının ve anısının Drew'den silinmesini istiyorum.

Ama karısı kapımıza geldiğinde, bu o kadar kolay olmuyor.

Yaka kartımı duvardaki pedin üzerinde kaydırıyorum ve manevralar yaparak acil servisin sınırlarına geri dönüyorum. Drew bir yerlerde. Tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve muhtemelen bunun bir önemi de yok. "Doktor Albright'ı gördünüz mü?" Geçen ay işe başlayan yeni bir hemşireye soruyorum.

"Hayır. Üzgünüm. Onunla çalışmıyor musun?"

"Evet. Um. Değiştirmek ister misin? Doktor Jordie'yi alabilirim." Yüzü aydınlandı. "Tabii ki! Çok isterim."

Belli ki son haberleri duymamış. Drew benim. Ya da belki de duydu ama pek ciddiye almıyor. Drew. Seksi, ateşli, bir sanatçıya aşık olan ve ebediyen arkadaşım olan. Birdenbire benim için yanıp tutuşan adam mı? Bilmiyorum. Bu Julien'in karısı kadar çılgınca görünüyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, kahvesini uzatıyorum ve sonra yürüyüp gidiyorum. Hastaları buluyorum ve onları tedavi ediyorum. Hayat kurtarıyorum çünkü bu benim işim. Günün geri kalanında Drew'dan uzak duruyorum ve o da beni arayamayacak kadar meşgul.

Akşam yedi olduğunda ve vardiyam bittiğinde, ayrılıyorum.

Drew'u beklemiyorum. Eve giderken her adımda arkamı kollarım. Daireme giriyorum, biraz şarap açıyorum ve toplanmayı bitiriyorum. Ama üzgünüm. Yalnızım. Dürüst olmak gerekirse biraz korkmuş ve çok savunmasızım.

Ve... Bir kadehten fazla şarap içmek istiyorum. Dolaplarımı karıştırıp bir şişe votka bulmak istiyorum. Zihnimi kesen, jilet gibi keskin kenarlarıyla beni doğrayan her bir kötü şeyi susturmak istiyorum.

Ama pes etmeyeceğim. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Drew'u aradım ve ilk çalışta telefonu açtı. "Arayacak mısın diye bekliyordum. Bugün benden kaçıyordun."

Ben berbat bir insanım. Drew tatlı, sevgi dolu ve nazik biri. Ve benim için çok çabalıyor. Bana her şeyini veriyor ama ben kendimden çok şey saklıyorum. İçim sivilaşıyor.

"Bunu duydun mu?"

"Evet. Duydum. Yer isteyip istemediğinden emin değildim, o yüzden aramadım.

İyi misin?"

Hayır. "Bilmiyorum." Çenemi tavana doğru eğerek ağlama isteğimi bastırıyorum. "Çoktan hazırlandın mı?"

"Öyleyim."

Boş mutfak tezgahıma bakıyorum. Pek çok harika şeyle doldurmak istediğim boş hayatıma. "Baharatlı somon rulolarını çok severim."

Drew telefona doğru gülüyor ve ben içimin kıpır kıpır olduğunu hissediyorum. "Gerçekten neyi sevdiğimi biliyor musun? Senden, Margot. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Aslında senden hoşlanmaktan da öte. Bence sen inanılmazsın ve beni aradığın için çok mutluyum. Bunu yapmanın senin için kolay olmadığını biliyorum." Ağlamadan konuşamıyorum, o yüzden denemedim bile. "Seni beslemeyi de çok seviyorum. En sevdiğin yemek olduğu için sana suşi getirmeyi gerçekten çok seviyorum ve şu anda tek istediğim üzgün olduğunu bildiğim için seni mutlu etmek." Dizlerimi göğsüme çekerek yere çöküyorum. Durduramadan telefona doğru burnumu çekiyorum ve sesi daha da yumuşuyor. "Sana akşam yemeği getirip geceyi burada geçirebilir miyim? Kendine hayır demen gerektiğini söylesen bile." Cevap vermiyorum. "Benden korkup geri çekilme, çilli. Onun kazanmasına izin verme."

Bu adamı çok seviyorum. Karşılaştırma yok. Onu unutmak yok. Aklımı başıma toplamak ya da daha parlak, daha mantıklı bir benlik bulmak yok. İşte bu. İnsanların hakkında yazdığı, uykusuz kaldığı ve uğruna öldüğü şey. Acı hayatın bir parçasıdır ve sadece bir kez yaşarsınız.

"Evet. Suşi yemeyi çok isterim." Sırıtırıyorum ve bunu saklamak için dudağımı ısırıyorum. Kendimden bile.

"Ve ben, değil mi? Ben de bu anlaştmanın bir parçasıyım. Sadece lezzetli suşi değil." "Ve sen. Buraya gelip seninle yemek yemeyi çok ama çok isterim.

Ben. Ve geceyi geçir. Ve beni inanılmaz bir tatile götür."

Ve ben ağlıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Drew benim oyun değiştircim.

Ani alımım. Öldürme anahtarımın üzerinde gücü olan.

Lanet olası hayatımın aşkı.

Ona kalbimi vermediğim için pişmanlık duyarak yaşayamam. Sonunda kırsa bile. Belki şansım yaver gider. Kim bilir, belki de şanslı olan biz oluruz.

"Yakında orada olacağım." Yutkunuyorum ve mırıldanarak cevap veriyorum. "Benimle misin, tatlım?" Duyuyor. Korkumu. Çekincemi. Elllerinde tuttuğu kalbim tehlike de.

"Seninleyim."

Sonsuza kadar. Sonsuza dek. Umarım pişman olacak kadar yaşamam.

YİRMİ ALTI

Margot

ARAMA akşam saat beş buçukta gelir. Drew'un telefonu Rockefeller Center'daki ağaç gibi parlıyor. Benimki de onu takip ediyor. Kuzey I-93'te büyük bir araba kazası olmuş, ilk müdahale ekipleri olay yerine yeni ulaşıyor, bu yüzden henüz daha fazla ayrıntıya sahip değiliz. Bu akşam saat yedide başlayacak gece vardiyası için ayarlanmış olsak da, hemen gelmemiz gerekiyor. Hemen duş alıp, uzun bir gece olacağı için bir şeyler atıştırıp, sabah yola çıkacağımız için bavullarımızı Drew'in arabasına atıp içeri giriyoruz.

İlk ambulanslar gelmeye başladığında, otuz beş dakika içinde hastaneye ayak basıyoruz. Altı travma odamızın yanı sıra gerektiğinde kullanabileceğimiz bazı ikincil odalarımız da var. Ayrıca, durumu daha az kritik olan yaralılar için normal hasta odalarımız da var.

"Tüm travma cerrahları ve yardımcı personel çağrıldı ve tüm ameliyathaneler hazırlandı," diyor acil servisin başındaki Doktor Jordie, biz hemşire istasyonunun etrafını sarmış ilk hastaların gelmesini beklerken. "Sizi burada listelenen ekiplere ayırdım." Bir beyaz tahtayı işaret ediyor. "Bu ilk hasta dalgası, ama biz

Birkaç kişinin daha gelmesi bekleniyor. Gelen ailelere yardımcı olmak üzere bekleme salonunda sosyal hizmet görevlileri ve bilgilendirme rehberleri bulunmaktadır. Uzun bir gece olacak millet. Acil olmayan tüm hastalar bekleyebilir ancak tercih etmeleri halinde bakım için başka hastanelere yönlendirileceklerdir. Sorusu olan var mı?" Kimse konuşmuyor. "Güzel. Hadi gidelim."

Ve öyle. Drew ve ben travma odaları 3 ve 4'e atandık. Cerrahlar gelip onları ameliyata almadan önce ilk iki hastayı zar zor stabilize ettik. Biz şanslı olanlarız. Bir ve beş numaralı travma odalarındaki hastalar kurtulamadı.

Görünüşe göre, bir traktör römorku kendi şeridinde dolaşan bir arabadan kaçınmak için direksiyonu kırdığında otoyolda devrilmiş ve bu süreçte yarım düzine arabayı silip süpürdükten sonra diğer birçoğu da kaza yapmıştır. Trafik nedeniyle ilk müdahale ekiplerinin olay yerine ulaşması yirmi beş dakikadan fazla sürmüş ve müdahale eden üç hastaneye ulaşmaları da bir o kadar zaman almıştır.

Kayıplar korkunç.

Kan kaybı nedeniyle şoka giren hastalar. Kompartman sendromu veya yaralanma nedeniyle amputasyon gerektirebilecek uzuvlar. Uzun süre beklemeden önce onarılması daha kolay olabilecek ciddi organ hasarları. Beyin sarsıntıları ve kafa travmaları. Olay yerinde ve birkaçının da varışta öldüğü açıklanan hastalar. Saatlerce durmuyor çünkü travmalar yavaşlarsa da yürüyen yaralılar dalga dalga geliyor.

Kafamı kaldırdığımda saat bire geliyordu.

Serum siparişimi tamamladım, oturumu kapattım ve dönen bilgisayarı kendimden uzaklaştırdım. Ayağımı duvara dayadığımda başımın arkası duvara çarpıyor. Gözlerim kapanıyor ve sessiz, bitkin bir nefes ciğerlerimden kaçıyor.

Kaybettiklerimiz ve kurtardıklarımız için bir dua gönderiyorum ve sonunda hala içim boş hissediyorum.

Bir saniye.

Tüm hayatınızın değişmesi için gereken tek şey budur.

Burada çalışmak bunu gerçekten kanıtlıyor. Genel olarak, günlerimizi ölümsüz ve yenilmez olduğumuza inanarak geçirmeyi seviyoruz.

Delirmeden günü atlatmak ve geceleri uyumak istiyorsanız başka bir alternatifiniz yok. Bölümlere ayırır ve rasyonelize ederiz ve bu genellikle bizi kurtarmak için oldukça iyi bir iş çıkarır.

Ama sonra böyle gecelerim oluyor.

Her şeyi sorguladığım geceler.

Benim görüşüme göre, çocuklar acı ekmemeli. Küçük çocukları olan aileler annelerini kaybetmemeli. Gençler uzuvlarını kaybetmemeli ve babalar günlerinin sonunda evlerine dnebilmeli. Bu trajediler asla mağaralarda saklanan teröristlerin başına gelmez. Ya da ocuk tacizcilerinin -bu konuda bana güvenin- ya da katillerin, tecavzclerin, beyaz stnlklerin ya da eşcinsel düşmanlarının.

Hayır.

Muhtemelen sahip oldukları sondan çok daha iyisini hak eden insanların üzerine düşüyorlar.

Drew ile geçirdiğim bu son birkaç hafta hayatıma damgasını vurdu.

Onu aptalca geride tuttum. Peki ne için? İncinmekten korktuğum için mi? Arkadaşlığımızın artık kurtarılamayacağı bir noktaya gelmekten korktuğum için mi? Annem zgvenime onarılamaz bir zarar verdiği ve ben de özel bir şeye layık olmadığıma inanarak büyüdüğüm için mi? Senin için iki kelimem var. Aptal. Sikeyim. İşte ben buyum.

Hayat acı verecek kadar kısa. Ve mutlu zamanlar her zaman mutsuz olanlardan daha üstün değildir.

Öyleyse neden korku gibi şeylerin mutlu zamanlarımızı belirlemesine izin veriyoruz? Nasıl yaşayacağımızı dikte etmesine? Bu çok *yanlış*. Drew'a sahip olduğum her şeyi vermemek yanlış.

Artık yapmayacağım bir hata.

Ve o uçağa bindiğimizde, uyumadan önce, ona onu sevdiğimi söyleyeceğim.

"Hey, Margot?" Yardımcılardan biri olan Kimberly, sessiz anımı bozmaktan korktuğu belli olan bir tavırla adımı söylüyor. Gözlerimi açıyorum, çenemi indiriyorum ve ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama burada sizi soran bir hastamız var."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve kalbim tekrar harekete geçerken vücudumu hemen sağa çeviriyorum. "Kim?"

"Bir Julien Westover."

"*Julien* burada mı?"

Neden?"

"Sol böğründen, dalağının hemen distalinden ve lateralinden bıçaklanmış. Bağırsağını bile delmemiş. Şanslıydı."

"Julien *bıçaklandı* mı?" *Ne oluyor lan?* "Nerede o? Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

Bu mu?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "On iki numaralı odada. Diğerleri Bu konuda detaylı bilgim yok. Polisin gelip onunla görüşmesini bekliyoruz ama hala kazayla uğraşıyorlar."

"Doğru. Tamam." Etrafıma endişeyle bakıyorum. "Doktor Albright'ı gördünüz mü?"

"Son duyduğumda karın ağrısı olan bir çocuk üzerinde çalışıyordu. Biraz zaman alabilir."

Güzel.

"Ona ihtiyacın var mı? Gidip onu yakalayabilirim."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. Çok çabuk. Sonra aptalca, gergin bir kahkaha atıyorum. "Sadece merak ettim. O çocuğa biraz zaman ayırmalı. Karın ağrısı konusunda asla çok dikkatli olamazsın." Evet, Kimberly artık deli olduğumu düşünüyor. "Haber verdiğin için teşekkürler." Ona en iyi ve en parlak gülümsememi verdim. Sonra ayaklarımın beni taşıyabileceği en hızlı şekilde on iki numaralı odaya doğru koşuyorum. Buzlu camlı kapıya yaklaştığımda içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Julien görünüşe göre bıçaklanmıştı ve bu nedenle bir hastaydı ve Drew bu durumda ona bir şey yapmazdı. Ama yine de. İkisi arasında gereksiz bir

tartışma çıksın istemiyorum. Derin bir nefes çekerek

kapıyı aç ve içeri gir. Julien sağ tarafına uzanmış, hiçbir şeye bakmıyor, görünüşe göre düşüncelerinde kaybolmuş. İçeri girdiğimi fark etmedi bile.

Gömleği çıkarılmış ve önlük giymeyi reddetmiş olmalı çünkü orta böğür bölgesinde büyük beyaz bir bandaj dışında gövdesini örten hiçbir şey yok.

Berbat durumda.

Pantolonunun yan tarafında uzun bir kan izi var, kalın ve kırmızı ve hala yapışkan görünüyor. Yüzü kesilmiş ve yanağının üst kısmında büyük, kızgın bir yara izi var. Saçları dağılmış.

Birisi ona gerçekten bir numara

yapmış. Çok kızgın biri.

Onu öldürmek isteyen biri.

"Julien?" Onu ürkütmemek için fısıldıyorum.

Başı küçük, kontrollü bir hareketle kayıyor, sanki hareket etmek bile canını yakıyormuş gibi. Bakışları üzerimde geziniyor ve sonra zaten yarılmış dudaklarını acı dolu bir gülümseme bölüyor.

"Hey," diye fısıldıyor. "Gelmişsin. Geleceğinden emin değildim." Oturmaya ya da bana uzanmaya çalışıyormuş gibi biraz daha kıpırdıyor ama sonra irkilip aniden duruyor.

"Acı çekiyor musun?"

Nefes nefese kalıyor ve başını sallıyor ama "Ben iyiyim" diyor. Koluna giden serum hortumunu sallıyor. "Az önce bana bir şey verdiler ve şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım."

"Bunu sana kim yaptı?"

"Gelip oturabilir misin? Bu açıdan sana bakmak çok zor."

Başım omzumun üzerinden geriye, kısmen açık kapıya doğru dönüyor. Bunu yapmamalıydım. Onunla buradan konuşmalıyım ama bıçaklanmış, o bir hasta ve belli ki acı çekiyor. Kapıyı açık bırakıyorum, böylece daha az

Samimi bir şekilde kendimi döner tabureye bırakıyorum ve yüzüm ona dönük oluyor. Tekrar sedyeye yerleşiyor ve sert duruşunu gevşetiyor.

"Julien," diye yeniden başlıyorum, bu sefer biraz daha sert bir şekilde, kan çanağına dönmüş gözlerine cevabını ne yazık ki zaten bildiğimi düşündüğüm bir soruyla bakıyorum. "Bunu sana kim yaptı?"

Bana gülümsemelerin en hüznüsünü veriyor. "Brielynne."

Nefes nefese kalıyorum, elim ağzımı kapatmak için uzanıyor. "Neden?"

Gözleri tembelce kapanıyor. Acı çekerek. Sanki son cesaretini ve gücünü toplamaya çalışıyor ama bunu yapmakta zorlanıyor. "Çünkü sen ona bir ilişkimiz olduğunu söyledin, ben de ona sana hâlâ aşık olduğumu ve boşanmak istediğimi söyledim."

Yüce İsa Henrietta. Oraya onunla birlikte gitmedi.

"Julien-" Ama onun ismini neyle takip edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. "Ona söylemezdim-"

"Hayır." Elime uzanıyor, kendi eliyle kapatıyor ve sıkıyor. Elimi hemen geri çekiyorum ve kaşlarını çatıyor. Delici bakışları o kadar yoğun, o kadar yalvarırcasına ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Ona gerçeği söyledin, ben de söyledim. Zaten biliyordu. Seni Pelerin'de gördükten sonra duygularımı saklamak için korkunç bir iş yaptım ve kısa bir süre sonra sana yazdığım mesajları araştırmaya başladı. Ve tabii ki eve hiçbir açıklama yapamadığım kırık bir burunla döndüm. O zaten biliyordu ve ben de detayları anlattım."

"Polisi aradın mı?"

Başını iki yana sallar. "Seni burada görmeye nasıl geldiğini anlattı. Ona ne söylediğini. Kendini kaybetti, ona görüşmediğimi söylememe rağmen hâlâ seninle görüştüğümü iddia etti. Evliliğimizin bittiğini açıkladım. Deliye döndü. Kesinlikle çıldırdı. Bana vurmaya başladı ve sonra mutfığımızdaki dolaptan bir kasap bıçağı çıkardı ve ben onu durdurmak için fazla bir şey yapamadan beni bıçakladı. Sonra da İngiltere'ye dönmek için saçmalayarak gitti."

Bunu anlamaya çalışırken gözlerim kapanıyor, tenim dişlerimi kenetleyecek ve kalbimi hızlandıracak şekilde karıncalanıyor.

"Beni engelledin. Numaramı. Seni birkaç kez aramaya çalıştım. Birkaç mesaj gönder."

Şu anda benimle bu konuşmayı nasıl yapıyor?

"Julien," diye kestirip atıyorum, yorumunu tamamen görmezden geliyorum çünkü o kadar alakasız ki zihinsel durumunu merak etmek zorunda kalıyorum. "Brielynne her yerde olabilir. Polisi aramalıydın. Belli ki dengesiz ve tehlikeli."

"Hayır. Beni incitmek için ne yaptıysa yaptı, istediği de buydu ve sonra gitti. Bavullarını çoktan hazırlamıştı ve pasaportu elindeydi. Tahminimce havaalanında uluslararası bir uçağa biniyor, bu yüzden polise olanları anlatsam bile bir şey yapmak için çok geç olacak."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum sefilce, başım arkaya düşüyor, bakışlarım parlak floresan ışıklarına odaklanıyor. "Yine de seninle görüşmeye geldiklerinde onlara söylemek zorundasın."

"Margot," diye adımı söylüyor ve sonra ona bakmamı bekliyor. Sırada ne olduğunu bildiğimi kabul etmemi.

Çok zamanımı alıyor ama bana ne söyleyecekse söylesin, bekâr olup olmamasının benim için önemli olmadığını kesin bir dille duyması gerekiyor.

Bitti artık.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor usulca, hayran bakışları her bir özelliğimin üzerinde geziniyor. "Seni istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bu sefer gerçekten. Açıkta ve herkesin görebileceği şekilde. Birlikte çok iyiydik. Çok doğru ve mükemmel." Bu ifadelerin her birini merak ettiğim bir gerçeğe noktılıyor. "Margot, diğer adamı unut. Benimle ol."

"Julien," diye başımı sallıyorum. "I-" Ama ben daha kelimeleri çıkaramadan elini uzatıp elimi kavırıyor ve sertçe çekiştiriyor, bu beklenmedik hareket beni ürkütüyor ve tepki verme süremi yavaşlatıyor.

Ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapıştı.

Boğazının arkasından inliyor, diğer eli aniden saçlarımda, beni kendisine doğru tutuyor.

İşte o zaman sesi duydum. Cama çarpan bir şeyin sesi. Sarsılarak aniden geri çekildim. Julien az önce kanaryayı yemiş kedi gibi gülümsüyordu.

Kafam kapıya doğru uçuyor. Tam zamanında Drew'un öfkeyle fırlayıp gittiğini gördüm.

YİRMİ YEDİ

Margot

Elimi Julien'in elinden çekiyorum, tökezleyerek tabureden kalkıyorum ve bu sırada neredeyse düşerek hızla ayağa kalkıyorum. "Seni piç kurusu," diye feryat ediyorum bana hâlâ o yapmacık sırtışıyla bakan Julien'e.

"Değilim. Ben sadece adil dövüşmeyen bir adamım. Unutun onu. O bizim için bir hiç. Burada benimle kal." Julien bana doğru uzanıyor, ama ben onun girişimlerini savuşturup kapıya doğru koşuyorum. Julien'in beni sevdiğine kendini inandırmak için ne içtiği hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil.

Zarar çoktan verildi.

"İstediğim kişi o."

Bununla birlikte odadan koşarak çıkıyorum ve çoğunlukla boş olan koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Drew çoktan koridorun sonuna gelmiş, merdiven boşluğuna doğru hışımla ilerliyordu. Kahretsin. Derin bir nefes alıyorum ve hızla ona doğru koşmaya başlıyorum.

"Drew," diye sesleniyorum yaklaşırken.

Adımlarını hızlandırır, merdivenlerin kapısını açar ve arkasından çarparak kapatır. İki kere lanet olsun. Kapıyı açıyorum, onu çoktan ikinci katta buluyorum çünkü piçin delicesine uzun bacakları var ve

Her seferinde iki ya da üç adım. Benim böyle bir lüksüm yok ve deneseydim muhtemelen düşerdim. Nefes nefese ve terden yapış yapış olmuş bir halde olabildiğince hızlı peşinden koşuyorum.

"Drew," diye haykırıyorum. "Lütfen dur. Yemin ederim, görüldüğü gibi değil." Ve şimdi Julien gibi konuşuyorum.

"Julien gibi konuşuyorsun," diye bağıyor, tam da benim düşüncelerimi yankılayarak ve eğer onu yakalamak ve anlamasını sağlamak için bu kadar çaresiz olmasaydım, buna gülümserdim.

"Ben de onu öpmedim. Senin orada izlediğini bile bile beni içine çekti. *Drew*," diye bağıyorum, nefesim tükeniyor. "Kaçmayı bırak ve konuş benimle."

Muhtemelen benden kaçmaya devam etmenin çocukça olduğunu anladığı için kaçıyor, ama merdivenlerde dönüp bana baktığında sertleşmiş yüz ifadesi farklı bir hikaye anlatıyor. Bana sadece bu işi bitirmek istediğini söylüyor ve midem ayaklarımın altına düşüyor.

Merdiven boşluğunun beton duvarına rahatça yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ben hayatım buna bağılıymış gibi soluk soluğa kalırken o neredeyse hiç nefes almıyor. Çelik gibi bakışları beni yere mıhlıyor, iki basamak altında durduğum yerde beni durduruyor.

"Söyleyecek ne var ki? Adamın sana söylediği her şeyi duydum. Elini tuttuğunu gördüm ve seni öperken izledim. Ve *sen*," diye beni işaret etti, "geri çekilmedin."

Başımı salladım. "Bu hiç adil değil. Her şeyi yanlış anladın. Geri çekildim."

"Sadece sen beni duyduğunda." Sonra tavana bakıyor ve bu konuşmayı neden yaptığını bile bilmiyormuş gibi hafifçe gülüyor. "Her neyse. Artık bir önemi yok, değil mi?"

"Bu da ne demek şimdi?" Ebeveynlerinin onu kutudaki son kurabiyeyi çalarken yakalamamasını uman sinsî bir çocuk gibi bir adım daha atıyorum.

Çenesi düşüyor ve gri gözleri o kadar karanlık ve soğuk ki nefesim kesiliyor. Bir adım geri atıyorum, arkamdaki parmaklığa çarpıyorum.

"Bu, bunu ilk denediğimizden beri beni geri ittiğin anlamına geliyor. En başta buna başlamak bile istemedin. Her zaman arkadaşlığımız hakkında daha fazla endişeliydin ve işleri hafif ve sıradan tutuyordun. Seni daha çok dinlemeliydim. Seni öpmemeli ya da seninle birlikte olmak için zorlamamalıyım. Benim aptallığımdı." Ben yaklaşmaya çalıştıkça elleri önünde havalanıyor ve beni engelliyor.

O haklı.

Ben de öyle yapıyordum.

Ama bu onu sevmediğim için değil. Seviyorum çünkü ve bu sevginin, kaçınılmaz olarak artık yettiğine karar verdiğinde bana ne yapacağından korkuyordum. Yeterince iyi olmadığımı anladığında. Korku ve güvensizlik insanlara komik şeyler yapar. Onlara korkunç, mantıksız şeyler yaptırırlar.

Yaşama ve sevme biçimimi onların belirlemesine izin verdim. Sevgiye ya da inanca güvenmek için hiçbir nedenim yok. Hiç yok. Onu kendimden uzaklaştırmak için bundan başka bir açıklamam yok. Korkuyordum ve yanılmışım çünkü Drew'i sevmekten daha iyi bir şey yok.

Ben de ona şunu söyledim. "Korkuyordum. Seninle olmaktan korkuyordum. İncinmekten korktum. Kimse beni istemedi, Drew. Kimse beni sevmedi. Bunun beni zayıf ve acınası gösterdiğini biliyorum ama bu doğru, tamam mı? Bu doğru."

"Margot," diye sertçe seslendi. "Anlamıyorsun. Hiç önemi yok. Benden bu kadar." Başımı şiddetle sallıyorum, gözlerim doluyor. "Hiç denememeliydim bile. Aptalcaydı. Bir hataydı."

"Hata mı? Benimle birlikte olmak bir hata mıydı?" Nefes veriyorum, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Ama nefes alamıyorum. Onun sözleri. Nefes alamıyorum.

"Evet. Seninle birlikte olmak bir hataydı. Yani, eğlenceliydi ve hepsi bu. Bir şans verdik ama belli ki birbirimiz için yaratılmamışız ve dürüst olmak gerekirse denemekten bıktım.

Tek yaptığım elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmak ve sen yarım yamalak yaparken izlemek oldu."

Dünyam dönmeyi bıraktı. Kulaklarım çınlıyor. Göğsümü tutup acıyı *durdurmaya* çalışıyorum ama acı gelmeye devam ediyor. Drew bizden pişman. Benimle olmak bir hataydı. Tanrım, kelimelerin beni hiç bu kadar incittiğini sanmıyorum ve bu benim için gerçekten olağanüstü bir şey.

"Bana öyle bakma," diye hırılıyor. "Benden istediğini aldın. Hasar görmüş ve korkmuş gibi davranabilirsin ama benimle seks yapmaktan korkmadın. Hayır, o kısım hoşuna gitti, değil mi?" diye alaycı bir şekilde tükürüyor, gözleri öfkeden ikiz yarıklar halinde daralıyor. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli, bu kadar kontrolden çıkmış gördüğümü sanmıyorum. "Senin şartlarında olduğu sürece seni becermemi sevdin. Ama senin için hepsi buydu, değil mi? Seks. Sikişmek. Korktuğunu mu iddia ediyorsun? Kimsenin seni gerçekten sevmediğini mi? Yine de Julien'i geri itmedin, değil mi? Birlikte olduğunuz aylar boyunca tek duyduğum, o adam için ne kadar deli olduğundu. İşlerin ne kadar ciddileştiğini düşünüyordun. Artık bunu yeniden alevlendirebilirsin ve ben de sana engel olmam."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. Yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyor. "Bunu istemiyorum. Gerçekte böyle değildi."

"Umurumda değil!" diye bağırarak sözümü kesti. "Umurumda değil. Umursamıyorum. Artık bunların hiçbirinin önemi yok. O açıkça seni istiyor ve sen de açıkça onu istiyorsun. Tüm bunların içinde şaka olan bendim. Seni kullananın ben olduğumu mu sanıyordun?" Acı acı gülüyor, dimdik duruyor ve ölü gözlerle üzerime dikiliyor. Kalbim sıkışıyor ve sözlerinin kalbime ulaşmasını engellemek için çaresizce elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Ben de sana bebeğim. Bu küçük oyunda kullanılan benim. Birinin seni yeniden inşa etmesine yardım etmesini istedin. Julien'i unutmana yardım edecek birini istedin. Tüm bunlar için mükemmeldim, değil mi? Hiçbir zaman ciddi olmak zorunda kalmadığın zavallı en iyi arkadaşın, çünkü aptalca bir şekilde bana ihtiyacın olduğunda her zaman seni toparlamak için orada olacağıma inanıyordun."

"Bu doğru değil."

Küçük bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum, suçlamalarına karşı duyduğum hayal kırıklığı ve öfke beni ele geçiriyor. Onun güzel gözlerine bakıyorum ve onun için her şeyi ortaya döküyorum. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilsem de.

Kararını vermiş.

Benimle işi bitti.

Hissediyorum. Görüyorum. Şu anda içimde bir delik açıyor. Ama yine de bilmesini istiyorum. Çünkü bu daha önce söylemem gereken bir şeydi. Milyonlarca kez söylemem gereken bir şey.

"Seni seviyorum." Öne doğru bir adım atıyorum, neredeyse göğsüne yaslanıyorum, uzanıp ona dokunmak için o kadar çaresizim ki, denersen beni iteceğini biliyorum. "Seni çok seviyorum. Az önce söylediğin hiçbir şey doğru değil. Yemin ederim Drew, tek istediğim sensin. İsteyebileceğim tek şey."

Eğildi, yüzüme doğru yaklaştı ve fısıldadı, "Sana inanmıyorum." Bir an için bunun içine işlemesine izin verdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve acıdan neredeyse iki büklüm oluyorum. "Seni tanıyorum Margot. Sahip olduğumuz şeyi korumak için her şeyi söylersin. Arkadaşlığımızın bozulmaması için. İncinmemek için. Senden uzaklaşmamı engellemek için. Ama çok geç kaldın, tatlım. Ben çoktan gittim. Ve bu," parmağını aramızda ileri geri sallıyor, "her şey bitti." Vücudunu düzeltiyor, bana acımasız bir ilgisizlikle bakıyor. "Her şey bitti. Hatalarımı düzeltme ve yoluma devam etme zamanı. Bir kez olsun kendime bakma zamanı."

Bana sırtını dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı ve beni geride bıraktı.

"Arkadaşın olmak istemiyorum," diye hıçkırıyorum. "Sadece seni istiyorum." Merdiven boşluğunun kapısı açıldı. "Sana çok aşığım Andrew Albright. Ve bu bildiğim en dürüst şey." Kapı çarparak kapanıyor, ses merdivenlerin sert yüzeylerinde gürleyerek içime işliyor ve kalbimin kırık parçalarını ufalanana kadar kırıyor.

Yüzüm ellerime çarpıyor, ağlarken omuzlarım titriyor, ağlıyorum ve ağlıyorum. Yüksek sesli hıçkırıklar beni tüketiyor. Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Nasıl

Onu gerçeğe ikna etmek için. Onu nasıl geri kazanacağımı.

Evet, onunla hatalar yaptım. Çok fazla hata. Ama o ve ben bir hata.

İş telefonum bir mesajla çalıyor, ben de onu çıkarıyorum, ıslak gözlerimi kısarak iki kez okuyorum çünkü okuduğum şeyin mantıklı olduğundan emin değilim.

Ne? Nasıl olur?

Arkamdan gelen bir ses dikkatimi çekiyor, tam o sırada sırtımın sağ tarafından kavurucu bir acı fişkırıyor ve binlerce güneşin gücüyle vücudumda patlıyor. Çalınan nefesimle birlikte göğsümden ürkek bir çığlık kopuyor ve sendeleyerek ilerliyor, korkuluklara tutunmaya çalışıyorum, ıskalıyor ve beton merdivenlerden aşağı düşüyorum.

Önce omzum çarpıyor, başımın yan ve arka tarafı kıl payı kurtuluyor, içgüdülerim bir şekilde devreye giriyor ve kalan iki basamağı da yuvarlanarak inişe mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çarpıyorum.

Görüşüm sarsılıyor, alnımda ve vücudumda soğuk terler oluşuyor. Sırtımdaki noktaya dokunduğumda ağlayarak inliyorum. Parmaklarım ıslak ve kanımla kaplı olduklarını anlamak için bakmama gerek yok.

İşte o zaman ayak seslerini duydum.

Tık. Tık. Tık. Klik.

Midem çalkalanıyor ve kan ve soluk bir sıvı kusarak sendeliyorum. Brielynne'i görüyorum, kanıma bulanmış bir bıçak sallıyor ve daha önce hiç tanık olmadığım kadar kötü niyetli bir gülümseme takınıyor.

Ondan uzaklaşmalıyım.

Buradan gitmeliyim.

Adrenalin beni hareket etmeye, savaşmaya teşvik ediyor. Önce bacaklarımı oynatıyorum, ardından ellerimle kendimi yukarı itmek için yetersiz bir girişimde bulunuyorum ama acı tufanına ve görüşümü zaten köşelerde karartan kan kaybına karşı zayıf ve güçsüzler.

"Kan kaybından ölmenin en kötü ölüm yollarından biri olduğunu duymuştum," diyor yumuşak bir sesle. Odaklanmakta zorlanıyorum ama bir şekilde başarıyorum. "Erkek arkadaşının seni sevmemesi ve seni burada bırakıp gitmesi çok kötü. Bahse girerim şu anda ona gerçekten ihtiyacın olabilirdi. Çok üzücü, Margot."

Tam önüme geçiyor, öne doğru eğiliyor ve keçeleşmiş saçlarımı yüzümden itiyor. Onu uzaklaştırdım.

"Sorun şu ki sana ait olmayan bir şeyi almaya çalıştın ve şimdi bedelini ödemek zorundasın. Sen de Julien de birlikte ölebilirsiniz, umurumda değil. İkinizden de nefret ediyorum," diye övünüyor. "Burada durup hayatınızın gözlerinizden kayıp gidişini izleyememem çok yazık ama yetişmem gereken bir uçak var."

O önümde duruyor ve ben kıpırdayacak, tepki verecek ya da burada yatıp kanamaktan başka bir şey yapacak güçte değilim. O haklı. Ölmek için berbat bir yol. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, kalbim kan kaybıma ayak uydurmaya çalışırken şiddetle atıyor. *Sadece uzaklaş, diye* kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. Git ki yardım çağırabileyim.

Ama çılgın sürtük bir kez daha iki adım önümde, başımın yanındaki iş telefonumu yerden alıyor. *Siktir. Anasını sikeyim. Şimdi ne yapacağım ben?*

"Buna ihtiyacın olmayacak. Ölümün tadını çıkar, Margot."

Ve sonra o beş santimlik çılgın topuklu ayakkabıları ve tertemiz elbisesiyle beni burada, hayatımın aşkı tarafından terk edildikten sonra gecenin bir yarısı lanet olası bir hastanenin boş bir merdiven boşluğunda ölüme terk ederek çekip gitti.

Drew. Tanrım Drew, lütfen benim için geri gel. Gel ve beni bul. Az önce yaptığımız kavgadan sonra ölemem. O bilmeden, onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu ve onu ne kadar sevdiğimi anlamadan.

Bir kapı daha çarptı ve onun gittiğini anladım.

Psikopat amcık, ben onu terk ettikten sonra Julien'i tekrar bıçakladı. Mesaj sayfamda öyle yazıyordu. Bana kıcımlı kaldırıp travmaya gitmemi söylüyordu çünkü yine bıçaklanmıştı ve onun üzerinde çalışıyorlardı ve bana ihtiyaçları vardı.

Şimdi bir uçağa atlamaya çalışacak ve ben ve Julien'den başka kimse bunu yapanın o olduğunu bilmeyecek. O kaçacak ve ben öleceğim ve Julien de ölebilir ve benim hikayemin böyle bitmemesi gerekiyor.

Bu ne kadar trajik bir ironi.

Acı ve kan kaybıyla mücadele ederek kendimi merdivenlere doğru sürüklüyorum. Ama nafile. Vücudunuza hareket etmesini söylediğiniz ama hareket edemediği ve felç olduğunuz rüyalar gibi.

Kendimi zorlukla kaldırabiliyorum ve merdivenlerden kapıya kadar inebilmemin hiçbir yolu yok. Hiç gücüm kalmadı. Havasızım ve kalbim neredeyse hiç atmıyor. Solduğunu hissediyorum. Gittiğimi hissediyorum. Kalbim düzensiz atıyor. Gözlerim ağırlaşıyor ve kapanıyor. Onlarla savaşmaya çalışıyorum ama çekim çok güçlü. Zorlayıcı ve soğuk ve ben çok yorgunum. Yanağımı affetmeyen betona bastırıyorum ve karanlık beni tüketiyor.

YİRMİ SEKİZ

Drew

Merdiven boşluğunun kapısı arkamdan çarparak kapanıyor ve ben de köşeyi dönüp boş koridorun duvarına yumruğumu vurarak oradan uzaklaşıyorum.

Lanet olsun! Az önce ne halt ettim ben?

Ona bir hata olduğunu mu söyledim? *Bizim bir hata olduğumuzu mu?*

Bu ona söyleyebileceğim en kötü şeydi. Beni incittiği için onu incitmek istedim ve incittim de. Bunu onun gözlerinden akan yaşlarda ve acı çeken yüz ifadesinde gördüm.

Kelimeleri durduramadım. Onları tutamadım ve devam ettim, devam ettim. Yapabileceğim her alçak atışı yaptım. Onunla ilgili her gizli korkumu kusmuştum.

Siktir!

Yumruğumu tekrar vuruyorum ama işe yaramıyor!

Çok kötü şeyler söyledim. Benim neyim var böyle? Bunu nasıl yapabildim? Can havliyle başımı kırık duvara çarpıyorum. Beni asla affetmeyecek. Onun yerinde olsaydım ben de kendimi affetmezdim. O bıçağı girebileceği kadar derine soktum.

Ama Tanrım, nasıl bilmez?

Bu gece yaşadıklarımızdan sonra nasıl anlamaz? Tüm o ölümler.
Sevdiklerini kaybeden tüm o sevdikler.

Ona onu sevdiğimi söyleyecektim.

Her şeyi ortaya koyacaktım ve bırakacaktım ki taşlar yerine otursun.

Beni kol mesafesinde tutmasına izin vermekten bıkmıştım. Tüm bu saçmalıklarla işim bitmişti. Margot benim, onun benim olmasına ihtiyacım var, hepsi bu. Benim kalıbım atılmıştı. Kararlılığım pekişmişti. Çok m u korkmuştun? Tabii ki. Ama o sadece ve bunu düzeltmenin zamanı gelmişti.

Sonra Julien'in onun elini tuttuğunu gördüm. Julien ona onu sevdiğini söylüyordu. Julien onu öpüyordu.

Ve onun geri çekilmemesi.

Bu öpücük sonsuza kadar sürdü. En azından öyle hissettirdi ve o da bunu durdurmadı.

Sanki her şey bir anda oldu. Bir anının her parıltısı. Birlikte geçirdiğimiz her an. Bana Julien ve kendisi hakkında anlattığı her şey. Ben onların özel mahrem anlarına müdahale eden biriydim. Kalbi kolunda olan bir davetsiz misafir.

Aptal. Şaka. Bundan çok sıkıldım.

Her zaman bir başkası için es geçilmekten, asla ilk tercih olmamaktan. Önce babamla. Sonra Aria ile. Ve şimdi. Tekrar.

Onu geri istemeyen kıza aşık olan adam. Tek istediğim o iken başkasını seçen. Ve Aria'nın Margot'a karşı hiçbir şeyi yok. Evet, benim yerime Wes'i seçmesi çok acıttı. Ve evet, Aria ile bu sona yol açan milyonlarca hata yaptım.

Ama lanet olsun, bu bana asla ihanet etmeyeceğini düşündüğüm kişiden gelen bir ihanetti. Bu, lanet olası kalbimin göğsümden sökülüp çıkarılması ve işin doğru yapıldığından emin olmak için havaya uçurulmasıydı.

Bu kadını başka hiçbir şey gibi sevmiyorum.

Ondan önce kimsenin olmadığı gibi, ondan sonra da kimsenin olmayacağını biliyorum.

Alnım duvara çarpıyor. Nefes alamıyorum. Hırpalanmış elim yukarı kalkıyor, göğsümdeki ağrıyı ovuşturuyor. Birkaç saat içinde uçakta olmamız gerekiyordu. Bu hafta. Her şey çok güzel olacaktı. Onu şımartacaktım, bizi, çürütecektim. Onu buradan, günlük hayatımızın stresinden uzaklaştırmanın ihtiyacı olan şey olacağını düşündüm. Sanki onu acıdan kurtaracakmış gibi tutunduğu tüm o korkuyu sonunda bırakmasını sağlayacak şey.

Şimdi hayatımın aşkını kaybettim çünkü onu kendimden uzaklaştırdım.

Nasıl bu kadar acımasız ve kalpsiz olabildim. Sanki o merdiven boşluğunda ona bunları söyleyen ben değildim. Gelmeye devam ettiler. Bir kez daha her şeyi mahvettim. Gururumun, egomun ve incinmişliğimin karar vermesine izin verdim.

Onu bulmalı ve beni affetmesi için yalvarmalıyım. O kaybedilmeyecek kadar değerli.

Sesler koridorun aşağısından bana doğru geliyor ve buradan çıkmam gerekiyor.

Etrafımda dönüyorum, duvara yumruk attığım elimin parmaklarını esnetiyorum. Kırık değil. Ama harika da değil. Margot bir ay içinde üçüncü kez kanayan ve kesilen elimi gördüğünde çok kızacak.

Onu bıraktığım merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve adımlarımın ortasında donup kalarak basamakları koşarak iniyorum. Duran momentumumla neredeyse öne doğru devrilecek kadar donmuştum. Kan. Her yerde kan vardı. Merdivenlerdeki havuzdan sahanlığa doğru akıyor ve orada bir okyanusa dönüşüyor. Hareketli bir okyanus çünkü kan alt merdivenlere doğru savruluyor, en üst basamağın üzerine katlanıyor ama orada bitiyor.

Ceset yok. Daha fazla kan yok.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımdaki kalınlıkta boğuluyorum. Kalbim kulaklarımda öfkeyle çarpıyor.

Julien bilinmeyen bir saldırgan tarafından bıçaklandı. Odasına yaklaşıırken bunu hiç düşünmedim. Memnun değildim ama yaralarıyla ilgili notu okuduktan sonra bu durumdan o kadar da rahatsız olmadım.

Ama Julien bıçaklandı. Ve Margot'u on dakika önce bu merdiven boşluğunda bıraktım.

Margot.

Tanrım, hayır.

Merdivenlerden aşağı uçuyorum, kendimi sahanlıktaki kanın üzerine fırlatıyorum ve kapıya ulaşana kadar aşağı inmeye devam ediyorum. Acil servise geri adım attığım anda her şey ters gidiyor. Ürkütücü bir şekilde boş ve yine de çok gürültülü.

Hemşire istasyonunda kimse yok. Ne doktor, ne hemşire ne de yardımcısı var. Ama kargaşayı buradan duyuyorum. Dehşet içimde birikiyor, o kadar yakıcı ve aşındırıcı ki neredeyse beni alt edecek. Uyuşmuş bacaklarımla yola koyuluyorum, kalbim göğsümde öyle şiddetli çarpıyor ki nefesim hızıma zor yetişiyor.

Travma odaları ambulans girişine yakın bir yerde ve koşarak bile onlara ulaşmam bir milyon yılımı alıyor. Koridor endişeli gözler ve pek de sessiz olmayan mırıltılarla dolu. Bıçaklanmış. Hipovolemik şok. Böbrek yetmezliği. Düzensiz ritim. Hipotansiyon. Tüm bu kelimeler koşarken bana çarpıyor, her bir ezici darbeye göğsümdeki rüzgarı savuruyor. Bakışlarının beni takip ettiğini, kaşınan cildimi kaşlarını çatarak ve acıyan bakışlarıyla kapladığını hissediyorum.

Siktir et.

Kapılar arkamda çılgınca sallanırken doğrudan travma odasına daldım. Yönümü bulmam yarım saniyemi alıyor ve bulduğumda, dünyam etrafımda parçalanmadan önce ılgılık atarak durma noktasına geliyor.

Kısmen bir önlükle örtülmüş olan Margot masanın üzerinde cansız bir şekilde yatıyor. Entübe edilmiş, merkezi bir hattı var, kan transfüzyonu ve diğer

sıvılar. Ama beni en çok düşündüren yüzü. Hiç görmediğim kadar beyaz. O görünüyor-

Biri "Hayır," diye bağıyor ve benim için olduğunu biliyorum, ama onları tanımak için kendimi kızımdan uzaklaştıracak kadar umursamıyorum. "Çıkarın onu buradan."

"Gitmiyorum," diye ses tellerimin daralmasıyla idare ediyorum.

"Ona dokunmayacaksın, Albright," diye tersliyor Jordie. "Onun üzerinde yeterince elimiz var ve sen sadece ayak bağı olacaksın."

Bu arada. Hayır. Ben de ona öyle dedim. Artık onun yoluna çıkmayacağımı.

"Yolunuza çıkmayacağım." Bu sözü verebileceğimden emin değilim. Vücudumdaki her içgüdü bana atlamam için bağıyor. Gösteriyi yönetmek ve onu düzeltmek için. Neredeyse buna ihtiyacım varmış gibi titreşiyorum.

Özellikle de onun güneye dönüşünü çaresizce izlerken. "Söyle bana," diye yalvarıyorum kimseye belli etmeden.

Hemşirelerden Tina, "Sağ sırtında bıçak yarası var," diyor, gözleri benimkileri yakalamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Renal arteri kesmiş olabileceğini düşünüyoruz." Bunun üzerine neredeyse bayılıyordum. Renal arterler muazzam miktarda kan taşır.

Merdiven boşluğunda gördüğüm tüm o kan. "Bulunması ne kadar sürdü?"

"Tahmin etmem gerekirse," diye cevaplıyor Jordie bana hiç bakmadan. Onun düzensiz kalp ritmini dengelemek için elinden geleni yapmakla meşguldü ve başarısız oluyordu. "Biz onu bulmadan önce üç ila beş dakika arasında orada olduğunu söyleyebilirim."

Başımı sallıyorum ama bu sadece bir refleks. Çünkü damarlarımda dolaşan panik dolu adrenaline rağmen zihnim berrak. Her zaman olduğu gibi. Beni bu kadar iyi bir doktor yapan da bu. Panikle birlikte düşünebiliyorum. Ve şu anda neler olduğunu biliyorum. Tıpkı diğer doktorlar gibi.

Buradaki hemşireler de yle. Hepsi üç ila beş dakikanın kanama için yeterli bir sre olduğunu bilir.

Ve bazen bu konuda yapılabilecek pek bir şey olmuyor. "Yardıma ihtiyacım var," diye boğuluyorum.

"ylesin. Orada kal ve sesini duymasına izin ver," diye fısıldıyor Kimberly yanımdan usulca. "Burada olduğunu biliyor."

Sadece, ona davranış şeklimden, söylediğim şeylerden sonra burada olmamı istemeyebilir.

"Onu buldum," diye devam ediyor, eli kolumda, sanki beni tutuyormuş, geri çekiyormuş gibi. Muhtemelen yle. "Senin peşinden koştuğunu gördüm ve o hasta, Julien Westover, tekrar bıaklandığında ve çağrısına geri dnmediğinde, onu aramaya gittim."

Tanrım. Julien'in tekrar bıaklanmasını aklımın ucundan bile geçiremiyorum. "Teşekkür ederim."

Sertçe yutkunuyorum, epinefrin, lidokain ve diğer ilaçları ona verirlerken gözlerim yaşlarla doluyor. Aniden ventriküler taşıkardiye girdiği için kalbini defibrile etmeye hazırlanırlarken.

"Lanet olası kavga, Margot!" diye bağırıyorum ama beni duyabildiğinden ya da bunu yüksek sesle söyleyip sylemediğimden emin değilim. Çünkü aniden.

"Temiz," diye bağırıyor Jordie ve herkes geri çekiliyor. Benim dışımda herkes öne doğru adım atıyor. Vücudu garip bir şekilde sarsılıyor ve bakışlarım tekrar monitöre kayıyor.

"Sinüs taşıkardisi," diye sesleniyor asistanlardan biri ve seslendiği için çok memnunum çünkü birdenbire umutsuzca okumaya çalıştığım şeye anlam veremez hale geliyorum. Kapı arkamdan vınlayarak açıldığında kendimi kaybetmem e saniyeler kalmıştı. Wes ve diğer iki travma cerrahı odaya dalıyor. Wes'in ciddi gözleri benimkilerle yarım saat kadar buluştuktan sonra

Margot.

Diğer iki cerrahı tanımıyorum. Stajyer ya da tıp ğrencisi olduklarını tahmin ediyorum.

Ona dokunmalarına izin veriyorum.

"Wes," diye kükrüyorum. Beni onaylamıyor ama dinlediğini anlamam için onaylamasına da gerek yok. "Sen onunlasın, dostum. Sadece refakatçiler."

Tıp öğrencilerinden biri tartışacakmış gibi bana bakma cüretini gösterdi, ancak bakışlarımdaki bir şey onları geri adım attırdı.

"Onu şimdi yukarı çıkarıyorum. Ameliyathaneyi hazırladık, vasküler ve renal sistem çoktan hazırlandı," diyor Wes sedyenin kilidini açıp yan korkulukları kaldırarak Margot'yu ameliyata almaya hazırlanırken. Asansöre doğru koşarken eli omzuma çarpıyor. Margot'nun buz gibi elini tutuyorum, ona dokunmak istiyorum. Elimden geldiğince onu tutmaya çalışıyorum. Kapılar açıldı ve hepimiz asansöre bindik.

Eğilip kulağına fısıldıyorum. "Çok özür dilerim, çilli. Söylediğim hiçbir şeyi kastetmedim. İstememiştim. Kızgındım, kıskanmıştım ve korkmuştum." Yüzünü öpüyorum, burnum soğuk ve yapışkan teninde kayıyor. "Bu şekilde oldukça iyi bir çift olduk. Üstesinden gelmelisin tatlım, çünkü gözlerinin içine bakarak söyleyene kadar seni ne kadar sevdiğimi söylemeyeceğim. Seni kaybedeceğimi düşünerek söylemeyeceğim."

Hemşirelerden biri pek de sessiz olmayan bir sesle, "Daha fazla lidokain vermem gerekiyor," diye mırıldanıyor. "Kalp atışları çok hızlı ve tansiyonu da iyi değil."

"Dopamin gemide mi?" Wes soruyor.

"Evet."

Tanrım. Buna dayanamıyorum. Margot'nun elini sıktım. "Bununla savaşıyorsun. Bana bağırmalısın ki barışabilelim."

Asansörün kapıları açılıyor ve hemşireler sedyeyi olabildiğince hızlı iterek koşmaya başlıyorlar. Elim onun elinden kayıyor, kalbim o kadar çok parçaya ayrılmış ki hepsini asla bulamayacağım. Sadece o bulabilir. Beni tekrar bir araya getirebilecek tek kişi o. Beni bütün yapabilecek tek kişi. Onsuz ben bir hiçim.

Peşinden koşmaya başladım, Wes yanımda, "Onu içeri alana kadar ameliyathane kapısına kadar gelebilirsin. Bu kadar. Sonra gitmen gerekiyor. Mutfaktan izlemeyeceksin ve ameliyathanenin dışında durmayacaksın. Onu benim ellerime bırakacaksın ve ben de onu iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Yapmalısın..." Yutkunuyorum. Boğazımı temizliyorum. "Onu kurtarmalısın."

Cevap vermiyor. Veremeyeceği bir söz istiyorum. Bunu biliyorum, bu yüzden Wes ameliyata girerken sessizce durup camdan ameliyathaneye bakıyorum. Vasküler ve renal ekipler çoktan iş başındaydı. Hareketleri aceleci ve koordineli. Uzman.

"Bekleme odasına git. Bunu biz hallederiz." Ameliyathaneye doğru geri geri yürüyen Wes'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve hemşire tarafından önlük giydirilip eldiven takılıyor. İlk kesilerin yapılışını izliyorum ve hayatında bir gün bile midesi bulanmamış, en korkunç travmaların parçası olmuş bir adam için midem bulanacakmış gibi hissediyorum.

Onu kesmelerini izleyemem. Kanının akmasını izleyemem. Onu kurtarmak için hızla çalışıyorlar ama durumu iyi değil. Bunu buradan söyleyebilirim ve her an o masada ölebilir.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki koridorun duvarına çarpıp yere yığılana, dizlerim yukarı kalkana ve yüzüm ellerime gömülene kadar. İnsanları aramalıyım. Onun insanlarını aramalıyım. Ama yapamıyorum. Söyleyecek sözüm yok. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Hepsi benim suçum. Onu terk ettim.

Kalbini kırdım, onu terk ettim ve saldırıya uğradı.

Gözyaşlarım yüzüme ve ellerime damlıyor. Onu kaybedeceğim. Margot ölecek ve ona onu ne kadar çok sevdiğimi söyleme şansım olmadı.

YİRMİ DOKUZ

Drew

Sağ tarafımdaki bir hareket beni kendimden geçiriyor. Başımı kaldırıp yüzümü siliyorum ve Aria'yı yanımda oturmuş, benim hissettiğim gibi bakarken bulmak için dönüyorum. Nereden bildiğini ya da gecenin bir yarısı hastanenin bu bölümüne nasıl geldiğini sormuyorum. O Aria. Aria'nın süper güçleri var. Ve bir cerrah sevgilisi var.

Brecken başını sallayarak ve kaşlarını çatarak onun yanına iniyor. Rina diğer tarafıma yaklaşıyor. Oturmuyor, bunun için çok gergin olduğuna şüphe yok. Ayakta duruyor ve önlük giymiyor, bu da bana bu gece çalışmadığını ama yine de Margot yüzünden geldiğini gösteriyor.

Halle ve Jonah koridorda ilerliyor, Halle'nin başı Jonah'ın omzunda, yüzü ağlamaktan kızarmış ve lekeli.

Margot hiç kimsenin onu gerçekten sevmediğini düşünüyor.

Keşke hepimizin içinde bulunduğu durumu görebilseydi, sadece ne kadar sevildiğini bilmek için bile olsa.

"Sormadım," diyor Rina, pek de huzurlu olmayan sessizliği bozarak, sesi titreyerek. "Yapamam."

"Onu oraya sokmayı başardılar ama çok zor oldu," diye cevap veriyorum, bacaklarımı düzelterek ve başımı duvara yaslayarak. "Bu benim hatam." Kimse bir şey söylemiyor ve ben de hiçbirine bakamıyorum. "Kavga ettik. Julien onu öpmeden önce aşkını itiraf ederken içeri girdim ve kendimi kaybettim. Dedim ki..." Yutkunuyorum, daha fazla gözyaşı tehdit ederken tıkanıyorum. "İstemediğim korkunç şeyler söyledim ve sonra onu merdiven boşluğunda bıraktım. Her şey orada oldu."

Hepimiz birkaç dakika sessiz kaldık. Bunu herhangi bir şeyle takip etmenin bir yolu yok ve beni daha iyi hissettirmek için saçma sapan basmakalıp ya da cesaretlendirici sözler söylemedikleri için onlara minnettarım. Daha iyi hissetmek istemiyorum. Burada oturmaya ve onun kanadığı gibi kanamaya devam etmek istiyorum. Onunla yer değiştirmek istiyorum ama yapamıyorum. Onun yerine acı çekiyorum, kanıyorum ve bunu hak ediyorum.

"Julien PACU'da (anestezi sonrası bakım ünitesi)," diye anons ediyor Rina. "Ameliyatı atlattı ama bir süre zor durumda kalacak. Dalağını almak zorunda kaldılar."

"Karısı da gözaltında. Polis onu Logan Havaalanı'nda yakaladı," diye devam ediyor Jonah, Halle ile birlikte tam karşımdaki duvarın dibinde yere otururken.

Bekleme odasına gidemem.

Ondan çok uzakta.

Josh bize yaklaşıp Halle'nin yanına otururken, "Şehir merkezinde bir polis arkadaşımla konuştum," diyor. Onun elini tutuyor ve sıkıyor. "Bunu yapan kaltak hiçbir yere gitmiyor." Titremeye başlamadan önce etrafına bakınıyor. "Buradan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum."

Ona başımı salladım, çünkü bunu anlıyorum. Josh daha bir yıl önce saldırıya uğradı ve uzunca bir süre bu hastanede kaldı. Aynı ameliyathanede Wes sihrini konuşturuyordu.

"Yine de geldiğine sevindim," diye fısıldıyor Aria. "Margot için çok şey ifade edecek." Sesi çatlıyor ve birkaç derin nefes aldığını duyuyorum

bir arada tutmaya çalışırken.

Ve işte buradayız, kızımızın kurtulup kurtulmayacağını görmek için hüznü bir nöbet tutuyoruz. "Gözetiminde olması umurumda değil. Julien'in başarmış olması umurumda değil."

Yüzlerce gözün üzerimde olduğunu hissediyorum, ama yine umurumda değil. Julien'i ve çılgın karısını sikeyim. Sikeyim onları. Milyon yıl geçse de kimseye zarar vermeyecek olan Margot o ameliyathanede yaşam savaşı veriyor. Ve ben çaresizim. Tamamen, tamamen, tamamen çaresizim. Artık dayanamıyorum.

Ayağa kalkıp ameliyathaneye doğru yürürken Jonah ayağa fırlıyor ve önüme geçip yolumu kesiyor. "Bunu yapamazsın dostum. Oraya giremezsin."

"Jonah," adını yavaşça söylüyorum, böylece arkasındaki tüm ağırlığı kavrayabiliyor. Boyunun daha uzun olması umurumda bile değil. Sadece birkaç santim ve şu anda gerçekten birini dövmek için can atıyorum. Yumruklamak, vurmak ve beni canlı canlı yiyen, tüm çürümüş organlarımı kemiren bu korkunç, işe yaramaz acıyı dışarı aktarmak için. Ama bu yeterli değil. Daha fazla acıya ihtiyacım var.

Brecken onun yanına geçiyor, Josh da sıraya giriyor.

Brecken o alaycı ses tonuyla, "Açıkçası ben tıbbi bir insan değilim," diye söze başladı, "ama berbat görünüyorsun ve tahminimce milyonlarca kez daha kötü hissediyorsundur. Sence bunun şu anda ona bir faydası olur mu? Onlar onu kurtarmaya çalışırken senin orada olman ve pişmanlık duyan zavallı bir bok çuvalından başka bir şey olmaman? Uyandıktan sonra ona üzgün olduğunu söyle." Yumruklarımı sıkıyorum, sağ elimin zaten kırık olan derisi tekrar çatlayarak açılıyor. Brecken beni kışkırtıyormuş gibi sırtıyor. "Bunu kaldırabilirim, orospu çocuğu. İhtiyacın olduğunu düşündüğün şey buysa, alabilirim. Asıl soru, bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

İstemiyorum. Yani, tabii ki arkadaşlarımı incitmek istemiyorum. Sadece bununla başa çıkamıyorum. Bu kayıtsızlığı. Bu taşınamaz ağırlık beni gergin, sinirli ve deli yapıyor.

"Sadece pencereden bakmak istiyorum," diye mırıldandım.

"Ben yaparım," diyor Rina, omzumu sıkıp beni bir adım geri çekerek çünkü bir şekilde Jonah, Josh ve Brecken'la burun buruna geldim. "Ben izlemeye gidiyorum."

Onun kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. Sonra bir adım daha geri çekiliyorum, dönüyorum ve duvarı birkaç kez tekmeliyorum çünkü insanlara yumruk atamıyorum ve elimi daha fazla mahvedersem Margot bana çok kızacak. Başım düşüyor, alnım iğrenç hastane duvarına çarpıyor.

Hayatımda hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

"Jonah'la geçen hafta büyük bir kavga ettiğimizi biliyor muydun?" Halle durup dururken söyledi. "Kavga ettik. Bağırduğım ve bir şeyler fırlattığım o destansı kavgalardan biriydi. Onu terk etmekle tehdit ettim. Gitmek ve bir daha dönmemekle."

"Sen ne halt ettin dostum?" Brecken soruyor ve dinlemek istemesem de ben de aynı şeyi merak ediyorum.

"Bir hastam bana onun numarasını verdi," diye itiraf ediyor utanarak. "Fark etmemiştim. Muayene sırasında bana asıldı ve ben de onu reddettim. *Onu reddettim*," diye tekrarlıyor, bu kez Halle'nin yararına olduğunu düşündüğüm bir vurguyla. "Her neyse, bunu bir kâğıda yazmış ve ben farkında olmadan önlüğümün içine atmış olmalı."

"Evet. Ve ben onu buldum. Cebinde bir kadının telefon numarası vardı. Kaltak, adındaki "i" harfi yerine kalp bile koymuş. Ne kadar sevimsiz değil mi? Yani kıskançlığımın nükleer seviyesini tahmin edebilirsiniz. Ben bir kızılım; biz ateşli insanlarız. Ve ateşli olduğum için, her yere paramparça olan bir cam heykelcik fırlattım. Sadece... o cam heykelcik sıradan bir cam heykelcik değildi. Jonah'ın karısı Madeline'in ona ilk evlilik yıldönümlerinde verdiği kalbin camdan bir heykelciği idi."

Vay canına. Jonah birkaç yıl önce karısını kanserden kaybetmişti. O cam kalbin anlamını ancak hayal edebilirim. Dönüyorum, parmaklarım başımın arkasında iç içe geçmiş, dirseklerim yağlanmış bir şekilde Halle'e bakıyorum.

Jonah'ın kollarında açıkça ağlıyor. Yüzünün yan tarafını öpüyor, parmak eklemlerini kolunda aşağı yukarı gezdiriyor ve kalbim sıkışıyor.

"Ne yaptığımı fark ettim," diye devam ediyor, kırmızı yanaklarındaki birkaç damla gözyaşını silerek, "ve çıldırdım. Kalbini kırdığım için kendimi çok kötü hissettim ve Jonah'ın beni aldatmayacağını ve sevdiğini bildiğim halde, kavgamızın hararetiyle bir sürü şey söylediğim için kendimi çok kötü hissettim. Ben de kaçtım. Binadan koşarak çıktım ve caddenin karşısına geçtim ve..." Hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ve bir arabanın çarpmasından kıl payı kurtuldum," diye bitiriyor Jonah, gözleri onunkilerde. Eğiliyor ve kızın kırmızı burnunun ucunu öpüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor Josh.

Başımı sallıyorum. Ne yaptıklarını anlıyorum. Ne dediklerini anlıyorum. İnsanlar kavga eder. İnsanlar kızgın ve üzgün olduklarında istemedikleri şeyler söylerler. Hepsini anlıyorum. Beni paçayı kurtarmaya çalışıyorlar ama ben paçayı kurtarmak istemiyorum. Paçayı kurtarmayı hak etmiyorum.

Margot benim için yapana kadar olmaz.

"Hey, Drew?" Aria ayağa fırlayıp yüzündeki nemi temizleyerek soruyor. Önümde durdu. "En sevdiğim yazar kim?"

Gözlerimi deviriyorum. "Neil Gaiman."

Bana hüznü gülümsemelerin en hüznüsünü veriyor. "Wes'le tekrar bir araya gelmeden önce bu sözün ilk kısmını ona söylemiştim. Ama sanırım son kısmı gerçekten sen ve Margot içindi. Tamamını söylersem benden sonsuza dek nefret eder misin?"

"Senden asla nefret etmeyeceğim."

Gözlerime bakıyor, yüzümü avuçluyor ve gözyaşlarını siliyor.

"Hiç aşık oldun mu? Korkunç, değil mi? Sizi çok savunmasız yapar. Göğsünüzü ve kalbinizi açıyor ve bu da birinin içinize girip sizi mahvedebileceği anlamına geliyor. Tüm bu savunmaları inşa edersiniz. Yıllarca tüm bu zırhı inşa edersiniz, böylece hiçbir şey sizi incitemez, sonra aptal bir insan, diğer aptal insanlardan farksız, aptal hayatınıza girer... Onlara bir parçanızı verirsiniz. Onlar bunu istemez.

Bir gün sizi öpmek ya da size gülümsemek gibi aptalca bir Şey yaparlar ve sonra hayatınız artık size ait değildir. AŞk rehin alır. İ inize girer. Sizi yer bitirir ve karanlıkta ağlamaya bırakır, böylece 'belki de sadece arkadaş olmalıyız' ya da 'ne kadar da anlayıŐlısın' gibi basit bir cümle kalbinize doğru ilerleyen bir cam kıymığına dönüŐür. Acıtır. Sadece hayal gücünde değil. Sadece zihinde değil. Bu bir ruh acısıdır, beden acısıdır, içinize iŐleyen ve sizi parçalara ayıran gerçek bir acıdır. Hiçbir Şey bunu yapamamalı. Özellikle de aşk. AŐktan nefret ediyorum."

Son kısımda burnunu kırıŐtırıyor ve ben de sesim titreyerek esprisiz bir kahkaha atıyorum.

"BaŐkalarının yaptıkları için kendini suçlamayı bırak. Margot'u sen bı aklamadın. Eski erkek arkadaşının karısını bir psikopata d n Ő tirmedin. Kiskandın ve kavga ettin çünkü onu seviyorsun. Ve uyandığında, ona  zg n olduğunuzu söyleyin ve hayatlarınıza devam edin. Margot hata yapmayı anlar. Diğer insanların kusurlarını anlar, muhtemelen çoğundan daha iyi anlar. Başka hiç kimsede görmediğim bir Şekilde affeder ve sever. Ama en önemlisi, sizi anlıyor. Birbirinizi anlıyorsunuz ve yanlış anlamalar ve kıskançlıklar yüzünden çıkan bir kavga bunu yok edemez. İliŐkiniz sonsuza dek sürecek; sadece yolunuzda bir tümsek var."

"Peki ya uyanmazsa?"

"YaŐayacak," diyor Aria o kadar kendinden emin bir Şekilde, ben de kendime biraz pay çıkarmaktan kendimi alamıyorum. "Margot'nun bunu atlatamayacak kadar çok hayatı, sevgisi ve enerjisi var. Onun işi bitmedi ve seninle de işi bitmedi. Sakın pes etme. Kahramanına ihtiya ı var ve o da sensin."

"Ondan asla vazgeçmeyeceğim," diye söz veriyorum, inancım tüm bedenimde uğulduyor. Vazgeçmek benim için bir seçenek değil. Bu daha önce hiç yapmadığım bir Şey.

Southie'den    çocuğun yetiŐmesine yardımcı oldum ve merak ediyorsanız söyleyeyim, onlar normal çocuklardan farklılar. Zorlu bir mahallede boktan bir devlet okuluna gitmenin zorluklarıyla savaştım ve Tufts'a

burs. Bu eğitimi kredilerle ve geceleri ve hafta sonları pizza dağıtarak ödedim. Harvard Tıp Fakültesi'ne girdim ve size söyleyeyim, kendi mahallelerinden fakir çocukları sevmiyorlar. Eyalet dışından gelen, ünlü-ünsüz, büyük bağış dolarlarını seviyorlar.

Ben o adamlardan biri değildim. Tıp fakültesinde o parayı kazanana kadar. Ama yine de kazandım. Sonra MGH'de bir ihtisas yaptım-ülkedeki en iyi hastaneler listesinde 4 numara. Baş asistanlık, burs ve uzman doktorluk kazandım. Ama bunların hepsi iş, değil mi? Aşkla aramda her zaman kuma çizdiğim ayrım çizgisi.

Aria için geçmezdim.

Karşılık beklemeden benim için her şeyden vazgeçmesini bekledim.

Zayıf bir alfa ve kadın düşmanlığıydı. Ama bence bu basit bir gerçeğe dayanıyordu: Ona öncelik verecek kadar önemsemiyordum ya da işte gösterdiğimden daha fazla çaba göstermiyordum.

Margot'yla, zahmetsizce farklıydı.

Birlikte çalışmamıza rağmen, kaçmak ve sadece onunla olmak için yollar, bahaneler düşündüm. Yatakta uzanıp konuşmak. Yağmurda gülmek. Kardeşlerimle berbat karaoke şarkılarını söylerken onu izlemek. Beni doldurdu, açıklıklarımı onardı. Bana hayat kurtarıırken kendi hayatımı ihmal etmemem gerektiğini hatırlattı. Bu fark her şeydi.

"Onu kaybedemem, Aria. Wes'e sahip olduğun için çok mutluyum çünkü benim Margot'um var ve onu seviyorum. Onu seni sevemeyeceğim şekilde seviyorum. Seni incitmeye çalışmıyorum. Vermiyorum. Sadece-"

Aria'nın parmakları dudaklarıma kenetleniyor. Çok parlak bir şekilde gülümsüyor, kristal mavisi gözleri enfes acısıyla cam gibi.

"Ve ben Wes'i seni sevemeyeceğim şekilde seviyorum. Böyle olmamız gerekiyordu. Seven ama aşık olmayan arkadaşlar."

Bunu söylemenin en mükemmel yolu bu. Ona sarıldım, şakağını öptüm. "Benim müstakbel karımla birlikte olmaya çalışmasan iyi edersin, çünkü az önce seninkini kurtardım."

Gülüyorum, Aria'yı kendime daha sıkı sarıyorum ve doğrudan Wes'e bakıyorum. "Yani evet mi dedi?"

"Hayır, sormadı," diye homurdanıyor Aria, göğsüme bastırıp geri çekilerek. "Bok gibi soruyor." Tekrar gülüyorum çünkü bu tam Aria'ya göre.

"Çok inatçısın. Hayat çok kısa."

Bana gözlerini deviriyor ve her şey basit ve doğru görünüyor. Ama...

"Wes?" Ona yaklaşarak soruyorum. Rina hiçbir yerde bulunamıyor. Ameliyathanede, Margot'yu yoğun bakım ünitesine hazırlamalarına yardım ettiğine ciddi paralara bahse girerim.

"Çok kan kaybetti. Çok *fazla* kan. Kan nakli yaptık ve renal arterini onardık. Böbreğini kurtardık ama durumu pek iyi değil. Ayrıca bağırsağındaki bir yırtığı da onardık. İyileşti Drew, ama uyanıp uyanmayacağı konusunda bir şey söyleyemem. Vücudu büyük bir travma geçirdi. Çok kan kaybetmiş. İki kez kodlandı." Gözlerimi kısıyorum ve o da ciddiyetle başını sallıyor. "Ameliyathaneye düştü ama onu geri getirdik."

"Tamam, anladım. Anladım."

Margot'ya sahip olduğu her şeyi verdi ve bu, asık suratından ve sessiz ses tonundan anlaşılıyor. Ama yine de, sözleri beni paramparça etti.

"O kadar umutsuz bakma. O bir savaşçı ve tanıdığım herkesten daha dayanıklı. Sadece bekleyip görmemiz gerektiğini söylüyorum."

OTUZ

Margot

Filmlerde ya da pembe dizilerde insanların komadan çıktıktan ya da ameliyattan çıktıktan sonra saçlarının tamamlandığı ve kendilerini milyarlarca kez daha kötü hissetmelerine rağmen kamyon çarpmış ya da ne bileyim sırtlarından bıçaklanmış gibi görünmedikleri o saçmalığı biliyor musunuz?

Evet, bu saçmalık.

Çünkü hareket edemiyorum. Gerçekten yapamıyorum. Kendime elimi hareket ettirmemi ya da gözlerimi açmamı söyleyip duruyorum ama bunu gerçekleştiremiyorum. Bu ağırlık beni aşağıda tutuyor. Bu ağırlık ve Elli Ton serisini okuduğumda kulağa çok seksi gelse de gerçek hayatta pek öyle değil.

Çünkü daha sonra kataloglayacağım anlamlı konuşmalar duymuyorum. Drew'un var olmayan bebeğimiz için ağlamasını duymuyorum.

Bip. Bip. Bip.

Bunun benim kalp atış hızım olduğunu varsayıyorum ve hemşirelik perspektifinden bakıldığında kulağa oldukça iyi geliyor. Çok yavaş değil. Çok hızlı da değil. Ayrıca bana birden fazla serum taktıklarını varsayıyorum, ancak bu karmaşadan çıktığımda bir tür keşe dönüşeceğime ve eroin ya da esrara yöneleceğime inanıyorum

ya da ağrıyı yönetmek içinoksi. Anlıyorum. Olur böyle şeyler. Ama bunun benim geleceğim olmasını planlamadığım için, şu anda gerçek bir ağrı kesici harika olurdu.

Çünkü *lanet olsun!* Bu *acıtıyor!*

Yani tek sahip olduğum şey acı ve onun ötesinde bir farkındalık yok, dürüst olmak gerekirse bu biraz sinir bozucu. Yani, ben uyanığım. En azından öyle hissediyorum. Yine de gözlerimi açamıyorum, beni tutan elimi sıkamıyorum ve uzuvlarımı hareket ettiremiyorum.

Yaralanmaya hakaret eklemek için, muhtemelen idrar yolumdaki bir kateterden beslenen bir torbaya işiyorum. İğrençleşmek istemem ama ne zamandır dışarıdayım? Kaka yapmam gerekecek kadar uzun süre mi? Bunu insanların önünde mi yaptım?

Evet, tam da kendi içime kapandığım ve hareket edemediğim şu anda aklımdan geçenler bunlar.

Hatırladığım son şey çimento inişiydi. Bu kadar. Psikopat sürtüğ Barbie beni bıçakladıktan sonra gözlerimi kapattığımı hatırlıyorum.

Tanrım,
bıçaklandım.
Sırtımdan.

Göğsüm sıkışıyor ve *bip, bip, bip seslerinin* biraz daha hızlandığını fark ediyorum. Bu bana nasıl oldu? O şimdi nerede? Hâlâ burada mı, gizleniyor mu? Hayır, uçakla gideceğini söylemişti ama yalan söylüyor olabilir. Peki beni merdivenlerde kim buldu? Gözlerimi kapattıktan sonra ne oldu?

Her nasılsa burada yarı uyanık ve muhtemelen ölmüş bir haldeyim ve bana bir hata yaptığımı ve işimizin bittiğini söylediği için Drew'u tokatlamam gerekiyor. Çocuk böyle düşünüyorsa kafası güzel demektir.

"Uyandı mı? Kalp atışları hızlandı."

Bunlar cevap veremeyeceğim kelimeler, bu yüzden denemeye zahmet etmiyorum. Başka birinin konuştuğunu duyamasam da bana yönelttiklerini bile sanmıyorum. Sesin kimden geldiğini bilip bilmediğimi anlamaya bile çalışmıyorum. I

sadece uyumaya devam edin çünkü bu çok daha kolay ve çok daha az acı verici ve korkutucu.

"Margot, tatlım. Endişelenmeye başlıyorum." Bu Drew. Bu asık suratlı otoriter sesi nerede duysam tanırım. Sanki bana çok yakın konuşuyormuş gibi geliyor ve beni karanlığın rahatlığından uzaklaştırıyor. "Şimdiye kadar uyanmış olman gerekirdi." Evet, bu kesinlikle onun önünde bir torbaya işeyeceğim anlamına geliyor. Aşağılanma tamamlandı. "Şimdi senden gözlerini açmanı istiyorum, böylece beni azarlayabilirsin. O güzel kışına şaplak attım ama şu anda kırbaçlanmayı hak eden benim."

Bu beni gülümsetiyor. Ona kızgın olmalıyım ama o parçamı hiçbir yerde bulamıyorum. Hayatta olduğum için çok minnettarım - çünkü olması gereken bu - ve o burada, gözlerimi açıp onu kırbaçlamam için ısrar ediyor.

Elini sıkmaya çalışıyorum.

"Vay anasını. Az önce elimi mi sıktın?" Belli ki insanüstü biriyim ve olimpiik bir atlet gibi adımlar atıyorum. "Tekrar yap."

Tanrım, çok talepkar. Onun bu yönünü sevmeseydim, ona bu şeyleri bırakmasını söyledim. Bence seksi ve o da bunu biliyor. Hasta ve deli birlikte çalışır. Merdiven boşluğunda ona söylemeye çalıştığım şey buydu. Orayı düşünmek bile beni mümkün olan en kötü şekilde ürpertiyor.

Tekrar deniyorum, ama bu sefer oraya ulaştığımdan emin değilim. Gözlerimi açamıyorum. Bana ne veriyorlar? Michael Jackson böyle mi hissettiriyordu? Ne gözlerimi açabiliyorum ne de düzgün nefes alabiliyorum. Neden nefes alamıyorum? Bu beni korkutuyor.

"Bu kadar; sakinleştirici ilacını azaltıyorum. Ameliyatından sonra kesmelerini söyledim ama onlar kesmediler. Düşük dozda ama düşük dozun bile senin için çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Böbreklerin bok gibi çalışıyor, tatlım. İlaçları düzgün atamamana şaşmamalı."

Tamam. Bu kulağa hiç de iyi gelmiyor. Muhtemelen serum tuş takımında hafif bir hareket ve basılan düğmeler görüyorum.

"İşte, birkaç dakika içinde kendini daha iyi hissedeceksin. Sanırım bu şeylere karşı tahmin ettiklerinden daha hassassın." Sanırım haklı. Çocuk Benadryl'i alıyorum çünkü yirmi beş miligramlık bir tablet beni saatlerce kış üstü yatırıyor. Ve bu, bahsettiği böbrek sorunları hariç.

Ağzım çok kuru. Sanki günlerdir pamuk yutup kumla yıkıyormuşum gibi geliyor. Drew az önce her ne yaptıysa şimdiden yardımcı oluyor çünkü kesinlikle daha bilinçliyim. Zihnim daha berrak. Daha fazla hissedebiliyorum, ki bu o kadar da harika değil.

Tanrım, o kadın bana ne yaptı? Ameliyat mı oldum? Bu Julien'i ilk gördüğümde olanlardan çok daha fazlası gibi geliyor.

"Ağrın mı var? Kalp atışların ve tansiyonun yükseliyor." Drew'un sesi berbat geliyor. Daha önce hiç endişeli ya da rahatsız bir Drew duyduğumu sanmıyorum. Her zaman çok sakin ve kendinden emindir. Bu beni şaşırtıyor. Ne kadar kötü durumdayım?

"Evet," diye zorluyorum, ama bu gerçekten benim sesim gibi çıkmıyor. Sesim çok uysal, ağırbaşlı ve çatlak. Yavaşça gözlerimi kırıştıyorum ve hemen ardından kornealarımı yakmış gibi hissettiren rahatsız edici ışığa karşı gözlerimi kapatıyorum. "Parlak."

"Margot," diye bağıyor Drew. Başıma en kötü şekilde vuruyor. Koltuğundan fırlayarak üzerime geliyor ve muhtemelen beni tüm bu dış uyaranlara karşı perişan halde buluyor. Tepedeki ışığı hızla kapatıyor ve ben de gözlerimi açabiliyorum.

çevre.

"Bebeğim," diye nefes alıyor, yüzümü ararken yorgun gri gözleri bir anda yukarı fırlıyor.

C e h e n n e m gibi görünüyor. İyi bir cehennem, ama y i n e de cehennem. Gözleri inanılmaz derecede kan çanağı ve altlarında koyu mor morluklar v a r . Saçları

ve önlükleri inanılmaz derecede kırıışmış. Sanki yanımdan hiç ayrılmamış, burada geçirdiğim her saat için bir yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor.

"Ne kadar sürece?" Yutkunuyorum, boğazımdaki kumları temizlemeye çalışıyorum. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Saat öğleden sonra üç civarı. Yani ameliyatınızın üzerinden yaklaşık on iki saat geçti."

Tamam, o kadar da uzun değil. Hâlâ cevaplanmasını istediğim milyonlarca soru var ama şimdiden çok yorgunum ve gözlerimi daha yeni açtım. Daha önce hiç böyle bir ağırlık hissetmemiştim. Bu ezici ağırlık göz kapaklarımın üzerinde duruyor gibi.

"Çok yorgunum."

"Çok kan kaybettiniz. Sana kan nakli yaptılar ama hematokrit değerin hâlâ sadece yirmi iki."

Bunun üzerine gözlerimi kapattım. Çok kan kaybettim. Çünkü sırtından bıçaklanmak bunu yapar. Tanrım, ben bile... İnsan bunu nasıl anlamlandırabilir ki? "Margot," diye fısıldıyor, elleri yüzümü kavırıyor ve bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyor, ifadesi çok sevgi dolu ama bir o kadar da kırık. "Yorgun ve acı içinde olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum ve böyle hissettiğin bir anda seni sıkmak istemiyorum. Bu. Ama tekrar uykuya dalmadan önce sana üzgün olduğumu söylemem gerekiyor."

Yavaşça uzanıyorum, çünkü kesinlikle her yerim acıyor ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Gülümsüyor ama sanki onu iteceğimden korkuyormuş gibi acı verici bir şekilde üzgün. Bir *daha asla, diye* düşünüyorum ama söylemeyi başaramıyorum.

"Söylediğim şeyler için hiçbir mazeretim yok. Davranışlarım için. Kıskançtım, öfkeliydim ve çok *aptaldım*," diye vurguluyor. "Söylediğim hiçbir şeyi kastetmedim. Yemin ederim, istemedim. Sen bir hata değilsin. Milyon yıl geçse de olamazsın. Korkunç sözlerimden sonra seni kaybettiğimi düşündüm ve sonra merdiven boşluğuna geri döndüm..." sesi kelimedede çatlıyor, gözlerinin kenarlarından dökülen yaşlar yanaklarından aşağı kontrolsüzce yuvarlanıyor. "Ve sonra seni tekrar kaybettiğimi

sandım."

Alnı benimkiyle buluşuyor ve burnumu o kadar nazikçe öpüyor ki dudaklarının fırçasını hissetmiyorum bile.

"Sen uyanana kadar seni ne kadar sevdiğimi söylemeyeceğime söz vermiştim ve şimdi o güzel gözlerine bakarken seni tekrar kaybetmekten korkuyorum." Dudaklarını yalıyor. "Seni seviyorum, Margot. O kadar çok seviyorum ki başka hiçbir şey acıtmıyor. Ve yine de beni çok güçlü ve bütün kılıyor. Bana yaptığın şey bu. Beni daha önce hiç olmadığı bir şekilde bütünleştiriyorsun. Sensiz olamayacağım bir şekilde. Bağışlamayı, güvenini ve kesinlikle sevgini hak etmiyorum, ama bunları bana vermeye istekliysen, sonsuza dek sana doğru seçimi yaptığını kanıtlamak için harcayacağım. Ben senin doğru seçiminim."

Tanrım, bu
adam... Hiçbir
fikri yok.

"Üçüne de zaten sahipsin. Her zaman sahipsin. Kaçmana izin vermeyecektim, Drew. Seni geri alacaktım. İstedğim kişi sensin. Her zaman. Başka kimseyi değil. Sadece biraz geciktim."

Göz kırpıyorum, acı acı gülüyor ama yine de tüm stresi, endişesi ve üzüntüsü onu saran bu ezici neşe ve rahatlamayla gölgeleniyor. Gözleri ışıldıyor ve dudaklarından bir gülümseme dökülüyor.

O çok güzel. Ve beni seviyor. Ve o benim.

O benim seçimim, ben de onun. Bunun olması ne garip. Yılların arkadaşlığı nasıl bu hale gelebiliyor. O kadar sihirli ve tuhaf bir şekilde doğru bir şeye dönüşüyor ki, daha önce keşfedilmemiş olması neredeyse trajik. Arada geçen onca zaman, kaçırdığımız için ne kadar üzücü olmalı. Yine de öyle olmadığını biliyorum. Tüm bunlar olmasaydı, asla burada olamazdık. Asla biz olamazdık. Drew ve ben tesadüflerin ya da yeni karşılaşmaların ürünü değiliz. Biz ateşte dövülmüş bir güveniz. Hasarlı ruhlarımız için daha azı yeterli olmazdı.

Aşk bizim için yeterli değildi. "Bu şu
anda korkunç bir şaka."

"Öyle, ama şaka yapmazsam o kazanır ve ben onun kazanmasına izin veremem."

Başını aşağı eğiyor ve büyük bir özenle dudaklarıma en tatlı, en yumuşak öpücüğü konduruyor. "Seni seviyorum. Bunu o kadar çok söyleyeceğim ki duymaktan bıkacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bunu bana söyleyip de ciddi olan ilk kişi sensin."

"Hayır, tatlım. Seni seven ve bu konuda ciddi olan çok uzun bir listeye sahipsin. Hepsi burada endişeyle senin uyanmanı bekliyor. Bütün gece buradaydılar. Hiç ayrılmadılar."

Ağlamak istemiyorum çünkü ağlarsam canım çok yanacak biliyorum ama buna engel olamıyorum.

"Biz senin aileniz, çilli. Aradığın insanlar. Gelenler. İçindeki o koşulsuz sevgi baloncuğu. Tüm o kendinden şüphe duyma ve tereddüt etme halini bırakmanın zamanı geldi. Bizde bunlara yer yok artık."

O haklı. Çok uzun zamandır şüphe duyuyorum. Peki tüm bu ikinci tahmin ve şüphe beni nereye getirdi?

Drew dudaklarımı, burnumu ve alnımı tekrar öpüyor. "Gözyaşı yok. Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum."

"Evet. Bu berbat bir şey."

Kıkırdıyor. "Düğmene bas," diye emrediyor ve hasta kontrollü anestezinin kırmızı düğmesini elime tutuşturuyor. "Uyuyabilirsin. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Sormak istemiyorum...", diye kestirip atıyorum, konuyu nasıl açacağımı bilemiyorum.

Ama Julien ve Brielynne'i bilmem gerek. Çoğunlukla Brielynne.

"Ona ikinci kez saldırdıktan sonra ameliyatı atlattı. Dalağını aldılar ve ne yazık ki hemen koridorun sonunda." Burnu buruşuyor ve ben sırtıyorum. "Brielynne BPD'nin gözetiminde ve son duyduğuma göre onu yakın zamanda bırakmayacaklarmış. Acil servis doktoru olarak görev yaptığım süre boyunca birkaç polis arkadaşım oldu ve bana onu bırakmayacaklarını garanti ettiler. Josh da bu işin içinde."

Yavaşça başımı sallıyorum, ağırlaşan gözlerim kapanma arzusuna yenik düşüyor.

"Tamam. Ben biraz uyuyacağım." Düğmeme basıyorum, bana verdikleri ilaç formundaki iyi şey her neyse damarlarımdan akmasına izin veriyorum. "Eve git ve duş al," diyorum ama sesim kesik kesik çıkıyor.

Birkaç saniye bilincimin sınırlarında geziniyorum ama çabucak mücadeleden vazgeçiyorum. Uyandığımda Drew burada olacak. Bundan eminim.

OTUZ BİR

Drew

Margot'nun bayıldığından şüpheyi yer bırakmayacak şekilde emin olana kadar izliyorum, sonra eğilip dudaklarından öpüyorum. "Sen tekrar uyanmadan önce döneceğim," diye söz veriyorum. Onu terk etmekten nefret ediyorum. İçimi kemiriyor ve onun iyi olacağını ve artık gerçekten benim olacağını bildiğim için bu duygunun hiç dağılıp dağılmayacağını merak ediyorum.

Bundan şüpheliyim.

Sanırım Margot için hep endişeleneceğim.

İhtiyacım olsa da olmasa da. Bu dünyanın sunabileceği en kötü şeylerden bazılarını yaşadı. Çoğu insanın katlanabileceğinden çok daha fazlasını yaşadı ama yine de benim dirençli kızım her seferinde daha iyi ve daha güçlü çıktı.

Bu travmanın ona ne yapacağını zaman gösterecek.

Alnından öpüyorum, parmaklarımı keçeleşmiş, dağınık ve kanının dokunuşlarıyla kalınlaşmış koyu buklelerinde gezdiriyorum.

Benimki soğuk çalışıyor.

O kadın bunu ödeyecek ve çok pahalıya ödeyecek. Sahip olduğu her şeyle bunu ona ödeteceğim. Margot'yla bir süre daha oyalandıktan sonra kendimi toparlamaya zorluyorum.

Yapmam gereken milyonlarca şey var. BPD'deki adamımla temasa geçip Brielynn'e in hâlâ hapiste olduğundan emin olmak gibi. Bir noktada, Margot ona karşı tanıklık etmek zorunda kalacak. O merdiven boşluğunda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Margot'un ne gördüğü ya da hatırlayabildiği hakkında.

Ama salak Julien polise onu kimin bıçakladığını bilmediğini söylemiş. Neden? Biliyorsam ne olayım. Ona yaptıklarından sonra neden karısını korumak istesin ki? Sevdiğini iddia ettiği kadına yaptıklarından sonra?

Hiç mantıklı değil ve Julien olmadan bu kadın yürüyebilir.

Hemşire istasyonuna ulaşıyorum ve Vanessa'yı orada buluyorum. Uzun zamandır yoğun bakım hemşiresiydi ve Margot'nun bakımından sorumlu olmasını istediğim kişi oydu. "Merhaba," diyorum ve başını kaldırıp bakıyor, bilgisayara bakarken yüzünde beliren çatık kaşlar, gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor.

"Herhangi bir gelişme var mı?"

"Uyandı. Sakinleştiricilerini azalttım ve kendine geldi."

Gülümsüyor. "Bu harika. Wes'i arayıp haber vereceğim. Bütün gün eve girip çıktı ama seni onunla rahatsız etmek istemedi." Bu sözler dudaklarıma belli belirsiz bir sırtış getirdi. Wes iyi bir adam ve her şeyimi ona borçluyum.

"Acı çekiyordu," dedim ona. "Ona bolus dozda fentanil uygulattım ve bu onu tekrar bayılttı, ama bunu bilmesini istiyorum."

Başını sallıyor. "Elbette, içeri girip dozu ayarlayacağım. Emirlerine göre yükseltmek için biraz yerimiz var ama sistemine aşırı yükleme yapmak istemedi."

"Mükemmel. Teşekkür ederim. Bir saat içinde döneceğim. Ben dönmeden önce uyanırsa, arayabilir ya da mesaj atabilir misin?"

"Tabii ki. Onu yakaladım."

"Teşekkür ederim Vanessa. Gerçekten minnettarım."

Ona bir göz kırpıyorum ve koridorda yürüyorum. Bekleme odasına gidip herkesi bilgilendirmem gerekiyor; sonra da bir duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem lazım. Ama önce durmam gereken bir yer var.

Julien yatakta oturmuş, uyanık ve amaçsızca pencereden dışarı bakıyor. Düşünceler içinde kaybolmuş ve korkunç derecede rahatsız görünüyor. Karısı ona çok kötü davranmış.

"Uyandı mı?" diye soruyor, belli ki kapısının önünde durduğunu fark etmiş.

"Umurunda mı?"

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor, muhtemelen o kadar hızlı hareket edemediği için. "Evet. İstediyimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Çünkü Margot'yu zerre kadar umursuyor olsaydınız, karınızın bir daha sokaklarda dolaşmamasını sağlardınız."

"Bunu yapması benim hatam. Hile yaptım. Margot'yu geri kazanmaya çalışarak onu zorladım. Sonra da boşanmak istediğimi söyleyerek onu uçurumdan aşağı attım."

"O zaman kendini güvende hissediyorsun?" Metal kapı çerçevesinin kenarına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakıyorum. "Yani, bugün onu serbest bıraksalar ve senin zavallı kığın sokaklarda dolaşsa, Brielynne'in seni tekrar öldürmeye çalışacağından endişelenmez miydin?"

Julien iç geçiriyor, pencereye doğru dönüyor. "İngiltere'ye geri dönüyor. Gidecek ve bir daha dönmeyecek. Brielynne hapisanede rahat edecek biri değil."

"Tırnaklarını yaptıramayacak ya da tasarım kıyafetlerini giyemeyecek olmasını umursamam mı gerekiyor?"

Onu kaşlarını çatarken yakalıyorum ama cevap vermemeyi tercih ediyor.

"Margot'yu hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin. Sen çok bencilsin. Kendine çok düşkünsün. Onun kahramanı değilsin ve onu asla ilk sıraya koymazsın."

"O zaman neden burada duruyorsun? Ona benden daha uygun olduğun için böbürlenmek için mi? O seni seçti. Şimdi gidebilirsin."

Buna biraz gülümsüyorum ama şu anda durduğum yer göz önüne alındığında boş geliyor. İyileşmenin inanılmaz uzun ve zorlu yolu düşünülüğünde

Margot'un önünde bir yol var. Bu konuda hiçbir şey kazanmış gibi hissettirmiyor. Bu adam gerçekten anlamıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, karın seni öldürmeye çalışsa ya da bunu başarsa bile umurunda olmazdı ama Margot'ya saldırdı. Neredeyse onu öldürüyordu. Bu hiç umurunda değil mi?"

"Margot'yu seviyorum. Onu anında sevdim, bu yüzden İngiltere'ye dönmeden önce onunla üç ay geçirmemem gerekirken geçirdim. Bu yüzden döndükten sonra onu geri kazanmaya çalıştım. Ve evet, Brielynn'e onu öldürmeye çalıştığını biliyorum. Ona ağza alınmayacak şeyler yaptığını biliyorum. Ama dediğim gibi, onu buna ben sürükledim. Ve onu bir Amerikan hapishanesine koymayacağım. Olan oldu."

"Bu ülkede polise yalan söylemeye ne dendiğini biliyor musun?" Yatağında çok ince bir şekilde kayıyor. "Buna adaleti engellemek denir, göt herif ve ağır bir suçtur. Sen ve karın hapishanenin tadını birlikte çıkarabilirsiniz. Belki arada bir birbirinizi ziyaret etmenize bile izin verirler."

"Ben onun kocasıyım. Bu ülkede eşlerin birbirleri aleyhine tanıklık etmeye zorlanmadığına inanıyorum. Size daha önce de söyledim ve bu son, onu hapse atmayacağım."

"Yapmayacaksın," diyorum ona, sesimde belirgin bir havayla, rol yapmaya bile çalışmadan. "Ama ben yapacağım."

Telefonumu kaldırıp ileri geri sallıyorum, böylece göz ucuyla yakalıyor ve sonra ona el sallıyorum, çünkü o şerefsiz de hapse girecek. Siktir et onu. Karısı başına gelen her şeyi hak ediyor. Hayatının geri kalan her lanet gününü Boston'daki bir hapishanede birinin orospusu olarak geçirmeyi, turuncu giymeye ve boktan yemekler yemeye zorlanmayı hak ediyor.

İngiltere'yi ya da özgürlüğü hak etmiyor.

Yaptıklarından sonra olmaz.

"Ve eğer bu yeterli değilse, Margot aslında uyanık. Ayrıca, Brielynn'e Margot'ya bağırdığını duyduklarını söyleyecek bir sürü tanıgım var.

Margot tam da bu hastanenin lobisinde, onu öldüreceğine söz veriyordu. Yani... evet. Siktir git."

Sonra dışarı çıkıyorum.

İfadesini kabul etmek ya da sözlerimin ona ne yaptığını görmek umurumda bile değil. Bana kalırsa, ikisi de yaşadıkları berbat hayatı hak ediyor. Bu kaydın mahkemede kabul edilebilir olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında bundan şüpheliyim. Ama umarım buna gerek kalmaz.

Bekleme odası hâlâ Margot'un adamlarıyla dolu. Yani, Tanrım. Neredeyse her yere yayılmışlar. Ama buna Josh'un yeni erkek arkadaşı Des'i, kardeşlerimi, annemi ve üvey babamı da ekleyince, benim arsız küçük farem için tam bir ev oluyor.

Tüm gözler anında bana çevriliyor, buraya vereceğimi bildikleri haberler için beklenti ve endişe içindeler.

"O uyandı." Yarısı ayağa fırlarken ellerimi uzatıyorum. "Uyandı diyebilirim. Uzun süre uyanık kalamadı. Çok ağrısı var ve ameliyat ve kan kaybı nedeniyle aşırı yorgun ama o Margot. Şimdiden uygunsuz şakalar yapmaya başladı bile."

Odadaki gerginliğin buharlaştığını hissedebilirsiniz. Herkesin üzerini örten yoğun sis dağılıyor ve ardından gülümsemeler ve sevinç gözyaşları geliyor.

Herkes bana milyonlarca soru soruyor. Sorular Margot da muhtemelen merak ediyorum. Elimden geldiğince cevap veriyorum ama o uyanana kadar buraya dönmek istiyorsam, oyalanma lüksüm yok.

Halle ayağa kalkıyor, Aria ve Rina'ya bakıyor ve birkaç kelimeyle üçü Margot'nun odasına doğru yola çıkıyorlar, ama onlar gitmeden önce Halle tam önümde duruyor ve o kocaman mavi gözleriyle merakla bana bakıyor.

"Umarım kırdığını düşündüğün şeyi tamir etmişsindir."

"Kırdım. Ona göre ben hiçbir şeyi kırmamışım."

"Tabii ki yapmadın." Sanki başından beri biliyormuş ve ben aksini düşündüğüm için aptalmışım gibi bana gülümsüyor. "Görünüşe göre sadece insanlar

Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi bilen tek kişi ikinizdiniz. O hatayı düzelttiğine sevindim. Aşkın felç edici olmaması gerekir. Özgürleştirici olması gerekir."

Bir an için bunu düşündüm. "Doğru. Ama korku aşkı imkânsız hissettirebilir ve bundan daha felç edici bir şey yoktur."

"Mesele de bu." Başını eğiyor, bakır rengi saçları omuzlarına dökülüyor. Nazlı nazlı gülümsüyor. "Aşık olmaya izin verdiğinizde, korkularınızı kalbiniz şeklinde o kişiye teslim edersiniz. Ondan sonra yapabileceğin tek şey, onu bir başkasının alıp oynaması için bırakmak yerine güvende tutmasını ummaktır."

Belki de Margot ve benim bunca zaman yanlış yaptığımız yer burasıdır.

İkimiz de o kadar çok kez oyuna getirildik ki güvene yeniden inanmamız sonsuza kadar sürdü. Belki de bu yüzden kalplerimizi bu kadar sıkı tuttuk, onları diğerine tamamen teslim etmek konusunda temkinli ve isteksizdik.

Halle'ye kocaman sarılıyorum. Rina ve Aria'ya da.

Ailemle kucaklaştıktan ve herkese onun gelişimi hakkında bilgi vereceğime dair söz verdikten sonra yola çıktım.

Margot'ya uyandığında yanında olacağımı ve güvenini ya da kalbini bir daha kırmayacağımı söyledim.

OTUZ İKİ

Drew

"SOKAKLARDA SÖYLE, bu bir nakavt. Ama bir tweet'te söyle, bu bir kaçış," diye şarkı söylüyor Margot kim bilir neye. Arabada müzik çalmıyor çünkü müziği kapatmış. Sanırım bunun lehine. "Sakinleşmen gerek. Çok gürültü yapıyorsun."

Marlborough Caddesi'ne dönüp binama doğru ilerlerken ona doğru bakıyorum. "Endişelenmeli miyim?"

"Patron'un tüm b u atışlarını anlamıyorum. Müzikal olarak know ile kafiyeli o l d u ğ u için mi?"

"Beni biraz korkutuyorsun. *Bil* diye söylüyorum."

"Tekila shotlarının, özellikle de Patron'un siz baby boomer'lar için çok moda olduğunu biliyorum ama ben tekiladan nefret ederim."

"Baby boomers?" Kaşlarım saç çizgime çarptı.

Margot omuz silkiyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Sizin kuşağın adının ne olduğundan pek emin değilim."

"Altmışlı ya da yetmişli yaşlarda olmadığımı düşünürsek, bebek patlaması değil diyebiliriz."

"Muhtemelen hayır. Biz Y kuşağı kötü bir şöhrete sahibiz ama bence bunların çoğu doğru. Hastane koridorunda bir kızın buzdolabında maden suyu olmadığı için hemşiresini azarladığını duydum ve hastanede bir hastayken neden bunun için para ödemesi gerektiğini anlamıyordu. Hak etme duygusundan bahsediyorum." Gözlerimi kırptırıyorum, tekrar yolu bulmak zorunda kalmadan önce bir an için ona doğru dönüyorum. "Yağmurda arabada hiç seks yapmadığımı biliyor muydun?" Kahretsin. Gerçekten çok ileri gidiyor. "Kenara çekip bunu yapmalıyız. Hemen şimdi. Nazik olduğun sürece, eminim bunu başarabiliriz."

"Margot. Ciddiyim. Ne haltlar dönüyor? Şeytani bir manik tavşan gibisin. Gitmeden önce sana verdikleri Percocet yüzünden mi? Şu anda kim olduğunu bile bilmiyorum."

"İnsanları tanımaktan bahsetmişken, Taylor Swift'in eşcinsel hakları için bu kadar büyük bir savunucu olduğunu kim bilebilirdi?" Homurdanıyor ve sonra tekrar yüzünü buruşturuyor, ama delice saçmalamasına devam ediyor. "Kesinlikle ben değil. Yine de şimdiye kadar hiçbir zaman tam olarak hayranı olmadım. Bu şarkının klibini gördün mü? Josh ve ben hastanede defalarca izledik. İnanılmazdı."

Evet. Daha çok onu bir düzine kez şımartmış gibi.

Uzanıp elini tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Seni eve götürmemi mi tercih edersin? Benim evimi önerdim çünkü daha büyük ve orada seninle daha kolay ilgilenebilirim. Ama eğer daha-"

"Hayır. Senin evine gitmek istiyorum. Ofisimi özledim. Orada çok iyi uyuyorum."

"Ofiste uyumuyorsun. Benim yatağında uyuyacaksın. Bizim yatağımızda." Bana kaşlarını çattı ve bir an için, eğer acı çekmiyor ve hareket etmekte zorlanmıyor olsaydı, beni boğacağını düşündüm. Bunu biraz zorlamış olabilirim. çok ileri gittin.

"Gölge kimseyi daha az eşcinsel yapmadı, Drew."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, Margot. Ve yine, beynini tazelemek için söylüyorum, beni korkutuyorsun."

"Şimdiden bana aşık mı oldun?"

Arabamı park ettim, kontağı kapattım. Dışarı çıkıyorum, koşarak onun yanına gidiyorum ve kapıyı açıyorum. Elini tutuyorum ve yağmur üzerimize çiselerken rahatsız bir şekilde önümde durana kadar ona yardım ediyorum. Onu nazikçe tutuyorum, ancak ağırlığının bir kısmını kendi ağırlığım olarak alacak kadar, böylece burada benimle durmak o kadar da zor değil.

Gözlerimiz buluştu ve gülümsedim.

"Seni sonsuza dek seviyorum. Garip şarkılar. Çılgın atıp tutmalar. Beni korkutamazsın. O yüzden bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Gözleri doluyor, sonra hemen hepsini geri kapatıyor. "Sadece biraz korkuyor olabilirim."

"Ne için? Burada benimle kalman mı? Kalıcı olarak taşınmanı önermek için yaptığım acınası girişim mi? Yoksa geçen hafta yaşadığın diğer her şey mi?"

"Üç numaralı kapı, Alex."

Sırıtiyorum. "Yanlış oyun programı." Eğilip dudaklarından öpüyorum. "Seni seviyorum." "İki numaralı kapı da orada olabilir."

Elini tuttum.

"Yanımdayım, çilli. Yanımdayım. Bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

O yapmadı. Pek sayılmaz.

Onunla konuşması için bir sosyal hizmet uzmanı gönderdiler ve Margot pek bir şey söylemedi. Hazır olmadığı için mi yoksa her şeyi içine attığı için mi ya da çok yeni olduğu için mi yoksa sosyal hizmet uzmanı Margot'nun çalıştığı hastanede çalıştığı ve onu etrafta gördüğü için mi emin değilim.

"Henüz değil, tamam mı? Henüz değil." "Tamam. Benimle yukarı gelir misin?"

Evet, bunu bir soru gibi sordum. Margot'a bu konuda bir kontrol hissi vermeliyim. Bir güç hissi. Çünkü şu anda kendini çaresiz hissediyor. Acı çekiyor. Bundan eminim. Fiziksel olarak zayıf ve muhtemelen biraz da

duygusal olarak da. Kendini kaybolmuş ve savunmasız hissediyor ve bunun onu muhtemelen her şeyden daha çok korkuttuğunu biliyorum.

Başını eğiyor, daha önce hiç karşılaşmadığı nadir bir örnekmişim gibi beni inceliyor.

"Gerçekten taşınmamı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, yüzünü ellerimin arasına alırken ona aptalca sırtıyorum. "Gerçekten taşınmanı istiyorum. Ama şu anda daha da önemlisi, seninle ilgilenmek istiyorum. Dinlenmeni istiyorum. O yüzden benimle yukarı gelir misin?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Tüm o merdivenler hakkında emin değilim."

Sırtı ağrıdığı için onu kaldırıp taşıyamıyorum. Ve orada zımbaları var. Doğru ya. Bunu neden düşünmedim ki?

"Daireme çıkan merdivenleri çıkabileceğini düşünüyor musun? Senin evindeki binaya çıkan merdivenler daha da kötü."

"Eğer bana yardım edersen, sanırım dairene çıkan merdivenleri çıkabilirim. Ama yatak odana çıkan merdivenleri günde birkaç kez çıkamayacağım. En azından şimdilik."

"Merdivenlerle aran düzelene kadar ikimiz de ofisimde kalacağız." "Tamam."

"Tamam." Sırtıyorum, eğilip dudaklarını öpüyorum. "Hâlâ benimle misin?"

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Hâlâ seninleyim. Ama artık içeri girebilir miyiz, ıslanmaya başladım. Yağmurdan yani," diye hızlıca ekliyor ve ben kıkırdıyorum.

"Öpücüklerim artık sana yetmiyor, çilli."

Gülümsüyor ve uzun zamandır yüzünde gördüğüm ilk gülümseme olduğunu hissediyorum. "Öpücükleriniz beni her zaman mutlu ediyor, Doktor."

On beş dakika sonra -çünkü onu kaldırıp daireme sokmamız tam on dakika sürdü- ikimiz de ofisimdeki/odasındaki çekyata uzanmıştık.

Margot çok yorgun.

Yan yatmış, yüzü göğsüme gömülmüş, ellerini vücuduna bastırmış. Dudaklarım alnına bastırırken gözlerim kapanıyor, onu içime çekerken burnum saçlarında. Hâlâ yoğun bakım ünitesi gibi kokuyor ve keşke küvetim üst katta olmasaydı diyorum. Eminim banyo yapmak iyi hissettirirdi ama zimba telleri için ideal değil.

"Bunun en mutlu anlarımdan biri olması garip mi?" diye mırıldanıyor, sesi zaten yarı uykulu gibi halsiz.

Ona karşı gülümsüyorum. "Aynı zamanda benimkilerden biri olması garip mi?" Daha önce de birlikte yatmıştık. Daha önce ona sarılmıştım. Ama hiç böyle olmamıştı. Duygularını bastırırken zihinsel olarak benden uzaklaşmanın yollarını hesapladığından endişelenmek zorunda kalmadığım hiç olmadı.

İşte bu kadar. O benim, ben de onunum ve artık geri dönüş yok.

Sadece ileri.

Her zaman birlikte.

"Sanırım senin yanına taşınmak istiyorum." Şimdi gülümsemem durdurulamaz. "Çılgınca, çok erken ve garip bir şekilde ani geliyor ama aynı zamanda doğru da geliyor." Yüzü geriye doğru eğiliyor, birbirimize birkaç santim uzaktan bakarken burunlarımız öpüşüyor. "Hayat seninle olmamak için çok kısa."

Lanet olsun. Bu kız...

"Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Dudaklarını öpüyorum ve sonra duraklıyorum. "Bir dakika. Bu konuşan Percocet değil, değil mi?"

Önce kıkırdıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve onu güldürdüğüm için kendimi kötü hissediyorum. "Hayır. Sorun Percocet değil. Senin evin benimkinden çok daha güzel. Benim için karar vermeme sağlayan da bu oldu," diye yorum yapıyor ama küstah sırtışı yalanını pek de inandırıcı kılmıyor.

"Sen tam bir veletsin. Eğer kıcını tokatlayabilseydim, yapardım."

"Henüz değil, Doktor. Sanırım cerrahım tarafından size en az birkaç hafta boyunca komik işler yapmamanız gerektiği özellikle söylendi. Bence benim nefis kıcıma şaplak atarak ya da başka bir şekilde yaramazlık

yapabilmeniz için daha da uzun bir süre geçmesi gerekebilir."

"Wes'e bu soruyu özellikle mi sordunuz?"

Kızarıyor. "Olabilir." Şimdi gülme sırası bende.

"Peki ya bunlar? Ona bunları sordun mu?" Parmak uçlarımı gömleğinin üzerinden göğüs ucuna ulaşana kadar göğsünün eğiminde gezdiriyorum. Sertleşmiş ve her geçen dakika daha da sertleşiyor. Hafifçe çimdikliyorum, geniş avucumla onu kavlıyor ve sıkıyorum. Sütyen giymiyor ve tişörtünün kumaşına rağmen her yerini hissedebiliyorum. Nefes nefese bir iç geçiriyor. Dünyada en sevdiğim ses.

"Şimdi beni gerçekten ıslatmaya başladın."

"Öyle mi?"

Parmaklarım tepesinin üzerinden geçene kadar elimi aşağı kaydırıyorum. Kalın ve bol bir eşofman altı giyiyor ve şu anda vücuduna dokunamayacağımı ciddi bir şekilde hatırlatıyor. Elim çekip tarafsız bölgeye geri dönüyorum ve o da hayal kırıklığına uğramış küçük bir inilti çıkarıyor. Dudaklarına karşı sırtıyorum.

"Az önce birkaç hafta boyunca komik işler yapmak yok dememiş miydin?" "Sanırım bu tıbbi bir kılavuzdan çok bir öneriydi."

Göğsünü tekrar sıkıyorum, başparmağım meme ucunun üzerinde ileri geri gidip geliyor. "Seni incitmek istemiyorum, tatlım. Sanırım daha fazla iyileşene kadar o haftaları beklememiz gerekiyor."

Bana karşı başını sallıyor. "O zaman öp beni. Eğer henüz başka bir şey yapamıyorsak, öp beni. Kollarında uyuyakalana kadar öp beni. Öp beni ki bir daha asla yalnız kalmayacağımı bileyim."

Margot. Benim güzel esmer kızım.

Öpücüğü derinleştiriyorum, bana açılmadan önce dilim dudaklarının kenarı boyunca kayıyor. Başımı eğiyorum, dilim onun tatlı ağzını keşfediyor, dudaklarımız birlikte hareket ediyor. Parmaklarım saçlarını karıştırıyor, başının arkasını tutuyor ve onu istediğim şekilde ayarlıyor. Onu çılgına çevirdiğini bildiğim şekilde. İçimde inliyor ve ben de kendimi fazla kaptırmamak için alt dudağını ısıyorum.

Durumu göz önüne alındığında tehdit gerçek.

Öpücükleri içimde hiçbir şeyin yakamadığı bir ateş yakıyor.

Margot'u öpmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Gerçek anlamda değil. Dudaktan basit bir öpücükten fazlasını yapmadım. Kavga ettik, sonra saldırıya uğradı ve bir hafta hastanede kaldı. Neredeyse ölüyordu. Onu neredeyse kaybediyordum.

Onun için acı çektiğimi söylemek hafif kalır.

Ama o yorgun.

Ve acıyor.

Ve zihninde o kadar çok şey var ki, tutunduğunu biliyorum.

Bu yüzden geri çekiliyorum, burnumu onunkine sürtüyorum ve gerçekten kollarımda uyuyana kadar onu tutuyorum.

Sonra fısıldıyorum, "Burada güvendesin. Benimle güvendesin. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Asla. Sana musallat olacak hiçbir şey kalmayana kadar şeytanlarını teker teker öldürmene yardım edeceğim. Ve bir gün uyanacaksın ve ne kadar güçlü olduğunu anlayacaksın. Her şeyle nasıl savaştığını ve kazandığını. İşte o gün seni alıp götüreceğim gün olacak. Dizlerimin üzerine çöküp seni sonsuza dek benim yaptığım gün. Bu sonsuza dek mutlu yaşamımızın resmi başlangıcı. Buradan sonrası sadece yukarı."

EPILOG 1

Margot

Altı ay sonra

Sanırım hayatımın bir romantik komedi olmadığı çoktan anlaşıldı. İşin özüne indiğinizde benim dünyamda komik ya da hafif olan çok az şey var. Ailem zehirli nefretten oluşan berbat bir topluluk. Acil serviste çalışıyorum, bu da doğal olarak bu dünyanın sunabileceği en kötü şeyleri gördüğüm anlamına geliyor. İlk cinsel deneyimlerim ve sonrasında yaşadıklarım acımasız ve vahşiceydi.

Peki ya aşk hayatım?

İronik bir şekilde, diğerlerine kıyasla daha çok uzak akrabalarla yapılan zoraki bir toplantı gibiydi. Kişisel olmayan, garip ve bittiği anda unutmak isteyeceğiniz bir şey.

İşte Drew. Benim

Drew'um.

Sevdiğim adam benim yıldızım, ayım, güneşim, falan filan, anladınız siz onu.

Şu anda beni lanet olası bir duvara sürükleyen adam!

Neden mi? Çünkü etrafta dolanıyor. Bir kadının mahremiyete ihtiyacı vardır! Bir kadının kendine ait bir alana ihtiyacı vardır! Bir kadının, kendisini neredeyse ölümüne bıçaklayan kadın suçlu bulunup yirmi beş yıla mahkum edildikten sonra erkek arkadaşıyla paylaştığı dairenin banyosunda saklanabilmeye ihtiyacı vardır.

"Tatlım, geç kalacağız." "Siktir et geç kalmayı."

Kıkırdıyor. Gerçekten kıkırdıyor. Bu nasıl olabilir? Şu anda nasıl bu kadar kibirli olabilir? Erkekler. Yani, gerçekten.

"Uçağımız üç saat içinde kalkıyor."

"Bu da bize gitmeden önce çıldırma seansımı bitirmem için bolca zaman veriyor. Şimdi git buradan."

Sabrının sınırlarını zorladığımda yaptığı o sinirli iç çekme hareketini yapıyor ama beni sevdiği ve sonsuza kadar tatlı olduğu için kapıdan uzaklaşıyor. Aynada yansımamı buluyorum ve yüzümü siliyorum çünkü ona bağıırıyor olmama ve sesimi net bir şekilde korumayı başarmış olmama rağmen içten içe sarsılmış durumdayım.

Bitti artık. Tüm bu çılgınlık bitti.

Uzun bir altı ay oldu.

Önce hastanede bir hafta geçirdim. Böbreğimden bir ameliyat daha geçirdim. İki ünite kan daha verildi. Wes'in neşterlerinden birini kapıp koridorda koşarak Brielynne'in yaptıklarını polise anlatmama konusunda hala kararlı olan Julien'in bağırsaklarını deşme dürtüsüyle savaştım.

Bunun üzücü gerçekliği nedir?

Koşamıyordum. Nefes nefese kalmadan ve mola vermemi gerektirecek kadar yorulmadan iki adım bile zor yürüyebiliyordum. Sinir bozucu ve iç karartıcıydı. Kendim için çok şey yapabilmem uzun zaman aldı.

Drew ve ben buraya döndükten ve birlikte yaşamaya karar verdikten sonra işler biraz daha iyiydi. Ama bu uzun sürmedi.

İlk başlarda Drew ve arkadaşlarımız arasında nadiren yalnız kalıyordum. Bu iyi bir şeydi çünkü çok kötü bir TSSB yaşıyordum. Zaten sahip olduğum şeyle

ve bu yeni travma yüzünden uykusuz geceler ve uyuduğumda kâbuslar yaşadım. Karanlığın sonsuz olduğu, zihnimi, bedenimi ve ruhumu tükettiği birçok uyanık saat.

Fizik tedavi görüyordum ve elimden geldiğince ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyordum ama tekrar çalışmaya başladığımda her şey daha da kötüleşti.

Başlangıçta sadece triyaj yapıyor olmama ve acil servisin ana bölümüne bile dönmemiş olmama rağmen, anıların ve düşüncelerin beni istila etmesinden kurtulamıyordum. Drew ve arkadaşlarımızın peşimde olduğunu biliyordum. Ne yöne döneceğimi görmek için sessizce etrafımda dolaştıklarını, beklediklerini, izlediklerini biliyordum.

Davayı görüşmek üzere bölge savcısıyla buluştuğum gün duvara tosladığım gündü, ya da dibe vurduğum ya da adına ne dersiniz deyin.

Dosyamda resimler vardı. Bıçaklandığım merdiven boşluğunun resimleri. Benim kanım. Kanımda onun topuk izleri. Duruşma boyunca mahkemede olmamın önemini tartıştık. Kulağa çılgınca gelse de jüriye sempatik gelebilecek Brielynn'e kendisi de dahil olmak üzere tüm mahkeme salonunun önünde kalkıp anlatmam gereken hikaye.

Ben onun evli kocasının metresiydim. Ben diğer kadındım. Ve Julien ona karşı tanıklık etmezse, jürinin bakış açısına göre serbest kalabilirdi.

Evet, Brielynn'e karşı kanıt vardı. Julien ve ben bıçaklanmadan kısa bir süre önce hastanenin acil servisine gelişinin videosu. Kısa bir süre sonra ayrılırkenki videosu. Merdiven boşluğundaki kanlı ayak izleri. Beni tehdit ettiğini ve bana bir dizi isim taktığını duyan tanıklar.

Ama kullandığı bıçağı hiç bulamadılar. Giydiği kıyafetleri de bulamadılar. Yani zayıf video görüntüleri, benim tanıklığım ve tanık ifadeleri dışında onu mahkum edecek çok fazla kanıt yoktu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir panik içinde ofisinden ayrıldım.

Brielynne'in serbest kalabileceği fikri beni çok korkutuyordu. Bana yaptıklarının yanına kâr kalacağı düşüncesi beni öyle öfkелendirdi ki, neredeyse onun serbest kalmasından daha çok korkuttu. İçgüdülerim eve gidip evde ne kadar alkol varsa bulup içerek kendimi öldürmekti. İşte bu kadar karanlık ve kaybolmuştum.

Bunları yapmak yerine Drew'u aradım.

Ona neler olup bittiğini itiraf ettim ve o da dostu olan bir psikiyatristi aradı ve beni hemen görmeyi kabul etti. Üçümüz onun ofisinde oturduk ve sonraki bir buçuk saat boyunca her şeyi akışına bıraktım.

Tüm berbat, korkunç, ahlaksız, kendine zarar veren düşüncelerimi. Tüm dürtülerimi ve korkularımı masaya yatırdım. Drew seansın çoğunu başını ellerinin arasına almış, yüzü yere bakarak geçirdi.

Berbat durumdaydı. Berbat durumdaydım.

Ama kaçmaktan yorulmuştum. Artık saklanamayacak bir şeyi saklamaktan yorulmuştum.

Savaşma zamanıydı. Kazanma zamanıydı.

Ve eğer hayatımın bir parçası olacaksa Drew'un da bunun bir parçası olması gerekiyordu. Geleceğimin.

Drew elimi sıkıca tutarken oradan çıktık. Hâlâ yanımdaydı. Sadece ben kendimi kurtarabilsem bile benimle birlikte savaşmaya hazırdı. İşte o an bizi hiçbir şeyin ayıramayacağına gerçekten inandım. Tüm bunları birlikte atlatabilirsek her şeyin üstesinden gelebilirdik.

Evet, uzun bir altı ay oldu.

Bir sürü terapi. Hem fiziksel hem de zihinsel.

Mahkemede Brielynne ile yüzleştım ve jüriye bana ne yaptığını anlattım.

Ve bu sabah hüküm giydi. Ve bu öğleden sonra, Andrew Albright ile Bahamalar'a gidiyorum. Bundan daha iyi ne olabilir ki?

Sadece kendi başınızayken yapabileceğiniz garip ve sevimsiz bir şekilde kendime gülümsüyorum. Derin bir nefes çekiyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum.

"Sende bu var." Yansıma başımı sallıyorum. Hatta göz kırpıyorum. Sonra gülüyorum çünkü hâlâ deliyim. "Doktor Albright?" Kapının kilidini açarken sesleniyorum. "Güneş ve margarita için hazırım." Tam kapıyı açtığımda, yüzünde ciddi bir ifadeyle karşımda duruyor ve kalbim göğsümde taklalar atıyor. "Ne?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Lanet olsun. "O zaman söyle bana. Hemen şimdi söyle çünkü tam da şu anda senin istikrarlı dediğin kişi ben değilim ve tüm bu şüpheli tavrın bende seni boğma isteği uyandırıyor."

Biraz sırtıyor ve bu bir şekilde sinirlerimi yatıştırıyor. "Az önce Memur Graves'ten bir telefon aldım."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Memur Graves, çocukken beni taciz eden adama göz kulak olmasını istediğim polis. Bay Adams. Taciz kelimesini söylemek ve ona ismiyle hitap etmek terapide çok çalışmamı gerektirdi. Hem de *çok*. Ondan asla üvey babam olarak ya da ilk adıyla bile bahsetmeyeceğim.

"Bay Adams öldü." Göğsümdeki tüm hava boşalıyor ve ne olduğunu bile anlayamadan yere yığılıyorum. Dizlerimi kaldırıp başımı dizlerimin arasına sokuyorum, böylece kan kulaklarımda şiddetli bir şekilde gürlerken bayılmıyorum.

"Nasıl?" Fısıldıyorum.

Drew önümde diz çöküyor, elleri dizlerimde. "İntihar. Kendini astı." Başım sallanıyor ve bir mırıldanma sesi çıkarıyorum. "Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor."

"Tamam." Başımı kaldırıp ona bakamıyorum bile. Kafamın içinde yankılanan çarpma sesi çok yüksek.

"Sen bana onun sana ne yaptığını anlattıktan sonra, onu araştırması için özel bir dedektif tuttum." Parmaklarımızı birbirine geçirirmeden önce ellerini dizlerimin üzerinde birleştiriyor. "Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek dışında bir planım yoktu ama ona zarar vermek istiyordum. Doğrusu onu öldürmek istedim."

söyledi." Başımı kaldırıp doğrudan Drew'un fırtınalı gözlerine bakıyorum. "Her neyse, özel dedektifin biraz zamanını aldı ama sonunda Bay Adam'ın iş yaptığı yerel bir bahisçinin parasını yasadışı yollardan akladığını keşfetti. Görünüşe göre ciddi bir kumar sorunu varmış ve bu da bahisçi tarafından dizlerinin kırılmasını engellemenin bir yoluymuş. Özel dedektifim bulduğu her şeyi polise teslim etti ve hakkında tutuklama emri çıkarıldı, ancak tutuklanamadan kendini öldürdü."

"Tanrım. Bugün hitler gelmeye devam ediyor."

Alaycı bir kahkaha attım ve kıcıma erotik bir tokat gibi çarpan tüm duyguları zihinsel olarak işlerken kapı pervazına yaslandım. Arzulanan. Yasak. Bir parça utançla renklendirilmiş. Yine de bunun sonucunda ortaya çıkan hazzı sevmekten başka bir şey yapamıyorsunuz.

"Yani Bay Adams öldü ve Brielyne hapse mi girecek?" "Evet."

"İkisi de bir daha kimseyi
incitemeyecek mi?" "Hayır."

Bir nefes üflüyorum ve beni aşağıya çektiğini bile fark etmediğim bir ağırlığın serbest kaldığını hissediyorum.

"Acaba annem tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor?" Sonra da umurumda olmadığına karar verdim. Yıllar önce beni yatılı okula gönderdiğinden beri annemle konuşmadım. O benim ölmüş olmamı diliyor, ben de onun milyonlarca farklı şey olmasını. Ama cidden, konuşmayalı tam on yıl oldu. Bana kalırsa ben bir yetimim ve bu benim için sorun değil.

"Boş ver hepsini. Gidip güneşin altında bir hafta geçirelim ve rahatlayıp eğlenmekten başka bir şey yapmayalım."

Drew'un dudakları benimkilere çarpıyor, şiddetli, tutkulu ve aşk dolu... Elimde olmadan onu yere yatırıyorum. Bana doğru gülüyor, iki genç gibi öpüşürken beni sıkıca göğsüne bastırıyor.

"Seni seviyorum. Ne olursa olsun bu asla değişmeyecek. İyi misin?"

"Ben..." Bunu düşünmek için geri çekiliyorum, çok sevdiğim gözlerine bakıyorum. "Evet. Öyleyim. Gerçekten öyle olduğumu düşünüyorum." Gülümsemesi nefes kesici. Beni sevme şekli heyecan verici. Bana hissettirdikleri kalbimi durduruyor. "Bu senin sayende, biliyorsun." Erkeğine aşık kaçık bir kız gibi sırıtıyorum. "Sen olmasan ben de olmazdım."

Terapiye başladıktan kısa bir süre sonra kurduğumuz cümleye gülüyor.

"Sensiz ben yokum," diye cevap veriyor hemen, o kadar anlam dolu ve Kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

Dudaklarını tekrar öpüyorum, ona duyduğum tüm sevgiyi bu ana katıyorum.

Bu bağlantı. Asla bitmeyecek bir bağlantı.

EPILOG 2

Drew

Balkonumuza açılan sürgülü kapıyı açtığımda ılık OKYANUS esintisi yüzüme çarpıyor. Geniş beyaz kumlu plaj ve pırıl pırıl mavi/yeşil su, güneşin üzerlerine yansıyan enfes göz kamaştırıcı ışıyla gözüme çarpıyor.

Güneş gözlüklerimi indirip yalınayak küpeşteye tünemiş, muhteşem manzaraya bakmakta olan Margot'ya doğru ilerliyorum, elinde neredeyse hiç dokunmadığı bir margarita var. Beyazlar içinde bir görüntü, ipeksi ve hafif bir elbise bana doğru dalgalanıyor, rüzgarda dalgalanıyor. Parmaklarımı elime geçirdiğimde saçları elimde dans ediyor, dudaklarını öpmek için yüzünü çeviriyorum.

Bana gülümsüyor, sonra okyanusa dönüp başının yan tarafını omzuma yaslıyor. "Eve hiç gitmeyecek miyiz?" diye soruyor tembelce. "Hiçbir şeyin bundan daha mükemmel olabileceğini sanmıyorum."

İşte burada yanılıyor. Bunu daha mükemmel yapabilecek birkaç şey var. Ama sadece birkaç tane.

Margot'un saldırıya uğramasından bu yana geçen aylar içinde ona olan aşkım inanılmaz derecede arttı. Onun gücü beni daha da güçlendiriyor. Çıplak ellerimle aslanlarla savaşabilecekmişim gibi hissettiren cesaretiyle. Onunla

Her yeni günü sonsuz olasılıkları varmış gibi kabul etmemi sağlayan coşku. Beni bir insanın olabileceğini hiç hayal etmediğim şekillerde bütünleştiren sevgisiyle.

İçkisini dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alıyorum. Bana ters ters bakıyor, ben de kıkırdayarak ona göz kırpiyorum. Kollarımı arkadan ona dolayarak çenemi omzuna düşürüyorum.

"Eğer eve hiç gitmeseydik, bütün gün ne yapardık?"

"Şey," diye mırıldanıyor, sanki bunu gerçekten düşünmüş gibi. "Yerel bir hastanede doktor olarak çalışabilirsin."

"Peki ya sen?" Bunu takip etmediğinde zorluyorum.

"Balık tutardım." Açıklamasına hazırlıksız yakalandığım için güldüm. Koluma vurdu. "Ne? Ben balık tutabilirim." Boynunu öpüyorum, tam da çok sevdiği o noktadan. "Harika bir balıkçı kadın olurdum."

Tadı tuz, güneş ve Margot gibi olan tenine gülümsüyorum. "Yakaladığın tüm balıkları ne yapacaksın? Satacak mısın yoksa pişirecek misin?"

"İkisi de. Yani sen hastanenin sıkıcı ortamında çalışırken, ben de suyun ve güneşin tadını çıkarıyor olacağım. Bana tamamen adil geliyor."

"Çok adil. Seni hamile bıraktığımda ne olacak?" Elimi düz karnının üzerinde gezdiriyorum. "O zaman da balık tutmak isteyecek misin?"

Ben boynunu yalamaya ve ısırmaya devam ederken titreyerek nefes alıyor. "Kesinlikle. Biz kadınlar vahşiyizdir. Ama beni hamile bırakmana izin vermeyeceğim, biliyorsun. Yaşlı olduğunu falan anlıyorum ama ben daha en iyi dönemime bile ulaşmadım."

Gülümsememi engelleyemeyerek başımı ona doğru sallıyorum. Bunu bana ondan başka kimse yapamaz. Yemin ederim, onunla tanışana kadar hayatımda bir gün bile güldüğümü sanmıyorum. Belki bunu söylerken sesindeki inançtan, belki de bir bahane aradığımdan, ama sözlerini bir cesaret gibi alıyorum.

"Bu evlenmekle aynı şey mi?"

Eğer böyle bir şey mümkünse gülümsemesini duyabiliyorum. Tek bildiğim, göremesem de kızımın kulaktan kulağa gülümsediği. "Evet. Kesinlikle."

Kendimi durduramadan gülüyorum. "Çok yazık. Seni gün batımında sahile götürmeyi planlıyordum. Dizlerimin üzerine çökmeden önce kuma üzerinde 'Margot Benimle Evlen' yazan kalpler çizecektim."

Alaycı bir ses çıkarıyor, bu da bana gergin olduğunu söylüyor. Güzel. Onun gerginliğini seviyorum.

"Bu senin tarzın değil." Gördün mü? Bunu söyleyeceğini biliyordum. Öyle değil. Onun tarzı da değil. "Dürüst olmak gerekirse, aşırı romantik bir şekilde biraz da dandik."

"Yani... biz değil miyiz?"

"Biz değil," diye papağan gibi tekrarlıyor.

"Peki ya buna ne dersin?" İçkisini ondan alıp masaya koyduktan sonra onu kollarımın arasında döndürüyorum. Ellerini ellerimde kavrayarak tek dizimin üzerine çöküyorum ve anında cam gibi olan şaşkın kahverengi gözlerine bakıyorum. "Çünkü sonsuza dek benim olmanı istemeden daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Elim cebime attım ve birkaç ay önce aldığım yüzüğü çıkardım. İlk gözyaşları yanaklarına dökülürken yüzüğü parmağına takıyorum. "Benimle evlenir misin? Her zaman yanımda olur musun? Çünkü basit gerçek şu ki, sensiz ben yokum."

Göz kamaştırıcı bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "Evet. Kesinlikle. Çünkü sen olmasan ben de olmazdım."

Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alıyorum ve daha önce hiç öpmediğim şekilde öpüyorum.

Pek çok farklı anlama gelen pek çok öpüşmemiz oldu. Tutku, şehvet, dostluk, öfke, aşk.

Ama bu? Bu her şey demek.

Bu bizim hikayemizi anlatıyor. Bizi bu ana getiren her şeyi bize hatırlatıyor.

Ve hiçbir şey daha iyi hissettirmedi.

***SON

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Onlar benim için her şey!

Henüz okumadıysanız [Günaha Dokunmak](#) ve [Günahın Kıyısında](#) kitaplarından alıntılar için okumaya devam edin! Çok teŖekkürler! XO

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

The Edge Serisi:

[Baştan Çıkarmanın Sınırı](#)

[Sonsuzluğun Sınırı](#)

Aklın Sınırı

Yeniden Başla

Serisi: Yeniden

Başla Yeniden

Başla

Benimle Başla

Las Vegas Günah Serisi:

Günaha Dokunmak

Günahı Yakalamak

Bağımsızlar:

Aşk Yeniden

Yazıldı

Güzel Potansiyel

Pervasız Aşk İleri -

ÜCRETSİZ

KITAP NOTUNUN SONU

Beni daha önce hiç okumamış olanlar için, kitabın bu bölümü her şeyi ortaya döktüğüm kısım (ekleyebilirim ki düzenlenmemiş). Öncelikle, harika betalarıma teşekkür ederek başlamalıyım! Siz bayanlar harikasınız! İkincisi, harika editörüm Gina J. Onsuz kaybolurdum!!! Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, aileme. Çıldırıldığımda ve kendimi kaybettiğimde bile beni sonsuz seven ve destekleyen kocam. Benim her şeyim olan kızlarım.

Pekâlâ, bu kitap. Ben çok ağlayan biri değilimdir. En azından kendi işimde, ama bu kitap beni birçok yerde parçaladı. Eğer bunu okuyorsanız, büyük olasılıkla bu inişli çıkışlı trende sonuna kadar dayandınız ve bunun için size teşekkür ederim! Bunun kolay olmadığını biliyorum. Umarım eğlenceli de olmuştur ve her şey dram değildir.

Eğer serinin diğer kitaplarını okuduysanız Drew ve Margot ile zaten tanışmışsınızdır - özellikle de Margot ile. Sonsuzluğun Kıyısında'da içki içmesi ve kötü tek gecelik ilişkileriyle onun çektiği eziyete dair küçük bir fikir ediniyoruz. Ayrıca o kitapta Drew'un Aria ile olan ilişkisine de bir göz atmıştık, yani küçük bir şekilde bu kitap için bir kurulum gibiydi. Her ne kadar o kitapta Drew'u o kadar da sevmemeniz gerekse de.

Bu kitap gerçekten zor ve yoğun konuları ele alıyor. Çocuk istismarı. Çocuk tacizi. Terk edilme. Güven. Özsaygı sorunları. Kalp ağrısı.

Kayıp. Kıskançlık. Şiddet. Ama en önemlisi, tüm bunlara rağmen sevgiyi, içsel gücü ve azmi ele alıyor.

Margot kolay bir karakter değil. Evet, ilginç, eğlenceli, tatlı ve sevecen ama berbat biri. Drew de öyle sayılır. İkisinin de milyonlarca farklı kusuru var. Mükemmel değiller. Dürüst olmak gerekirse, ben mükemmel yazmıyorum. İnsan yazıyorum çünkü hepimizin hasarlı yanları var. Kendimizle ilgili değiştirmek istediğimiz şeyler. Kendimizden şüphe duyuyoruz. Belki aşırı uçlarda değil, belki de çok daha kötü.

Ama bu hikayenin asıl konusu, tüm insani saçmalıklarımızın ötesini görebilecek ve bizi sevebilecek o tek kişiyi bulmak. Ne olursa olsun!

Düşünecek olursanız, bu oldukça güçlü bir şey. Koşulsuz sevgi. Bu nadir ve güzel bir şey ve ben Margot ve Drew'un hem en iyi arkadaş hem de sevgili olarak birbirlerinde bunu bulmalarını seviyorum. Drew ve Margot'un önce en iyi arkadaş olmamaları halinde yürümesi mümkün değildi. Karşısındakinin tam olarak kim olduğunu, içini ve dışını bilmeselerdi ve onu bu yüzden sevmeselerdi.

Tamam. Vay be! 2020 ve 2021'de gelecek bir sürü yeni işim var. Rina ve Brecken olayını yakaladın mı? Evet, biliyorum. Onların hikayesi aslında üzerinde çalıştığım bir spin-off serisinin başlangıcı olacak. Daha fazla detay gelecek. Sırada, 2020'nin başlarında, bir Rockstar düeti yayınlayacağım. Bu kitaplar ve bu hikaye için gerçekten çok heyecanlıyım!

Eğer yazdıklarımı beğendiyseniz ve beni takip etmek istiyorsanız, [Bültenime](#) kaydolun. Sadece ücretsiz bir kitap (YAY!) almakla kalmayacak, aynı zamanda en son güncellemelerimi, promosyonlarımı, satışlarımı ve çekilişler dahil olmak üzere özel içeriklerimi de alacaksınız. Ayrıca, beni [Facebook](#), [Instagram](#) ve [Twitter](#)'da takip edin! Ayrıca, [Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılırsanız çok sevinirim! Orada çok eğlenceli vakit geçiriyoruz!

Tekrar teşekkür ederim sevgili okuyucu! Devam eden desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam!

XO ~ J. Saman

GÜNAHA DOKUNMAK

Bölüm 1 Mia

Yanan yağın keskin kokusu boğucu. Tüm camlar kapalı ve havalandırma delikleri dışarıdan hava üflüyor olsa bile dayanılmaz. Arabanın kaputundan yükselen duman daha da endişe verici. Durmam gerekiyor. Muhtemelen şimdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Nerede olduğumun ortasında sıkışıp kaldım demek.

Soğuk bir farkındalık yüzüme tokat gibi çarpıyor. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

En son ne zaman bir kasaba ya da düzlük, çöl ve dağlardan başka bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Etrafım karanlık. Sadece karanlık değil, zifiri karanlık. O kadar karanlık ki, eski farların yaymaya çalıştığı dar ve yetersiz ışıltıdan başka bir şey göremiyorum. Sanki arabanın önünden parlayan iki el feneri sadece dokundukları yeri aydınlatıyor. İşe yaramaz.

Doğru düzgün kaçamıyorum bile. Bir insan bu kadar acınası olabilir mi?

Duman kesinlikle giderek yoğunlaşıyor, havalandırma deliklerinden ve açık pencerelerden doğrudan yüzüme üflüyor. Nefes alamıyorum ya da göremiyorum ve ne zaman görsem boğazımı ve gözlerimi yakıyor. Çalıntı bir arabanın dumanından boğulmak ironik olurdu.

Annemin Mercedes'i. Annem öldüğünden beri garajda öylece duruyordu. Kaybolsa Niklas fark etmezdi. En azından bir süreliğine. Ama tüm arabalarımızda olduğu gibi onda da GPS takibi var, bu yüzden bahçıvanın eski külüstürü yerine onu bıraktım.

Araba sarsılmadan önce bir tekleme sesi çıkarıyor ve sonra tekrar sarsılıyor, direksiyon tutuşumu zorlukla koruyabileceğim noktaya kadar titriyor. Artık seçeneğim kalmadı. Dahili ışıklar yanıp sönüyor, tekrar yanıp sönüyor ve aniden motor kapanıyor ve yolun kenarında durmak zorunda kalıyorum.

Tamamen boş bir yol.

Kahretsin.

Bunun olmasını kesinlikle planlamamıştım. Bu kadar trajik olmasaydı gülerdim. En azından yaz geldi ve hava sıcak.

En yakın kasabadan ne kadar uzakta olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Dün Dallas'tan ayrıldım ve batıya gittim. Kesinlikle batıya gittim çünkü bir süre Flagstaff ve ardından Las Vegas tabelalarını takip ettim. Ama bir şekilde dikkatimin dağılmasına izin verdim ve şimdi buradayım.

Hiçbir yere giden yolda.

Araba ölmüş. Anahtarı çevirmeye çalıştığımda çok kötü bir ses çıkarıyor. Sanki metal metale çarpıyor. Koku gürültüden bile daha kötü ve arabada kalabilir miyim diye merak ediyorum.

Ya alev alırsa?

Arabalar bunu gerçekten yapıyor mu yoksa bu sadece filmlerde mi oluyor? Hiçbir fikrim yok. Ama bu durumla ilgili hiçbir şey güven verici değil. Düşünmem gerek.

Yolcu koltuğunun yumuşak kumaş minderinde el yordamıyla çantamı arıyorum ve elim kayışın etrafına dolanıyor. Elim yüzümün önünde bile göremiyorum, burası o kadar karanlık. Çantamı karıştırırken yeni cep telefonumu buluyorum ve düğmesine basıyorum. Işığı yanıyor ve bana ana ekranı gösteriyor. Çekmediğini görünce inliyorum. Acaba bu internetimin de olmayacağı anlamına mı geliyor?

Arama motoruna tıklıyorum ama ekran bana internet bağlantımın olmadığını söylüyor.

Şimdi ne yapacağım ben? Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve bunun zehirli dumanla hiçbir ilgisi yok. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Hayatımın yanlış gittiği tüm yollara takılmak yerine sokak işaretlerine daha fazla dikkat etmeliydim. İnternet sayfasını yine aynı sonuçlarla yeniledim.

Cep telefonu ya da internet hizmeti yok. Çalışan bir araba yok. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Yiyecek ya da su da yok. Lanet olası bir battaniye bile yok. Bu arabada kalabileceğimden değil zaten. Denersen muhtemelen boğulurum.

Bu. Berbat.

Ellerim plastik direksiyon kolonuna çarparken, dumanla tıkanmış ciğerlerimden çıkarabildiğim en tiz çığlığı atıyorum. Yükselen panik ve hayal kırıklığımı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor. Etrafa bakıyorum, açık pencerelerden bakabildiğim her yere bakıyorum ama bir şey bulamıyorum. Ay yok. Sadece görebilmek için sıcaklık ya da ışık sunmayan işe yaramaz yıldızlar.

Tam arabadan inip yürüyecekken, dikiz aynamın camına vuran parlak ışıklar beni geçici olarak kör ediyor. Refleks olarak gözlerimi kısıyorum ve farlar olduğunu fark etmeden önce irkiliyorum. *Oh, Tanrı'ya şükür.* Yaklaşan arabayı göremeyecek kadar karanlık ama bu noktada umurumda değil. Polis değilse tabii. Bu pek iyi olmazdı. Başka biri olsa da olur.

Ta ki büyük bir kamyon olduğunu, yerden yüksekte durduğunu ve gücüyle dünyayı titretecek kadar gürültülü olduğunu fark edene kadar.

Tek görebildiğim, bir spot ışığı gibi üzerime çevrilen farlar.

Bir yandan durdukları için rahatladım. Diğer yandan, ıssız bir yerde tek başına genç bir kadını ve aniden bu insanların merhametine kaldım. *Bana tecavüz edip öldürebilirler ve sonra cesedimi çalılıklara atabilirler.* Doğru. İşte bu senaryo. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Sanırım bunun nasıl sonuçlanacağını görmek ve en iyisini ummak zorundayım.

Neden silah getirmedim? Ben lanet olası Teksas'lıyım. Evin her yerinde silahlarımız vardı. Neden bir tane getirmeyi düşünmedim? Yine de, beni ve şansımı bildiğim için, potansiyel bir saldırgan yerine muhtemelen kendimi vururdum. Özellikle de nasıl ateş edeceğimi hiç bilmediğim için.

Belki de tecavüz ve cinayet yerine nakit rüşvet kabul ederler? İnsan umut edebilir.

Şoför kapısı sert bir tıkırtıyla kapanıyor ve yan aynamdan uzun boylu, karanlık, kapüşonlu bir figürün yavaşça arabama doğru ilerleyişini izliyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, nefes alışım düzensizleşiyor, direksiyonu tuttuğum için parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Hareket edemiyorum, figür yaklaştıkça gözlerimi ayıramıyorum.

Pencereme ulaşıyor, göremediğim gözleriyle bana bakıyor. Kapüşonu tüm yüzünü gölgeler içinde bırakıyor. Tek fark edebildiğim uzun ve geniş olduğu ve muhtemelen beni saniyeler içinde bir dal gibi kırabileceği. İlk başta, ben ona dikkatle bakarken o sadece beni izliyor, onun varlığıyla tamamen hareketsiz kalıyorum. Farlara tutulmuş bir geyiğin zavallı eşdeğeriyim.

"Orada iyi misin?" diye soruyor ve pürüzsüz viski baritonunun kristalden buza dökülüyormuş gibi üzerimde yuvarlanma şekli, tuttuğum nefesi serbest bırakmamı sağlıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yapmak istediğim son şey bu adama kapıyı açmak ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Özellikle de sesim hâlâ işe yaramıyor gibi görüldüğü için. Kapımın kilidi tıkladığında geri adım atıyor, sanki dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi bana geniş bir alan bırakıyor. Ellerim şiddetli bir şekilde titriyor ve ayağa kalkmaya çalışırsam bacaklarımın ağırlığımı taşıyıp taşımayacağını bilmiyorum. Bunun yerine oturuyorum, ağırlığımı koltuğun ince, pütürlü kumaşına bastırıyorum, kapı kısmen aralıkken hafifçe ona doğru dönüyorum.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Yaralandın mı?" Sessizliğim üzerine devam ediyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ayaklarına bakarken -siyah yürüyüş botlarındaki koyu lekeler ve güçlü kalçalarını örten eski, yıpranmış kot pantolon- sesim yumuşak ama benim işe yaramaz arabamla alay ediyor gibi görünen kamyonunun gürültülü motorundan duyulacak kadar yüksek.

"Kokusundan anladığım kadarıyla arabanız çok fazla yağ yakıyor. Çalışabilir mi?"

"Hayır," diyorum tekrar, içimdeki yetersiz içerik sallanıp dururken kollarımı koruyucu bir şekilde karnımın etrafına sarıyorum. Şu anda kendimi çok savunmasız ve açıkta hissediyorum. En iyi günlerde ve en iyi durumlarda bile erkeklerin yanında rahat olamıyorum ve bu kesinlikle onlardan biri değil.

Nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve sonra "Hadi o zaman" diyor. Sert direktifleri tüylerimi ürpertiyor ve bunların kötü türden olup olmadığını çözemiyorum. Ama bana zarar verecek olsaydı, bunu çoktan yapmış olması gerekmez miydi? Bilmiyorum. Tecavüzcülerin ve katillerin kurbanlarına uyguladıkları metodoloji hakkında hiçbir bilgim yok.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim, yapabileceğime inandığımdan daha fazla ağırlık taşıyor.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, bakışlarım sonunda yukarıya yöneliyor. Kot pantolonunun ya da botlarının aksine elleri temiz ve bakımlı. Yüzü karanlıkla örtülü, niyetim belli olsa da bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Yüzünü görmem konusundaki isteksizliği korku katsayımı sekize çıkarıyor. Parçalanmış olabilir ve bana da aynısını yapmaya hazırlanıyor olabilir. Texas Chainsaw Massacre'daki psikopat olabilir.

"Seni şehre götüreceğim," diye açıklıyor, sanki akli başında, mantıklı bir insan için çok açık olması gerekiyormuş gibi. Ama şu anda ne akli başında ne de mantıklı biriyim. İki gündür neredeyse hiç durmadan araba kullanıyorum. Uyuyabildiğim tek an, yirmi dört saat açık bir Wal-Mart'a girip arka tarafa park ederek birkaç saatliğine gözlerimi kapattığım andı.

Kasabaya. Beni kasabaya götüreceksin. Hangi şehirden bahsediyor? Las Vegas bir kasaba mı yoksa şehir mi? Ama eğer beni kasabaya götürürse, bu muhtemelen bana tecavüz edip öldürmeyeceği anlamına gelir, değil mi? *Ya da yalan söylüyor olabilir.*

kafamın arkasındaki kız bana hatırlatıyor. Tanrım, bu durum berbat. Ona güvenmekten başka çarem yok.

Kesinlikle burada kalamam.

Lanet olası çölün ortasındayım.

"Tamam. Teşekkür ederim. Minnettar olurum." Benim ondan çekindiğim kadar o da benden çekiniyormuş gibi bir adım daha geri çekiliyor. Ayağa kalkıyorum, çakıllar ve kurumuş toprak binici çizmelerimin altında çıtırdıyor. En azından uygun kıyafetler giyiyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sadece ağzını ve kirli sakallı çenesini görebiliyorum. Açılı çizgiler ve pürüzsüz, dolgun dudaklar kesin, ama gerisi? "Sen, um..." Sertçe yutkunuyorum, ağırlığımı değiştiriyorum. "Kapüşonunuzu çıkarabilir misiniz?"

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Deri Yüz falan olmadığımdan emin olmak ister misin?"

Ben de gülüyorum ama garip ve titrek bir sesle, çünkü az önce benim düşüncelerimi aynen tekrarladı. Tüyler ürpertici korku filmine kadar.

Kapüşonunu geri çekiyor ve nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı kesiliyor. O çok güzel, bu adamın ne kadar erkeksi ve sert görüldüğü göz önüne alındığında komik görünüyor, ama aklıma gelen ilk kelime bu.

"Tatmin oldun mu?"

Sadece ona bakıyorum. Güzel olmak güvenli olmak demek değildir.

Dudağının kenarlarında çarpık bir gülümseme beliriyor. Elleri teslimiyetle havalanırken başı hafifçe sallanıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama seni burada, en yakın kasabadan yirmi mil uzakta bırakamam." *Yirmi mi?* "Aslında şanslısın. Baraja gittikten sonra tesadüfen bu yoldan geçiyordum. Biraz dolaşmaya karar verdim ve eve çok uzun bir yoldan döndüm. İyi de oldu," diyerek son kısmı vurguluyor, bir elini çenesinde gezdiriyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bir araba geçmeden bütün gece burada kalabilirdin."

Ne barajı? Hoover barajı gibi mi? Hangi cehennemdeyim ben?

"Şanslı," diye papağan gibi tekrarlıyorum, kelimenin ekşiliğini dilimde tadarak, çünkü bu kelimeyi daha önce kendimle ilgili olarak söylediğimi hiç sanmıyorum. Neredeyse saçmalığına gülesim geliyor. "Senin adın ne?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum. Sanırım kahverengi olabilirler. Tam olarak söyleyemiyorum, ama bahse girdiğim şey bu. Saçları hafif dağınık, tepede daha uzun ve yanlarda daha kısa. Bu ışıktaki zorlukla seçilebilen rengi, gözleri kadar koyu görünüyor. O güçlü, yontulmuş çene, iyi bir tembel adam kirli sakal tabakasıyla kaplı.

O bir oduncu. Hem de seksi bir oduncu.

Gülümüyor ve dişleri mükemmel. Beyaz ve düz. Diğer sertliğiyle ilginç ve hoş bir çelişki. Ve o gülümseme. Vay canına. Garip bir nedenden dolayı beni rahatlatıyor. Sanki diş hijyeninin kalitesi ve muhteşem bir gülümsemeye sahip olması karakterinin bir göstergesiymiş gibi. Ben ne zaman bu aptal kız oldum?

"Jake," diyor, bana yavaşça, durgun bir şekilde bakıyor, gözleri yüzümü tekrar bulmadan önce her santimimi tarıyor. Yüzümdeki her bir özelliğin üzerinde gezinirken ifadesi değişiyor, şüpheli ve temkinli bir hal alıyor. Beni tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Umarım tanımamıştır. Bir şekilde bundan şüpheliyim. Dünyanın bu kısmında tanındığımı hayal bile edemiyorum. "Seninki ne?"

Benim adım. İşte burada tereddüt ediyorum. Ona hangi ismi vereceğim? Kesinlikle gerçek sevgilim değil. "Mia," diye geveledim, gözlerim onunkilerin üzerinde geziniyordu.

"Tamam, Mia. Neden orada saklamak istediğin bir şey varsa alıp beni takip etmiyorsun? Arabanı kasabaya çekebilecek bir arkadaşım var."

Başımı sallıyorum ama cevap vermeye fırsat bulamadan, etkileyici silueti bir ışık halesiyle çerçevelenmiş kamyonetine doğru uzaklaşıyor. Çalıntı arabanın yolcu koltuğundan çantamı almak için hiç vakit kaybetmiyorum.

Dudağımı ısııyorum. Burada ihtiyacım olan başka bir şey var mı? Beni bu arabaya bağlayabilecek herhangi bir şey?

Nereden aldığın ve parmak izlerin dışında mı?

Nefesimin altında bir sürü küfür savuruyorum. Bu araba yapıldığı an, ben de olacağım. Ama bu adam arabayı çekebilecek birini tanıdığını söylüyor ve belki de onlara arabayı elden çıkarmaları için para teklif edebilirim. Kimsenin haberi olmaz.

Bagaja doğru yürüyorum, açıyorum ve bavullarımı teker teker çıkarıp tozlu zemine bırakıyorum. Jake çoktan orada, beni bekliyor, farları arabamın arkasında parlıyor ve görmem için bir yol açıyor. Plakam da görülebiliyor ve bu durumdan içten içe utanıyorum. Kalın harflerle yazılmış TEXAS kelimesi ve eyaletin resmi. Artık çok geç, diye iç geçiriyorum. Tek umudum onun çok dikkatli bir adam olmaması.

Jake bavullarımdan birini sözsüzce benim için kaldırıyor. Diğerini de arkamda sürükleyerek peşinden gidiyorum, tekerlekler çatlamış toprağa takılıyor. Onun kamyonetiyle benim arabamın arasına giriyoruz ve sonra benim için yolcu tarafını açıyor. Bavulumu elimden kaptığı gibi zahmetsizce kaldırıyor ve diğer bavulumla birlikte yolcu tarafının arkasındaki küçük arka koltuğa fırlatıyor.

Etkileyici büyüklükteki eli koluma dokunmak için uzanıyor ve içgüdüsel olarak, parmakları ateşten yapılmış gibi geri çekiliyorum. "Dokunma bana," diye bağıriyorum.

Elleri havada, kara gözleri kocaman. "Ben de tam kalkmana yardım edecektim." "Özür dilerim ama sanırım bunu başarabilirim, teşekkür ederim," diyorum.

Patlamamdan dolayı küçük bir suçluluk duygusu.

Kendimi temiz, serin kabine çekiyorum ve odunsu kolonyanın ve yeni arabanın baştan çıkarıcı kokusunu içime çekiyorum. Bu kamyonet güzel. Tahmin etmem gerekirse, koltukların yumuşak derisi, ahşap paneller ve düğmeler, kadrarlar ve her türlü teknolojiyle dolu büyük gösterge paneli göz önüne alındığında pahalı.

Sonra aklıma geldi. Arabamı çeken adam, ben daha onunla anlaşımadan bunu araştırabilir. Mümkün olduğunca uzağa gitmeliyim. Belki de kimseyi aramasa daha iyi olur. Arabayı burada, ıssız bir yerde bırakırsak.

Arabaya binip emniyet kemerini taktığında, "Arkadaşını aramak zorunda değilsin," diyorum. "Arabayı burada bırakabiliriz. Sanırım bozuldu ve çok eski. Yakınlarda yeni bir tane alabileceğim bir yer var mı?" Bu bir risk olacak ama başka ne seçeneğim var ki? Öte yandan, yetersiz bütçemle ne tür bir araba alabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Muhtemelen az önce bindiğimden daha iyi bir şey değildir.

Jake bana bakıyor, uzun ve sert. Sanki beni anlamaya çalışıyor. Bu beni endişelendiriyor ve buradan çıkmak için sabırsızlandırıyor. Sanki gözleriyle içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum ve pozisyonumu ya da bakışlarımı değiştirmemek için tüm çabamı harcıyorum. Kahverengi gözler konusunda haklıydım ama sıradan bir kahverengi değiller. Onlar sıcak, sütlü çikolata.

"Eğer arabayı burada bırakırsak, polis eninde sonunda onu alır." Bir tepki vermem için dikkatle beni izliyor ve kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor olsa da, soğukkanlı maskemi korumak için elimden geleni yapıyorum. "Ve sabaha kadar hiçbir şey açık olmayacak."

Nefesim kesilirken gözlerim kapanıyor. Bir otobüse ya da trene binebilirim ama bu son çare ve bu gece bir tane bulabileceğimden şüpheliyim. "Burada sıkışıp kaldım," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Neredeyim ben?" Bu noktada her şeyden çok meraktan soruyorum.

"Hangi yöne gittiğinize bağlı olarak Henderson ya da Boulder şehrinin hemen dışında," diye cevap veriyor ve kaşlarım çatılıyor. "Nevada," diye ekliyor.

Henderson, Nevada mı? Las Vegas'ın neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama hatırladığım son işaretler bunlardı. Tanrım, başım belada.

Şimdi ne yapacağım ben?

Mia ve Jake için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz? Günaha Dokunmak'ın kopyasını alın ve öğrenin!

AYARTMANIN SINIRI

Halle

"Hayır," diye vurgulu bir şekilde cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum. Rina bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında kayıyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve açıkçası, bu çabayı gösterecek ruh halinde de değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Ne oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki bunu gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamıyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bunun için üzgünmüşsün gibi davranamazsın çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı. Matt için üzülmiyorum. Sadece Boston'ın güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılma arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce mavi gözlerini devirerek "İki işe *yaramaz* yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzerken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor. "Adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin sonuncusunu bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru." İnkâr bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, bir daha iş yerinde yüzümü zor gösterdim. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. En azından sorulduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve

Sizinle yaşarken söz konusu hırsızlıkların işlenmesi.

FBI'nın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkimi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü her zaman ofisinde kilitli kalmasından, bilgisayarıyla o kadar meşgul olmasından ve bana zerre kadar ilgi göstermemesinden. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, artık ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrıldığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. Ayrıldığım zaman ucuz atlattığımı biliyordum.

Sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkimi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden *önce*," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı rahatsız tahta sandalyemde kaydırarak bacaklarımı dizlerimden çaprazlıyorum ve bara doğru boş boş bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüzünlü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üç numara oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria, Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Erkek karşıtı demiyorum.

burada biriyle ıkman gerekiyor. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Bırak sana bir içki ısmarlasınlar. Normal bir adamla normal bir konuşma yap."

Alay ediyorum. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Belli ki onları değerlendiriyorlar. Ve eğer bir kadın yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kıına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı. Karanlık bir ışıklandırma, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımla beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası lise ya da ğrenci evi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu adamlar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jlelemiş ve buraya gelip 'akacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan kmışlardır." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

"şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha fazla kuvvetle çarpıyorum. *Oops*. Her neyse. Erkek karşıtı statmden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum. Kendini korumanın bir şekli gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçmekte ustaydım. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel ıktı. O bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı vermiştim.

Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etti. Seksten önce de böyle olduğuna söz verdi. Üniversitedeyken iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşkündü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece oyun oynayarak uyanık kalıyordu. Bir süre erkeklerden ümidimi kesmiştim - burada bir eğilim mi görüyorsunuz? - ve sonra yüksek lisansımın son yılında Matt çıkageldi. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Yani bana kalırsa, erkekler siktir olup gidebilirler. Çünkü beni beceremeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de beni incelemek için aramalarına ara veriyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor ama bu doğru, bu yüzden omuz silkip kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum. "Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı. Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum.

"İşte." İnatçı küçük böcek, arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, yani bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da arkadaşlarımla saplantılı bir şekilde rastgele bir sürüngen bakmasından başka bir şeye odaklanabilseydim. *Nerede bu garson kız?*

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle.

"Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleriyle bakarken sanki her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence oral seks işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça bir seks mi teklif etmeliyim? Angela'nın bekârlığa veda partisinden aldığım yeni başlayanlar için hâkimiyet oyun seti hâlâ duruyor. Kapağını bile açmadım."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sikmiş tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını bana dikerken kestane rengi saçlarını buruşturuyor. "Çok mu dramatik? Eğer öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer, nefis ve 'Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtırım' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da ona sınırsız bir takdir ve bariz bir şehvetle bakıyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor. Başta n çıkmamalıyım. Gerçekten

olmamalı. Bir dünya sorun, acı ya da yasal ücret istiyorum. Peki neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana çekici geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir erkekle tek gecelik bir ilişki, geçmişimdaki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmamın tek yoludur? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik ilişki akıllıca bir seçimin antitezidir. Ama libidom beynimin yerini almaya başladı ve şimdi rasyonalize etmeye, hatta muhtemelen teşvik etmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteylini alıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda h  p  rdeterek içerken bardağının kenarından kısık g  zlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Bu çok tuhaf ve dram yaratmak için yalvarıyor. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O i geçiriyor ve ben de i geçiriyorum   nk   kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum. Az   nce bahsettiği şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız k  t  leşirse, ki doğal olarak k  t  leşecek, bu bana en   nemli dostluklarımdan birine mal olur. Bu da almak istediğim bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın haberi olmadan, Oliver Boston b  lgesindeki en b  y  k oyuncularından biri.

"Sadece b  t  n erkeklerin k  t   olmadığını s  yl  yorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Eğer gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmayı tamamlamaya alışıyor.

Margot kaşlarını çatarak ona bakar, bu açıklamaya biraz şaşırmıştır, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine gelir. Aria g  l  mser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para Aria'nın sorunu değildir.

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Git. Bir yabancınn kadınlık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptın, tıraş oldun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina. "Hatta ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu bir cinsel deney gibi olabilir." Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu konuda seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama o seni geri çevirmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımmın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler . . .

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun. Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama o sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğinde kol düğmesi şeklinde gördüğüm altın ışıltısına bakılırsa pahalı olması muhtemel.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifadenin bir amacı var. Bu gözlerin arkasında bir anlam var ve herhangi bir arkadaş aradığından şüpheliyim. Aslında, eğer isteseydi bulmakta zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımın yakamdan düşmesi için mükemmel bir adam. Beni anında alaşağı edecek ve ben bunu kişisel olarak algılamayacağım bile. Çok fazla değil. Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum ama beş dakikadan kısa bir süre içinde onlarla birlikte olacağımı anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değil.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına sıkıştığım da beni fark etmiyor bile. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor. Kokusunu alabilecek kadar yakıным. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı? Narenciye? Acayip tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, içkimi kapıp kaçmak istiyorum ama Rina, Margot ve Aria'nın barın karşısından heyecanla ve cesaretlendirici gülümsemelerle beni izlediklerini fark ediyorum. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok.

Özellikle de o sürtüklerin gelecek ay bana içki ısmarlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakıp Cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları seyrediyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcağı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Sefil Yabancı'mın yanında oturan ve doğrudan

Arkamdan ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma itiyor ve beni ileri fırlatıyor. Doğruca ona doğru.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"Çok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıpırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerime doluyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırptıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısıp kısıp açılıyor. Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan daha fazlası ve dışarısı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın yaz çimenlerinin yeşili gibi. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıttıyor ve yüzündeki o çarpık sırtıtış kalp atışlarını bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla, "Sanırım otursan iyi olur, böylece tekrar üzerime dşmezsin," diye açıklıyor. Gözlerini kırptıştırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırtıtış dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta durmuş, aynı derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izlerken yakalamadan önce kekeliyorum. Margot el bile sallıyor. Bu utanç verici. şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "zr dilerim. Kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım insan dışı ırkına yeniden girip bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyor."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırtıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarıma yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı yapamadan, elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

Jonah ve Halle'ye bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?
Günahın Kıyısında kitabını bugün kapın!